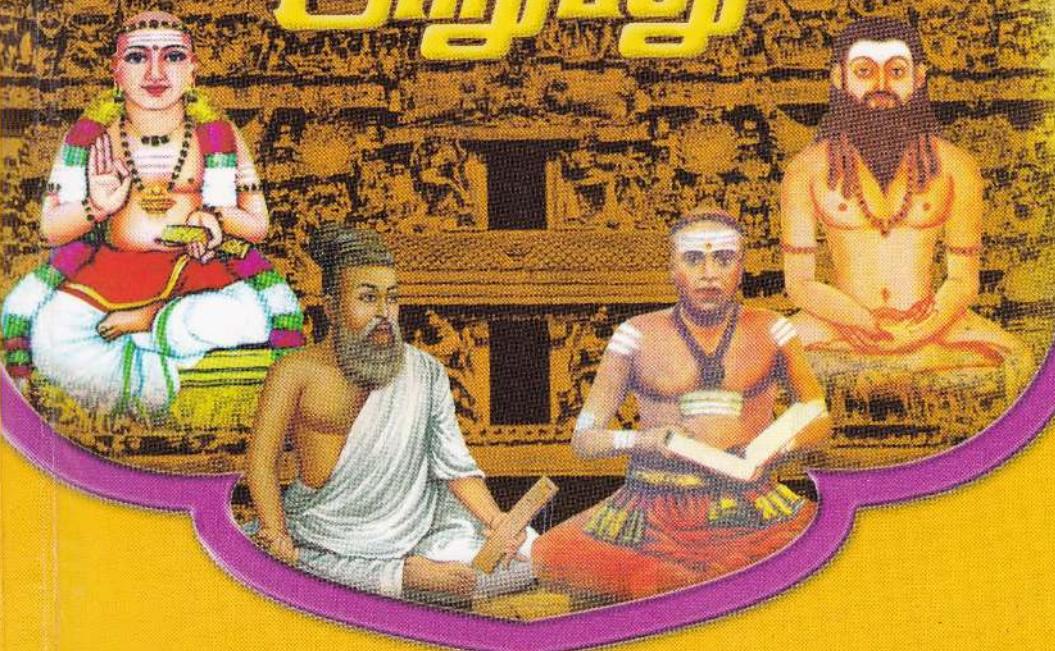

நவங்கள் ஒழுயது

ஆக்கியோன்:

‘கலாபூஷணம்’, ‘கலாநிதி’ குமாரசாமி சோமசுந்தரம்

வெளியீடு:

அகில லைங்கை நின்து மாமன்றும்

நலந்கள்

இறைச்சு

அடுக்கியோன்:

‘கலாபூஷணம்’, ‘கலாநிதி’ குமாரசாமி சோமசுந்தரம்

வவனியீடு:

அகில லெங்கை நின்து மாமன்றம்

நூல் தரவு

நூலின் பெயர்	:	"நலங்கள் அறுபது"
நூலாசிரியர்	:	'கலாபூஷணம்' கலாநிதி குமாரசாமி சோமகந்தராம்
வெளியீடு	:	அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் இந்து மாமன்றக் கட்டடம் 91/5, சேர் சிற்றும்பலம் ஏ. கார்த்திர் மாவத்தை, கொழும்பு - 2, இலங்கை. தொலைபேசி : 011 2434990 தொலைநகல் : 011 2344720 மின்னஞ்சல் : hinducongress@gmail.com இணையம் : www.hinducongress.org
பதிப்பு	:	முதல் பதிப்பு ஜூலை 2016
பதிப்பகம்	:	யனி ஆர்ட்ஸ் (பிளைவேட்) லிமிடெட் 48 B, புள்ளமெண்டால் வீதி, கொழும்பு - 13 தொ. பே : 011 2330195
விலை	:	ரூபா 500/-

Name of the Book	:	"Nalangal Arupathu"
Author	:	'Kalabooshanam' Dr. Kumarasamy Somasundaram
Published by	:	ALL CEYLON HINDU CONGRESS ACHC Building (5th Floor) 91/5, Sri Chittampalam A. Gardiner Mawatha, Colombo - 2. Sri Lanka. T.P. : 011 2434990 Fax : 011 2344720 Web : www.hinducongress.org Email : hinducongress@gmail.com
Edition	:	First Edition, July 2016
Printers	:	Unie Arts (Pvt) Ltd., 48 B, Bloemendhal Road, Colombo 13. Tel: 011 2330195
Price	:	RS. 500/-
ISBN	:	978-955-1133-05-4

© Copy Right reserved by: ALL CEYLON HINDU CONGRESS

(However publication of copies or extracts of this Book will be encouraged with prior written consent of All Ceylon Hindu Congress provided due acknowledgement is given)

பதிப்புகிளம்: அகில இலங்கை கீந்து மாமன்றம்
(எவ்வாறாயினும் முறையின் ஏற்படுமை பற்றப்பட்டு, அகில இலங்கை கீந்து மாமன்றத்தின் எழுத்து முடிவு முன் அனுமதியுடன் கீந்து நாலைபோயா அல்லது அதன் ஒரு பகுதியையோ பிரதிசெய்வது உக்குவிக்கப்படும்.

கடவுள் ரும்பிக்கை ருலம்

உலகத்தில் வாழுகின்ற உயிர்கள், மனிதர்கள் உட்பட: மற்றும் சூரியன், சந்திரன், நடசத்திரங்கள்; நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம், ஆகிய இயற்கைச் சக்திகள் என்பவற்றை இயக்கி முறைப்படுத்திவரும் ஒரு மேலான மாபெரும் சக்தி இருக்கவேண்டும் என்னும் கருத்து, மனித நாகரிக வரலாற்றின் ஒரு கால கட்டத்தில் உருவாக்கம் பெற்றது. பேராற்றல் நிறைந்த அந்தப் பெரும் பொருளே, பரம்பொருள் என்றும், கடவுள் என்றும் பண்டு தொட்டு அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

இறைவன், ஆண்டவன், தெய்வம், இறைநிலை, பதி, மெய்ப்பொருள், பரமாத்மா, ஆதிபகவான், பகவான் போன்ற உலகந்தழியிய பொதுச் சொற்களாலும் பரம்பொருள் – கடவுள் சுட்டி, விளக்கம் தரப்படுகிறது.

கடவுள் ஒன்றுதான். சமயங்கள் பல. அதனால் கடவுள் பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படும் நிலை ஏற்படுவது இயல்பானதே என்பது உணர்தற்பாலது. அவ்வாறே கடவுளுக்குப் பல்வேறு வடிவங்களும் தாப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாமங்கள், வடிவங்கள் வேறு வேறாக இருப்பினும்; ஊரிலான், பேரிலான், குணமிலான், குறியிலான், வடிலிலான், வண்ணமிலான் என்று அறிவுபூர்வமாகக் கூறப்பட்டிருப்பினும், இவற்றால் சுட்டி அறிவிக்கப்படுவது ஒரே பரம்பொருளையே – ஒரே கடவுளையேயாகும். இவ்வண்ணமையைச் சரிவர அறிவுபூர்வமாக மனிதர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் படசத்தில் சமயப்பூசல்கள், சமயங்களுக்கிடையிலான உயர்வு – தாழ்வுச் சிக்கல்கள், மத மாற்றங்கள் என்பன கருத்தற்றனவாகிக் காலப்போக்கில் அவை மங்கி மறைந்துவிடும்.

“ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்”, “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்னும் சமத்துவ, சகோதாத்துவ, சமரச ஆண்மீகப் பண்பாடு எழுச்சி பெற்று தனிமனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமுதாய அமைதி, உலக அமைதியை நிலைபெறச் செய்ய வாய்ப்பும் ஏற்பட்டுவிடும்.

“எல்லாம் வல்ல தெய்வமது; எங்கும் உள்ளது நீக்கமற” என்றும் “வஸ்லாய் உடலில் இயக்கமவன்”, “வாழ்வில் உயிரில் அறிவுமவன்” என்றும் “கல்லார் கற்றார் செயல் விளைவாய்க் காணும் இன்பதுன்பயவன்” என்றும் “அவனில் தான் நீ உன்னில் அவன்”, “அவன் யார்? நீ யார்? பிரிவேது?” என்றும் அவனை அறிந்தால் நீ பெரியோன் என்றும் “அவன் நீ ஒன்றாய் அறிந்த இடம்; அறிவு முழுமை அது முக்தி” என்றும் வேதாத்திரி மகரிஷி, கடவுள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பது மெய்ஞ்ஞான, விஞ்ஞான அடிப்படையில் எழுந்த உண்மையாகும்.

அறிவே தெய்வம், நீதியே தெய்வம், அன்பே தெய்வம், உண்மையே தெய்வம், அன்பும் கருணையும் அழகும் தூய்மையும் நிறைவும் தூயவாலறிவும் பேராற்றலும் பேராண்மையும் நிரம்பப் பெற்றவர் கடவுள்.

கடவுளைப் போற்றுதல், கடவுளில் நம்பிக்கை கொள்ளுதல் என்பதுன் உட்பொருள் என்னவெனில் அன்பு, நீதி, அறிவு, உண்மை, நன்மை, செம்மை, ஒழுங்கு, கருணை போன்ற விழுமியங்கள், நற்பண்புகள் என்பவற்றை, வாழ்க்கையில் போற்றியும், ஓம்பியும் கடைப்பிடித்தும் வாழ்தல் ஆகும். கடவுள் இல்லை என்று மறுப்பவர்; அன்பு, நீதி, அறிவு, உண்மை, செம்மை, ஒழுங்கு என்பவற்றை வாழ்க்கையில் மறுப்பவர், மறந்தவர், மறைப்பவர் ஆகி விடுகின்றனர். வாழ்க்கை ஒழுங்கு கெட்டு விடுகிறது.

“கடவுளை நம்பினார் கைவிடப்படார்” என்பது பொருள் பொதிந்த கூற்று. இதனை முதலில் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். “சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வார்” என்கிறார், மாணிக்கவாசகப் பெருமான். கடவுள் என்பதன் பொருள் அன்பு, நீதி, உண்மை, அறிவு, தூய்மை எனக் கண்டோம். இந்த ஆண்மீக விழுமியங்களை நம்பி, அவற்றை வாழ்வில் தவறாது கடைப்பிடித்து வாழ்ந்து வருவார்களுக்கு ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை. ஒரு பொல்லாங்கும் நேர்ந்து விடாது. “நம்பினார் கெடுவதில்லை; இது நான்கு மறைத் தீர்ப்பு” என்பது பொய்யா மொழி.

மனித வாழ்க்கை சீராகவும், ஒழுக்கம் நிறைந்ததாகவும் இயற்கை விதி முறைகள் மற்றும் சட்ட விதி முறைகள் என்பவற்றை மதித்தும், பேணியும் அமைவதாகவும் விளங்க வேண்டிய தேவை மனித நாகரிக வரலாற்றின் தொடக்க காலத்தில் மனிதர்கள், குழுமங்கள் ஆகவும்; சமூகமாகவும் இணைந்து வாழ ஆரம்பித்த காலகட்டத்தில் ஏற்பட்டது. இத்தேவையை

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்

(இலங்கை இந்துமன்ற அமைப்புகளினதும் ஆலூப நம்பிக்கை பொறுப்புகளினதும் கூட்டுமைப்பு)

ALL CEYLON HINDU CONGRESS

(Federation of Hindu Religious Associations and Trusts in Sri Lanka)

வெளியீட்டுரை

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் அறுபதாண்டு சேவையினை நிறைவேற்றும் இந்த ஆண்டில் இந்த நூற்றை வெளியீட்டு செய்வதில் மாமன்றம் மனதிறைவு காணகின்றது.

மனித விழுமியங்கள், ஆண்மீகம் மற்றும் ஒழுக்க நெறிப்பண்புகள் தொடர்பான சிந்தனைக் கட்டுரைகளை மாமன்றத்தின் நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர் சபை உறுப்பினரும், மாமன்றத்தின் உப தலைவர், மாமன்ற சமய விவகாரங்கள், விழாக்கள் குழுத் தலைவர் குமாரசாமி சோமசுந்தரம் பொறுப்பு மிக்க பதவிகளையும் வகித்து மாமன்ற சேவையில் தன் அறிவாற்றலாலும் அனுபவ முதிர்ச்சியினாலும் பல வழிகளில் உதவி செய்து வந்திருக்கிறார்.

கல்விமான் கலாந்தி குமாரசாமி சோமசுந்தரம் தினக்குரவில் அறநெறிச் சாரம் பகுதியில் எழுதியதை வாசித்துப்பயன் பெற்ற சிறியேன் அக் கட்டுரைகளில் அறுபதைத் தொகுத்து “நலங்கள் அறுபது” என மாமன்றம் வெளியிட்டால் நல்லது என்ற எனது விருப்பத்தை அவரிடம் தெரிவித்தேன். அவரும் உடன் சம்மதம் தந்து இந்த நூற்றைத் தனக்கே உரிய தனியான சிறப்புயாணியில் தயாரித்துத் தந்திருக்கிறார்.

இந்த அறுபது நலங்களையும் மூது இளம் சமுதாயம் கற்றறிந்து அதன் வழிநடந்தால் இன்றைய சமுதாயச் சீர்கேடுகள் மேலும் மோசமான நிலையை அடைவதைத் தடுக்க உதவும் என்பது என் துணிவு.

இந்த நூல்கள் சகல பாடசாலைகளின் நூலகங்களிலும் இருப்பதுடன், ஆசிரியர்கள் தாங்களும் படித்தறிந்து, தங்கள் மாணவர்களையும் நல்வழிப்படுத்த வேண்டும் என விளைச்சின்றோம்.

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் சிவதொண்டர் அணி அமைத்து மாணவர்களையும் ஒரை பணியில் நிற்க வழி வகுத்துவருகின்றது. சுகல சிவதொண்டர்களும் இந்நாலை வாசித்து பயன் பெற வேண்டும் என மாமன்றம் விரும்புகின்றது.

இப்படியான புனித பணியில் தொடர்ந்தும் மாமன்றம் ஈடுபட கல்விமான் கலாநிதி குமாரசாமி சோமசுந்தரம் போன்ற பெரியோர்களின் வழிகாட்டலும், ஏனைய சகோதரர்களின் ஆதரவும் வேண்டும். எம்மை ஆட்கொண்டு மாமன்றத்தின் பணிகள் மேலும் வளர அருள் மலை பொழுந்து வரும் எல்லாம் வல்ல சிவகாமி அம்பாள் சமேத ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானின் பாதாரவிந்தங்களை ஒறைஞ்சி நிற்கின்றேன்.

கந்தையா நீலகண்டன்
தலைவர்

முகவரை

“அறிது, அறிது மானிட்ராகப் பிறத்தல் அறிது”, என்கிறார், ஒளையைப் பிராட்டியார். ஏன் அவ்வாறு கூறப்பட்டது? என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்தால்; பல உண்மைகள் தெளிவாகும். மனிதனால் மட்டுமே, மானுடம் தழுவிய, விழுமிய வாழ்வினை வாழ முடியும். “மானுடம் வென்றதும்மா”, என்பது கம்பனின் பொய்யா மொழி மனம் உள்ளவன் மனிதன்; அதனால், சிந்திக்கத் தெரிந்தவன். சிந்தித்து; நலம், தீது ஆராய்ந்து, நல்லவற்றைத் தமது பிரித்துணரும் ஆற்றலால், தீயவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்தி; நல்லவற்றை ஏற்று, தீயவற்றை விலக்கி; உண்மையான மானுட வாழ்வினை வாழுக்கவுடிய தகைமையும், தகுதிப்பாடும், இயல்பாகவே கொண்டிருப்பவன் மனிதன். அதனால், மானுடன் என, மனிதன் அகழுக்கப்படுகிறான்.

மனிதன் ஆண்மீக வளத்தை இயல்பாகப் பெற்றுள்ளமை, மற்றொரு தனித்துவம் மிகக்கச் சிறப்பாகும். தனக்கும்; மற்றெல்லா உயிரினங்களுக்கும்; பிரபஞ்சத் தோற்றத்திற்கும், மூலமும் முதலுமாக உள்ள இறைநிலையை உணரவும்; தன்களை அறியவும், அதன்மூலம் தன்னிலை விளக்கம் பெறவும், ஆண்மீகம் தழுவிய ஒழுக்கம், கடமை, ஈகை; மற்றும் அண்டு, கருணை; பிறர் எவருக்கும், எதற்கும் இன்னாசெய்யாகை ஆகியவற்றின் நலம் பேணிக் காத்து ஒம்பி; அறநெறி நின்று; இனிய, இன்ப வாழ்வு வாழுவும்; மனிதனாகப் பிறந்தவர்களுக்குத் தான் முடிகின்றது. இவ்வாறு வாழுவது, மனிதனின் இயற்கை. அதுவே, உண்மை மனித வாழ்வு.

“மனிதன்” என்பதன் பொருள், மனத்தை இதமாக வைத்திருப்பவன், என்பதாகும். மன்+ இதன்= மனிதன். மனம் படைத்த மனிதன்; தனக்கும் பிறர்க்கும் தற்காலத்திலோ, பிற்காலத்திலோ; உடலுக்கோ, உயிருக்கோ, உடமைக்கோ; எவ்வகையிலும் தீமை, தீங்குகள் ஏற்படாதவாறு; அதேவேலையில் நன்மைகள், நலங்கள் ஏற்படக்கவுடிய வகையில்; தமது எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றையும் ஒழுங்குப்படுத்திக் கொண்டு வாழுவதுதான் ஒழுக்க வாழ்வு ஆகும். அதுவே மனித வாழ்வும் ஆகும். அதிதான மானிடப் பிறவி, கிடைக்கப் பெற்ற எவரும்,

அதன் மதிப்பை உணர்ந்து; அதனை இழிவுபடுத்தி, மிருக நிலைக்கு, மதிப்பிறக்கம் செய்ய ஒருப்படமாட்டார். உயர் மனித வாழ்வை, வாழ மறுப்பவர்கள்; ஒழுக்க வாழ்வு, வாழ மறுப்பவர்கள் ஆகினிடுகின்றனர். அவர்கள் மனித உருவத்தில் நடமாடும், மிருகங்கள்; மக்கட் பதர்கள்; மறைந்தொழுகு மாந்தர்கள்; சமூக விரோதச் செயல்களில் ஈடுபோவர்கள்; சமூகத்தில் அமைதியின்மை ஏற்படுத்துபவர்கள் ஆவார்.

ஒழுக்கமற்ற வாழ்வு, இழுக்கான வாழ்வு ஆகும். அத்தகைய வாழ்வு துன்பங்களையே கொடுக்கும். மனிதகுலத்திற்கு இழிவையும், இன்னால்களையும், அழிவையும், மதிப்பீனத்தையும் தேழத் தரும். தனி மனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமூக அமைதி, தேசத்தின் அமைதி குன்றுவதற்கும்; மனிதரின் ஒழுக்கமற்ற, நடைப்பிறந்தான வாழ்க்கை முறையே காரணமாகும்.

இந்தத்துறுதிட்டநிலையிலிருந்து, மனிதர்கள் மீட்சிபெறவேண்டியது, காலத்தின் கட்டாயம் ஆகும். மனிதர்கள் ஒழுக்க வாழ்வு வாழ்வதற்கு, அறிவிலே உயர்வு பெறுதல்; தீய உணர்ச்சிகள் அவ்வப்போது, மனதில் தோன்றும் போது, இயன்றளவில் கட்டுப்படுத்துதல்; நல்லோர் இணக்கம்; தீயோரிடமிருந்து விளக்கியிருத்தல்; தீய பழக்கங்களுடன் துறவு பூணுதல்; விழுமியங்களுடன் நல்லுறவு பேணுதல்; விழுமியஞ்சார் கல்வியை, வழங்கி இளையோர்களை நன்னெறிப்படுத்துதல்; சமூகத்தின் முத்த உறுப்பினர்கள் முன் உதாரணங்களாக விழுமிய, ஒழுக்க வாழ்வினை வாழ்ந்து காட்டுதல், என்பன இன்றியமையாதன.

“பண்பு உடையார்ப்பாட்டு உண்டு உலகம்; அது இன்றேல் மண்புக்கு மாய்வது மன்”

- திருக்குறள், ७७६

இவ்வுலகம், மக்கட் பண்பு உடையவரிடத்தில், பொருந்தி யிருப்பதால், அது இன்னமும் உள்ளதாய் இயங்குகிறது. அவ்வாறு அது இல்லையானால், மண்ணில் புதைந்து, அழிந்து போயிருக்கும். திருவங்ஞவர் தூர திருஷ்டியடன், அன்று முன் வைத்த இப்பொய்யாமொழி, இன்றைய சூழ்நிலையில், சிந்திக் கற்பாலது. பண்புடையார் ஒரு சிலராதல் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றமையினாலேயே, இம்மண்ணுலகு மண்புக்குமாளாது இன்னமும் உள்ளது. அந்த விழுமியங்களுக்கு இந்நால் சமர்ப்பணம்.

பண்புடையார் என்போர் மனித விழுமியங்களை மதித்து, வாழ்வில் ஒம்பி, ஒழுக்க வாழ்வு வாழ்ந்து வருபவர்கள். ஏனையோருக்கு முன் உதாரணங்கள் ஆகவிளாக்குபவர்கள். அவர்கள் ஆன்மீகத்தில் பற்றறுதி கொண்டவர்கள். விழுமியர், சான்றோர், மேலோர், பண்புடையார் என அழைக்கப்படுவர்கள். இப்பெருந்தலைக்களின் தொகை, தற்காலத்தில் குறைந்து வருவது, விசனத்திற்குரியது.

இன்று, பலர், ஆன்மீக, ஒழுக்க, மனித விழுமிய, பண்பாட்டு வறுமையில் சிக்கித்; தாழும் கெட்டுச் சீரமிட்டு; மற்றையோர் வாழ்க்கையையும் கெடுத்து, உலகினைப் பழுது செய்து வருவதை, தெட்டத் தெளிவாகக் காண்முடிகிறது. காலப்போக்கில், மனித குல உறுப்பினை, மனிதகுலத்திலிருந்து, விலகிச் சென்று விடுமோ, என்று அச்சங்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

இன்றைய உலகில், ஆன்மீக, ஒழுக்க, அறநெறி, பண்பாட்டு விழுமியங்கள் பற்றியும்; அவற்றின் நலங்கள், அன்றாட வாழ்க்கையில் பேணிக்காத்து; ஒம்பப்பாட்டு வரவேண்டியதன் இன்றியமையாத் தேவை பற்றியும்; மக்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரவேண்டியுள்ளது. பல சமய, சமூக, ஆன்மீகத் தலைவர்கள் மற்றும் சான்றோர்கள், ஒத்தேவையை வலியுறுத்தி, வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மக்கள் மத்தியில், விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தும் முயற்சிகளில் ஈடுபடுவது; மாபெரும் கடமையாகும்.

இன்றைய குழந்தைகள், இளையோர்கள் என்பவர்களே, நானைய குழுமங்கள்; நாட்டை வழிநடத்தும் தலைவர்கள் ஆவர். அவர்களை நல்லவர்களாக; நல்லொழுக்கம் பேணுவதில் வஸ்லவர்களாக, வளர்த்து விடுவதே, மேலான அறம் ஆகும். இன்றைய மூத்த தலைமுறையினர், அறநெறி நின்று வாழ்ந்து காட்டி, இளையோரை நன்னெறியிப்படுத்துவது அவர்களின் கடமை.

மனித விழுமியங்கள்; ஆன்மீக மற்றும் ஒழுக்கநெறிப்பண்புகள் தொடர்பான சிந்தனைக் கட்டுரைகள், “நலங்கள் அறுபது” என்னும் இந்நாலில், இடம் பெற்றுள்ளன. இக்கட்டுரைகள் அனைத்தும், “தினக்குரல்”, நாளிதழ்களில், வெள்ளிக்கீழமைகள் தோறும். “அறநெறிச் சாரம்” பகுதியில் பிரசுரிக்கப்பட்டு, வெளிவந்தலை. வாசகர்களின் வரவேற்றபைப் பெற்றவை. “தினக்குரல்”

நிறுவனத்தினருக்கு, எனது உளம் கணிந்த வாழ்த்துக்கணையும், நன்றியையும் தெரிவித்து மகிழ்ச்சின்றேன். குறிப்பாக, எனக்கு ஊக்கமும், ஆக்கமும் அளித்து; இக்கட்டுரைகளை என்னிடம் பெற்றுத், தினக்குரல் பத்திரிகையில் தவறாது பிரசுரித்து, அனுசரணை வழங்கிய; அதன் பிரதம ஆசிரியர். உயர்திரு. வீ.தனபாலசிங்கம் அவர்களுக்கு, நல்வாழ்த்துக்கணை வழங்கி, நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம், இவ்வாண்டு, அதன் அறுபது ஆண்டுகள் நிறைவையொட்டி; வைர விழாவைக் கொண்டாடி மகிழ்ச்சிற்று. அதனை முன்னிட்டு. “நலங்கள் அறுபது”, என்னும் தலைப்பில், எனது இந்நாலினை அச்சிட்டு வெளியீடு செய்கின்ற அருட்பணியை, ஏற்றுக் கொண்டுள்ளைம், இறைவன் திருவநூட் செயல் ஆகும். இந்நாலினை, இந்து மாமன்றத் தலைமையகத்தில் எழுந்தருளியுள்ள அருள்மிகு ஸ்ரீ சிவகாமி அம்பாள் சமேத ஸ்ரீ நட்ராஜப் பெருமானின், பொன்னார் திருவடிகளில் சமர்ப்பணம் செய்து, அகில இலங்கை இந்து மாமன்றத்தின் சமய, சமூகப்பணிகள் மேலும் விரிவடைந்து, சிறந்து ஒங்கவும்; உலகெல்லாம் பறவும் வகைசெய்யவும் வேண்டிப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இவ்வேளை, அகில இலங்கை இந்து மாமன்றத்திற்கு எனது மனம் நிறைந்த நன்றிகள் உரித்தாகுக. குறிப்பாக மாமன்றத் தலைவர் உயர்திரு. கந்தையா நீலகண்டன், முன்னாள் பொதுச் செயலாளர் அமரர் உயர்திரு மு. கதிர்காமநாதன், தற்போதைய பொதுச் செயலாளர் உயர்திரு சி. தில்லைநட்ராஜா, பொருளாளர், உயர்திரு வே.கந்தசாமி ஆசியோருக்கும் மாமன்ற முகாமைப் பேரவையினருக்கும்; அலுவலக நிர்வாகிகளுக்கும் எனது உளங்களிந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ள ஒழுக்க விழுமியக் கருத்துக்கள், இயை தலைமுறையினரை, நன்னெறியில் வாழ்விக்கப் பேருத்தியாக அமையும் என்பதை நன்குணர்ந்த, அகில இலங்கை இந்து மாமன்றத்தின் தலைவர் உயர்திரு. கந்தையா நீலகண்டன் அவர்கள், இந்நாலை அச்சேற்றி வெளியீடு செய்யும் பொறுப்பினை ஏற்று, சிரத்தையோடு நிறைவு செய்துள்ளார். அப்பெரியாருக்கு எனது உளங்களிந்த நன்றியைக், களிப்போடு உரித்தாக்கி மகிழ்ச்சின்றேன்.

அவர் செயற்றிறன் மிக்கவர்; சாதனையாளர். “வாழ்க வளமுடன்” என அவரை வாழ்த்தி; அவரின் சமய, சமூகப் பணிகள் மேலும் சிறக்கத் திருவருள் புரியுமாறு, இறைவனை வேண்டிப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இந்நாலினை அழகாக அச்சிட்டு வழங்கிய யுனி ஆர்ட்ஸ் பதிப்பகத்தினாருக்கு எனது நன்றிகள் உரித்தாகுக.

எனது நூல்களை வாசித்து, ஆதரவு நல்கி, எனது இப்பணியை ஊக்குவித்து வரும் வாசக அன்பர்களுக்கு நன்றிகள் பலப்பல.

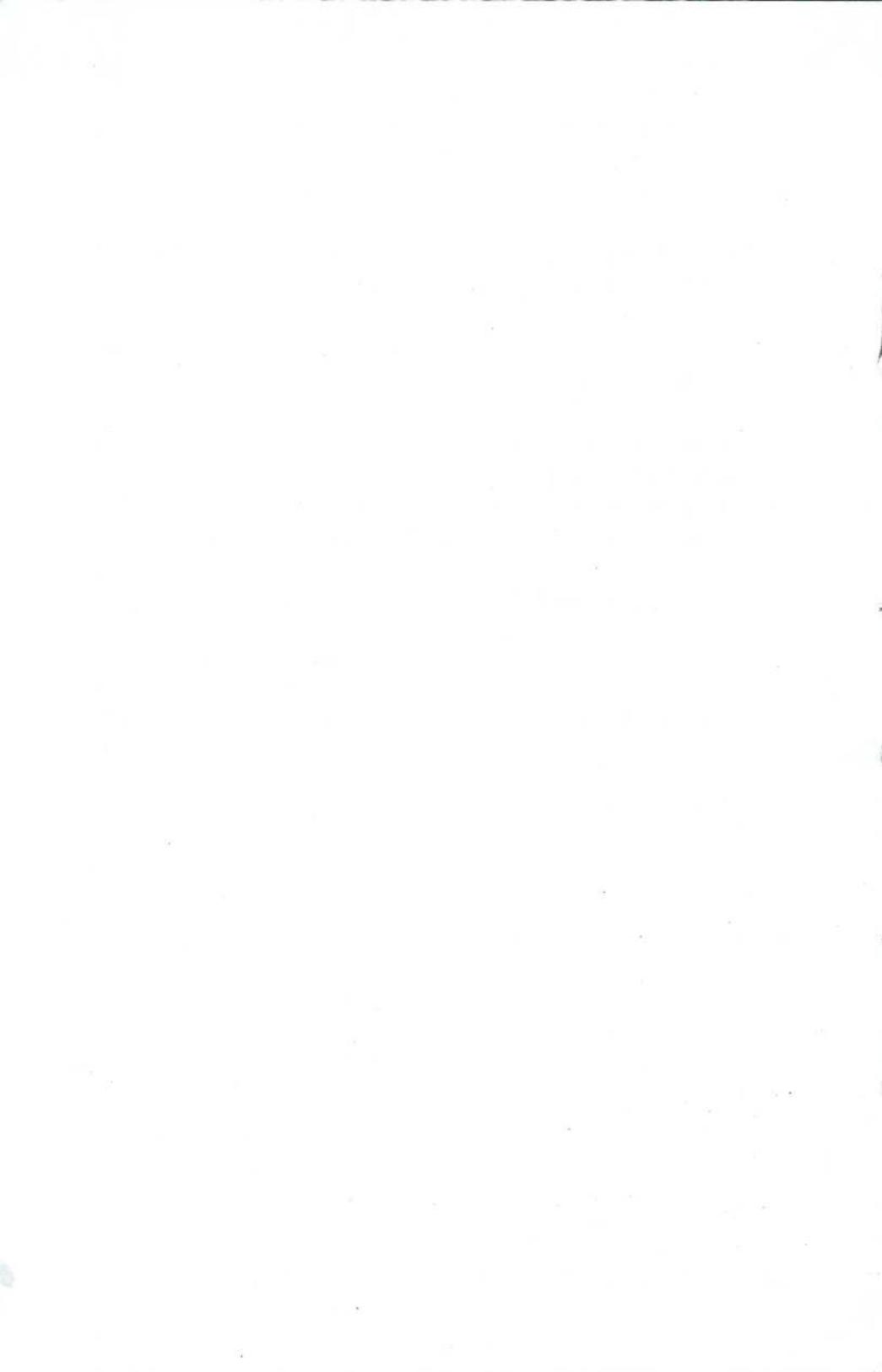
எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, எம்மை ஆண்மீகப் பணியில் ஈடுபாடுகொள்ளத் திருவருள் பாலித்து; நெறிப்படுத்தி, உள்ளின்றுணர்த்தி, “எனதுரை தனதுரையாக”, அமைய அருள் புரிகின்ற எல்லாம் வல்ல இறை பூர்வ பொருளை, ஏற்றிப் போற்றி, வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க கைவயகம்.

குமாரசாமி சோமசுந்தரம்,
நூலாசிரியர்.

No. 16, 6/2, Vandervert Place,
Dehiwala, Sri Lanka.

இல,16, 6/2, வண்டவேர்ட் இடம்,
தெகிவளை, இலங்கை.

நலங்கள் அறுபது

பொருளடக்கம்

● வெளியீட்டுரை	III
● முகவரை	V
1. கடவுள் நம்பிக்கை நலம்	01
2. அன்பு நலம்	06
3. உடல் நலம்	11
4. மன நலம்	16
5. உயிர் நலம்	21
6. அறநெறி வாழ்வு நலம்	27
7. மனிதப் பண்பு நலம்	32
8. மனிதப் பிறவி நலம்	37
9. வாழ்வியல் நலம்	41
10. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்தல் நலம்	45
11. பண்பாடு நலம்	49
12. தூய்மை நலம்	53
13. நலமே நாடும் நலம்	59
14. கல்வி நலம்	63
15. மனித விழுமியக் கல்வி நலம்	67
16. இளமை நலம்	72
17. இளையோர் பண்பு நலம்	78
18. மரியாதைப் பண்பு நலம்	83
19. நூலறிவு நலம்	88
20. நற்பழக்க வழக்க நலம்	94
21. சுய கட்டுப்பாடு நலம்	98
22. சமூகச் சூழல் நலம்	102
23. சமூக மயமாதல் நலம்	106
24. முதுசொத்துக்கள் நலம்	111
25. குடும்ப அமைதி நலம்	116
26. முதுமையின் இனிமை நலம்	122
27. துண்பமில்லாத வாழ்வு நலம்	126
28. திட்டமிடுதல் நலம்	131

29. சித்திரைப் புத்தாண்டு நிகழ்வுகள் உணர்த்தும் கால நேரமுகாமைத்துவ நலம்	135
30. பெற்றோர், பிள்ளைகள் உறவு நலம்	139
31. எண்ணமே வாழ்வு நலம்	143
32. சாந்தி நலம்	147
33. உணர்ச்சிக் கட்டுப்பாட்டு நலம்	153
34. சினம் தவிர்த்தல் நலம்	157
35. அகந்தை, மமதை சீரமைத்தல் நலம்	163
36. மனச்சுமை தவிர்த்தல் நலம்	168
37. அச்சந்தவிர் நலம்	172
38. மனக்கவலை ஓழித்தல் நலம்	177
39. மது, போதைப் பொருள் பாவனை, புகைத்தல் தவிர்த்தல் நலம்	181
40. மனம், இயற்கைச் சூழல், மாசடைதல் தவிர்த்தல் நலம்	187
41. நிம்மதி நலம்	191
42. மகிழ்ச்சி நலம்	194
43. நேர்மை நலம்	199
44. தன்னம்பிக்கை நலம்	203
45. நல்லெண்ணம் சம்பாதித்தல் நலம்	208
46. சமத்துவம், சேகாதரத்துவம் நலம்	212
47. சுதந்திரப் பண்பு நலம்	216
48. சொல், செயல் நலம்	221
49. முயற்சி வலிமை நலம்	226
50. சக்தி நலம்	230
51. தொண்டு நலம்	235
52. பொது நலம்	239
53. நட்பு நலம்	245
54. நம்பிக்கை, நாணயம் நலம்	251
55. நடுவுநிலைமை நலம்	255
56. பொய்யாமை நலம்	261
57. நாநலம்	266
58. உழைப்பு நலம்	272
59. நகைச்சுவை நலம்	277
60. உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்று நலம்	282

கடவுள் நுழைக்கை நுலம்

உலகத்தில் வாழுகின்ற உயிர்கள், மனிதர்கள் உட்பட: மற்றும் குரியன், சந்திரன், நடசத்திரங்கள்; நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம், ஆகிய இயற்கைச் சக்திகள் என்பவற்றை இயக்கி முறைப்படுத்திவரும் ஒரு மேலான மாபெரும் சக்தி இருக்கவேண்டும் என்னும் கருத்து, மனித நாகரிக வரலாற்றின் ஒரு கால கட்டத்தில் உருவாக்கம் பெற்றது. பேராற்றல் நிறைந்த அந்தப் பெரும் பொருளே, பரம்பொருள் என்றும், கடவுள் என்றும் பண்டு தொட்டு அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

இறைவன், ஆண்டவன், தெய்வம், இறைநிலை, பதி, மெய்ப்பொருள், பரமாத்மா, ஆதிபகவான், பகவான் போன்ற உலகந்தழுவிய பொதுச் சொற்களாலும் பரம்பொருள் – கடவுள் சுட்டி, விளக்கம் தரப்படுகிறது.

கடவுள் ஒன்றுதான். சமயங்கள் பல. அதனால் கடவுள் பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படும் நிலை ஏற்படுவது இயல்பானதே என்பது உணர்தற்பாலது. அவ்வாறே கடவுளுக்குப் பல்வேறு வடிவங்களும் தரப்பட்டுள்ளனமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாமங்கள், வடிவங்கள் வேறு வேறாக இருப்பினும்; ஊரிலான், பேரிலான். குணமிலான், குறியிலான், வடிவிலான், வண்ணமிலான் என்று அறிவுபூர்வமாகக் கூறப்பட்டிருப்பினும், இவற்றால் சுட்டி அறிவிக்கப்படுவது ஒரே பரம்பொருளையே – ஒரே கடவுளையேயாகும். இவ்வண்மையைச் சரிவர அறிவுபூர்வமாக மனிதர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் பட்சத்தில் சமயப்பூச்சுகள், சமயங்களுக்கிடையிலான உயர்வு – தாழ்வுச் சிக்கல்கள், மத மாற்றங்கள் என்பன கருத்தற்றனவாகிக் காலப்போக்கில் அவை மங்கி மறைந்துவிடும்.

“ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்”, “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்னும் சமத்துவ, சகோதரத்துவ, சமரச ஆண்மீகப் பண்பாடு எழுச்சி பெற்று தனிமனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமுதாய அமைதி, உலக அமைதியை நிலைபெறச் செய்ய வாய்ப்பும் ஏற்பட்டுவிடும்.

“எல்லாம் வல்ல தெய்வமது; எங்கும் உள்ளது நீக்கமற” என்றும் “வல்லாய் உடலில் இயக்கமவன்”, “வாழ்வில் உபிரில் அறிவுமவன்” என்றும் “கல்லார் கற்றார் செயல் வினைவாய்க் காணும் இன்பதுன்பமவன்” என்றும் “அவனில் தான் நீ உன்னில் அவன்”, “அவன் யார்?, நீ யார்? பிரிவேது?” என்றும் அவனை அறிந்தால் நீ பெரியோன் என்றும் “அவன் நீ ஒன்றாய் அறிந்த இடம்; அறிவு முழுமை அது முக்தி” என்றும் வேதாத்திரி மகரியி, கடவுள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பது மெய்ஞ்ஞான, விஞ்ஞான அடிப்படையில் எழுந்த உண்மையாகும்.

அறிவே தெய்வம், நீதியே தெய்வம், அன்பே தெய்வம், உண்மையே தெய்வம், அன்பும் கருணையும் அழகும் தூய்மையும் நிறைவும் தூயவாலறிவும் பேராற்றலும் பேராண்மையும் நிரம்பப் பெற்றவர் கடவுள்.

கடவுளைப் போற்றுதல், கடவுளில் நம்பிக்கை கொள்ளுதல் என்பதன் உட்பொருள் என்னவெனில் அன்பு, நீதி, அறிவு, உண்மை, நன்மை, செம்மை, ஒழுங்கு, கருணை போன்ற விழுமியங்கள், நற்பண்புகள் என்பவற்றை, வாழ்க்கையில் போற்றியும், ஓம்பியும் கடைப்பிடித்தும் வாழ்தல் ஆகும். கடவுள் இல்லை என்று மறுப்பவர்; அன்பு, நீதி, அறிவு, உண்மை, செம்மை, ஒழுங்கு என்பவற்றை வாழ்க்கையில் மறுப்பவர், மறந்தவர், மறைப்பவர் ஆகி விடுகின்றனர். வாழ்க்கை ஒழுங்கு கெட்டு விடுகிறது.

“கடவுளை நம்பினார் கைவிடப்படார்” என்பது பொருள் பொதிந்த கூற்று. இதனை முதலில் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். “சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வார்” என்கிறார், மாணிக்கவாசகப் பெருமான். கடவுள் என்பதன் பொருள் அன்பு, நீதி, உண்மை, அறிவு, தூய்மை எனக் கண்டோம். இந்த ஆன்மீக விழுமியங்களை நம்பி, அவற்றை வாழ்வில் தவறாது கடைப்பிடித்து வாழ்ந்து வருபவர்களுக்கு ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை. ஒரு பொல்லாங்கும் நேர்ந்து விடாது. “நம்பினார் கெடுவதில்லை; இது நான்கு மறைத் தீர்ப்பு” என்பது பொய்யா மொழி.

மனித வாழ்க்கை சீராகவும், ஒழுக்கம் நிறைந்ததாகவும் இயற்கை விதி முறைகள் மற்றும் சட்ட விதி முறைகள் என்பவற்றை மதித்தும், பேணியும் அமைவதாகவும் விளங்க வேண்டிய தேவை மனித நாகரிக வரலாற்றின் தொடக்க காலத்தில் மனிதர்கள், குழுமங்கள் ஆகவும்; சமூகமாகவும் இணைந்து வாழ ஆரம்பித்த காலகட்டத்தில் ஏற்பட்டது. இத்தேவையை

நிறைவேற்றுவதற்கு ஒரு நீர்வாகக் கட்டமைப்பு, விதிமுறைகள் மற்றும் சட்டங்கள் உருவாக்கம்; நடைமுறைப்படுத்தல் உத்திகள், தலைமைத்துவம் யாவும் தேவைப்பட்டன. குடும்பத்தலைவர்கள், குழுமத் தலைவர்கள், சமூகத் தலைவர்கள், தேசத் தலைவர்கள் எனத் தலைவர்கள் தோன்றினர். தலைவர்களிடம் அதிகாரங்கள் குவிந்தன. தவறு செய்தவர்களுக்குத் தண்டனைகள் வழங்கவும், நன்மை செய்தவர்களுக்கு வெகுமதி வழங்கவும், நீதிபரிபாலனம் செய்யவும் தலைவர்களுக்கு அதிகாரங்கள் இருந்தன. இந்தத் தலைவர்களுக்கெல்லாம் மேலான தலைவராக, ஓப்புவமையற்ற ஏக நாயகனாக, சர்வவல்லமையும், பேரறிவும், போராண்மையும் கொண்ட ஒரு பெருந் தலைவர் தேவைப்பட்டார். இந்தத் தனிப்பெருந்தலைவராக மிளிர்பவரே கடவுள் எனப்பட்டார்.

இச்சந்தரப்பத்தில் கடவுள் என்பவருக்குத் தோற்றம், மறைவு உண்டா? மனிதர்களுக்குப் போன்று இளமை, முதுமை, மூப்பு என்பனவும் நோய், பிணி, துன்பங்கள் உண்டா?, விருப்பு, வெறுப்புகள் உள்ளனவா?, கடவுள் எங்கிருக்கிறார்? அவர் எப்படிப்பட்டவர்?, அவர் எத்தன்மைகள், குணங்கள், இயல்புகளைக் கொண்டுள்ளார்?, கடவுளைக் காண முடியுமா? கடவுள் ஏன்?, கடவுள் ஒன்றா, பலவா? போன்ற பல்வேறு வினாக்கள் மனிதர்களால் எழுப்பப்பட்டன.

இன்னமும் எழுப்பப்பட்டு வருகின்றன. விடைகளும் காணப்பட்டன. இன்னமும் காணப்பட்டுவருகின்றன. விடைகளில் திருப்தி கொண்டவர்களும் உண்டு. திருப்தி கொள்ளாதவர்களும் உண்டு. விஞ்ஞானம் வளர்ந்தது. பகுத்தறிவாளர்கள் என்னும் ஒரு தாப்பினரும் தோற்றம் பெற்றனர். அவர்கள் கடவுள் பற்றியும், இருப்பு இயக்கம் தொடர்பாகவும் கேள்விக்கணைகளைத் தொடுத்தனர். கடவுள் என்னும் பரம்பொருள் தொடக்கமும் முடிவும் அற்றது; எமது புலன்களால் அறியவொண்ணாதது; மனம், மொழி, மெய் என்பவற்றின் மூலமான அறிவு, ஆற்றல், ஆராய்வகளுக்கு அப்பாற்பட்டது போன்ற விடைகளை ஏற்க மறுத்தனர். பகுத்தறிவாளர்கள் எளனாஞ் செய்தனர். கடவுள் என்ற ஒரு பொருள் இல்லை என்றே பரப்புரை செய்து வந்தனர். இன்னமும் செய்து வருகின்றனர்.

உலகம் இரண்டுபட்டது. கடவுள் உண்டு என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் ஆத்திகர்கள் என்றும்; கடவுள் இல்லையென்று அடித்துக் கூறுபவர்கள் நாத்திகர்கள் என்றும் அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர். ஊர்

இரண்டு பட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம் என்பர். சமூகத்தில் ஒற்றுமை அமைதி குலைந்தன.

இவ்விரு தரப்பினர்களை விட மூன்றாந் தரப்பு ஒன்றும் இனங் காணப்படுகின்றது. இத்தரப்பினர் இரண்டும் கெட்டான் நிலையில் உள்ளவர்கள். சந்தர்ப்பவாதிகள் என்றும் கூறலாம். எந்தத் தரப்பைச் சார்ந்து நின்றால் தங்களுடைய சொந்த நலன்களை விருத்தி செய்யவும் நியாயப்படுத்திக் கொள்ளவும் வாய்ப்பாக அமையுமோ, அந்த நலன்களை அடையும் வரை தம்மை ஆத்திகர் என்றோ, நாத்திகர் என்றோ அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதில் வல்லுனர்கள். இத்தகைய மாந்தர்களாலேயே உலகம் கெடுகின்றது. அத்துடன் ஆத்திகம், நாத்திகம் என்னும் இரண்டிற்குமே அவதாரம், அவப்பெயரும் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. இவர்களையே மனத்திலே போரசே, அழுக்காறு, கடும் பற்று, சினம், காம உணர்ச்சி, வஞ்சம் வெறுப்பு முதலிய அழுக்குகள், குற்றங்கள், என்பவற்றை மறைத்து வைத்து சுமந்து கொண்டு புறத்திலே கடவுள் பற்றாளர்களாக, ஆன்மீகத்தால் மாண்பு பெற்றவர்களைப்போல், வெளிக்காட்டிக் கொண்டு உலகில் நடமாடுகின்ற “மறைந்தொழுகு மாந்தா” என வளர்ந்துவர் அழுக்கின்றார்.

உள்ளத்திலே இறையுணர்வுமின்றி நடைமுறை வாழ்க்கையில் அறிநெறி முறைகளையும் கைவிட்டு தன்னலப்பற்று, பொருட்பற்று என்பவற்றினால் உந்தப்பட்டு அவற்றை எப்படியாவது அடைதலையே வாழ்க்கைக்குறிக்கோளாகக் கொண்டு, கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் என வாழ்ந்து வருபவர்களாலேயே; உலகில் அமைதி குன்றியும் போர் மூட்டம், போர் முனைப்புக்கள் அதிகரித்தும் இன்றும் காணப்படுகின்றன. கடவுளில்பக்தியும்பயமும் நம்பிக்கையும் இருந்துவந்தகாலங்களில் குற்றங்கள் குறைந்தும் நன்னடத்தைகள், நற்செயல்கள் பெருகியும், சமூக விரோதச் செயல்களில் மறைமுகமாகவோ, தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, ஈடுபட்டால், கடவுள் தண்டனை நிச்சயம் கிடைக்கும் என்ற உறுதிப்பாடும், மனிதர்கள் மத்தியில் இருந்து வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. சொர்க்கம், நரகம், என்னும் எண்ணாக கருத்தாக்கமும் மனிதர்கள் மனிதத் தன்மைகளுடன் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழுவும், மன்னில் நல்ல வண்ணம் வாழுவும் நல்லொழுக்கம் பேணவும் அவர்களை ஊக்குவித்து வந்தமை நோக்கற்பாலது.

குழந்தைகள் - பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், பெரியவர்கள் ஆகியோருக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவர்கள் சொற்கேட்டும், அவர்களை மதித்து

மரியாதை செய்தும் வாழ்ந்தும் வந்தனர். இளைஞர்கள், வளர்ந்தவர்கள், முதியவர்கள் ஆகியோர்; சமூகத்திற்கும், கடவுளுக்கும் பயந்தும் மதிப்புக் கொடுத்தும் நாட்டின் சட்டங்களை அனுசரித்தும் மனித ஒழுக்கம், பண்பாடு பேணியும் வாழ்ந்து வந்தனர். இடர்கள் நேரும் போதெல்லாம் “கடவுளே” என்று கூவி அழைக்கின்றனர். எல்லாம் அவன் செயல், கடவுள் செயல் என்பர். “அவனன்றி ஓர் அனுவும் அசையாது” என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டு வாழ்கின்றனர். “எப்போ முடிந்த காரியம்” என்பதுதான் இறைநீதி. இதனைச் செயல் விளைவுக்கோட்டாடு என்பர். செயல் நல்லதாக இருப்பின், அச்செயலால் ஏற்படும் பயன் அல்லது விளைவும் நன்மை தருவதாக அமைகின்றது. மாறாகச் செயல் தீயதாக இருப்பின், அதனால் ஏற்படும் விளைவும் தீமையானதாகவே வந்து விடுகின்றது. எந்தச் செயலை மனிதன் செய்தாலும், அங்கே ஏற்படும் விளைவு கடவுள் செயல்தான்.

கடவுள் ஒருவர் உளர். கடவுள் எங்கும் எதிலும் நீக்கமற நிறைந்தும் யாவற்றிலும் ஊடுருவியும் இருக்கிறார். மனம், மொழி, உடம்பினால் செய்யப்படுகின்ற சகல செயல்களையும் அவை நல்லனவோ, தீயனவோ எஞ்ஞான்றும் கண்காணித்துக் கொண்டும், உரிய தீர்ப்புக்களை, இறை நீதியாக விளைவுகளாக உரியவர்களுக்கு வழங்கிக் கொண்டும் இருக்கிறார். கடவுள் எல்லாம் அறிபவர், எல்லாம் வல்லவர்; கடவுள் என்றும் உள்ளவர், கடவுள் நம்மைக் காக்கிறார். நாம் வேண்டத்தக்கவைகளை அறிந்து எமக்கு வழங்குபவர். கடவுள் அன்பும் கருணையுமாக உள்ளவர். நீதியின் வடிவம் கடவுள். செயல்களை ஆற்றுவதற்கு முன்னர் கடவுளை விசாரித்து, ஒப்புதல் பெற்று ஆற்ற வேண்டும். கடவுளின் நோக்கமறிந்து செய்வது அறச் செயல். கடவுளால் விதிக்கப்பட்டவை இவையென்றும், விலக்கப்பட்டவை இவையென்றும், செயல்கள் இரண்டு பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கடவுளால் அங்கீரிக்கப்பட்ட செயல்கள் கருமங்களில் மட்டும் சிரத்தையோடு ஈடுபட்டு, திருத்தமாக அவற்றைச் செய்து வாழ்வதே அறநெறி வாழ்வு ஆகும். நமது மனம் விரும்பியவை. மனத்திற்கு நல்லது என்று பட்டவை எல்லாம் அறம் தழுவியவைதானா என்று ஆராய்ந்து தெளியவேண்டும். மனத்திற்பட்ட நல்லது, அறம் அல்லாததாகவும் இருக்கலாம். “மின்னுவைதெல்லாம் பொன்னல்ல” – கடவுளால் நலம் என அடையாளப்படுத்தப்பட்டவற்றை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து வந்தால் நாமும் நலமாக வாழலாம். கடவுள் நலம் பேணியவர்களும் ஆவோம்.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

அண்பு ரூலம்

வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தத்துவம் அன்பு. அன்பு ஒவ்வொரு மனிதனின் பிறப்புரிமை. தாய், தந்தை இருவரின் மனமொத்த அன்புப் பரிவர்த்தனை மூலம் கருவற்று, உருப்பெற்று அன்பினில் விளைந்து, ஆராமதாக இவ்வுலகில் தோற்றம் பெற்ற மனிதன், கருவிலே அன்பு என்னும் திருவுரூபை, செல்வத்தை அடையப் பெற்றமை நோக்கற்பாலது. மனிதனும் அன்பும், ஒன்றாய் உருவாகி ஓட்டிப் பிறந்த இரட்டைப் பிறவிகள். தன்னுடன் ஒன்றாய் உடனாய் உள்ள அன்பினைப் போல்வித்து வளர்த்து, அதனுடன் இணைந்து, நட்பு, நலம் காத்து நல்லுறவு பேணி வாழ்தல், மனித தர்மமும், கடமையுமாகும். அதனை மீறுவது மனிதன் தனது அடிப்படை உரிமையைத் தானே மீறுவதாக அமைந்து விடும். அன்பு மனிதனுக்கு இயல்பாகவே கிடைக்கப் பெற்ற ஆன்மீக வளம். அன்பே சிவம், அன்பே கடவுள், அன்பே ஆன்மீகம், அன்புதான் உலக மகாசக்தி, அன்பு தான் இன்ப ஊற்று. அன்பினால் ஆகாததொன்றில்லை. சர்வம் அன்பு மயம் என்னும் மகா வாக்கியங்களை முதன்முதலில் உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்டவர்கள் நமது தமிழ் சான்றோர்கள்.

கருவறையில் இருந்து மரண பரியந்தம், மனிதர்களுடன் வாழ்க்கை நீடித்த உறவு பூண்டு, அதனை இலட்சியம் செய்தாலும், அலட்சியம் செய்தாலும் அவர்களுடன் உடன் உறைந்து உறுதுணையாக விளங்குவது அன்பாகும். மனிதப் பிறவியின் பெருநோக்கமும் இம்மையின் இன்பமும் மறுமையில் இறைவனை அடைந்து பேரின்பழும் அடைதலாகும். இவ்விரண்டு நோக்கங்களையும் அடைவதற்கு, வாழ்க்கையை அன்பு நெறியில் நின்று வாழ்வதே உரிய வழிமுறை என்று சான்றோர்கள் உறுதியாகக் கூறியுள்ளார்கள். “அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது” என்கிறது தமிழ் மறை. இல்வாழ்க்கை இதமாகவும், இன்பம் நிறைந்ததாகவும் அமைய வேண்டுமாயின் அங்கு அன்பும், அறமும்

எஞ்சான்றும் தழைத்து ஒங்கவேண்டும். மனித வாழ்க்கையின் பண்பும் பயனும், அன்பு; அறம் ஆகிய இரண்டுமே என்பது சான்றோர் கண்ட அனுபவ உண்மை. தற்காலத்தில் இவ்விரண்டுமே மனிதர்களால் பறந்தளப்பட்டும், அலட்சியப்படுத்தப்பட்டும் வருகின்றன. இன்று தனி மனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமுதாய அமைதி என்பன மனித சமூகத்தை விட்டு நீங்கி நெடுந்தாரம் விலகிச் சென்று கொண்டிருப்பதற்குப் பிரதான காரணம், மனிதர்களில் அன்பும், அறமும் வற்றி வரண்டு போன்றையே என்றால் அது மிகையாகாது. அதனால் மனிதர்கள் வாழ்வாங்கு வாழ இயலாத நிலையில் உள்ளனர்.

பொதுவாகப் பார்த்தால் மனிதர்கள் மத்தியில் இன்று அன்புணர்ச்சி, அறவுணர்வு, நட்புறவு என்பவற்றைவிட வெறுப்புணர்ச்சி, பகைமையுணர்வு, விரக்தி, குதுவாதுகள், வண்முறைகள் என்பவையே மிக அதிகமாகக் காணப்படுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

மனிதர்கள் தமக்கோ, பிறர்க்கோ, உடனடியாகவோ எதிர் வருங்காலங்களிலோ உடலுக்கோ, உயிருக்கோ, உடைமைகளுக்கோ தீங்குகளோ, தீமைகளோ, இழப்புகளோ; ஏற்படாவண்ணம் நடந்து கொள்ளவேண்டும். அதுவே மனிதர்கள் உலகில் வாழ்வாங்கு வாழும் அன்பும் அறமும் இணைந்த ஒழுக்க வாழ்வாகும். மனம், சொல், உடல் ஆகியவற்றால் நிகழ்த்தப்படும் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஒரு விளைவுண்டு.

செயலுக்கேற்ற விளைவு நிச்சயம் உண்டு. செயல், நற்செயலாக அமைந்தால் விளைவு நன்மையாகவும், தீய செயலாக அமைந்தால் விளைவு தீமையாகவும், துண்பம் தருவதாகவும் அமையப்பெறும். இது இயற்கை நியதியும் இறை நீதியுமாகும். இதிலிருந்து எவருக்கும் விதிவிலக்குக் கிடையாது. செயலுக்கேற்ற விளைவு என்னும் விதி, விஞ்ஞான நியாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. மனிதர்கள் இதனால் காரண காரிய விளைவு அறிந்து, இன்பம் தரும் நற்செயல்களிலேயே ஈடுபட விரும்புவது அவசியமாகிறது.

ஒவ்வொருவரும் வாழ்க்கையில் செய்யும் தவறுகள்தான் சமயங்களினால் தீவினைகள், பாவங்கள் என்றும் சட்டங்களினால் குற்றங்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றன. அதற்கேற்ற தன்டனைகளும் வழங்கப்படுகின்றன. “அரசன் அன்றறப்பான், தெய்வம் நின்றறுக்கும்” என்பது ஆன்றோர் நலங்கள் அறுபது

வாக்கு. எவ்வாறாயினும் உரிய தண்டனை கிடைப்பது உறுதியாகும். எனவேதான் மனிதர்கள் தீமைகளை, தீவினைகளை, பாவங்களைத், தவிர்த்துக் குற்றங்களைப் புரியாது, நல்வினைகளை, புண்ணியங்களை, நற்செயல்களை, நற்கருமங்களையே, மனம், மொழி, மெய் என்பவற்றினால் செய்யப் பழகிக் கொள்ளவேண்டும். இத்தகைய வாழ்க்கை முறையிலேயே அன்பு நலம் பேணப்படுகிறது. அறம் வாழ்க்கை நெறியாகின்றது. அன்புதான் மனித வாழ்வின் இன்ப ஊற்று. அந்த ஊற்றுக் கண் அடைப்பட்டிருந்தால் வாழ்க்கையில் இன்பம், மகிழ்ச்சி, அமைதி என்பவற்றிற்குத் தட்டுப்பாடும், முட்டுப்பாடும் ஏற்பட்டுவிடும். நாம் நினைப்பது போல் மற்றவர்கள் இவ்வாறு தான் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நாம் வரையறை செய்து கொண்டு அதில் அமுத்தமாக நின்று கொண்டால், நமது எண்ணத்திற்கும் விருப்பத்திற்கும் ஒத்து வராத எவர் மீதும் வெறுப்புத் தோன்றும். அதனால் நமக்கு வாழ்வில் என்றுமே நிம்மதியோ, நிறைவோ ஏற்படாது. இதில் இரு தாப்பினருக்கும் துண்பமே தொடரும்.

நாம் நினைப்பது போல, உலகம் இருப்பதில்லை என்ற யதார்த்தத்தையும் நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். “உலகம் பலவிதம்” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. அதனை ஏற்றுக் கொண்டு உலகத்து மக்களையும், அவர்களிடையேயுள்ள குண நல மற்றும் வேறுபாடுகளையும் அவர்களின் தன்மைகள், செயல்கள், நடத்தைகள், நடை, உடை, பாவனைகள் இவைகளையும் அவை அமைந்துள்ளவாறு ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு தற்காலிகமாக ஒப்புக் கொள்வதால் அவை அனைத்தும் சரியானவை என ஏற்றுக் கொண்டதாகக் கருதிவிடக் கூடாது. இது ஒரு சாதுரியம் மட்டுமே.

இந்த மனவிரிவில், மன இளக்கில் விட்டுக் கொடுப்பில் நின்று கொண்டு மீண்டும் உலகையும் நம்மோடு வாழ்வில் தொடர்பு கொண்டிருப்போர்களையும் நோக்குவோம். “மெல்லெனப் பாயும் தண்ணீர், கல்லையும் உருகப் பாயும்” என்பது பொருள் பொதிந்த அனுபவக் கூற்று. இவ்வாறு நாம் நடந்து கொண்டால் அவர்களைப் படிப்படியாக அன்பு வழிக்கும் அறநெறி வாழ்வு முறைக்கும் கொண்டு வரமுடியும்.

“யதார்த்தவாதி வெகுசன விரோதி” என்பர். இப்பொன்மொழியின் தாற்பரியத்தை உணர்ந்து பிறரை விரோதித்துக் கொள்ளலாகாது. நாம் இறுகப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் அன்பு வழியை விட்டு விலகக் கூடாது. நமது முயற்சி வெற்றி பெறவேண்டுமாயின் அன்புக்கே உரித்தான சகிப்புத்

தன்மை, பொறுமை, விட்டுக் கொடுத்தல், தியாகம் ஆகிய நற்பண்புகளை நம்மில் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். மாறாக பிறரைப் பகைத்தோ, விரோதித்தோ, அல்லது கண்டனஞ் செய்தோ, வெறுப்புணர்ச்சியை அவர்கள் மீது வளர்த்தோ, அன்பைப் பரப்ப முடியாது. அன்பைப் பிறருக்குக் கொடுப்பதன் மூலமும், பிறருடன் தாராளமாகப் பகிர்ந்து கொள்வதன் மூலமுமே அன்பைப் பெருக்கிக் கொள்ள முடியும். மற்றையோர்களையும் அன்பு செய்யத் தூண்டி விட இயலும். அன்பு எடுக்க எடுக்கக் குறையாது. பெருகும். கொடுக்கக் கொடுக்க வற்றாத, பெருக்கெடுத்துப் பிரவாகிக்கும் தன்மையது. எனவேதான் செல்வத்துட் செல்வம் அன்புச் செல்வம் எனப் போற்றப்பட்டு வருகிறது.

‘அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந் தாழ்’ என வினா எழுப்புகிறார் திருவள்ளுவர். அன்பைப் பூட்டி வைக்கும் தாழ்ப்பாள் இல்லை என்று விடையும் தந்துள்ளார்.

நாம் எமது நிலைமைக்கு இயன்றளவில் பிறருக்கு என்ன செய்ய முடியும் என்று அன்போடு அகம் நோக்கி ஆராய்ந்து முடிவு செய்து நமது கடமையை இயன்றவாறு அன்போடு மனம் குழைந்து செய்வோம். நிறைவு பெறுவோம். அன்புதான் எமது இன்ப வாழ்வின் ஊற்று. அன்பு நலம் பேணிக் காத்து வாழ்வில் இளிமை காண்போம். பிறர் வாழ்வின் இனிமையையும் காண்போம்.

அன்பு உலகளாவி நிற்கின்றது. மனித நேயம் எல்லா மனிதர்களுடனும் கொள்ளும் அன்பும் கருணையும் ஆகும். எல்லா உயிரினங்களுடனும் வேற்றுமைகளின்றிக் கொள்ளும் அன்பு, ஆன்ம நேயம் ஆகும். சாதி, இன, மத, நாடு, வேறுபாடுகளையும், பேதங்களையும் கடந்த நிலையில் உள்ளது அன்பு. “அன்பு ஈனும் ஆர்வமுடைமை, அது ஈனும் நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு” என அன்பு பற்றியும், அதன் விரிவாக்கம் பற்றியும் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அன்பு பிறர் மீது விருப்பமும் கரிசனையும் உடையவராக வாழும் பண்பினை எமக்குத் தருகின்றது. அந்தச் சீரிய பண்பு, எல்லோரிடத்திலும் நட்பு என்னும் உயர் பண்பினை விருத்தி செய்வதாக உதவுகின்றது.

அன்புடையவர் பிறரின் நன்மையின் பொருட்டுத் தம் உடல், பொருள், ஆற்றல் யாவையும் பிறர்க்கு உரிமையாக்கி வாழ்வர். ஆனால் நலங்கள் அறுபது —————— 9

அன்பில்லாதவர் எல்லாப் பொருள்களையும் எந்த வழியிலேனும் சென்று அடைந்து தமக்கே உரிமையாகக் கொண்டு வாழ்வார். ஜீவ காருண்யம் என்பது கிஞ்சித்தும் அத்தகைய செய் நலமிகளிடம் காணவே முடியாது. பகைவர்களையும் மன்னிக்கும் பக்குவத்தை மனத்திற்குத் தரக் கூடியது அன்பு மட்டுந்தான். அதனாலேயே அன்பும் கடவுளும் இரண்டும் வெவ்வேறு மெய்ப்பொருள்களால்ல. அன்பே கடவுர். அன்பே சிவம் என நம் சான்றோர்கள் ஆணித்தரமாக அறிவித்துள்ளனர். இதற்கு மேல் அன்பின் உயர்வை, அன்பின் சிறப்பை எவராலும் அழுத்திக் கூறமுடியாது.

ஒருவன் பிறர் மீது அன்பு கொள்ள விரும்பினால், அதற்கு முன் அம்மனிதன் தன் மீது அன்பு கொண்டு, அன்பு நலம் காத்து, ஒம்பி வரவேண்டியது மிக இன்றியமையாததாகும். “தன்னைத் தான் காதலனாயின் எனைத் தொன்றும் துன்னர்க் தீவினைப்பால்” என்பது திருவள்ளுவர் திருவாக்கு. ஒருவன் தன்னைத்தான் விரும்பி தனது நல்வாழ்வில் சிரத்தை கொண்டு வாழ்வனாயின், பிறர்க்குத் தீங்கு செய்ய எண்ணமாட்டான். ஏனெனில் பிறருக்குச் செய்கின்ற தீங்கு மீண்டும் திரும்பி வந்து அத்தீங்கினைச் செய்தவனையே தாக்கும் தன்மையது. அதுவே இறைநீதி, செயல்; விளைவுத்தத்துவமும் அதையே கூறுகிறது. ‘மறந்தும் பிறன்கேடு குழகு, குழின் அறம் குழும் குழுந்தவன் கேடு’ – பிறருக்குக் கெடுதிகள், கேடுகளைத் தரும் தீய செயல்களைச் செய்வதற்கு ஒருவன் மறந்தும் எண்ணைக் கூடாது. அவ்வாறு எண்ணியவனுக்கே கெடுதிகள், கேடுகள் விளையுமாறு அறம் நீதி செய்யும். எனவேதான் எல்லோருடனும் அன்பு நலம் பேணிக் காத்து வாழவேண்டும் எனப்படுகிறது. எனவே அணைவரும் அன்பு நலம் பேணி வாழவோம். ஆனந்தமாக வாழவோம்.

வாழ்க வளமுடன்! வாழ்க வையகம்.

உடல் நுலம்

மனித உடல் ஓர் அற்புதமான, நூதனமான இயந்திரத் தொகுதியாகும். உடலை இயங்கச் செய்து கொண்டிருப்பது உயிர். உடல், உயிர் ஆகிய இரண்டின் கூட்டுறவின் பயனாக அமைவதே மனித வாழ்க்கை. இந்த உறவில், நட்பு, நலம் நீடிக்கும் வரை வாழ்க்கை தொடரும். உறவில் விரிசல், பிணக்குகள் ஏற்படும் வேளைகளில் நோய்கள் உடலில் ஏற்படுகின்றன. உடலுக்கும் உயிருக்குமிடையில் முரண்பாடுகள் மற்றி இரு தரப்பினருக்குமிடையில் பிரிவு ஏற்படும்போது மரணம் சம்பவிக்கின்றது.

மனிதன் எப்போதும் வாழத் துடிக்கிறான். அதிலும் இன்பம், இனிமை, மகிழ்ச்சி, அமைதி நிறைந்த வாழ்க்கை வாழுவே விரும்புகிறான். நாம் விரும்பும் இன்பத்தை உடலால்தான் அனுபவிக்கிறோம். உடல், ஆரோக்கியம். நிறைந்ததாக முழு நலத்துடன் இருந்தாலேயே வாழ்க்கை இன்பமாக அமையும். இன்பத்தையும் நிறைவாக அனுபவிக்க முடிகின்றது.

உடல் நலம் கண்ணும் கருத்துமாகப் பேணி, ஒம்பி வர வேண்டியதன் இன்றியமையாமையையும் அவசியத்தையும், இன்ப வாழ்வினை விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து செயற்பட வேண்டும். அதற்கு உடலுக்கும் உயிருக்கும் இடையிலான நட்பறவு வலுவுள்ளதாகவும் நீடித்ததாகவும் அமையக் கூடியவகையில், முயற்சிகள் மனம், மொழி, செயல் தூய்மையுடன் மேற்கொள்ளப்படுதல் அவசியமாகும்.

உடல் நலம் குன்றினால் விளைவு துன்பமாகும். நோய் தானாக எம்மிடம் வந்து புகலிடம் கோருவதில்லை. நாம்தான் வெற்றிலை, பழம், பாக்கு வைத்து ஆரத்தி எடுத்து நோய், பிணிகளை வரவழைத்து நம் உடலில் புகலிடமும் அளிக்கின்றோம். உடல் நலம் குறைவதற்கு நாமே காரணமாக உள்ளோம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டால் நோய்கள் எம்மை அனுகாமவிருக்க

வழி செய்தவர்கள் ஆவோம். நோய் வருமுன் நம்மைப் பாதுகாப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்வதே மேலான தர்மமாகும். “வெள்ளம் வருமுன் அணை கட்ட வேண்டும்” என்பது ஆன்றோர், வாக்கு. “வருமுன் காக்க” என்பதின் தாற்பரியமும் அதுவே. செல்லங்களுள் தலையாய செல்வம், நோயற்ற வாழ்வு. வாழ்வு சிறக்க, இன்பம் துய்க்க, உடல் நலம் உறுதுணையாக உள்ளது.

“தன்னைத்தான் காதலனாயின் எனைத்தொன்றும்
துன்னற்க தீவினைப்பால்”

- திருக்குறள்

மனிதனைப் பார்த்து, திருவள்ளுவர், நீ சுயநலம் மிகுந்தவனாய் இரு என்று கூறுவதுபோல் இத்திருக்குற்பா அமைந்துள்ளது என நினைக்கத் தோன்றுகின்றது. மனிதன் முதலில் தன்னை நேசிப்பவனாக இருந்தாலேயே, அவனை நோக்கி, நீ உன்னை நேசிப்பது போலப் பிறரையும் நேசி என்று கூறுவதில் பயனுண்டு. தனது நலத்தில் சிரத்தை கொள்ளும் ஒருவன், நிச்சயமாகத் தன் உடல் நலம் பேணுவதிலும் சிரத்தையடையவனாக இருத்தல் அவசியம். வாழ்க்கை இன்பங்களை உடல் நலம் இருந்தால் மட்டுமே முழுமையாக அனுபவித்து மகிழ்ச்சியடைய முடியும்.

சுய நலம், பிறர் நலத்தைப் பாதிக்காத வகையிலும் பிறருக்குத் தீங்குகளை விளைவிக்காத முறையிலும் அமையுமாயின் அத்தகைய சுயநலம் விரும்பத்தக்கதேயாகும். விளைவறிந்து செயலாற்றும் திறனுடையவர்கள், தீய செயல்களை விலக்கி, நற்செயல்களையே செய்து கொண்டிருப்பர். உடல் நலமாக இருக்கவேண்டும் என என்னுவதும், செயற்படுவதும் சுயநலம் தான். ஆயினும், அந்தச் சுய நலத்தில், பொது நலம் மலரும் போது, அத்தகைய சுய நலம் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்து மாணிடர்க்கு என்னும் நிலைப்பாடு உறுதி பெறுகிறது. உடல் நலம் பெற்றவர்கள், தமது உடலால் தமது கடமைகளை முடிந்திருப்பதை வரவேண்டும். நல்ல தொண்டுகள், பணிகள், நற்காரியங்கள் என்பவற்றைக் கைம்மாறு கருதாது செய்து வரும் போது, உடல் நலம் மேலும் நிலைபேறு அடைகின்றது.

உடல், உயிர், மனம் ஆகிய இம்முன்றும் மனிதனுக்கு இன்றி யமைபாதவை. இம்முன்றும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய உறவும் தொடர்பும் கொண்டிருக்கின்றன. இம்முன்றும் நலமாக இருக்கவேண்டும். மனித

வாழ்வு சிறக்க, இன்பம் நீடிக்க; பிறவிப் பயன்களாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைய; மற்றும் பிறப்பு, இறப்பு என்பவற்றினால் ஏற்படும் தொடர் துன்பங்களிலிருந்து, பூரண விடுதலையடைய, இம் மூன்றினதும் ஒருங்கிணைந்த நலம் உடைமை, நல்லினாக்கம், ஒத்திசைவ, ஒத்துழைப்பு இன்றியமையாதன.

உலகியல் வாழ்வின் வெற்றிக்கு மட்டுமென்றி ஆண்மீகத்தின் சித்திக்கும் உடல் கருவியாக உள்ளமை உணரப்பட வேண்டியதே. உடல் நலம் நன்கு பேணப்பட வேண்டியதன் அவசியம் இதிலிருந்து புலனாகின்றது. உடலோம்புதல் ஒரு சிறந்த விழுமியமாகும். அறச் செயலுமாகும்.

ஒரு சிலர் இந்த உடம்பினை அழுக்கென்றும், இழுக்கென்றும் கூறி அதனை ஒறுத்து அலட்சியம் பண்ணி வருகின்றனர். உடலைப் பேணாது வருத்துகின்றனர். அதனால் உடல் நலம் குன்றும், நோய்கள் பற்றிக் கொள்ளும் என்பதை அறிவதில்லை. ஆரோக்கியமான மனம் ஆரோக்கியமான உடலிலேயே காணப்படுகிறது என்னும் மகுட வாசகம் பொருள் நிறைந்தது. உடல், மனம் இரண்டும் ஆரோக்கியமாக இருக்கும் பட்சத்தில் உயிரும் உடலுடனான நல்லுறவைத் தொடர்ந்து பேணி வரும். அதனால் நீளாயுள் கிடைக்கப் பெறுகிறது.

‘உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவார்’ என்கிறார் திருமூலர். மேலும் ‘திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் தோவும் மாட்டார்’ எனத் தொடர்ந்து உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே, உடம்பை வளர்த்தேன், உயிர் வளர்த்தேனே எனத்தமது அனுபவத்தையும் உடல் நலத்தின் அவசியத்தையும் திருமந்திரமாக நமக்கு வழங்கியுள்ளார். நிறைமொழி மாந்தர்கள் ஆணையில் வெளிப்பட்ட மறைமொழிகளை முழுமையாக ஏற்று வாழ்வில் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தால் வாழ்வு சிறக்கும் என்பது உறுதி.

உடல் நலம் என்பது உடலின் ஆரோக்கியத்தைப் பேணுதல் என்பதையே குறிக்கிறது. உடல் என்பது மனிதனுக்கு இலவசமாக இயற்கையினால் வழங்கப்பட்ட அரும்பெரும் நன்கொடையாகும். உடல் மனித வாழ்வில் விலை மதிக்க இயலாதது. எனவே உடல் நலத்தைக் கண்ணுங்கருத்துமாகப் பேணி வர வேண்டியது கடமையாகும். உடல் நலம் மன்னுயிர்க்கு ஆக்கம் தருகின்றது.

“ஒடம் உள்ள போதிலே ஓடியேயுலாவஸாம்

ஒடம் உள்ள போதிலே உறுதி பண்ணிக் கொள்ளலாம்” என்கிறார் சிவ வாக்கியர் சித்தர். ஒடம் என்பது உடம்பு. உடம்பு உறுதியாக நலமாக இருக்கிறபோது தான் சுறுசுறுப்பாக ஓடியாடி உயிர்ப்புடன் நல்ல செயல்களையாற்றவும், கடமைகளைச் சரிவரச் செய்யவும், அறவழியில் பொருள் ஈட்டவும், இன்பங்களை அனுபவிக்கவும், தான் தருமங்களைச் செய்து மன்னுயிர் ஓம்பவும், நல்ல சற்புத்திரர்களைப் பெற்று சீராக வளர்த்துச் சமுதாயத்திற்கு வழங்கி, அவர்கள் மூலம் சமுதாய மற்றும் ஆண்மீகப் பணிகளைத் தொடரவும் முடிகின்றது.

உடலுக்குள்ளே, அழியாத பொருள் ஆகிய ஆன்மா குடியிருக்கின்றது. ஆன்மா என்பது உயிர். உடல் இயங்குவதற்கு உயிர்ச் சக்தி காரணமாக அமைந்துள்ளது. உடல், நலமாகவும் ஆரோக்கியமாகவும் இருக்கும் வரை உயிர் உடலில் தங்கியிருக்கும். உடலில் பழுது ஏற்பட்டுவிட்டால் உயிர் உடலை விட்டு நீங்கிவிடும். உடல் நலமாக இருக்க நன்றாகச் செயற்பட உடலுக்கும் உயிருக்குமிடையே ஒரு நல்ல இணக்கப்பாடு தேவை.

உடல் ஓம்புதல் என்பது உடல் நலம் காத்தல். உயிர் வாழ்தல் என்பது உடல் ஓம்புதல் மூலம் எய்தப்படுகிறது. உடல், உயிர், மனம் ஆகிய மூன்றின் தன்மைகளையும் அறிந்து அவற்றை ஒழுங்கான முறையில் பேணிக் காத்து வருவதன் மூலமே உடல் ஓம்புதல், உடல் நலம் காத்தல் என்பது முழுமை பெறுகின்றது. உடல் நலம், உயிர் வளம், மன நலம் ஆகிய மூன்றையும் முறையாக ஓம்பியும் காத்தும் வருவதன் மூலம், மனித வாழ்க்கையானது வளமும், நலமும், மதிப்பும், மாண்பும் பெற்றுத் திகழும்.

உடம்பின் உதவியுடனேயே மனிதனின் உயர் இலட்சியமான பிறவிப் பயனையும் அடைய முடிகின்றது. ஆண்மீக அடிப்படையில் நோக்கிய நாவலர் பெருமான். ‘இந்தச் சரீரம் எமக்குக் கிடைத்தது. கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயா’ என்கிறார். இந்த உடம்பு நமக்குத் தரப்பட்டதன் நோக்கத்தை அறிந்து நாம் செயற்படவும், அதனை அடையும் வரை அதனை ஓம்பவும் பராமரிக்கவும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

இந்த உடல், உலகியல் வாழ்க்கைக்கும், ஆண்மீக வாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். உடல் நலம்

சீராக அமைவதற்கு உடலுக்கும் உயிருக்குமிடையே நடைபெறும் இரத்த ஒட்டம், வெப்ப ஒட்டம், காற்றோட்டம் என்பன தங்குதடையின்றிச் சீராக இயங்கவேண்டும். இவற்றில் ஓன்று தடைப்பட்டாலும், வேகம் குறைந்தாலும், வேகம் அதிகரித்தாலும், தேக்கம் திசை மாற்றம் ஏற்பட்டாலும், உயிருக்கும் உடலுக்குமிடையிலுள்ள நல்லுறவு, உடன்போக்குப் பாதிக்கப்படுகின்றன. அதனால் வலி, நோய் உண்டாகின்றன. உடல் நலப் பாதிப்பு ஏற்படுகின்றது. இந்த மூன்றையும் எப்பொழுதும் சரியாகவும் சமநிலையிலும் வைத்துக் கொள்வதற்கு ஒழுங்கான உடற் பயிற்சி தேவை.

அடுத்து, உடல் நலம் காக்க உணவு, உழைப்பு, உறக்கம், உடலுறவு, எண்ணம் என்ற ஐந்தையும் அளவோடும் முறையோடும் மேற்கொள்ளவும், அனுபவிக்கவும் வேண்டும் என்கிறார் வேதாத்திரி மகரிஷி. இவை அளவுக்கு அதிகமானாலும் குறைந்தாலும் முறை தவறிக் கொள்ளப் பெற்றாலும் உடல் ஆரோக்கியம் கெட்டுவிடும். நோய்கள் உண்டாகும். புலனுணர்ச்சிகளுக்கு அடிமைப்பட்டு அறிவிலே குறுகிய மேற்கூறப்பட்ட ஐந்தில் அளவுமிறை மீறி ஈடுபாடு கொள்ளும்போது, அவர்கள் விரும்பும் அதிக இன்பத்திற்குப் பதிலாகப், பெருந்துண்பங்களுக்கும் வாய்க்கைச் சீர்குலைவுக்கும் ஆளாக நேரிடும். “இன்பம், இன்பம், இன்பம் இன்பத்திற்கோர் எல்லை காணில் துண்பம், துண்பம், துண்பம்”, என்னும் மகாகவி பாரதியார் வாக்கும் “அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு” என்னும் நம் ஆஸ்திரோர் வாக்கும் எத்துணை கருத்தாழும் மிக்கது என்பது நோக்கற்பாலது. தன் வினை தண்ணைச் சுடும். செயலுக்கேற்ற விளைவுகளை இறை நீதி வழங்கிக் கொண்டே இருக்கும். உடல் நலம் கெடுவதற்கு மதுப்பழக்கம், போதைப்பொருள் பாவனை, புகைத்தல், வள்செயல்களில் ஈடுபடுதல் மற்றும் பல்வேறு ஒழுக்கக் கேடுகள் பிரதான காரணங்களாக அமைகின்றன.

ஆன்மீக, வாழ்வில் உடல் நலம் பேணுதல் மிக இன்றியமையாத அங்கமாகும். நாம் உடல் நலத்தோடு வாழ்ந்தால் நம் வாழ்வு நமக்கும் பிறர்க்கும் கவை தருகிறது. குடும்பத்திற்கோ, சமுதாயத்திற்கோ நாம் சுமையாக இருப்பதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம். பிறருக்கு உதவியும் செய்ய முடிகிறது. உடல் நலம் பேணுவது சிறந்த சமுதாயத் தொண்டாகும். உடல் நலம் பேணுவோம். அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் பெற்று நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வையகம், வாழ்க வளமுடன்.

மன ருஸ்ம்

‘மனமது செம்மையானால், மந்திரம் தேவையில்லை’ என்பர். அது மட்டுமல்ல தந்திரம், யந்திரம், மற்றும் சடங்கு சம்பிரதாயங்கள், கிரிபைகள் எதுவும் தேவையில்லாமல் போய் விடும். மனம் உள்ளவன் மனிதன். ஏனைய ஓரறிவு முதல் ஜயறிவு வரையுள்ள உயிரினங்களிலிருந்து ஆறறிவு படைத்த மனித இனத்தை வேறுபடுத்தி அதனை உயர்த்தினையில் இடம்பெறச் செய்தது மனமாகும். அந்த வகையில் மனம் பெருமை பெறுகின்றது. திருவள்ளுவரும் ‘மனம்தானம் மாந்தர்க்குணர்ச்சி’ என மனத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். மனிதர்களுக்கு இயற்கையறிவு மனத்தால் ஏற்படுகின்றது என உரையாசிரியர்கள் விளக்கம் தந்துள்ளனர். இயல்பாகவே தூய்மையான மனத்தை, தூய்மை நிலையில் வைத்துப் பேணுவதும், மனத்தினுள் அழுக்குகளைத் தேக்கி வைத்து, மனத்தைப் பழுதுபடச் செய்து மன நலத்தைக் கெடுப்பதும் மனிதனைப் பொறுத்த விடயமாகும். மனித வாழ்க்கையில், ஆக்கமும் கேடும்மனத்தில்தோன்றுகின்ற எண்ணங்களினால் ஏற்படுகின்றதால். மன நலம் மிகக் கண்ணுங் கருத்துமாக, கரிசனையோடு பேணப்பட வேண்டியது மனிதர்களின் தலையாய கடமையும், கடப்பாடும் ஆகும். மன நலம் நன்றாக அமையின் அதனைத் தொடர்ந்து நாநலம் என்னும் சொல்நலம் மற்றும் வினைநலம் என்னும் செயல்நலம் ஆகியனவும் தூய்மை பெற்று நன்றாகவே அமையப் பெறும். அதனாலேயே தமிழ் மறை தந்த திருவள்ளுவர் ‘மன நலம் மன்னுயிர்க்கு ஆக்கம்’ என்னும் பொய்யா மொழியை உறுதிப்படக் கூறியுள்ளார். உயிர் நலமாக இருப்பதற்கு அது குடியிருக்கின்ற இல்லமாக விளங்குகின்ற உடல் நலமாக இருக்கவேண்டும். அதேவேளை மனமும் நலமாக விளங்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

மனம் உள்றுபட்டு, அதன் ஆரோக்கியத்திற்குப் பழுது நேர்ந்தால் உடல் ஆரோக்கியமும் கெட்டு விடுகின்றது. உடல், நோய் பற்றிக் கொள்ள உடலின் வலுவும் வனப்பும் இழக்கப்படும் நிலை ஏற்படுகின்றது. நிலைமை முற்றி மோசமடைய உயிரானது உடலுடன் கொண்டுள்ள நட்புறவை முறித்துக்

கொண்டு உடலை விட்டு வெளியேறி விடுகிறது. இதனைத்தான் மரணம் என்கின்றனர்.

மனிதனின் எந்தப் பருவத்திலும் மரணம் ஏற்படலாம். குழந்தை, பிள்ளை, கட்டிளமை, இளமை, முதுமை, மூப்பு எனக் கால வயதின் அடிப்படையில் பருவங்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மனிதன் குழந்தைப்பருவம் முதல்மூப்பு எத்தி இயற்கை மரணம் எய்தும் வரை உயிர் வாழுக்கூடிய காலம் நூற்றிருபது ஆண்டுகள் எனக்கூறப்படுகிறது. மனிதர்கள் நூற்றிருபது ஆண்டுகள் பூரண வாழ்வு வாழ இயற்கை நிர்ணயம் இருந்தும், அவ்வாறு நடைமுறையில் முழுவாழ்வு வாழ்ந்து இயற்கை எய்துவதற்கு இயலாதிருப்பதற்குக் காரணம் மனிதர்களேதான் என்பது உணரப்படவேண்டிய உண்மையாகும். மனிதர்கள் மரணத்தை இறுதி வரை தள்ளி வைக்கக்கூடிய வல்லமையுடையவர்கள். அதற்கு அவர்கள் முயற்சி எடுக்காமல் அதேவேளை மன நலத்தையும் அதன் வழி, உடல் நலத்தையும் கெடுப்பதில், ஆர்வத்துடன் செயல்பட்டு வருகின்றனர்.

மன முகாமைத்துவம் செல்வையாக இருப்பின் மன நலம் செம்மையாக அமையும். அகம் அழகு பெறுகிறது. அகத் தூய்மையுடையவர்களைச் சித்தம் அழிகிப்பர் என்பர். அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும் என்பது ஓனவை வாக்கு. அதுபோன்று அகத்தின் அலங்கோலமும் முகத்தில் தெரியும். முகமானது எதையும் நல்லதோ, கெட்டதோ காட்டிக் கொடுத்துவிடும். எனவே, மனநலம் கண்ணுங்கருத்துமாகப் பேணப்பட வேண்டியது அவசியம். மனம் தான் ஆயுள் காரகன்; அதாவது ஒரு மனிதனின் ஆயுள் காலத்தை நிர்ணயிக்கும் சக்தியைக் கொண்டுள்ள ஏதுவாக விளங்குகின்றது, என்று கூறினால் கூட்டத் தவறில்லை.

மனம் உள்ளவன் மனிதன். மனத்தின் தன்மை, குணம், இயல்புகள் எவ்வாறு அமைகின்றனவோ அவ்வாறு தான், மனிதனின் தன்மை, குணம், இயல்புகள் என்பனவும் அமைகின்றன. மனத்தின் உயர்வு எந்தளவிற்கு உள்ளதோ, மனிதனின் உயர்வும் அந்தளவிற்கு உயர்ந்து விளங்கும். “மாந்தர் தம் உள்ளத்தனையது உயர்வு” என வள்ளுவப் பெருந்தகை இதனை உறுதி செய்கிறார். உள்ளம் உயர்வு பெறுவதற்கு வழி “உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்” என்பதை வாழ்வில் சிரத்தையோடு கடைப்பிடித்து வருவதுதான். எண்ணுவதெல்லாம் உயர்வு பற்றியே எண்ண வேண்டும். நலங்கள் அறுபது

சிந்தனைகள் யாவும் நற்சிந்தனைகளாக விளங்கவேண்டும். நினைவுகள் இனிமைபானவையாக அமையவேண்டும்.

மகாகவி பாரதியாரும் “மனதிலுறுதி வேண்டும் வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும், நினைவு நல்லது வேண்டும்” என்கிறார்.

மாறாக மனம், எதிர்மறை எண்ணங்கள் தோன்றும் உற்பத்தி நிலையமாகவும், தங்கும் துரிப்பிடமாகவும் அமையுமாயின், மனம் தாழ்ந்திலையை அடைந்து விடுகிறது. மனிதனும், பண்பிலும் மனிதத் தன்மைகளிலும் குண இயல்புகளிலும் தாழ்ந்து விடுகின்றான். மனத்தில் ஏற்பட்டுள்ள கறைகள், குறைகள் தான் மனிதனின் கறைகள், குறைகளாக விளங்குகின்றன. மனத்தில் நன் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டால் மட்டுமே மனிதன் மனிதத் தன்மைகளுடனான மனிதனாக வாழ வழியேற்படுகின்றது.

மனிதன் மனிதனாக வாழவேண்டும் என்பதே மனித வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்; எதிர்பார்ப்பாகும். இந்தக் குறிக்கோள் அடையப்பட வேண்டுமாயின் அதனைச் சாத்தியப்படுத்தக் கூடிய வலுவும், வலிமையும் ஆற்றலும் மனத்திடமே உள்ளது. தவறு இழைப்பதும், மனம் தவறு என்பதை உணர்ந்து இனிமேல் தவறு செய்யக்கூடாது என்று தீர்மானிப்பதும் அதே மனம்தான். சரியான வழியைத் தேர்ந்து அந்த நீதி வழிவா நெறியில் மனித வாழ்க்கையை இட்டுச் செல்வதற்கு உந்து சக்தியாக அமைவதும் மனமேதான். “நீ, எதை நினைக்கிறாயோ, அதுவாகின்றாய்,” என்ற அழுத மொழி, உளவியல் அடிப்படையில் எழுந்த உண்மைக்கூற்று ‘மனம் போல மாங்கல்யம்’ ‘மனம் போல வாழ்வு’ என்னும் முதுமொழிகளும் கருத்தாழும் மிக்கவை.

மனத்தின் குறைகளை நீக்கியாக வேண்டும். கறைகளைப் போக்கியாக வேண்டும். மனம் இவற்றை விரும்பாத பட்சத்தில் இவை சாத்தியமில்லை. எனவே, இவை சாத்தியப்பட வேண்டும் என்றால் மனம் விரும்பவேண்டும். அந்த விருப்பத்தை மனத்திற்கு ஏற்படுத்தக் கூடியவர் யார்? இதுவரை அத்தகையவர் யார்? என்பது அறிந்து கொள்ளப்படவில்லை என்றே கூறவேண்டும். மனம் தான் தனக்குத் தானே வைத்தியம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்பது அறிஞர் கருத்து. மனம் தன்னை உயர்த்திக் கொண்டால் இன்பமே எந்நானும், துன்பம் இல்லை.

மனந் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டால் துன்பமே எந்நாரும், இன்பம் இல்லை, என்பது உறுதியாகிவிடும்.

“துணி வெளுக்க மன்னுண்டு தோல்வெளுக்கச் சாம்பருண்டு, மணி வெளுக்கச் சாணையுண்டு. மனம் வெளுக்க வழியில்லை” என ஆதங்கப்படுகிறார் மகாகவி பாரதியார். மனம் வெளுக்க, தூய்மை பெற மனத்திடம் தான் வழியுள்ளது என்பதைப் பாரதியாரும் சூக்கமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை நோக்கற்பாலது.

மனம் தன்னை உயர்த்திக் கொள்வதும், அதன் வழி இன்பம் பெறுவதும்; தன்னைத் தாழ்த்திக் கொள்வதும், அதன் வழி துன்பம், வேதனை, மன அழுத்தம், கோபம், பதட்டம், ஏக்கம், அமைதியின்மை முதலிய மனநோய்க்கு உள்ளாவதும் மனத்திடம்தான் இருக்கிறது. மனத்தினால் தான் மனிதன் நல்லவனாகவோ, கெட்டவனாகவோ வாழ நேரிடுகிறது. மன ஆரோக்கியமே உடல் ஆரோக்கியத்தையும் நிர்ணயிக்கிறது. உடல் நலத்திற்கு அடிப்படையாக இருப்பது மன நலமே என்பதும் உணர்ந்பாலது.

மன நலத்தை இலட்சியம் செய்து, கரிசனையோடு பேணி, வந்தால் வாழ்வ வளம் பெறுகிறது. மாறாக மன நலம் பேணாது அலட்சியம் செய்து வந்தால் வாழ்க்கையில் துன்பம், துயர்கள், அழிவுகள், அவலங்கள், அமைதியின்மை, குழப்பங்கள் என்பன தவிர்க்க முடியாதவையாகி விடுகின்றன.

மனத்தைச் சீராக்கி, மனத்தில் தோன்றுகின்ற எண்ணம் அதன் வெளிப்பாடுகளாக விளங்குகின்ற சொல் மற்றும் செயல்கள் என்பவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி வந்தால், வாழ்க்கை உன்னதமாக அமையும். அதற்குப் பயிற்சி தேவை. தனக்கும் பிறர்க்கும்; தற்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் அறிவிற்கும் உடல் உணர்ச்சிக்கும்; துன்பம் எழாத அளவிலும் முறையிலும் எண்ணம், சொல், செயல் மூன்றையும் பண்படுத்தி பயன்பெறுதலை மனிதர்கள் அன்றாட நடைமுறை வாழ்க்கையில் கடமையாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தால் உலகம் அமைதிப் பூங்காவாக, மலர்ச்சி பெற்று விடும். மனிதன் மனம் வைத்தால், அவனால் சாதிக்க முடியாததென்று எதுவுமில்லை.

மனத்தைச் சீராக்கும் செயன்முறையில் அறு குணச் சீரமைப்பும் மிகுந்த முக்கியத்துவம். மனிதன் மனம் வைத்தால் அறுகுணச் சீரமைப்பையும் நலங்கள் அறுபது

செய்து முடித்துவிட முடியும். செயற்கரிப செப்வர் பெரிபார். பேராசை, சினம், கடும் பற்று, முறையற்ற பால் கவர்ச்சி, உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மை, வஞ்சம் எனும் ஆறு தீயகுணங்களையும் முறையே நிறைமனம், சகிப்புத்தன்மை, ஈகை, கற்பு, சமத்துவம், மன்னிப்பு என்ற ஆறு நற்குணங்களாக மாற்றும் பயிற்சி முறையே அறுகுணச் சீரமைப்பு என்பதாகும். மனித மனம் உணர்ச்சி வயப்படும் போதுதான் மனிதன் ஆறு தீய குணங்கள் மயப்படுத்தப்பட்டு விடுகிறான். மனிதன் விலங்கு நிலைக்கு கீழிறக்கப்பட்டு விடுகிறான். மனிதம் பறிபோய் விடுகின்றது. மனிதன் அறிவின் வயப்பட்டு நின்று, மனத்தைச் சரியாக முகாமைப்படுத்தி வந்தால், மனித நிலைக்கும், தொடர்ந்து தெய்வ நிலைக்கும், உயர்ச்சி பெற்றுவிடலாம். மனிதப் பிறவியின் உயர் நோக்கையும் அடையப் பெறலாம்.

மன நலம் எல்லாவித இம்மை நலன்களுக்கும் மறுமை நலன்களுக்கும் ஆதாரம் என்பதை உணர்ந்து மனநலம் பேணி வருவோமாக. மன நலம் ஓம்பி வருதல் மேலான அறமாகும். “மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன்” என்னும் வள்ளுவர் அருள்வாக்கினை ஏற்று மனத்தூய்மையுடன் நல்வாழ்வு வாழுவோமாக!

வாழ்க வளமுடன்! வாழ்க வையகம்

உயிர் நலம்

மனிதர், தமது உடல், உள்ளாம், உயிர் என்பவற்றைப் பற்றிய அடிப்படை அறிவைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இம்முன்றினதும் சிறப்பு, மதிப்பு, உயர்வான வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கு அவற்றின் நலம்; சிரத்தையோடு பேணப்பட்டு வரவேண்டியதன் இன்றியமையானம் என்பன பற்றி அவர்கள் உணரவேண்டியது அவசியமாகும். உடலில் வலிமை, உள்ளத்திலே, வலிமை, தெளிவு உயிரில் உயிர்ப்பு ஆற்றல் என்பன நலமாகவும் பலமாகவும் வளமாகவும் அமையும் நிலை, மனித வாழ்வில் எய்தப்படும்போது, அங்கு இன்பநலம் தானே வந்தடைவது உறுதியாகிவிடுகிறது. அவற்றுள் ஒன்றின் நலம் கெட்டாலும், வளம் இழக்கப்பட்டாலும், பலம் குன்றினாலும் வாழ்வில் நோய், துண்பம்; ஈற்றில் உயிரிழப்புக்கூடத் தவிர்க்க முடியாமல் போய்விடும்.

“உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவார்” என்றார் திருமூலர். “நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்” என்பது பொருள் பொதிந்த முதுமொழி. உடல் ஆரோக்கியம், உள் ஆரோக்கியம் இரண்டும் ஒன்றில் மற்றொன்று தங்கியுள்ளது. உயிர் ஆரோக்கியம், இவ்விரண்டின் ஆரோக்கியத்திலும் தங்கியுள்ளது. எனவேதான் உயிர் நலம் விரும்பியவர்கள் உடல் நலம், உள் நலம் இரண்டையும் சிரத்தையோடு பேணியும் காத்தும் வரவேண்டியதை வாழ்க்கைப் பழக்கமாகக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகும். உடலுக்குள்ளேயே உயிர் வாழ்கின்றது.

உயிர், ஆன்மீகவாதிகளால் ஆன்மா, ஆத்மா என அழைக்கப்படுகிறது. பசு, சீவன் என்னும் சொற்களும், உயிர் என்பதையே குறித்து நிற்கின்றன. உயிர், மனம், இறைநிலை ஆகிய மூன்றும் மறைபொருள்கள் ஆகும். அவற்றைப் புலன்களால் அறிந்து கொள்ள முடிவதில்லை; கண்களால் காணவும் இயலாது. அவை உய்த்து உணர்ப்பட வேண்டியவை. உயிர், மனம், இறை நிலை மூன்றும் புலன் பொறிகளால் அறியப்படாது இருப்பதைக்

கொண்டு, அவை இல்பொருள்கள் - அதாவது அவை இல்லை என்ற முடிவிற்கு வரமுடியாது. உண்மையில் அம்முன்றும் உள்பொருள்கள் ஆகும். அதனால் மன்னுபிர் எனவும் உயிர் அழைக்கப்படுகிறது. அதன் பொருள் நிலையானது என்பதாகும். ஆன்மா அழிவதில்லை என ஆன்மீகவாதிகள் தருக்க முறையில் நிருபித்துள்ளனர்.

மனம் என்பதற்கு மூலம் உயிர்; உயிருக்கு மூலம் இறைநிலை ஆகிய மெய்ப்பொருள் என அறிஞர் கூறுவர். உயிர்க்கு உயிராப் விளங்குவது இறைநிலையோகும். அதுவே பரம்பொருள் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.

மறைபொருள்களை விளக்குவது மெய்ஞ்ஞானம், உயிர் பற்றியும், உயிருக்குமிரான் - உயிருக்கு மூலமான - மூலமெய்ப்பொருளைப் பற்றியும் அறிந்துகொள்ள உறுதுணையாவது மெய்ஞ்ஞானம் ஆகும். ஆன்மீகம், உயிர் என்பதை மையப் பொருள் ஆகக் கொள்கிறது. உயிர் அறிவை உள்ளுணர்வால் பெறுதல் வேண்டும். உயிரறிவு என்பது ஆன்மீக அறிவு.

உலகிலுள்ள உருப்பொருள் விளக்கம் விஞ்ஞானம் எனப்படுகிறது. தோன்றி ஓடுங்கி மறையும் பெள்கீப் பொருள்கள் அவை. உடலைப் பற்றி, உடலின் கருவி கரணங்கள் பற்றி, உணவைப் பற்றி ஏனைய பொருள்கள் பற்றி, அறியவும், ஆராயவும் விஞ்ஞானம் துணையாகவள்ளது.

மெய்ஞ்ஞானத்தோடு - ஆன்மீகத்தோடு இணைந்த விஞ்ஞானம், வாழ்விள் நலம் காக்கும். மாறாக, ஆன்மீகத்தைப் புறக்கணித்து, அதனை அலட்சியம் செய்து வருகின்ற விஞ்ஞானம், வாழ்விள் வளம், நலம் அனைத்தையும் அழிக்கும். தற்கால உலகில் இவ்வுண்மையைப் பட்டவர்த்தனமாகத் தரிசித்து வருகிறோம். இதனால் உயிர் நலம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டு வருவது உணர்தற்பாலது. உயிர் நலத்தில் சிரத்தையுடையோர் கவனத்திற்கு இது சமர்ப்பணம். உயிர் பிறவியெடுத்ததன் நோக்கத்தை அறிந்து கொண்டால், உயிர் நலம் பேணும் வழிமுறைகளைத் தெளிந்து, செயற்பட வாய்ப்பாக இருக்கும். அதற்கு முன்னர் “நான் யார்? என்ற வினாவை எழுப்பி அதற்கு விடை காணவேண்டும்.

“நான் யார்?” என்ற வினாவுக்கு, யாழ்ப்பாணம் சிவமோக சுவாமிகள் பின்வரும் விடையைத் தந்துள்ளார்.

“நீ உடம்பன்று; மனமன்று; புத்தியன்று; சித்தமன்று; நீ ஆத்மா ஒரு நாளும் அழியாது. இது மகாண்களுடைய அனுபவ சித்தாந்தம். இந்த உண்மை உனது உள்ளத்தில் நன்றாய்ப் பதியக் கடவுது. ஆனால், நீ கவனிக்க வேண்டியது ஒன்றுண்டு. அதாவது தரும நெறியில் பிசகாதே. எவ்வுயிரும் எம்பெருமான் முன்னிலே, என்று சாதனை செய். கடவுள் உள்ளும் புறமும் உள்ளவர்.”

“நான் யார்?” என்ற வினாவுக்கு நான் உயிர்; எனது உடம்போ. மனமோ அல்ல, என்ற விடை, எமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

“தன்னையறியத் தனக்கொரு கேட்ல்லை” என்கிறார் திருமூலர். தன்னையறியாமல் இருப்பதினாலேயே தனக்கும், பிறர்க்கும் தீங்குகளை இழைத்துக் கொண்டு, மனிதர்கள் தரும நெறியில் பிசகி வாழ்கின்றனர். அத்தகைய இழிவான வாழ்க்கை முறையினாலேயே, மனிதர்கள் ஒவ்வொருத்தரும் தமது உயிர் நலத்திற்கும்; பிற உயிர்களின் நலன்களுக்கும், கேடுகள், கெடுதிகள் புரிந்த வண்ணம் உள்ளனர்.

“அதுவே நானாகவும் இருக்கிறது” என்பது ஆன்மீகவாதிகள் “அது” என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது கடவுளையேயாகும். இந்த உண்மையை உணர்ந்தவர்கள், தம்மையும் நலங்காத்து அதேவேளை பிற உயிர்களின் நலன்களையும் பேணிப்பாதுகாத்து வருவார். தன்னில் பிறரைக் காணவும், பிறரில் தன்னைக் காணவும் தகைமை பெற்றிருப்பார். அந்நிலையில் தனக்கும், பிறருக்கும் எவ்விதமான தொல்லைகள், துண்பங்கள், இழப்புக்கள், இன்னல்கள், அவலங்கள், அழிவுகள் விளைவித்துக் கொள்ளாத விழிப்புணர்வு ஏற்படும். அதேவேளை துன்பப்படுவார்களுக்கு தம்மாலியன்ற உதவிகளையும் நலம் தரும் பணிகளையும் எவ்வித கைம்மாறும் கருதாமல் ஆற்றுவார்.

அந்த வகையிலே, நல்லொழுக்கமும், கடமையுணர்வும், ஈடுகச்சிறப்பும், சகோதரத்துவ உறவும், சமத்துவ உணர்வும் கொண்டு, உயர்தர முறையில் வாழ்க்கை நடத்தும் பண்பினையும், பாங்கினையும், முறையினையும், ஆன்மீக நிலை உணர்ந்தவர்கள் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். தன்னிலை அறிந்தவன் தரணி ஆள்வான் என்பதில் எத்துணை கருத்தாழும் உள்ளது என்பது நோக்கற்பாலது.

எல்லா உயிர்களின் தும் நலன்களைப் பேணுதல் என்பது ஆண்மீக நலம் காத்தல் ஆகும். நாம் மற்றவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கும் எல்லாவற்றையும் நம்மிடம் மற்றவர்கள் எதிர்பார்ப்பார்கள் என்ற உணர்வு நம்மிடம் குடிகொண்டிருக்க வேண்டும். நாம் ஒவ்வொருத்தரும் தத்தம் உயிர் நலன்களில் சிரத்தை கொண்டுள்ளோம். அவ்வாறே பிற உயிர்களின் நலன்களில் நாம் சிரத்தை கொண்டிருக்க வேண்டும்.

“எத்துணையும் பேதமுறாது எவ்வுயிரும் தம் உயிர்போல் எண்ணியுள்ளே ஒத்துரிமையுடையவராய்” என்று வள்ளார் கூறுவது உயிர் நலம் நோக்குடையது.

நாம் உடம்பன்று, நாம் உயிர் என்பதில் உறுதியாக இருக்கும் நிலையில், உயிர் நலம் சிரத்தையோடு பேணப்பட வேண்டியதன் இன்றியமையாமை, சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டுமென்பதில்லை. மனிதன் உயிர் வாழ்கின்றான் என்றுதான் செல்லப்படுகிறது. உடலை இயக்குவது அதனுள் இருக்கும் உயிரின் பணியாகும். உயிர், உடலை விட்டுப் பிரிந்தால், உடல் இயக்கமற்று அழிந்து விடுகிறது. ஆனால் உயிர் அழிவதில்லை.

உயிர் நலம் பேணுவதற்குப் பின்வரும் மூன்று நடைமுறைகளைக் கைக்கொண்டு பயன்பெற முடியும். அவையாவன: உள்ளது உணர்தல், நல்லது செய்தல், அல்லது விடுதல் ஆகும். உள்ளது உணர்தல் என்பது இறைவனை உணர்தல், இறையனர்வு பெறலாகும். இறைவன் உள்பொருளாக உள்ள மெய்ப்பொருள். இறைவனால் செய்யத்தகுந்தவை என விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தாலும், செய்யத்தகாதவை என விலக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாது தவிர்த்தலும் அறமாகும். தருமநெறியில் பிச்காது வாழும் வழி இதுவேயாகும். இதன் மூலம் உயிர் நலம் பேண ஏதுவாகின்றது. உயிர் நலம் காப்பதற்கு முதற்படியும், முதற்பணியும் இறையனர்வு பெறுதல் என்பது உணர்ப்பட வேண்டியது. பரம்பொருளை உணர்ந்து கொண்டு வாழ்க்கையை நன்னெறியில் இட்டுச் செல்வதற்கான அறிவையும் நடைமுறைகளையும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

நல்லதையே செய்தல் - தனக்கும் பிறர்க்கும் துன்பம் தராத, தீமை பயவாத, அதேவேளை இன்பத்தையும் நன்மையையுமே தரத்தக்க நல்லதைச் செய்தல் என்பதாகும்.

அல்லதை விடுதல் - துண்பம், தீமை, கேடுகள் பயக்கத்தக்க செயல்கள், எண்ணங்கள், பேச்சுக்களை அறவே செய்யாது விட்டுவிடுதல் என்பதாகும். நல்லவை செய்தல் ஆற்றிராயினும், அல்லவை செய்தலைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று மிக எளிமையான அறநெறி வாழ்க்கை முறையை எமக்குச் சொல்லித்தந்துள்ளனர், நம் முன்னோர்கள். உயிர் நலம் காப்பதற்கு இவை யாவும் பெரிதும் துணை நிற்கின்றன.

தன்னுயிர் போல் மன்னுயிர்களையும் காத்தல் மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரினாதும் கடமையாகும். இங்கு உயிர் நலம் பேணல் என்பது தன்னுயிர் நலம் பேணும் அதேவேளை, பிற உயிர்களின் நலமும் பேணப்படுதல் வேண்டும் என்பதையும் உள்ளடக்கியதாகவே உள்ளது என்பது உணர்தற்பாலது.

உயிர்கள் இவ்வுலகில் மனிதப் பிறவியெடுத்துள்ளமை ஓர் உயர்ந்த குறிக்கோளை அடையும் பொருட்டே என்பது அறியப்பட வேண்டும். அக்குறிக்கோளை அடைய உதவுவது உயிர் நலம் காத்தலாகும். மன உணர்வுகள், எண்ணங்கள் என்பவற்றை உயர்தரமுடையனவாய், விரிந்தளவில் வளர்த்துக் கொள்ளவும், அறிவில் முழுமையும் செம்மையும் பெற்று இயற்கையை உணர்ந்து அதனுடன் ஒன்றியும், இசைந்தும், பினாக்கின்றியும் வாழ்ந்து வாழ்வில் இனிமை, அமைதி, நிறைவு பெறவும்; பிறப்பு - இறப்பு தொடரிலிருந்து தம்மை முற்றாக விடுவித்துக் கொண்டு மரணமிலாப் பெருவாழ்வு பெற்று என்றென்றும் ஆணந்தத்தில் திளைத்திருத்தல் ஆகிய பேரின்ப நிலையை அடையவும், உள்நோக்கமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளதே, மனித உயிர். இந்த உயர் குறிக்கோளை உயிர் அடைவதற்கு, உயிருக்கு உறுதுணையாகக் கைகொடுத்து உதவுவதும், அதேவேளை எவ்வித தீங்குகளைச் செய்யாதிருத்தலும், எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டுமென்று மனமார வாழ்த்தி நல்வெண்ண அலைகளைப் பரப்பிக் கொண்டேயிருத்தலும் உயிர் நலம் பேணுதலாகும்.

எந்த உயிருக்கும் செய்யும் மாபெருந் துரோகம் அதன் வாழும் உரிமையைப் பறித்தல் ஆகும். இதனைத்தான் உயிர்க்கொலை என்பர். பிற உயிர்களை என இரக்கமின்றித் துண்புறுத்தல், கொலை செய்தல், தனது உயிரை எந்தவகையிலேனும் கருணையின்றி வருத்துதல், தற்கொலை செய்து கொள்ளல், மற்றைய உயிர்களின் உடல்களைப் பறித்து உண்ணுதல் நலங்கள் அறுபது

என்பன பெருங்குற்றச் செயல்களாகும். இவற்றைப் பாவங்கள், பாதகங்கள் என்பர். தீவினைகள் என்று சமய நூல்கள் கூறும். தீவினைகள் புரிந்தவர்கள் வாழ்க்கையில் துண்பங்களை அனுபவிப்பர். அவை பிறவிகள் தோறும் தொடரும். ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஏற்ற விளைவு நிச்சயமாக உண்டு. அதுவே இறைநீதி. இதிலிருந்து விதிவிலக்கு எவருக்கும் கிடையாது. எனவே உயிர்க்கொலை, பிறர்பொருளைத் திருடுதல் இவற்றை ஊக்குவிக்கக்கூடிய மது, போதைப்பொருள்கள் என்பவற்றைப் பாவித்தல்; முறையற்ற பால் கவர்ச்சி கொள்ளல்; பொய் கூடறுதல் என்பவற்றில் ஈடுபாடு கொள்ளுதல் என்பன உயிர் நலம் பேணுதல், உயிர் நலம் காத்தலுக்குப் பெரும் குந்தகம் ஏற்படுத்துகின்றன. பிற உயிர் நலம் பாதிக்கப்படுவது மட்டுமல்ல தனது உயிர் நலமும் பாதிக்கப்படுகின்றது என்பது உணர்ப்படவேண்டிய உண்மை.

மேலும் புலன்வயப்பட்டு மனிதர்கள் அறிவு மயக்க நிலையில் பேராசை, கடும் பற்று, கோபம், காமம், பொறாமை, அகந்தை, செருக்கு, வஞ்சம் என்னும் தீய குணங்கள் வயப்பட்டு எண்ணம், சொல், உடல், என்பவற்றால் செயல்படுவதால் தான்; உயிர் நலம், முழுமையாகக் கெடுக்கப்பட்டு விடுகிறது. வாழ்க்கையில் துண்பங்களும் துயர்களும் உயிர் நலத்திற்கு ஊறு ஏற்படும்போதே தலை தூக்குகின்றன. எனவே. உயிர் நலம் தான், பிற என்ற பேதமில்லாமல் பேணுவோம். அதன் மூலம் எல்லா நலன்களையும் பெற்று இன்பமாக வாழ்வோம். “கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கை கூப்பி, எல்லா உயிரும்தொழும்” என்னும் வள்ளுவர் தந்த அஹிம்சை வழியைப் பின்பற்றி உயிர் நலம் காத்து நல்வாழ்வு வாழ உறுதி பூணுவோமாக.

வாழ்க் வளமுடன், வாழ்க் கவையகம்!

அறநெறி வாழ்வு நலம்

ஓறையுணர்வு, அறநெறி ஆகிய இவ்விரண்டினையும், மனதார ஏற்று அவற்றுடன் இணங்கியும் ஒத்தும் வாழும் போது தான், மனித வாழ்க்கை “வையத்துள் வாழ்வாங்கு” வாழும் வாழ்க்கையாக மலர்ச்சியும் உயர்ச்சியும் பெறுகின்றது. “மண்ணில் நல்ல வண்ணம்” வாழும் வாழ்வாக அமைகின்றது. இத்தகைய நல்வாழ்க்கையையே ஆன்மீக வாழ்வு என்று அறிஞர்கள் அழைக்கின்றனர். ஒழுக்க வாழ்வு தான் ஆன்மீக வாழ்வும் ஆகும்.

ஒழுக்கத்தின் மேன்மை கருதியே திருவள்ளுவர் “ஒழுக்கம் விழுப்பம் தாலான் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்ப்படும்” என்கிறார். ஒழுக்கமே மனிதர்கள் அனைவருக்கும் மேன்மையையும் மேலாண்மையையும் தருவதால் அந்த நல்லொழுக்கமே உயிரைக் காட்டிலும் உன்னதமானதாகப் போற்றப்படுகின்றது. “நன்றிக்குவித்தாகும் நல்லொழுக்கம்” என்று சூறிய வள்ளுவப் பெருந்தகை அடுத்து ‘தீயொழுக்கம் என்றும் இடும்பைத் தரும்’ என எச்சரிக்கையும் செய்துள்ளார். இன்பமான, வளமான, நலமான, அமைதி நிறைந்த, வாழ்க்கைக்கு, நல்லொழுக்கம் முதன்மைக் காரணமாக, அமைகின்றது. தீயொழுக்கம் எப்பொழுதும் துங்ப துயரங்களையும் அமைதியின்மையையும், ஆஸ்லக்கள், அவலங்களையுமே கொடுக்கும்.

“தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா” என்ற பேருண்மையை நமது பண்டையத் தமிழ் மக்கள் இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அறிந்திருந்தார்கள். அறிந்து அதனை உலகினுக்கு ஈய்ந்து பெருமை கொண்டவர், கணியன் பூங்குன்றனார் என்னும் பெரும் புலவர். “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற நயத்தக்க நாகரிகப்பண்பினையும் ஆன்மீக விழுமியத்தையும் உலகினுக்கு வழங்கிய உயர் மானுடன் கணியன் பூங்குன்றனார் ஆவர்.

மனிதர்கள் அனுபவிக்கின்ற இன்ப துன்பங்களுக்கும், அடைகின்ற நன்மை தீமைகளுக்கும் அவரவரே தான் காரணம் ஆவர். தமக்கு வரும் துன்பங்களுக்குத் தாமே பொறுப்பு என்பதை உணர்தல் அறிவுடையையாகும். அதனை விடுத்துத் தன் துன்பங்களுக்கும், தமக்கு நேர்ந்த தீமைகளுக்கும், பிறரை நோதலும், வஞ்சம் தீர்க்கத் துணிதலும், அறியாமையின் உச்சநிலையாகும். இதனைப் புரிந்து கொண்டால் உண்டு நல்வாழ்வு, மறுத்தால் அனைவருக்கும் தாழ்வு என்பது தவிர்க்க முடியாததாகி விடும், என்பது உறுதி.

இறைவன் ஒருவன் உள்ள; அவனின்றி ஓரணுவும் அசையாது. இறையாற்றல் ஒரு மாபெரும் சக்தியாக விளங்குகின்றது. மனித சக்திக்கும் அப்பாற்பட்ட பேராற்றலாக, பரம்பொருளாக, மெய்ப்பொருளாக, பேரறிவாக எங்கும் நிறைந்ததாக யாவற்றையும் தோற்றுவித்து இயக்கி வாழ்வித்து வருவதாக அமைந்துள்ள இறைநிலையை உணர்ந்து, இறையுணர்வு பெற்று அதற்குப் பணிந்து, அதனை முன்னிறுத்தி விசாரித்து மக்கள் வாழுகின்ற வாழ்க்கை, ஒழுக்க வாழ்வாக அமைகின்றது. இந்த ஒழுக்க வாழ்வு தான் அறவாழ்வு என்றும், ஆன்மீக வாழ்வு என்றும் வெவ்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றது.

இறையுணர்வு கைவரப் பெற்றவர்களுக்கே, அறநெறி வாழ்வு கைசூடும். இவ்விரண்டும் இணைந்த நிலையிலேயே, ஆன்மீக வாழ்வு தித்திக்கும் என ஞானிகள் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்கள். கடவுளால் விதிக்கப்பட்டபடி எமது எண்ணம், சொல், செயல்களை நிர்வகிப்பது ஆன்மீகம். அதன் விளைவு அறநெறி வாழ்வு.

அறநெறி மூன்று உறுப்புகளையுடையது. அவையாவன ஒழுக்கம், கடமை, ஈகை என்பனவாகும், என வேதாத்திரி மகரிஷி வகுத்துக் காட்டி விளக்கமும் தந்துள்ளார்.

மனத்தில் எண்ணாங்கள் தோன்றுகின்றன. எண்ணாங்கள் நல்லனவோ, கெட்டவேயா, வாய்மூலம் வார்த்தைகளாகவோ, உடல் மூலம் செயல்களாகவோ வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. எண்ணம், சொல், செயல் என்னும் மூன்றில், எது ஒன்றாலும் ஆற்றப்படும் செயல் வினை எனப்படுகின்றது.

ஒருவர் தனது துண்பத்தைப் போக்கு, இன்பத்தை நுகர, தனது கடமைகள், பணிகளை நிறைவேற்றப் பயன்படுத்தும் எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றின் விளைவாகத் தனக்கோ, பிறருக்கோ தற்காலத்திலோ, பிற்காலத்திலோ; அறிவிற்கோ, உடலுணர்ச்சிக்கோ துண்பம் தீங்கு விளையாத அளவோடும், முறையோடும், ஆற்றும் செயல்கள் ஒழுக்கம் எனப்படும். இவ்வாறு ஒழுக்கம் என்பதற்கு வரைவிலக்கணம் தந்துள்ளார் வேதாத்திரி மகரிஷி மனிதனின் எண்ணம் சொல், செயல்கள் எல்லாம் ஒன்றுடன் மற்றையது இணைந்தே காணப்படும் தன்மையன். எண்ணமே மற்றைய இரண்டிற்கும் மூலமாகும். எண்ணம் என்ன தன்மையைக் கொண்டுள்ளதோ, அதே தன்மையையே இம்மியாவும் விலகாமல், சொல்லும், செயலும், கொண்டிருக்கும். எனவே ஒருவரின் ஒழுக்கம் நல்லொழுக்கமாக அமைவதும் தீயொழுக்கமாக பரிணமிப்பதும், அவர்களின் எண்ணங்களின் தன்மையைப் பொறுத்தாகவே அமைகின்றது. ஆகவே ஒருவரின் நடத்தை, ஒழுக்கம் நல்லதாக விளங்குவதற்கு மனதில் பிறப்பிக்கப்படும் எண்ணங்கள் நல்லனவாக அமைய வேண்டும். தூய்மையான மனத்திலேயே தூய்மையான எண்ணங்கள் தோன்றும். எனவே, நல்லொழுக்கத்திற்கு மனத்தூய்மை அவசியமாகும். மனத்தூய்மை ஏற்பட்டு விட்டால், அதைத் தொடர்ந்து சொல் தூய்மை, செயல் தூய்மையும் ஏற்பட்டுவிடும்.

மனத் தூய்மை, சொல் தூய்மை, செயல் தூய்மை இம்மூன்றின் விளைவே நல்லொழுக்கம் என்பதை அமுத்தயாகக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். தூய்மையே ஆன்மீகத்தின் அடிநாதம். இறையுணர்வு ஏற்படுவதால் நாம் தூய்மை அடைகின்றோம். இறைவன் நம் செயல்கள், நடத்தைகள், வாழ்க்கை முறைகள் என்பவற்றை எங்கும் வியாபகமாக இருந்து கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கும் உண்மையை அறிந்தவர்கள், தூயவர் ஆகிவிடுகின்றனர். ஒரு பணிமனையிலோ தொழில் நிலையத்திலோ, பணியாளர்களை கண்காணித்தல், மேற்பார்வை செய்தல், மதிப்பீடு செய்தல் என்பனமிக முக்கியமான முகாமைத்துவப்பணிகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இத்தகைய பணிகள் மேற்கொள்ளப்படுவதால் பணியாளர்களின் செயல் திறன் மற்றும் வினைதிறன் என்பன அதிகரிக்கின்றன. தலைமைத்துவம் மிகுந்த தலைவரால் இப்பணிகள் ஆற்றப்படுகின்றன.

அவ்வாறே ஈடு இணையற்ற, ஒப்புவையைற்ற இவ்வுலகின் பெருந்தலைவர் இறைவன் ஆவார். இறைவன் உலகில் நடைபெறுகின்ற அனைத்து நலங்கள் அறுபது

நிகழ்வுகளையும் சதா நேரமும் கண்காணித்து மதிப்பீடு செய்கு நடவடிக்கை நின்று நீதி வழங்கிக் கொண்டே இருக்கின்றான். இதையே இறை நீதி என்கின்றனர். செயலுக்கு ஏற்ற விளைவு தப்பாமல் கிடைப்பது உறுதி. இறையுணர்வு பெற்று இறை நீதியை விளங்கிக் கொண்டவர்கள் தூயவர் ஆகி விடுகின்றனர்.

இறை நீதியை மதிப்பவர்கள் தூயவராகி வாழ்வில் நல்லொழுக்கம் பேணுவர். நல்லொழுக்கமே வாழ்க்கைக்கு வளமும், வனப்பும், நலமும், நல்லொழுக்கீயும், வலிமையையும் மாண்பும், பண்பாட்டில் உன்னதமும் தருகின்றது. அதனாலேயே மனிதர்கள் உயர்தினையில் இடம் பிடித்துக் கொண்டனர். அந்த உயர் இடத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டியதும் அடுத்த தலைமுறையினருக்கு அதனைச் சிந்தாமல் சிதையாமல் கையளிக்க வேண்டியதும் தற்போதைய தலைமுறையினரின் தலையாய கடமையாகும். அறநெறியின் மற்றொரு உறுப்பு கடமையாகும். “கடமையில் தவறுபவர்கள் கடைகெட்டவர்கள்” என்றொரு முதுமொழி நம்மிடையே பழக்கத்தில் இருக்கிறது. தற்காலத்தில் உண்மை உணர்த்தும் முதுமொழிகள் பெரும்பாலும் அருகிக் கொண்டே வருகின்றன.

தற்காலத்தில், பெரும்பாலானோர் அறநெறியில் வாழத் தவறி வருகிறார்கள் என்பதை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. அதனால் கடமை தவறி வருகின்றனர். முதுமொழிகளை மீட்டுப் பார்த்தால் அவை தம்முடைய ஒழுங்கீனமான வாழ்க்கை முறைக்கு எங்கே பங்கம் ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற பயம் அவர்களிடம் தொற்றிக் கொண்டது. ஒன்றைப் பிழையென அறிந்து செய்வது பாவம். அறியாமல் செய்வது பாவமில்லை என்று எண்ணித் தவறான செயல்களிலும் தீயொழுக்கத்திலும் பின்வரும் விளைவுகளைக் கருத்திற் கொள்ளாமல் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். இறை நீதி என்றும் மாற்றத்திற்குள்ளாகாதது. எவராலும் மாற்றவும் முடியாது. இறை நீதி செயலுக்கேற்ற விளைவை ஒவ்வொருவருக்கும் வழங்கியே தீரும் என்பது உறுதி. ஒன்றைப் பிழையென அறியாது செய்யினும் அதற்குரிய விளைவு நிச்சயம் உண்டு.

எனவே இறைநீதியை மதித்து மனிதர்கள் ஒவ்வொருத்தரும் மனத்தூய்மை, சொல் தூய்மை, அவற்றின் வழி செயல் தூய்மை, பேணி நல்லொழுக்க வாழ்வு வாழ்வதோடு இளைய சந்ததியினருக்கும் முன்

உதாரணமாகவும் விளங்கி நல்லொழுக்கப் பண்பாட்டினையும் நயத்தக்க நாகரிகத்தையும் வளர்த்து அடுத்த சந்ததியினரிடம் வழங்கி உலக அமைதிக்கும் பங்களிப்புச் செய்து தமது கடமையை நிறைவு செய்து வாழ்வில் முழுமை பெற வேண்டும். இதனை மனிதர்கள் தமது கடமையாகக் கொண்டு நிறைவேற்றினால் மட்டுமே இந்த உலகம் மனிதர் வாழத் தகுந்த அமைதிப் பூங்காவாக விளங்கும். தவறினால் உலகம் மிருகங்கள் வாழுகின்ற அடவிகாடாக மாறிவிடும் என்பதை அறிவுள்ள மனித குலம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

மனிதர்கள் தமது கடமைகளைக் கண்ணியம், கட்டுப்பாடு, அர்ப்பணிப்பு, திரிகரண சுத்தி, நேர்மை, நிதானம் என்பனவற்றுடன் ஆற்றிவரின் கடமையே ஈகையும் ஆகி விடும். ஈதல் அறம் ஆகும். கடமைகளைச் செவ்வனே செய்து வருவதன் மூலம் பிறருக்கு மகிழ்ச்சி, திருப்தி, நிறைவு, வாழ்க்கை மேம்பாடுகள், அறிவு, ஆற்றல், நீதி முதலிய நல்லனவற்றையும், நன்மை தருவனவற்றையும் கொடுக்கிறார்கள். பணம், பொருள் படைத்தவர்களால் மட்டும் தான் அறம், தானம், ஈகை, புண்ணியம் செய்ய முடியும் எனப் பொதுவாக எண்ணப்படுகிறது. அது தவறான எண்ணம் ஆகும். “அங்கு செய்ய மனம் விரும்ப வேண்டும்.” “மனம் உண்டானால் இடம் உண்டு” என்பர். “யாவர்க்குமாம் உண்ணும் போது ஒரு கைப்பிடி உணவு” பசித்து வருபவர்க்கு கொடுத்தல் அறம் யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கு இன்னுரை தானே” என்னும் திருமூலர் வாக்குப்படி பிறருடன் உரையாடும் போது இனிய சொற்களையே வழங்குதல்; வன்சொற்கள் வழங்குதலைத் தவிர்த்தல்; இவை யாவும் அறத்தின் பாற்பட்டனவாகும். எனவே ஓழுக்கம், கடமை, ஈகை என்பவற்றை வாழ்க்கையில் பேணி, அறநெறியில் தம் வாழ்க்கையை இட்டுச் செல்வதற்கும், வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கும், எல்லோருக்கும் இயலக் கூடியதாக உள்ளமையை உணர்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன்! வாழ்க வையகம்.

மணிதுப் பண்பு ரூஸு

நல்ல எண்ணாங்கள், பண்பான பேச்சுக்கள், நற்செயல்கள் என்னும் நல்ல பக்கத்தையும்; தீய எண்ணாங்கள், வன்சொல் பேச்சுக்கள், தீய செயல்கள் என்னும் தீமைகள் நிறைந்த பக்கத்தையும் இணைத்துக் கொண்டிருப்பவன் தற்கால மனிதன். எந்த மனிதனும் முற்று முழுதாக நல்ல பண்புகள், செயற்பாங்குகளைக் கொண்டு விளங்குபவனாகவோ; முழுக்க முழுக்கத் தீயவனாகவோ காணப்படுவதாக இல்லை. நல்ல மனிதனிடமும் சில தீய குணங்கள், தீய செயல்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறது. தீயவனிடமும் சில நல்ல தன்மைகள், இயல்புகள் இல்லாமல் இல்லை. இவற்றின் அளவில்தான் வேறுபாடுகள் உள்ளன.

பொதுவாகத் தீய பண்புகளுடன் உறவு கொண்டு பேணி வருவதிலும் தீய, கெட்ட பழக்கங்கள் எனத் தெரிந்திருந்தும் அவற்றை விடாது இருகப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டும், மேலும், மேலும் தீயவற்றை, தீமை பயப்பனவற்றைப் பரிவுடன் அணைத்துக் கொள்வதிலும், அனுசரிப்பதிலும் இன்றைய மனிதர்களுக்கு இருக்கும் ஆர்வமும், அபிலாசையும் சிரத்தையும், உள்ள அளவிற்கு; நல்லனவற்றை நாடுவதிலும், தேடி அடைவதிலும்; நற்பண்புகள், குணங்கள், நன்னடத்தைகள், பழக்க வழக்கங்கள் என்பவற்றைப் பேணுவதிலும், வளர்த்துக் கொள்வதிலும்; அவற்றுடனான நல்லுறவை மேம்படுத்திக் கொள்வதிலும் காணக்கூடியதாக இல்லையே, என்ற ஆதங்கம் இன்று பெருகி வருகிறது. பகுத்தறிவு படைத்த இந்த மனிதர்கள் நல்லவர்களாக மறுப்பது ஏனோ? தீயவர்களாக வாழவிழைவது ஏனோ? புரியாத புதிராகவே உள்ளது. உண்மையில் இது விந்தையாகத்தான் தோன்றுகிறது.

மனிதர்கள் பிறக்கும்போது தீயவர்களாகப் பிறப்பதில்லை. “எந்தக் குழந்தையும் நல்ல குழந்தைதான் மண்ணிற் பிறக்கையிலே.” இது அறிவிழூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருத்து. அவர்கள் சமூகத்தில்

வாழுகின்றபோதுதான், தீப குணங்களையும், கெட்ட பழக்கங்களையும், வாழுகின்ற சமூகச் சூழலிலிருந்து சம்பாதித்துக் கொள்கிறார்கள். காலப்போக்கில், கெட்ட சேர்க்கைகளாலும், தீயவர்களுடனான நட்பினாலும், அவற்றை விருத்தி செய்து கொள்கிறார்கள். எனவே, மனிதன் நல்லவனாவதும் தீயவனாதலும் வாழுகின்ற சமூகமும் சமூகச் சூழலுமே, பெரும்பாலும் பொறுப்பாக உள்ளது.

சமூகச் சூழ்நிலையையும், சூழலையும் அமைப்பவர்கள் மனிதர்கள்தான். நல்லவற்றையும், தீயவற்றையும், கற்பவர்களும், கற்பிப்பவர்களும் மனிதர்களோயாவர். மனித இனம், பஸ நூற்றாண்டு காலம் அதன்து அறிவு, ஆற்றல்கள் முயற்சியினால் அடையப் பெற்ற அடைவு; சமூக மரபு என்றும் பண்பாட்டு மரபு என்றும் கூறுவர். அவ்வாறு நம் முன்னோர் வழிவந்து; தலைமுறை, தலைமுறையாகக் கையளிக்கப்பட்டு வந்த பண்பாட்டு, சமூக மரபுகள், விழுமியங்கள் அறநெறி வாழ்வு முறைகள் என்பவற்றைப் பேணி, அவற்றின் நலம் காத்து; சமகாலத்திலும் சமூகச் சூழ்நிலைகளும், சமூகச் சூழலும் அமைக்கப்பட்டிருக்குமேயானால், அந்தப் பண்பாட்டுச் சூழ்நிலையின் செல்வாக்கிற்கு உட்படுத்தப்படுவர்கள், பண்புடையோராக; நல்லொழுக்கம், நன்னடத்தை உடையவர்களாகப் பரிணமிப்பர். பண்புடையார் என்பவர்கள், அன்பு, அறம், உண்மை, நீதி, நேர்மை, கருணை, நல்ல ஒழுக்கப் பண்புகள் என்பவற்றின் அடித்தளத்தில், அவற்றை மூலதனமாகக் கொண்டு, வளர்ச்சி பெற்று வாழ்ந்து வருபவர்கள். “பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம், அது இன்றேவும் மன்புக்கு மாய்வது மன்”, என்பது தமிழ்மறை தரும் கருத்து. பண்புடையவர் ஒரு சிலராவது இன்னமும் வாழ்ந்து வருவதாலேயே உலகம் உள்ளதாப் பீரங்குகிறது. அது இல்லையானால் உலகம் மண்ணில் புகுந்து அழிந்து போகும். இதுவே இக்குறளின் பொருள்.

பண்புடையோர், பிறர் துண்பங்களண்டு இரங்குபவர்கள்; அவரின் துண்பங்களை நீக்க முயற்சிப்பவர்கள்; நீதி வழுவா நெறி முறையில் தம் வாழ்க்கையை இட்டுச் செல்பவர்கள்; தமக்கென வாழுப் பிறர்க்குரியாளர்; தொண்டு நலம் பேணி வருபவர்கள்; மனித விழுமியங்களைப் பொன்போல் வாழ்வில் பேணி, அவற்றின் நலம் காத்து வருபவர்கள். அவர்கள் தங்களிடம் நற்பண்புகளை வளர்ப்பதுடன் பிறரின் நற்பண்புகளையும் வளர்ப்பவர்கள்; முன் மாதிரியாக நடந்து காட்டுபவர்கள்; அவர்களே, சான்றோர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுவர்கள்.

பண்பாட்டு மரபு, இன்றைய தலைமுறையினருக்கு அவர்களது முன்னோர்கள், அவர்களுக்கெனத்தேடிப் பெருக்கிப் பாதுகாத்து. அதன் நலன் ஒம்பி, கையளித்த முதுசொத்து. இன்றைய தலைமுறையினர், அம்முதுசொத்தினைத் தாழும் பேணி, அனுபவித்து நலம் காத்து அடுத்த தலைமுறையினருக்குக் கையளிக்க வேண்டிய கடமையும், கடப்பாடும் உடையவர்கள். ஆனால் வழி வழி வந்த அரும்பெரும் பண்பாட்டுச் சொத்துக்கள், மனித விழுமியங்கள் என்பவற்றின் வாழ்வியல் பெறுமானங்களை உணர்ந்து கொள்ளாது, அவற்றின் மீது உரிமை கோராது, புந்தள்ளி, அவற்றை அலட்சியப்படுத்தி வருவதையே இன்றைய தலைமுறையினர் மத்தியில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அதனால், இன்றைய பல்வேறு பிரச்சினைகள், மோதல்கள், அதிதலை மாறிய வாழ்க்கை நிலைமைகள், குழப்பங்கள், கொந்தளிப்புகள், நடத்தை அலங்கோலங்கள், அமைதியின்மை, வன்முறைகள், பாலியல் வல்லுவரவுகள், குடும்ப மற்றும் சமூக வாழ்க்கைச் சீர்கேடுகள், ஊழல்கள், கலப்படங்கள், கொலைகள் கொள்ளைகள், ஆட்கடத்தல்கள், போதைப்பொருட் பாவனைகள் என்பன சமுதாயத்தில் மலிந்து நிறைந்து காணப்படுகின்றன. மனிதர்கள் மனிதத் தன்மைகளையுடைய நல்ல மனிதர்களாக வாழ மறுத்து வருகிறார்கள். இந்நிலைமை பெரும் விசனத்திற்குரியது.

தவம் செய்வார், தங்கருமஞ் செய்வார். தன் கருமம் என்பது, பண்பாட்டு மரபு நலம் காத்து, ஒழுக்க வாழ்வு வாழ்தல், இறையுணர்வுடன் அறநெறியில் வாழ்க்கையை நடத்திச் செல்வதும்; தமக்கும் பிறர்க்கும் எவ்விதத்திலும், எக்காலத்திலும், தீங்குகள், தீமைகள் என்பனவற்றை எண்ணங்களினாலோ, சொற்களினாலோ தன் செயல்களினாலோ, செய்யாமல் விலகியிருத்தலும், முடிந்தளவிற்கு நன்மைகள், நலன்களையே செய்துவருதலும்; கடமைகளையும் பொறுப்புக்களையும் செல்வனே நிறைவேற்றுதலும், தவமாகும்.

மனிதனின் துன்பங்களுக்கும், துயரங்கள் கவலைகளுக்கும் காரணம் அளவற்ற ஆசைகளைப் பெருக்கிக்கொள்ளுதலே ஆகும். ஆசைகள் பெருக்கெடுத்துப் பிரவாகிப்பதற்குக் காரணம் மனிதனிடம் எழுச்சி பெறுகின்ற தன் முனைப்பு ஆகும். தன்முனைப்புக்கு இரண்டு அங்கங்கள். ஒன்று “நான்” என்னும் அகந்தை; மற்றையது “எனது” என்ற மமதை ஆகும். தன்முனைப்பு என்பது “ஆனவும்” என்னும் முனைப்பு. அகந்தை என்பது மனிதனிடம் குடிகொண்டுள்ள தற்பற்று. சுயநலம் என்றும் கூறுவார். மமதை என்பது மனிதனின் அடங்காத பொருட்பற்று. பொருள், பணம்,

சொத்துக்களைச் சேர்த்துக் குவிப்பதில் தணியாத தாகம்; எல்லையற்ற பேராசை. “பேராசை பெருந் தரித்திராம்” என்பது உறுதி செய்யப்பட்ட பெருவாக்கு. அவர்களுக்குப் பொருள் சம்பாதிக்கின்ற வழி முக்கியமல்ல. “தீரும் நன்றும் பிற்றர் வாரா”; என்பது நம் பண்டைத் தமிழர் கண்ட பழுதில்லாப் பண்பாடு. நம்முடைய நன்மைக்கும் தீரைக்கும் நாமே காரணம். இந்த உண்மையை சரிவர உணர்ந்து கொண்டால், நம்முடைய வாழ்வில் என்றும் இனிமையும் இன்பமும் நிலைத்து நீடிக்கும். ஒரு பொல்லாப்பும், பொல்லாங்கும் நாக்கு நேர்ந்து விடாமல் அவற்றைத் தவிர்த்துக் கொள்ள முடியும்.

குறைகள் நிறைய உள்ள மனிதரிடம், அவர்களின் குறைபாடுகளையே எஞ்சுான்றும், கண்டுபிடித்துச் சுட்டிக்காட்டி விமர்சனம் செய்வதையே, பழக்கமாக்கிக் கொண்டிருப்பதைச் சிறிது தவிர்த்து. அவர்களிலுள்ள ஏதேனும் ஒரு சில நற்பண்புகளை இனங்கண்டு அவர்களைப் போற்றிப் பாராட்டினால் மேலும் ஒரு சில நற்பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்ள அவர்களுக்கு ஊக்குவிப்பாக அமையும். நாளைடைவில் பல நற்பண்புகளும், நல்ல பழக்கங்களும் அவர்களில் வளர்ச்சி பெற்று வருவதைக் காணலாம்.

ஒருவரைக் கண்டித்து, விமர்சித்துத் திருத்தும் முயற்சியை மேற்கொள்வதனால்; அவரைத் தனிமையில் அழைத்து, நேருக்கு நேராக, அம்முயற்சியை நிறைவு செய்யவேண்டும். அதனால் நல்ல பலன் கிடைக்கும். பகிரங்கமாக, பலர் முன்னிலையில், ஒருவரின் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி விமர்சிப்பதால், நற்பயன் ஏதும் கிடைக்கப்போவதில்லை என்பது அனுபவ உண்மை. “அற நடைந்தவனுக்குக் குளிர் என்ன, கூதிர் என்ன?”, என்பர். மேலும் மேலும் வெறுப்புணர்ச்சியும், பகைமையுணர்ச்சியும் பல்கிப்பெருக வழிவகுத்தவராவர்.

கணிப்பு என்பது எவர்க்கும் உரிய ஒரு உளவியல் தேவை. அத்தேவை நிறைவு செய்யப்படாத நிலையில், மனிதன் அடிதலை மாறிய அலங்கோல வாழ்க்கையையே மேற்கொள்ள நேரிடுகிறது. இது, அம்மனிதனின் தாழ்வு மனப்பான்மையின் வெளிப்பாடாக அமைகிறது. ஒரு மனிதன், எவராலும் வேண்டப்படாமலும், ஒரு பொருட்டாகக் கணிக்கப்படாமலும், தனிமைப்படுத்தப்படும் பட்சத்தில், அம்மனிதன் எவர்க்கும் கட்டுப்படும் நிலையில்லை. அவன் தன் மனம் போன்போக்கில் போய்க்கொண்டிருப்பான். தன் மானம், மரியாதை பற்றிக் கவலைப்பட்டமாட்டான்.

சமூகத்தில் வாழுகின்ற மனிதர்கள், சமூகத்திற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும்; தன் மானம், கயமரியாதை, கணிப்பு என்பவற்றைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற தேவைகளை முன்னிட்டே, தங்கள் நடத்தைகள், ஒழுக்கங்கள், நல்ல பண்பாட்டு விழுமியங்கள் என்பவற்றை வாழ்வில் பேணி, அவற்றின் நலம் காத்து வருகிறார்கள். தாம், தீய நடத்தைகளிலும், கெட்ட பழக்கங்களிலும் ஈடுபட்டு வந்தால் தங்கள் கயமரியாதை, குடும்ப கொரவம், மானம் என்பனவற்றிற்குப் பழுது நேர்ந்துவிடுமே; தம்மைக் குறைத்துச் சமூகத்தவர் மதித்து விடுவார்களே, அதன்பின்னர், பிறர் முகங்களில் எப்படி விழிப்பது என்னும் அச்சுணர்வுமனிதரிடம்நின்று, நிலைத்து, நீடிக்கும் வரை, அவர்கள் தீய நடத்தைகள், கெட்ட பழக்கங்கள், தீய செயல்கள் என்பவற்றில் ஈடுபாடு கொள்ளத் தயக்கம் காட்டுவர். பிறரால் தாம் கணிக்கப்படவில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டு விட்டால், சமூகத்தின் மீதான அச்சுணர்வும் அகன்று விடும். எனவேதான் சமூகம் எவரையும் முற்றிலும் புறக்கணிக்கக்கூடாது எனப்படுகிறது. குடும்பமும் ஒரு சமூகமே என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு, அதன் உறுப்பினர் எவரையும் புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படல் ஆகாது. அணைத்து, அனுசரித்து, அமைதியாக, தனிமையில் அழைத்து ஆலோசனை வழங்கியே, படிப்படியாக அவர்களை நல்வழிப்படுத்தவேண்டும்.

ஒரு குறையை ஒருவரில் சுட்டிக் காட்டுவதற்கு முன்பு அவரிடமுள்ள நல்ல தன்மையை. நல்ல பண்பினைப் பாராட்ட வேண்டும். அதன்பின், அவரிடமுள்ள குறையை அமைதியாக எடுத்துக் கூறினால் அவர் நிச்சயம் ஏற்றுக் கொள்வார். அவர் திருந்தியும் விடுவார். குறையுள்ளவர் மீது, வெறுப்பினைக்காட்டாது, அன்போடும் கருணையுடனும் அவருடன் பழகுவதாலேயே, நன்பர் தமது தவறு உணர்ந்து திருந்திக்கொள்ள வழி ஏற்படும். ஒருவரைக் கண்டித்துத் தண்டித்துத் திருத்த முயல்வதை விட, நல்ல குழந்தையைமத்துக் கொடுத்து அவராகவே திருந்த வழி செய்வது மேலான அறம்.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்!

மனிதுப் பிறவி நலம்

மனிதன் என்பவன் யார்? எது மனித வாழ்வு? நான் உண்மையில் மனிதன் தானா? நான் தற்போது வாழ்வது உண்மையான மனித வாழ்வாகுமா? என்னிடமுள்ள குறை நிறைகள் யாவை? இத்தகைய பொருள் பொதிந்த வினாக்களை; தமிழ் எழுப்பி, உரிய விடைகளைப் பெற முயல்பவர்கள் அரிதினும் அரிது ஆவர். அதுவும் தற்காலத்தில் உலகமயமாதல் வீரு பெற்று எழுச்சி பெற்றுள்ள காலகட்டத்தில் மிக அரிது என்றே சொல்லவேண்டும். பொதுவாக நாம் எம்மிடம் கேள்வி கேட்பதில்லை. நாம் பிறரிடமே கேள்விகளைக் கேட்டு, அவர்களைத் தொந்தரவு செய்வதே வழக்கமாகிவிட்டது. வழக்கத்திற்கு மாறாக, நாம் எம்மிடம் தற்பொழுது சில கேள்விகளைக் கேட்போம். நேர்மையாக விடைகளைப் பெற முயல்வோம். இது ஒரு வகையில் தற்சோதனையாகவும் அமையலாம். அப்போது எம்மிடம் உள்ள நிறைகள் யாவை? குறைகள் யாவை? என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. அறிவுபூர்வமாகக் குறைகளை நீக்கவும், தவறுகளை மேலும் செய்யாமல் தவிர்க்கவும், நிறைகளை மேலும் நிறைவு செய்யவும், எமக்கு இயலுமை கிடைக்கப் பெறுகின்றது.

இந்த இயலுமை பெற்றவர்களே மனிதத் தன்மைகளுடனான மனிதர்கள் எனக் கணிக்கப்படுவர்கள் ஆவர். அத்தகையவர்கள் வாழுகின்ற வாழ்வையே ஆன்மீக வாழ்வு என்பார்.

மனிதன் என்பவன் யார்? என்ற வினாவை முதலில் எடுத்துக் கொள்வோம். இப்பூமியிலே ஓன்று முதல் ஆறு அறிவு பெற்ற உயிரினங்கள் வாழ்கின்றன. இவற்றுள் ஆறாவது அறிவு எனப்படுகின்ற பகுத்தறிவையும் பெற்று உயிரினங்களுள் அதி உன்னதம், அதி அற்புதம், அதி உயர்நிலை வாய்க்கப் பெற்ற உயிரினம் மனித இனம் எனகின்றோம். “அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது” என்னும் ஒளவையாரின் கூற்றினை இதுவரை எவரும் மறுத்தில்லை.

மனம் உள்ளவன் மனிதன்; மானம் உள்ளவன் மனிதன், குணம் நிறைந்தவன் மனிதன்; பண்பாடு பேண அறிந்தவன் மனிதன். ஆன்மீக

வளம் உள்ளவன் மனிதன்; நலம், தீது ஆராய்ந்து நல்லவற்றைப்புரிந்து அல்லவற்றைத் தவிர்த்து வாழுத் தெரிந்தவன் மனிதன்.

மனிதன் என்ற சொல்லை மன் + இதன் என்று பிரித்துப் பொருள் கொள்ளலாம். மனம் என்ற சொல் 'மன்' என்னும் வோச்சொல் அடியாகப் பிறந்தது. 'மன்' என்பதன் கருத்து நிலையானது, அழிவற்றது என்பதாகும். நிலைபேறுடைய மனத்தை, இதம் ஆக எப்பொழுதும் வைத்திருப்பவன் மனிதன், என்று வேதாத்திரி மகரிஷி விளங்கம் தருகிறார். பிறருக்கும் தனக்கும் இதம் செய்பவனாகவும்; இடையூறுகளை விளைவிக்காமல் இதமாக நடந்து கொள்ளும் பண்பாடுடையவனாகவும் விளங்குபவனே மனிதன் என்னும் வகுதிக்குள் இடம்பெறும் தகுதியைப் பெற்றவன் ஆகின்றான்.

மனிதன் மட்டுமே உயிரினங்களுக்குள்ளே கல்வி, அறிவு, ஆற்றல், பெற்று அவற்றின் பயனாகிய நல்லொழுக்கம், நன்னடத்தை, நற்குண நல்லியல்புகள் என்பவற்றை வாழ்க்கையில் பேணி, அனுசரித்து, வாழும் தகுதிப் பாட்டையும், தகைமைகளையும், கொண்டு விளங்குகிறான். தானமும் தவமும் செய்ய இயலுகின்றது. தான் யார்? என்பதை அறிந்து, தன் மூலத்தையும் உணர மனிதனுக்குத்தான் முடிகின்றது. இறையுணர்வு பெறவும், அறநெறிமில் நின்று நீதி வழியா நெறிமுறையில் தம் வாழ்க்கையை இட்டுச் செல்லவும், மனிதனுக்கே இயலக்கூடியதாகவுள்ளது. அன்பும், கருணையும், மனிதனுக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற அருங்சொத்து. ஆன்மீக வாழ்வினைத் தாங்கும் இரு தூண்கள் அன்பும், கருணையும் ஆகும். மனிதன் இதம் செய்பவனாகவும் இனியவனாகவும் கணிப்புப் பெறுவதற்கு அவனுக்கு உறுதுணையாக வருபவை அன்பும், கருணையும் என்பதை மற்றும் விடக்கூடாது. “அன்பே சிவம்” என்கிறார் திருமூலர். “அன்புடையார் என்றும் உரியர் பிரர்க்கு” என்கிறார் திருவள்ளுவர். அன்பு இல்லாதவர் எல்லாப் பொருள்களையும் தமக்கே உரிமையாக்கி வாழ விரும்பும் தன்னாலம் மிக்கோர். அன்பு உடையவர் தம் உடம்பையே பிறர்க்கு உரிமையாக்கி வாழும் பெற்றியர். “அன்பு ஈனும் ஆர்வமுடைமை” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. அன்பும் கருணையும் பிற மனிதர்கள் மீது மட்டுமன்றி, சகல உயிரினங்களின் மீதும் கரிசனை கொண்டு வாழுந்தன்மையைத் தரும். மனித நேயம், ஆன்ம நேயம் என்பன அன்பினில், கருணையினில் விளைந்த ஆரமது ஆகும். உயிரினங்கள் அனைத்தையும் விட மனித இனம் மிக உயர்வான மதிப்பேற்றும் பெற்றுத், திகழ்கின்றது என்றால் அதற்கு முக்கிய காரணம் அதனுடன் இணைந்துள்ள ஆன்மீகம் தான் என்பது முடிந்த முடிபு.

மனிதன் என்பவன் யார்? என்ற வினாவுக்குப் பல்வேறு விதத்தில், பல்வேறு விடைகளையும், வரைவிலக்கணங்களையும் கொடுக்கின்றனர்.

அவ்வாறு வினா எழுப்புவர்களும் விடை தருபவர்களும் மனிதர்களே தான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் மனிதனில் உள்ள தனிச்சிறப்பு, என்னவென்றால் மனிதனிடம் இயல்பாகவே உள்ளார்ந்து காணப்படும் ஆன்மீக வளம் ஆகும். “மனிதன் ஆன்மீக உயிரி” என்று மனிதன் என்பவனுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுவது, மிகப் பொருத்தம்.

மனிதனுக்கான இந்த வரைவிலக்கணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் போது, மனிதன் தான் யார்? என்பதை உணர்ந்தவனாகின்றான். தன்னுடைய உண்மை நிலையைத் தெரிந்து கொள்கின்றான். தன்னுடைய பலம், பலவீணங்களை அறிந்து கொள்கின்றான். தான் எத்துணை சிறப்பு வாய்ந்தவன்? எத்துணை சாதனைகளைப்படிய வல்லவன்? எவ்வளவே அற்புதங்களை நிகழ்த்தக் கூடிய வலிமையும் ஆற்றலும் படைத்தவன் என்பவற்றைப்பல்லாம் அறிந்து கொள்கின்றான். மனிதனின் பலம் அவனிடம் மறைந்து ஆழ்ந்து கிடக்கின்ற ஆன்மீகத்தில் தான் உள்ளது என்றால் அது மிகையான கூற்று அன்று.

ஒரு வளம், அது பயன்பாட்டில் இருக்கும்போது தான், பயன் தருகிறது. வளம் பயன்படுத்தப்படாத நிலையில், பயனற்றாகி விடுகின்றது. ஆன்மீக வளமும், பயன்படுத்தப்படும் போதுதான், பயன்தரும். நலன்மிகும். எனவே, மனிதர்களும் தம்மிடம் இயல்பாகவே உள்ளதும், தமக்கே உரிமையானதுமான ஆன்மீக வளத்தைப் பயன்படுத்திப் பயனடையப் பின்னிற்கக் கூடாது. ஆன்மீக வளத்தைப் பயன்படுத்த மறுப்பவர்கள் இம்மண்ணில் நல்லவன்னாம் வாழ மறுத்தவர்கள் ஆகின்றனர். இன்னொரு வகையில் கூறப்போனால், தமது அடிப்படை மனித உரிமையைத் தாமே மீறிய குற்றத்துக்குள்ளாகி விடுகின்றனர். பொருள் வறுமை, கல்வி வறுமை, அறிவு வறுமை, உடல் ஆரோக்கிய வறுமை போன்ற வறுமைகளிலும், மிகக் கொடியது ஆன்மீக வறுமையாகும். வறுமை என்பது ஒன்று இல்லாமையால் ஏற்படுவது. ஆனால் ஆன்மீக வறுமை ஏற்படுவது ஆன்மீகம் தமிழன் வளமாக இருக்கும் போதே ஆன்மீகத்தைப் பயன்படுத்தாது அலட்சியம் செய்வதால் ஆகும்.

உலகளாவிய நிலையில் இன்று மனிதர்கள் ஆன்மீக வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழ் வந்து விட்டமையால் தனிமனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமுதாய அமைதி, தேச அமைதி, உலக அமைதி என்பவற்றை இழந்து அழிவின் விரிமில் நின்று தவிக்கின்றார்கள்.

மனிதன் ஆன்மீகத்தோடு இணைந்து, அதனுடன் நல்லுறவு கொண்டு, ஆன்மீக வழியில் தம் வாழ்க்கையையிட்டுச் செல்லும் வரையில் தான், மனிதன் நலங்கள் அறுபது

என்ற பெயருக்கேற்றவாறு தனக்கும் பிறருக்கும் இதம் ஆக, இனிமையாக, அன்பும் கருணையும் காட்டுவனாக, வாழ முடியும். ஆன்மீகத்திற்கும் மனிதனுக்குமிடையே முரண்பாடு ஏற்படும் பட்சத்தில் மனிதன் தனக்குரிய மனிதன் என்ற பெயரையும் இழந்து, விலங்கு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விடுகின்றான்.

ஆன்மீகத்தைச் சமயத்தோடு மட்டும் இணைத்து நோக்கும் வழக்கம் தற்காலத்தில் மனிதர்களிடத்தில் நன்கு வேறுன்றி விட்டது. சமயச் சார்பு, சமயச் சார்பின்மை அடிப்படையில் உலகம் இரண்டுபட்டு நிற்கிறது. ஆன்மீகம் என்பது முற்று முழுதாக சமயச்சார்புடையது என்று ஒருசாரார் எண்ணுகின்றனர். ஆன்மிகம் என்றவுடன் ஆலயம், வழிபாடு, பிரார்த்தனை, மறு உலக வாழ்வு, மோட்சம், சமயச்சின்னாங்கள் அனிதல், விரதம் அனுட்டித்தல், வாழ்க்கையை துறத்தல், சந்தியாசம், உடலை ஒறுத்தல், என்ற எண்ணாங்களையே பொதுவாக மக்கள் மனங்களில் தோற்றிவிடுகின்றன. வாலிப வயதில் ஏன் இந்த வரட்டு வேதாந்தம், என்று ஆன்மீகத்தைக் கிண்டல் செய்கின்றனர். கண்டதே காட்சி; கொண்டதே கோலம்; உண்பதே வாழ்க்கை; உறங்குவதே இன்பம் என்று வாழ்பவர்களுக்கு, ஆன்மீகம் பற்றி அறுபது வயதுக்குப் பின் யோசிக்கலாம் என்கின்றனர். ஆனால் அறுபது கடந்தவர்களிலும் ஆன்மீகம் பற்றிய தெளிவான அறிவு விளக்கம் பெற்று ஆன்மீகம் பற்றிய தெளிவான கருத்தைச் செல்வனே சரியாக அறிந்து கொள்ளாமையே இந்தக் குழப்பத்திற்கு, முக்கிய காரணம். அத்துடன் ஆன்மீகம் பற்றிய தவறான கருத்தையும் விளக்கத்தையும் பரப்பிவருபவர்களும் மக்கள் மத்தியில் ஆன்மீகம் பற்றிய தவறான புரிந்துணர்வு ஏற்படக் காரணமாக உள்ளமை நோக்கற்பாலது.

நாணயத்திற்கு இரு பக்கங்கள் இருக்கின்றன. அதன் ஒரு பக்கம் சிதைவுப்பட்டாலும் நாணயம் அதன் மதிப்பை இழந்துவிடுகின்றது. செல்லாக்காக என்று பெயரிட்டு, அதனை வெளியே வீசி, எறிந்து விடுகின்றனர். பெட்டகத்திற்குள் பூட்டி வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்ட அந்த நாணயம், அதனைத் தேடுவார்தறுத், தெருப்புறத்தே மண்ணோடு மண்ணாக மண்டிக்கிடக்கின்றது. ஆன்மீகத்திற்கும் இரண்டுபக்கங்கள் உள்ளன. ஒன்று இறையுணர்வு; மற்றையது அறுநெறியாகும். இவ்விரண்டையும் வாழ்க்கையில் ஒம்பி வாழும் வாழ்வதான் ஆன்மீக வாழ்வு என்கிறார் வேதாத்திரி மகரிஷி. ஆன்மீகம் என்பது இறையுணர்வு, அறுநெறி என்பவற்றின் இணைப்பு என்பதை உணர்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

வாழ்வியல் ரூஸ்

இப்போது, காலமகள் மற்றொரு புதிய ஆண்டைக் பிரசவித்து விட்டாள். இது இரண்டாயிரத்துப் பதினாறாம் ஆண்டு ஆகும். சாந்தியையும், சமாதானத்தையும் மனிதர்களுக்குப் பரிசில்களாக வழங்கி, அவர்களை மகிழ்விக்கவும், வாழ்விக்கவும் வருகை தந்துள்ள புத்தாண்டினை, வாழ்த்தி, வரவேற்று, மகிழ்வோம். இந்தப் புதிய ஆண்டில், நல்லனவே நடக்கும், எல்லா நலன்களும் கிட்டும் எனத் திடமாக நம்புவோமாக. நம்பினார் கெடுவதில்லை. இது நான்கு மறைகளினிதும் தீர்ப்பு. நம்பிக்கைகளும், எதிர்பார்ப்புகளும் வாழ்வில் இருக்க வேண்டியது, அவசியமே. ஆனால் அவை நன்மை பயப்பனவாயும்; எவர்க்கும் தீமையையோ, தீங்கினையோ விளைவிக்காதனவாயும் அமையவேண்டும். அதேவேளை, முயற்சி எடுக்கவேண்டியதும், ஊக்கம் கொள்ளவேண்டியதும்; அவற்றை அடைவதற்கு, நீதி வழங்க அறநெறி முறைகளைப் பின்பற்றவேண்டியதும், நம் கடனையாகும். நாம் இந்தக் கடமைகளை நிவேற்ற, இப்புத்தாண்டின் தொடக்கத்திலேயே சங்கல்பம் செய்து கொள்வோமாக.

முயன்றால், அடைய முடியாததொன்றில்லை. ஆனால் ஊக்கங் கொள்ளாமலும், முயற்சி எடுக்காமலும், நீதி நெறிமுறைகளை அலட்சியப்படுத்தியும், சோங்பிக் கிடந்தால், அடையக் கூடியதும் எதுவும் இல்லை. இந்த உண்மையை ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் கருத்திற் கொண்டு, வாழ்க்கையை ஆரம்பித்து, நடத்தி வந்தால், இப்புத்தாண்டு எல்லா நலன்களையும், நன்மைகளையும் வழங்கும் என்பது உறுதி.

இன்றைய இளையோர்களே, நாளைய பொறுப்புக்க நற்குடிமக்கள். எனவே, இளையோர்கள் முயற்சியும், ஊக்கமும், சுறுகறுப்பும், செயல் திறனும், நல்லொழுக்கமும், நன்னடத்தையும் கெண்டவர்களாக விளங்கவேண்டும். பெரியோர்கள், ஆசிரியர்கள், முத்தோர்கள், பெற்றோர்கள் மற்றும் சமூகத்

தலைவர்கள் ஆகியோர் முன்மாதிரிகளாக விளங்கி, நடந்து காட்டி, இளையோர்களை நல்லவழிப்படுத்தி உதவவேண்டும்.

கல்வி கற்கும் காலப்பகுதியில் கிடைக்கக்கூடிய பொன்னான நோத்தை வீணாகக் கழிக்கக்கூடாது. கொட்டிலிட்ட பால், கடந்து விட்ட காலம், விட்டுவிட்ட இளமை என்பவற்றை மீனப்பெற்றுக் கொள்ள இயலாது, என்பதை இளைய தலைமுறையினர் நன்குணர்ந்து, இளமைப்பருவத்தைக் கற்றலிலும்; அறிவு, திறன், மனப்பாங்கு என்பவற்றை விருத்தி செய்வதிலும் செலவு செய்யவேண்டும். நன்கு திட்டமிட்டுக் குறிக்கோள்களை வருத்துச் செய்தப்படவேண்டியது அவசியம். நோத்தை முகாமைத்துவம் செய்ய வேண்டியது, அவசியம். நோத்தை முகாமைத்துவம் செய்யவேண்டியது, வாழ்க்கையில் முன்னேறுவதற்கு மிக அவசியம்.

“தமியின் தம் மக்கள் அறிவுடைய மாநிலத்து/
மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இனிது”

என்கிறது, தமிழ்மறை. தம்மைவிட, அதாவது பெற்ற தாய், தந்தை ஆகியோரை விடப், பிள்ளைகள் கூடிய அறிவு, ஆற்றல்களில் உயர்ச்சி பெற்றுத் திகழ்வார்களோயால், பெற்றோர்கள் பெருமகிழ்ச்சியடைவார். “என்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்” என்கிறது திருக்குறள். தாயானவள், தன் மகனை, மகளை அறிவு ஒழுக்கப் பண்புகளில் சிறந்தவன், சிறந்தவள் எனப் பிறர் பாராட்டிச் சொல்லக்கேட்டுத்தான் அவனைப் பெற்ற காலத்து உற்ற மகிழ்ச்சியை விடப் பண்மடங்கு பெரிதும் மகிழ்ச்சி எழுதுவாள், என்பது இக்குறட்பா தரும் கருத்தாகும். பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் சீர்ச்சமாகவும் பயன் வாய்ந்ததாகவும் அமையப்பெறின், தாய் தந்தையர்களுக்கு மட்டுமன்றி, முழு உலகிற்குமே இனிதாகவும், பயன் தருவதாகவும் இருக்கும் என்கிறார் வள்ளுவப்பெருந்தகை.

இன்றைய கல்வியியலாளர்களும் வள்ளுவாளின் இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். பெற்றோரவிடப் பிள்ளைகள் அறிவிலும் ஆற்றல்களிலும் உயர்ந்து விளங்க முடியும் என்று ஆய்வுகள் மூலம் கண்டறிந்துள்ளனர். மொன்றாகுரி அம்மையார் மற்றும் பியாஜே போன்ற கல்வியியலாளர்கள்

இக்காலக்குழந்தைகளின் அறிவு, திறன்கள் என்பவற்றின் துரித வளர்ச்சியில் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர்.

மாணவர்களிடம் திறமை, வல்லபங்கள், கற்றல்திறன்கள், விவேகம், கிரகிக்கும் ஆற்றல், ஆயுந்திறன், பகுத்தும் தொகுத்தும் அறியும் திறன் யாவும் நிறையவே உண்டு, என்பதை ஆய்வுகள் மூலம் கண்டறிந்துள்ளனர். இத்திறன்களை விருத்தி செய்வதன் பயனாக, இன்றைய இளையோர்கள்; அவர்களின் முடித் பரம்பரையினரைவிட, வாழ்க்கையில் பெரிதும் முன்னேற்றம் அடைய முடியும். தங்களைத் தங்கள் பலத்தை, நன்கு அறிந்திருந்தால், அவர்கள் தங்கள் இளமைக் காலத்தை வீணாக்காமல், அவர்கள் எதிர்கொள்கின்ற கவனக் கலைப்பான்களுக்கு இடங்கொடுக்காது, கல்வியைக் கண்ணுக்கருத்துமாகக் கரிசனையோடு கற்று, தம் வாழ்க்கையை மேம்படுத்துவார். “கல்வியேகருந்தனம்” என்பது முதுமொழி. தூயநற்கல்வியே, ஒருவரின் வாழ்க்கைக்கு வளமும், நலமும், சுகமும் ஊட்டும் அபாரசக்தியை உடையது என்பதை இளையோர், ஒவ்வொருத்தரும் உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இளையோரை ஈர்க்கும் கெட்ட, தீய சக்திகளுக்கு, அவர்கள் இடங்கொடுக்கவே கூடாது. இதனை ஒரு சங்கல்பம் ஆகவே இப்புத்தாண்டின் தொடக்கத்தில், இளையோர்கள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியது, இன்றியமையாததாகும்.

இளையோர்களின் கவனத்தை, எதிர்மறைத் திசைகளில் திருப்புவதற்கும், அவர்களின் தூய மனங்களைக் கெடுப்பதற்கும், எதிர்கால வாழ்க்கையைச் சிதைப்பதற்கும், பலர் எத்தனங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆபாச நூல்கள், ஆபாச சஞ்சிகைகள், இலத்திரனியல் ஊடகங்கள், கணானி மற்றும் தகவல் பரிமாற்றச் சாதனங்கள் என்பன பாலியல் உணர்வுகளைத் தூண்டுபவைகளாகவும் வன்முறைகள், திருட்டுத்தனங்கள், பாலியல் வஸ்லுறவுகள் என்பவற்றிலும், ஏனைய சமூக விரோதச் செயல்கள், மற்றும் சட்ட விரோதச் செயல்கள் ஆகியவற்றிலும் இளையோர், நடுத்தர வயதினர், முதியோர் உட்பட மனித சமூகத்தினரையே ஈர்த்து, ஈடுபடச் செய்து அவர்களின் வாழ்க்கை நலன்களைச் சீரழித்து விட முயற்சிக்கின்றன போலத் தோன்றுகிறது. இத்தகைய அச்சு மற்றும் இலத்திரனியல் ஊடகங்கள்; தகவல் பரிமாற்றச் சாதனங்கள் என்பன மனிதர்களை நல்வழிப்படுத்தக்கூடிய, மனித ஆக்கத்திற்குத் துணைபோகக் கூலங்கள் அறுபது

கூடிய வகையில் சேவைபாற்றிவரின், தனிமனித அமைதி, குடும்ப அமைதி என்பன ஏற்படுவதற்கும், மனித குலமேம்பாட்டிற்கும் பெரும் பங்களிப்பு செய்து பெருமக்குரியன ஆகிவிடும்.

தற்காலத்தில், பயங்கர விளைவுகளை, மனிதர்களுக்குக் குறிப்பாக, வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தும் செய்யும் பருவத்திலுள்ள இளைஞர், யுவதிகளுக்கு; ஏற்படுத்தவல்ல போதைப்பொருள்கள்; மதினை மயக்கி, உடலையும் உள்ளத்தையும் கெடுக்கவல்ல, மதுபானங்கள்; புகைத்தல், போதைவஸ்துக்கள் என்பன தாராளமாகப் பழக்கத்தில் உள்ளன. இவையாவும் மனிதரின் இளைய அழகையும் பொலிவையும்; ஆளுமை வண்ணமையையும்; திறன்கள், வல்லபங்கள், விவேகம், புத்தி சாதுரியம், உடல் நலம், மன நலம், பண்பு நலம், ஒழுக்க நலம், உயிர் நலம் என்பவற்றையும்; மதிப்பு, மரியாதை, நாணயம், நம்பிக்கை முதலிய அனைத்து நலங்களையும் முனையிலே கிள்ளிக் கருக்கி விடக்கூடிய வலிமைபொருந்தியன. இக்கொடிய, தீய சக்திகளிடமிருந்து மனித குலம், குறிப்பாக, இளையோர்கள் காப்பாற்றப்படவேண்டும். எனவே, இளையோர்கள் இன்னும் பல ஆண்டுகள் சீருடனும் சிறப்புடனும் வையத்தில் வளமாக வாழுவேண்டியவர்கள். எந்தத் தீய சக்தியினாலும் ஈர்க்கப்பட, அவர்கள் இடமளிக்கப்படக் கூடாது. இளைய தலைமுறையினர் தாமாகவே உணர்ந்து செயல்பட்டால் எதிர்காலம் ஒளிமயமாக அமையும் என்பது உறுதி. “தீதும் நன்றும் பிற்றர வாரா.”

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்!

கையுத்துள் வாழ்வார்க்கு வாழ்தல் ரூஸ்

செம்மையான, சீரான, ஒழுங்கான, மனிதவாழ்வு என்பது அறம், நீதி, அன்பு, கருணை மற்றும் சகிப்புத்தன்மை, விட்டுக்கொடுத்தல், தியாகம், புரிந்துணர்வு ஆகிய மனித விழுமியங்களின் அடித்தளத்தில் அமையப் பெறுவது என்பதைச் செம்மையான, அமைதி நிறைந்த நல்வாழ்வினை வாழ விரும்பும் மனிதர்கள், அறிந்திருக்க வேண்டும். அறிந்து வைத்திருப்பதோடு நின்று விடாது, அதனை உணர்ந்து வாழ்வில் செயல்படுத்தவும் வேண்டும். ஒன்றை அறிதல், பெளதீகச் செயற்பாடு என்றும்; அதனை உணர்தல், ஆண்மீகச் செயற்பாடு என்றும்; கூறப்படுகிறது. ஒன்றை ஆண்மீகமாக உணர்ந்து கொண்டால், அது உயிர்க்கலப்புப் பெற்றுவிடுகிறது. அப்பொழுது, அதனை வாழ்வில் கட்டப்பிடித்து ஒழுகின்ற உண்ணத் தீவிலை இயல்பாகவே ஏற்பட்டு விடுகிறது. “கல்விக்குப் பயன் அறிவு; அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கம்”என்பர் நாவலர் பெருமான். கற்றல், நிற்றல் என்பன கல்வியின் இரு பக்கங்கள், நான்யத்திற்கு இரண்டு பக்கங்கள் இருப்பது போன்று, கல்விக்கும் இவை இரண்டும் இருக்கின்றன. ஒரு பக்கம் பழுதுபடினும், அது மதிப்பிழந்து பயனற்றதாகி விடுகின்றது. இன்று அறிவுக்குப் பஞ்சமில்லை; ஆனால் அறிவுக்குப் பயன் ஆகிய ஒழுக்கத்திற்குத்தான் மனிதர்களிடையே பாரிய கட்டுப்பாடும், கடும் வறுமையும் ஏற்பட்டுள்ளன.

பொருள் வறுமையிலும் பார்க்கப், பன்மடங்கு கொடியதும், மனித குலத்திற்கு நாசம் விளைவிக்கக் கூடியதுமானது. ஒழுக்க வறுமை என்பதைக் காலங்கடந்த நிலையிலாதல், மனிதர்கள் உணர்த் தொடங்கிவிட்டார்களேயானால், மனித இனம், ஒட்டுமொத்தமாகச் சந்திக்கவுள்ள அழிவு, அனர்த்தங்களிலிருந்து ஓரளவிற்கேனும் காப்பாற்றப்பட வாய்ப்புண்டு. இன்று ஒழுக்க வரம்புகளை மீறி, மனிதர்கள், தவறுகள், தப்புக்கள், பிழைகள், சமூக விரோதச் செயல்கள், ஊழல் மோசஷுகள், பொதுச் சொத்துக்கள், அபகரிப்பு முதலிய மனிதாபிமானமற்ற,

மனித தர்மத்திற்கு முரணான தீய செயல்களில், அச்சம், நானம், கூச்சம் இன்றித் தம்மை ஈடுபடுத்தி வருகிறார்கள்.

தவறு என்பது தற்செயலாகவும், அறியாமலும் செய்யப்படுகின்ற அல்லது நிகழ்கின்ற குற்றம் என்பபடுகிறது. தப்ப என்பது நாம் செய்வது குற்றம் என்பதை அறிந்தும், தெரிந்தும் கொண்டே; நன்கு திட்டமிட்டுச் சுயநல விருத்திக்கும் கய நன்மைக்குமாக செய்யப்படுகின்ற குற்றங்களாகும். இன்றைய காலகட்டத்தில், பெரும்பாலும் தப்புக்கள் செய்பவர்களே பெருகி வருவதை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. தவறு செய்பவர்கள், பெரும்பாலும் படிப்பறிவு அற்றவர்கள் மற்றும் குழந்தைகள், சிறுவர்களாவர். அவர்கள் தெரியாமலும் குற்றமென்று அறியாமலும், சிலவேளைகளில் விளையாட்டாகவும் குற்றங்களைப் புரிகின்றனர். தாம் புரிகின்ற குற்றங்கள், தவறுகள் ஆகியவற்றின் பின் விளைவுகள், பாதிப்புக்கள் பற்றி அவர்கள் அறிந்திராதவர்களாகவுமானார். ஒருவேளை அறிந்திருப்பின் அல்லது பிறரால், பெரியோர்களால் அறிவுட்பட்டிருப்பின், அத்தகைய குற்றங்களையோ, தவறுகளையோ அவர்கள் செய்யாமலிருந்திருப்பர். அத்தகையவர்களுக்கே ஒழுக்கக் கல்லிப் போதனை பயன்தருவதாக அமையும்.

மறுபறுத்தில், தாம் செய்யவை தப்புக்களே என்று நன்கு அறிந்திருந்தும், தன்முனைப்பினால் உந்தப்பட்டுப் பேராசையினால் அறிவுக் கண் மறைக்கப்பட்ட நிலையில்; தப்புக்கள், குற்றங்கள், ஊழல் மோசடிகள் என்பவற்றில் தாராளமாகத்தயக்கமின்றி, சமுதாயத்தில், முன்னெப்பொழுதும், இல்லாதளவில் ஏற்பட்டுள்ளமைக்கு முக்கிய காரணம், மனிதர்கள் மத்தியில் சமூகப் பயப்பாடு, சட்டங்கள் மதியாமை, கடவுள் பயப்பாடு என்பன அருகி வருதலாகும். இறையனர்வும், அறைநெறியும் இன்றைய மனிதர்களில் பெரும்பாலானவர்களால், அலட்சியம் செய்யப்பட்டு வருகின்றமையும், மனித ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, நடத்தைகள், பண்பாடு என்பன குன்றியும், குலைந்தும், சீர்கெட்டும் வருவதற்குப் பெரும்பங்களிப்புச் செய்து வருகின்றது. வேலியே பயிரை மேடும் நிலைக்கு, தற்கால சமுதாயம் தள்ளப்பட்டு இருக்கும் நிலையில், யாரை, யார் பாதுகாப்பது, என்ற வினாவும், கூடவே, எழுகிறது. மனித வாழ்க்கை, கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் ஆகி விட்டது. “எரியிற வீட்டில்; பிடிந்கியது மிச்சம்” என்னும் நிலைப்பாடு, சமுதாயத்தில் நிலை கொண்டுள்ளது.

தற்காலத்தில், பொருள் ஈட்டுவதிலும், புகழ் பெறுவதிலும், சிரத்தை கொண்டுள்ள மனிதர்களின் அபிவாஸங்களையும் உலகியல் சார்ந்த குறிக்கோள்களையும் நிறைவேசய்யும் வகையில், கல்வியைத் திட்டமிட்டு வழங்கிவருவதையே, உலகில் காணமுடிகின்றது. நவீன கல்விமுறைமைன்ற போர்வையில், மனிதனை, மனிதத் தன்மைகளுடைய மனிதனாக வளர்ச்சி பெறுவதற்கும், ஏற்ற, நல்ல விழுமியப்பண்புகளை; ஒழுக்கமற்றும் பண்பாட்டுக் கல்வியை; ஆன்மீகத்தை வளர்க்கும் கல்வியை, மாணவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்பதில் போதிய கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. தற்காலத்தில் மனிதர்களின் ஒழுக்கத்தில், நடத்தைகளில், பண்பாடு பேணுவதில், வீழ்ச்சி ஏற்பட்டு வருவதற்குத், தற்காலத்துக் கல்விமுறையில், விழுமியக் கல்வி இடம்பெறாமையே பெரிதும் காரணம் என்பதைக் கல்வியியலாளர்களும், சமூகவியலாளர்களும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

முன்னர்க் காலங்களில், குடும்பத்தின் முத்த உறுப்பினர்கள், மற்றும் சமூகத்தலைவர்கள், இளைய தலைமுறையினருக்கு ஒழுக்கப், பண்பாட்டு, கலாசார விழுமியங்களையும், மரபுகளையும், போதனைகள் மற்றும் சாதனைகள் மூலம், உணர்த்தியும், தாம் முன்மாதிரிகளாக வாழ்ந்து காட்டியும் வந்தனர். இளைய தலைமுறையினரும், “முத்தோர் சொல் வார்த்தை அமிர்தம்.” என்னும் முதுமொழிக்கு அமையவும், “நாலு பேர் சென்ற வழியிலே நட” என்று சான்றோர் சென்ற அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றியும் வாழ்ந்து வந்தனர். அதனால் நல்லொழுக்கம் பேணியும்; நன்னடத்தை, ஆசார்சீலங்கள், பண்பாடு என்பவற்றை, வாழ்வில் போற்றிக் கடைப்பிடித்தும், அறவாழ்வு வாழ்ந்து வந்தனர். அதனால், தனிமனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமுதாய அமைதி என்பன எவ்வித இடையூறுகளுமின்றிக் காப்பாற்றப்பட்டன. மனிதநேயம், ஆன்ம நேயம் கொண்ட நன்மக்கள், நலமாகத் தாழும் வாழ்ந்து, மற்றையோரையும் வாழ்வித்து வந்தனர்.

மனித குலத்தின் மாண்பு; உயர்வு; சிறப்பு; மேன்மை யாவும் மனித குலத்தின் உறுப்பினர்களாக விளங்குகின்ற மனிதர்கள், காலங்காலமாக அடையப் பெற்றுள்ள அறம், நீதி, ஆசாரம், ஒழுக்கம் மற்றும் கலாசார, பண்பாட்டு, ஆன்மீக விழுமியங்கள், சார்ந்த வளர்ச்சியையும், விருத்தியையும் கருத்திற் கொண்டே மதிப்பீடு செய்யப்படுகிறது. அந்த வகையிலேதான், மனிதர்கள் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டு இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், தொல்காப்பியர் என்னும் துமிழ் இலக்கண நூலாசிரியரால், உயர்தினையில் வைக்கப்பட்டனர். இன்று நிலவுகின்ற குழ்நிலையில், மனிதர்கள் பற்றிய

இந்த மதிப்பீடு மறுபரிசீலனை செய்யப்பட்டால், நிலைமை எப்படியாகுமோ, என ஜியறத் தோன்றுகிறது.

மனிதர்களின் ஒழுக்க வளர்ச்சிக்கும், ஒழுக்கப் பண்பாட்டு வாழ்க்கைக்கும், உதவுமுகமாகப் பண்ணடைக்காலந்தொட்டு, பல நீதி நூல்களும் அற நூல்களும்; வாழ்வியல் விழுமியங்களை விளக்கும் இலக்கிய, இலக்கண, புராண இதிகாச நூல்களும்; கற்று வல்ல புலமையாளர்கள் மற்றும் அறிஞர்கள் ஆகியோரால் எழுதப்பட்டு; அறிவர்கள் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப்பட்டு, மனித சமுதாயத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. திருக்குறள், நாலடியார், ஆத்திகுடி, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி, நன்னெறி, முதுரை, ஆசாரக்கோவை என்பன அவற்றுட் சில. மற்றும், சங்க இலக்கிய நூல்கள், குறிப்பாகப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் அறும் உரைக்கும் நூல்களாகவும் உள்ளன.

முன்னர்க் காலங்களில், கல்வி என்பது அற நூல்களையும், நீதி நூல்களையும் வாழ்க்கை அறங்கள், விழுமியங்கள், படிப்பினைகள் என்பவற்றை உணர்த்தும் இலக்கிய, ஆண்மீக புராண இதிகாச நூல்களையும் கற்றுத்தேர்தல் என்பதைக் குறிப்பதாக விளங்கியது. மனிதர்கள் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழுவும்; மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழுவும்; கல்வி, நெறியும், முறையும் அமைத்து வழங்கி வந்தது. கல்வியே கருந்தனம், என்றும்; செல்வங்கள் அனைத்திலும் மிகச் சிறந்த செல்வம் என்றும் கொண்டாடப்பட்டு வந்தது. ஆண்மீகக் கல்வி, விழுமியக்கல்வி, ஒழுக்கக் கல்வி, தூய நற்கல்வி, மனித மேம்பாட்டுக் கல்வி என மரபுத் தமிழ்க்கல்வி, நற்சான்றுகளையும் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகையோரின் வழி நடத்தவில், மனித சமுதாயம் அமைத்தியும், நிம்மதியும் பெற்று விளங்கியது. இன்று, நிலைமை முற்றிலும் மாறிவிட்டது என்பதைச் சொல்லித்தான் தெரியவேண்டியதில்லை. “கையில் புண்ணுக்குக் கண்ணாடி தேவையில்லை” என்பது பழமொழி.

அறவியல் கல்வி வளர்ச்சி, மந்தமாகி விட்ட தற்காலத்தில், எத்தகைய அதிதீவிர வேகத்தில் விஞ்ஞானம், தொழினுப்ப அபிவிருத்தி ஏற்பட்டு வந்தாலும், அதனால் மனித குலத்திற்கு ஏற்படப்போவது நட்டமும் நாசமுமே தவிர; ஆக்கமும் அபிவிருத்தியுமல்ல, என்னும் உண்மையை, காலங்கடந்தேனும் நாம் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

11

பண்பாடு நலம்

மனிதர்கள், பல்வேறு காரணங்களினால், தனித்து வாழ இயலாதவர்களாக உள்ளார். அதனால், ஒன்று சேர்ந்த குழுமங்களாக வாழுத் தலைப்பட்டனர். குடும்பங்கள், சமுதாயம், நாடு, உலகம் எனச் சமூகங்கள் பெருவளர்ச்சி கண்டன. இத்தகைய சமூக வளர்ச்சி, இரு நிலைகளில் ஏற்பட்டு வந்தமை, குறிப்பிடத்தக்கது. ஒன்று, மனித நாகரிகம், மற்றையது, மனிதப் பண்பாடாகும். இவை இரண்டும், ஒன்றை மற்றொன்று, போன்றிருப்பது; ஒன்றிற்கொன்று ஆதாரமாகவும் விளங்கி வருகின்ற வரை தனிமனிதன், குடும்பம், சமுதாயம், நாடு, மண்டலம், உலகம் என்னும் எல்லாச் சமூகநிலைகளிலும் அறநெறி, அமைதி, சாந்தி, சமத்துவம், சகோதரத்துவம், ஒற்றுமை என்பன மலர்ச்சியும் எழுச்சியும் பெற்றுத் திகழும்.

நாணயம்-ஒன்றிற்குஇருபக்கங்கள்-இருப்பதுபோல,மனிதவாழ்க்கைக்கும் - மனிதனுக்கும்; நாகரிகம், பண்பாடு என இரு அங்கங்கள் - பக்கங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றில் ஒரு பக்கம் பழுது அடைந்து, சிதைவடைந்தாலும் நாணயமும் அதன் பெறுமதியை இழந்து செல்லாக்காக ஆகிவிடுகின்றது; மனிதனும், மனித வாழ்க்கையும்; அவற்றின் பெறுமதியையும் தரத்தையும் இழந்து, மதிப்பு இறக்கம் பெற்று விடுகின்றன. நாகரிகம் என்பது திருந்திய, முன்னேற்றமான, உலகியல் சார்ந்த, உடல் சம்பந்தப்பட்ட வாழ்க்கை. அது எல்லாப் பொருள்களையும் நம் நலத்திற்கே பயன்படுத்துவது எனும் நோக்கமுடியது; தன்னையும் மட்டும் கொண்டது. பண்பாடு என்பது ஆன்மீக நலம் சார்ந்தது. பண்பாடு என்பது திருந்திய ஒழுக்கம். “ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரவான், ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்ப்படும்.” என்கிறது தமிழ் மறை. அந்த வகையில் நல்லொழுக்கமான பண்பாடும் உயிரிலும் மேலானதாக, சிறந்ததாக எண்ணி அதனைப் போற்றி, வாழ்வில் ஒம்பி, அதன் நலம் காத்தல், மனிதன் தன் கடமையாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

மனிதர்களுக்கு நாகரிக வளர்ச்சி, பண்பாட்டில் முன்னேற்றம், இரண்டும் முக்கியமேதான். சுருக்கமாகக்கூடின், உள்ளத்தின் அழகும், மேன்மையும், நலங்கள் அறுபது

உயர்வும், செம்மையும் அவற்றின் வெளிப்பாடும் பண்பாடு. உள்ளத்திற்குப் புறம்பான உடலுக்குத் தேவையான உணவு, உடை, உறையுள் மற்றும் வாழ்க்கை வசதிகள், தொலைத்தொடர்பு சாதனங்கள், போக்குவரத்து வசதிகள் வாய்ப்புக்கள், அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம் என்பனவற்றின் சீரும், செம்மையும், வளர்ச்சியும், நாகரிகம் எனப்படுகின்றது.

பண்பாடு, அகவளர்ச்சியின் பயன். அதனை “நயக்கத்தக்க நாகரிகம்,” என்கிறார், திருவள்ளுவர். நாகரிகம், புறவளர்ச்சியின் பாற்பட்டது. அதனைப் புற நாகரிகம் என்றும் கூறலாம். புற நாகரிக வளர்ச்சியின் பயனாகக் கிடைக்கப் பெறும் நூகர்பொருள்களையும் வாழ்க்கை வசதிகளையும், ஆடம்பரப் பொருள்களையும்; அளவும், முறையும் பேணி, மனிதர்கள், தம் வாழ்வில், அவற்றைப் பயன்படுத்தி வரவேண்டியதும்; நூகர்ந்து வரவேண்டியதும் இன்றியமையாதனவாகும். அளவுக்கு மீறினால், அமிர்தம் கூட நஞ்சு ஆகிவிடுகிறது. அவ்வாறே, அனுபவிக்கின்ற, உரிபு முறையையும், சரியாகப் பேணி வரவேண்டியது அவசியமாகும். முறை தவறினாலும், அதனால் நன்மைக்குப் பதிலாக தீமைகளும் தீங்குகளும் பயன்களாகப் பெற வேண்டி வரும்.

“அன்பு நாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோடு; ஐந்து சால்பு ஊன்றியப தூண்”, என்கிறது, தமிழ்மறை. இந்த ஐந்து பண்புகளும், பண்பாடு என்பதைத் தாங்கியுள்ள தூண்களாகும். இவற்றில் ஒன்று சரியினும், பண்பாடு என்னும் அமைப்பு சாப்ந்து விடும். “குணநலம் சான்றோர் நலமே” என்னும் வள்ளுவர் வாக்கிற்கு இணங்க; பண்பாடு உடையோரின் நலம் என்பது அவருடைய மனப்பண்பு, சொற்பண்பு, செயற்பண்பு, குணப்பண்பு என்பவற்றின் நலன்களோயாகும். பணிதல் என்னும் பண்பும்; இன்சொல் வழங்குதலும் பண்பாடு நலம் பேணி வருபவர்களுக்குச் சிறந்த அணிகலன்களாகும்.

உருவத்தினால், மற்றும் ஆங்க அடையாளங்களால் மட்டும் மனிதத் தோற்றும் அடையப் பெற்றிருப்பினும், ஒருவன் மனிதனாகி விடுவதில்லை. மனிதப் பண்புகள், மனிதத்தன்மைகள் என்பவற்றை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட பண்பாட்டு நலம் பேணி வருபவர்களே முழு மனிதனாகக் கணிக்கப்படுகின்றனர்.

பண்பாடு, என்பது, மனிதர்களின் இறையுணர்வு, அறநெறி வாழ்வு என்னும் இரண்டின் இணைப்பில் தோன்றி வளர்ச்சி பெறுகிறது. மனிதரிடம் உள்ளார்ந்து அகத்திலே காணப்படுகின்ற எண்ணங்கள், சிந்தனைகள், உணர்வுகள், உணர்ச்சிகள் என்பன பண்படுத்தப்பட்டுச் சீராக்கி, தூய்மையாக வெளிப்பாடாகும்போது, பண்பாடு தோன்றி வளர்ச்சி பெறுகிறது. மனித உள்ளங்களிலே ஊற்றெடுத்து, வெளிப்பாடு ஆவதால் மனிதப்பண்பாடு எனப்படுகிறது. உயிரினங்கள் யாவற்றுள்ளும், மனித இனமே, பண்பாடு படைக்கவும், அதன் நலம் பேணிக்காத்து, ஓம்பவும் வல்லமையும், திறனும் உடையது. அதனால் பண்பாடுதான் மனித இனத்தை, விலங்கினம் மற்றும் ஏனைய உயிரினங்களிலிருந்து வேறுபடுத்தியும், உயர்த்தியும் காட்டும் சாதனமாக உள்ளது. பண்பாடு இல்லாத மக்கள், மாக்கள் அதாவது விலங்குகளாவர் எனக் கூறப்படுகிறது.

இன்று, பண்பாடு எனும் சொல் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. பண்பாடு எனும் பதம் பண்படுத்தல் எனும் சொல்லிலிருந்து பிறந்தது என்பார். செம்மைப்படுத்தல் என்பது இச்சொல்லின் பொருள். பண்பாடு என்ற சொல்லின் ஒரு சூறாகிய பாடு என்னும் சொல்லானது முறையை, உலக ஒழுக்கம், பெருமை ஆகிய பொருள்களைக் கொண்டுள்ளது. “பண்பெளப்படுவது பாடு அறிந்தொழுகல்” என்கிறது. கலித்தொகை என்னும் சங்கத் தமிழ் நூல். பிறர் இயல்பை அறிந்து நடந்து கொள்ளும் நற்குணம்; இதனையே, பண்புடைமை என்று திருக்குறளில் காண்கின்றோம். பண்புடைமை என்பதைச் சான்றாண்மை என்றும் வள்ளுவும் குறிப்பிடுகின்றது. அதாவது நீதி, அறம், நடுவநிலைமை, அன்பு, கருணை எனபவற்றிலிருந்து வழுவா நடத்தையடையவர்கள்; சான்றோர்; பண்புடையோர் எனப்படுகின்றனர். இத்தகையோர், தங்களிடம் நற்பண்புகளை வளர்ப்பது மட்டுமென்றிப் பிறரின் நற்பண்பையும் வளர்ப்பார்கள். உலக ஒழுக்கம், முறையை அறிந்து, உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகுதல்; பொருத்தப்பாட்டுடன் ஒழுகுதல்; வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணல்; தாழும் வாழ்ந்து பிறரையும் வாழ்வித்தல்; எவருடனும் பேதமுறாதிருத்தல்; பகைவரையும் மன்னித்து நண்பர்களாக்கிக் கொள்ளல், இவை யாவும் பண்புடையார்களிடத்துக் காணப்படும் பண்பாட்டு விழுமியங்களாகும்.

“பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம் அது இன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வதுமன்”

- திருக்குறள்

பண்புடையார் ஒரு சிலராதல், இவ்வெலகில் வாழ்ந்து
 வருகின்றமையினாலேயே, அதனால், பண்புடையோரிடத்தில் உலகம்
 பொருந்தியிருப்பதால், அது இன்றுவரை, உள்ளதாய் இருக்கிறது. என்பது
 இக்குறள் தரும் கருத்து. பண்புடையோர் ஒரு சிலராதல், உலகில் இன்னமும்
 இருப்பதினாலேயே; இன்றுவரை உலகம் உள்ளதாய் இருக்கிறது என்பது
 இக்குறள் தரும் கருத்து. பண்புடையோர் இல்லையானால், உலகம் மன்னில
 புகுந்து அழிந்துபோகும். இன்று பண்புடையோர் தொகை மிகிமிகக்
 குறைந்துவிட்டமை; உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் ஏற்பட்டு வருகின்ற
 மன்சரிவு, பூக்கம்பம், நிலநடுக்கம், நிலச் சரிவு, ஏரிமலைக் குழந்தல், சனாமி
 எனும் கடற்பேரலைகள், குறாவளி, இடி மின்னல் என்பன உள்ளிட்ட இயற்கை
 அனர்த்தங்கள், அழிவுகள் என்பவற்றிலிருந்து அறிய முடிகிறது. அவற்றுடன்
 இயற்கை மற்றும் குழல் மாசடைதல், வளிமண்டலம் வெப்பமடைதல்,
 ஓசோன் படையில் ஏற்படுத்தப்படுகின்ற ஓட்டைகள், அவற்றினால்,
 காலநிலை மாற்றங்கள் ஏற்படுதல், பனிக்கட்டிகள் உருகுவதினால் ஏற்படும்
 கடல்மட்டம் உயர்தல் போன்ற இயற்கை மாற்றங்களுக்கும் இயற்கையின்
 சீற்றங்களுக்கும், மனிதனின் அதி தீவிர விஞ்ஞான, தொழினுட்ப அறிவு,
 ஆராய்ச்சி என்பவற்றின் மிகைப் பெருக்கமே காரணமாகும். “அறிவு
 ஆற்றங்காக்கும் கருவி” என்கிறது வள்ளுவம். இன்று, அறிவு அழிவை
 ஏற்படுத்தும் கருவியாக மனிதனால் மாற்றப்பட்டு வருகிறது. அது அறிவின்
 குற்றமன்ற; அறிவை, கையாளுகின்ற மனிதனின் குற்றமாகும். இன்று
 பூமி சுருங்கிவிட்டது. உண்மையில் பூமியின் பருமன் அன்றிலிருந்த
 அளவிலேயே இன்றும் இருக்கிறது; ஆயினும் பூமி சுருங்கிவிட்டது என்று
 பொய்பேசுகிறனர். சுருங்கியது உலகமல்ல. மனிதனின் உள்ளம். அதனால்
 மனிதப்பண்பாடு, சுருங்கிவிட்டது. பண்பாடு மீண்டும் மனிதர்களில்
 மறுமலர்ச்சி அடையும்போதே; பண்பாட்டு நலம் பேணப்படும்போதே; மனிதன்
 மனிதனாவான். உலகம் மீட்சி பெறும்.

வாழ்க வையகம், வாழ்க வளமுடன்!

தூய்மை நலம்

“குத்தம் சோறிடும் எச்சில் இரக்க வைக்கும்” என்பது பழமொழி. எம்மையும், நாம் வாழுகின்ற சுற்றாடஸையும் பயன்படுத்துகின்ற பொருட்டனளையும், உண்ணும் உணவையும், பருகும் நீரையும் சுத்தமாக வைத்திருக்கவேண்டியது எது தலையாய் பொறுப்பும் கடமையாகும். தற்காலத்தில் இந்தப் பொறுப்புணர்வு மக்களிடையே அருகிவருவது, பெரிதும் வருந்தத்தக்க விடப்யாகும். “நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்.” நோய் வருவதற்கு முக்கிய காரணம், நாம் சுத்தம் பேணாது அதனை அலட்சியம் செய்து வருதல். தூய்மையை இலட்சியம் செய்து பேணி அதன் நலம் காத்து, ஒழுபுதல் செல்வங்கள் எல்லாவற்றிலும் மேலான செல்வம் என்பது எம்மால் உணர்ப்படவேண்டியது.

நாம் தூய்மை பேணிவருவது நமது ஆரோக்கிய நலத்திற்காக மட்டுமல்ல, மற்றையோரின் ஆரோக்கிய நலத்திற்காகவும் தூய்மை பேண வேண்டியுள்ளது. எனவே தூய்மை நலம் என்பது பொது நலமாகவும் அமைந்து விடுகிறது. அந்த வகையில் தூய்மை நலம் பேணுதல் அறமாகும். “அறஞ்செய விரும்பு” என்பது ஒளவைப்பிராட்டியார் வழங்கிய அழுதவாக்கு.

எமது உடல் அசுத்தமாக இருப்பினும், நாம் அணிந்துள்ள ஆடைகள், அணிகவன்கள் தூய்மையற்றிருப்பினும்; எமது உடலிலிருந்து வியர்வை நாற்றம் மேலெழுந்தாலும், எமக்குக் கிட்டவரப் பிறர் தயங்குவர். எம்மை வெறுத்தும் ஒதுக்குவர். எமது மன ஆரோக்கியம் பழுதுபட நேரிடுகின்றது. உடல் நிலையும் கெட்டுவிடுகிறது. நாம் பிறருக்கும் இடைஞ்சலாக இருக்க நேரிடுகிறது.

நாம் தினமும், நமது உடலையும், உடைகளையும் நீரினால் சுத்தம் செய்ய வேண்டும். “புறம்தூய்மை நீரால் அமையும்” என்கிறார் திருவள்ளுவர். எமது கை வாழ்வு புறத்தூய்மையில் பெரிதும் தங்கியுள்ளது. ஒவ்வொரு நாளும், நலங்கள் அறைபது

காலையில் நீராடல் மற்றும் வேளைகளில் அவ்வப்போது தேவை நோக்கி முகம், கை, கால்கள் கழுவதல் காலையிலும், இரவில் படுக்கைக்குப் போகுமுன்னரும் பல் துலக்கல், தினமும் உள்ளாட்டகளையும், காலுறைகளையும் மாற்றுதல், அவற்றை நீரில் அலம்பிச் சுத்தம் செய்து வெப்பிலில் உலர்த்துதல், செருப்பு மற்றும் பாதணிகளைச் சுத்தமாக வைத்திருத்தல், சீப்புகளை அழுக்கில்லாமல் துப்பரவு செய்தல், தலைமயிரை ஓழுங்காகச் சீவிப்பேணிவருதல், படுக்கை விரிப்புகள் தலையணைகள், துவாம், கைக்குட்டைகள் ஆகியவற்றை நீரில் துவைத்து அலம்பி வெய்யிலில் உலர்த்திச் சுத்தமாக வைத்திருத்தல், நகங்களை வெட்டுதல், வாழுமிடத்தைக் கூட்டிக் கழுவிச் சுத்தம் செய்தல், அன்றாடம் பயன்படுத்தும் பொருட்களைத் துடைத்துத் தூசி நீக்கி அழுக்குப் படியாமல் பாதுகாத்தல் முதலிய தினசரி செய்ய வேண்டிய கருமங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் கவனம் செலுத்தித் தூய்மை நலம் பேணிவருகின்ற பழக்கத்தை ஒவ்வொருவரும் வழக்கமாக்கி, வாழப்பழகிக் கொள்ளவேண்டும். இது இளம்பராயத்திலிருந்து தொடர்ச்சியாக ஒவ்வொருவராலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வரவேண்டியது இன்றியமைபாததாகும்.

“தொட்டில் பழக்கம் கடுகாடு மட்டும்” என்றொரு பழமொழி உள்ளது. இளமையில் பழகிய பழக்கம் இறுதிவரை நீடிக்கும் என்பது இதன் பொருள். அதனால் நல்ல பழக்கங்களையே இளமையில் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். அதற்குப் பெற்றோர் மற்றும் குடும்ப உறுப்பினர்களும், ஆசிரியர்களும் தூய்மை நலம் பேணுவதற்கு இளையோர்களைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டும். தாழும் முன்மாதிரிகளாக நடந்துகாட்ட வேண்டியதும் அவசியம். பின்னள்கள் தொடர்ந்தும் நடைமுறையில் தூய்மை நலம் பேணலைக் கடைப்பிடித்து வருகிறார்களா என்பதை கண்காணித்தும் வரவேண்டும்.

வாழுமிடங்களில், நடைபாதைகளில், பொது இடங்களில் எச்சில் துப்புதல், கழிவுப் பொருட்களை வீசுதல், மலசலங் கழித்தல், குப்பை கூளங்களைப் போடுதல், பிளாஸ்ரிக் பொருட்களை வீசுதல், கழிவு நீரைப் பாயவிடுதல், புகைத்தல், வேறுவகையில் குழல் மாசடையச் செய்தல் என்பவற்றின் மூலம் தூய்மை நலம் பேணலுக்கு இடையூறுகளை விளைவிக்கின்றோம் என்பதைச் சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை, கற்றவர்கள் கூட ஏன் உணர்ந்துகொள்ளத் தயங்குகிறார்கள் என்பதுதான் தற்காலத்தில் புரியாத புதிராக உள்ளது. இத்தகைய ஈனச் செயல்களால் மனித ஆரோக்கியம் கெடுகின்றது. நோய்கள் பரவுகின்றன. தூர்நாற்றும் தாங்க முடியாத

அளவிற்குப் பரவுகின்றது. வாழுமிடங்கள் வாழுத்தகாத இடங்களாகி விடுகின்றன. இத் தூர்ப்பாக்கிய நிலை பற்றிச் சிந்திப்பார்களைக் காண்பது அரிதாகவன்னாலும்.

“கந்தையானாலும் கசக்கிக் கட்டு; கூழானாலும் குளித்துக் குடி” என்ற கொள்கையில் நம்முன்னோர்கள் இறுக்கமாக இருந்து கொண்டு அதன்படி ஒழுகியும் வந்தனர். மருத்துவ வசதிகள் தற்காலத்தில் போன்று இல்லாத முன்னய காலங்களில் வாழ்ந்த முன்னோர்கள் அவர்களுடைய தூய்மை நலம் பேணும் நல்ல வாழ்க்கை முறையினாலேயே நோய் நொடிகளால் அதிகம் பாதிக்கப்படாமல் நின்ட காலம் உயிர் வாழ்ந்தனர். தற்காலத்தில் சுகாதாரமும், உடல் நலக்கல்வியும் பாடசாலைக் கல்வித்திட்டத்தில் இடம்பெற்றிருந்தும் ஆரம்ப இடைநிலைக்கல்வி கற்கும் மாணவர்களுக்குக் கட்டாய பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தும், சுத்தம். சுகாதாரம் பற்றிய விழிப்புணர்வும், சுத்தம் பேணலும், உலக்கை தேய்த்து உளிப்பியான கதையாகவே வந்து விட்டமை மனித சமுதாயத்தின் தூர்ப்பாக்கியமேபாகும். பெங்கு காய்ச்சல் நோய், வாந்திபேதி மற்றும் பல்வேறு தொற்றுநோய்கள் மக்களிடையே பரவி, மனித உயிர்களைப் பறிக்கும் அளவிற்கு வந்து விட்டமைக்குக் காரணம் சுத்தம் பேணுவதிலும், சுற்றாடலை மாசுபடுத்தாமல் பாதுகாப்பதிலும் அறிவுள்ள மனிதர்கள் காட்டி வருகின்ற அசிரத்தையேயாகும்.

உணவுகள், பானங்கள், உணவுப்பொருட்கள் என்பவற்றில் இன்று கலப்படங்கள் செய்யப்படுவதாகவும், இரசாயனப் பதார்த்தங்கள் கலக்கப்படுவதாகவும், சுத்தம் சுகாதாரமற்ற குழலில் பண்டங்கள் தயாரிக்கப்படுவதாகவும், கையாளப்படுவதாகவும், சுகாதார அதிகாரிகள் மற்றும் நுகர்வோர் அதிகார சபையைச் சேர்ந்தவர்கள் திடீர் முற்றுகைகள். சோதனைகள், நடத்தி இந்நிலைமைகளைக் கண்டறிந்து உரிய நடவடிக்கைகள் எடுத்ததாகவும், செய்திப் பத்திரிகைகள் அடுக்குடி செய்திகளை வெளியிட்ட வண்ணம் இருக்கின்றன.

“திட்டம் போட்டுத் திருடுற கூட்டம், திருடுக்கொண்டே இருக்குது, அதைச் சட்டம் போட்டுத் தடுக்கிற கூட்டம் தடுத்துக் கொண்டே இருக்குது. திருடனாய்ப் பார்த்துத் திருந்தாவிட்டால், திருட்டை ஒழுக்க முடியாது” என்ற பட்டுக்கோட்டை கல்பாண சுந்தரத்தின் பாடல் வரிகள் அனுபவ ரீதியான உண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

ஆன்மீகம் மீண்டும் மனித சமுதாயத்தில் மலர்ச்சி பெற்று. செயலுக்கேற்ற விளைவு நிச்சயம் உண்டு என்பதை உணர்ந்து, இறையுணர்வுடனான அறநெறியில் மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை இட்டுச் செல்லும் போதுதான்; இத்தகைய மனிதாபியானமற்ற எனச் செயல்களும், பாதகங்களும் மங்கி மறைய வாய்ப்பு ஏற்படும். இச்சீரிய நிலையை மனித சமுதாயம் எய்துவதற்கு ஆன்மீகக் கல்வி இன்றியமைபாததாகும். கல்விக்கு ஒரு நாண்யத்திற்கு இருப்பதுபோல இரண்டுபக்கங்கள் உண்டு. அதில், ஒரு பக்கம் பழுது பட்டு விட்டாலும் அதன் மதிப்பு இழக்கப்பட்டுவிடும். கற்றல், நிற்றல் என்பனவே கல்வியின் இருபக்கங்களாகும். “கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்; நிற்க அதற்குத் தக்” என்பது வள்ளுவர் அமுதவாக்கு. கற்ற கல்வியின் படி வாழ்க்கையில் ஒழுகாவிட்டால் அக்கல்வியால் எவர்க்கும் எதுவித பயனுமில்லை. இன்று இந்நிலைமையை நித்தமும் காண்கின்றோம். அறிவு, ஒழுகாவிட்டால் அக்கல்வியால் எவர்க்கும் எதுவித பயனுமில்லை. இன்று இந்நிலைமையை நித்தமும் காண்கின்றோம். அறிவு, ஒழுக்கமாக வேண்டும் என்பது ஆன்மீகக் கல்வியின் குறிக்கோளாகும். தூய்மை நலம் அதனுடன் தொடர்புடையவர்களுக்கு மட்டும் அல்லாது முழுச்சமுதாயத்திற்கே மாபெரும் மதிப்புடையதாகும்.

தற்காலத்தில் அறிவு முன்னரைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு வளர்ச்சி பெற்று வருகிறது என்று கூறப்படுகிறது. ஆயினும் அறிவு வளரவளர அகத்தமும் வளருகிறதே என்ற ஆதங்கமும் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம், என்னும் பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையால் ஆனதே நாம் வாழுகின்ற இந்தப்பூமி. நமது உயிர் வாழுகின்ற உடம்பும் பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையால் ஆக்கப்பட்டதேயாகும். பூமியிலும் சரி, உடம்பிலும் சரி இந்த ஜம்புதங்களும் இயற்கையாகவே தூய்மையானவை. ஆனால் மனிதரின் தலைபிடுகள், குறுக்கீடுகள் மற்றும் செயற்பாடுகளின் விளைவாக அவையாவும் மாசடைந்தும், அமுக்குகள் நிறைந்தும் காணப்படுகின்றன. தூய்மை நலம் பழுதடைந்து வருகிறது. அதனால் பாரிய தீய விளைவுகளை நாம் எதிர்நோக்கியுள்ளோம் என்பது பற்றி எச்சரிக்கைச் சமிக்கங்கள் தோன்றி வருகின்றன. அறிவின் மிகை வளர்ச்சியே இத்தகைய தூர்ப்பாக்கிய நிலைக்குக் காரணம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. உண்மையில் அறிவின் மேல் எவ்வித குற்றமும் இல்லை. குற்றம் முழுக்க முழுக்க அறிவைத் தவழான வழியில் கையாளுகின்ற, தூர்ப்பிரயோகம் செய்கின்ற, அழிவுப்

பாதையில் இட்டுச் செல்கின்ற, குத்திரதாரிகள் மீதே கமத்தப்படவேண்டும். தீயைக் கொண்டு தீபம் ஏற்றி இருளையும் அகற்றலாம். ஊரையும் எரித்து அழிக்கலாம். தூய்மை நலம் பேணுபவர்களும் மனிதர்தான். தூய்மை நலம் கெடுப்பவர்களும் மனிதர்தான் முன்னவர் மனிதரில் தேவர், பின்னவர் நரகர். புறத்தூய்மை நலமாக அமைவதற்கும், அமைபாமல் இருப்பதற்கும் முக்கியமான காரணம் மனித மனம் தான் என்பது உணரப்படவேண்டும்.

“மனத்தின் தன்மை எதுவோ, அதுதான் மனிதனுடைய தன்மை. மனத்தின் மாண்பு எதுவோ அதுதான் மனிதனுடைய மாண்பு. மனத்தின் உயர்வு எதுவோ அதுவேதான் மனிதனின் உயர்வு. ஆகவே மனத்தை எந்த அளவில் உயர்த்திக் கொள்ளுகிறோமோ, தூய்மை செய்து கொள்ளுகிறோமோ, வலுப்படுத்திக் கொள்ளுகிறோமோ, நெறிப்படுத்திக் கொள்ளுகிறோமோ அந்த அளவிலேதான் மனிதனுடைய வாழ்வு, மனிதனுடைய மதிப்பு, மனிதனுடைய வெற்றி, மனிதனுடைய எல்லா வளங்களும் அமையும்.” என்கிறார் வேதாந்திரி மகரிஷி.

புறத்திலே தூய்மை நலம் பேணப்படுவதற்கு ஆதாரமாக இருப்பது அகத்தூய்மை நலம்பேணப்படுதலாகும். அகத்தூய்மை என்பது மனத்தூய்மையாகும்.

“மனத்துக் கண் மாச இலன் ஆதல், அனைத்து அறன்” என்கிறார் திருவள்ளுவர். மனத்தைத் தூய்மையாக வைத்திருத்தல் அறம் ஆகும் என்பது இதன் பொருள்.

மனத்தில் படிந்துள்ள அழுக்குகள், களங்கங்கள், அசுத்தங்களை நீக்கிவிட்டால் அங்கு அடித்தளத்தில் மறைக்கப்பட்டிருந்த அன்பும், கருணையும், நீதியும், உண்மையும், அறமும், தூய்மையும், இறையுணர்வும் வெளிப்பாடாகி மனிதனின் தூயவாழ்வுக்கு உறுதுணையாக விளங்கும். மனம்தூய்மையாகும் போது மனத்தில் தோன்றுகின்ற எண்ணங்களும் தூயனவாகவே விளங்கும். எண்ணங்களில் தூய்மை ஏற்பட்டால் தொடர்ந்து சொல் தூய்மை, செயல் தூய்மை என்பனவும் ஏற்பட்டு மனிதனின் முழு வாழ்வுமே தூய்மை பெற்றுவிடுகின்றது.

தனக்கோ, பிறருக்கோ எவ்விதத்திலும் தீமை ஏற்படாதபடி எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றையும் தூய்மைப்படுத்தி, ஒழுங்காக்கிக் கொண்டு நலங்கள் அறுபது

வாழ்வதுதான் ஒழுக்க வாழ்வாகும். அதுவே ஆன்மீக வாழ்வு என்றும், அறவாழ்வு என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. தூய்மை நலம் பேணலுக்கும் இதுவே வழிபாகும். தனிமனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமுதாய அமைதி, நாட்டில் அமைதி இவற்றின் விரிவாக உலக அமைதி என்பவற்றை அடைவதற்கும் அஃதே வழியாகும்.

வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலும், தூய்மை நலம் பேணப்படவேண்டும். குறிப்பாக பொருளாதாரம், அரசியல், சமூக நலம், பொது வாழ்வு என்பவற்றுடன் செய்தும் தொழில் ஆகியவற்றில் தூய்மை நலம்பேணி வருதல் மிக இன்றியமையாதது. தூய்மை நலம் பேணலுக்கு குந்தகமாக அமைபவை காமம், சூரோதம், லோபம், மதம், மாச்சரியம் எனக் குறிப்பிடப்படும் ஆறுவகை மனோநிலைகள் ஆகும். இவை முறையே பேராசை, சினம், கடும் பற்று, முறையற்ற பால் கவர்ச்சி, உயர்வு - தாழ்வு மனப்பான்மை, வஞ்சம் எனத்தமிழ் மொழியில் விளாக்கப்படுகின்றன. இந்தீய குணங்கள்; சந்தர்ப்பம், பழக்கம், குழந்தை காரணமாக மனிதனிடம் ஏழுச்சி பெறும்போது, தூய்மை நலம் கெட்டுவிடுகிறது. அப்போது மனிதர்கள் தீய செயல்களை, பஞ்சமாபாதகங்களைச் செய்து விடுகிறார்கள். தெளிந்த அறிவோடும், விழிப்போடும் இருந்தால் இந்த ஆறு மனோ நிலைகளில் பேராசையை - நிறைமனமாகவும், சினத்தை - பொறுமையாகவும், கடும் பற்றை - ஈகையாகவும், முறையற்ற பால் வேட்பினை - கற்பு ஆகவும்; உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மையை - நேர் நிறையுணர்வு ஆகவும் வஞ்சத்தை - மன்னிப்பு ஆகவும் சீர்ப்படுத்தியும், சீரமைத்தும் கொள்ளலாம். அதனால் தூய்மை நலம் வாழ்வில் தொடர்ந்து பேணப்படுவது உறுதி பெற்று விடுகின்றது. தூய்மை நலம் தொடர்ந்து பேணிவருவோம். வாழ்வில் நலம் பெறுவோம்.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

நலமே நானும் நலம்

“நலமே நாடுக; நலமே புரிக, நலமே ஓளிர்க,” என்னும் மகுட வாசகம், ஒவ்வொருவரினதும் வாழ்க்கைத் தத்துவமாக, மலர்ச்சி பெறும் போதும்; ஒவ்வொருவரினதும் வாழ்விலும், அத்தத்துவம் செயற்பாடு ஆகும்போதும், உலகில் பூரண அமைதி நிலவும்; மக்கள் கபீட்சமாகவும், எல்லா நலங்களும், வளங்களும் பெற்று இன்பமாக வாழ்வார். மக்கள் அனைவருமே நல்லவர்களாகவும்; நல்ல மனித விழுமியங்கள், மனிதப் பண்புகள் ஆகியவற்றை வாழ்வில் கடைப்பிடித்து ஒழுகுபவர்களாகவும்; மனித நேயம், ஆன்ம நேயம் மிகுந்தவர்களாகவும் இருப்பார்.

இப்படியான இலட்சிய உலக சமுதாயம், நாம் வாழும்போதே உதயமாகுமா? அது, எப்போதாவது, நிதர்சனமாக அமையுமா? கற்பனையிலோ, கனவிலோ, இத்தகைய அமைதிப் பூங்காவைச் சிருட்டித்து அழுகு பார்க்கலாம். ஆனால் நிஜத்தில் அமையுமா? இப்படியான வினாக்கள் வாசகர்களின் மனங்களில் தோன்றித் துளைத்துக் கொண்டிருக்கும் என்பதில் ஜயத்திற்கு இடமில்லை. பலர் நகைத்துக் கிண்டல் செய்யவும் கூடும். துன்பங்கள் நிறைந்த வாழ்வில், ஒரு சில நிமிட நேரமாதல், நகைத்து, சிரித்து, இன்புறுவதற்கு வாய்ப்பு வழங்கியமை, மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

“உதாவது, நடக்கிறதாவது?” – இப்படியாக, எதிர்மறைச் சிந்தனைகள், என்னணங்கள்; எதிர்மறை உணர்ச்சிகள், எதிர்மறை வினாக்கள் என்பவற்றைச் சதாகாலமும், மனிதர்கள், தங்கள் மனங்களில் உருவாக்கிக் கொண்டும்; அவற்றைச் சேமித்து வைத்துக் கொண்டும்; வேண்டும் போதெல்லாம், அள்ளி வழங்கிக் கொண்டும்; தாராளமாக, யாவருடனும் பகிர்ந்து கொண்டும் இருப்பவர்களின் தொகை இன்று பெருகி வருகிறது. இத்தகையவர்கள், தம்முடைய நிம்மதி, சாந்தி, அமைதியென்பவற்றையும் இழுந்து; மற்றையவர்களின் நிம்மதியையும் கெடுக்கிறார்கள்.

மன அழுத்தம், எதிர்கால வாழ்க்கை பற்றிய நம்பிக்கையீனம், உள்ளிட்ட மனக்கோளாறுகள், மனக் கொந்தளிப்புக்கள் பாவற்றிற்கும், இந்த எதிர்மறை எண்ணங்கள், எதிர்மறை உணர்வுகள் தோன்றி, வீறு கொள்வதுதான் காரணம்.

பொதுவாக, இன்று, ஒருவரை மற்றொருவர் சந்திக்கும்போது உறர்யாடும்போது, குசலம் விசாரிப்பது வழக்கமான ஒரு நிகழ்வு. அப்போது, ஒருவர், மற்றையவரை நோக்கி, “எப்படி இருக்கிறீர்கள்” என்று கேட்பார். அதற்கு விடையாக, “ஏதோ இருக்கிறும். உங்கள் பாடு எப்படி?”, என்று விடையளிப்பார். தொனியில் விசனமும், விரக்தியும் கலந்து காணப்படும். எதையோ பறிகொடுத்தவர்போல தோற்றுமளிப்பர். இப்படி எதையும் எதிர்மறைப்பாங்கில் எண்ணுவதும், பேசுவதும், செய்வதும், தற்கால மனிதர்கள், பழக்கமாக்கிக் கொண்டுள்ளனர். இன்றைய அலவலநிலைக்கும், அமைதியின்மைக்கும் இவ்வாறான எதிர்மறை எண்ணங்களும், பேச்சுக்களும், சிந்தனைகளும், பெரும் பங்களிக்கின்றன. மனிதர்கள் உடன்பாட்டு எண்ணங்கள், உணர்வுகள் என்பவற்றைத் தம் மனங்களில் வளர்த்துக் கொள்வார்களோயானால் எல்லாமே நல்லபடி நடந்தேறும். வாழ்க்கையில் எடுத்த காரியங்கள் யாவற்றிலும் வெற்றி பெற்று என்றும் இன்பமாகவும் இனிதும் வாழ்வார். இது உறுதியானதும் உண்மையானதுமான கூற்று.

“உள்ளத்தனைய உயர்வு”, என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. ஒருவர் ஒரு நல்ல எண்ணத்தை, முயற்சி செய்து உருவாக்கித் தொடர்ந்து அதனை மனதில் வைத்திருப்பின், தீய எண்ணம் புகுந்து கொள்ள இடமிருக்காது. எண்ணாந்தான் அனைத்துமே. எண்ணத்துக்கப்பால் எதுவுமேயில்லை. எண்ணமே வாழ்வ. ‘நீ எதைச் சுதா நினைக்கிறாயோ அதுவாகிறாய். நன்மையும் தீமையும்; வெற்றியும் தோல்வியும்; இன்பமும் துன்பமும்; அமைதியும் அமைதியின்மையும் யாவும் எண்ணத்துள்ளோதான் அடக்கம். இவ்வாறு மெய்ஞ்ஞானிகளும், உளவியல் விஞ்ஞானிகளும் உறுதியாகக் கூறியுள்ளனர்.

தீய எண்ணங்களுக்கு ஒருபோதும் மனதில் இடமளித்தலாகாது. நல்ல எண்ணங்களைபே மனத்தில் வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். தீய எண்ணம் ஒரு முட்செடி. அது மரமாக வளர்ந்தால், எல்லோரையும் குத்தும், குதறும். எனவே முட்செடியை மூலவேருடன் கிள்ளியெறிந்து விடவேண்டும்

எனப்பெரியோர் கூறுகின்றனர். மூலவேவரை விட்டு வைத்தால், மீண்டும் மீண்டும், முட்செடி முளைத்து வளர்ந்து துன்பம் தரும். அவ்வாறே, தீய எண்ணாங்களும் வெட்ட வெட்டத் தழைத்து வளரும் தன்மையன. அவற்றையும் முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்து விடவேண்டும். இது தனக்கும் பிறருக்கும் நன்மை விரும்புவோர் செய்ய வேண்டிய இன்றியமைபாத அறம் சார்ந்த கடமையாகும்.

எண்ணத்தின் தாழ்வு, எண்ணுபவரின் தாழ்வு. ஒருவர் கெட்ட எண்ணாங்களை வளர்த்துக் கொண்டு, தனது துன்பங்களுக்குப் பிறரைக் குறைக்குவதில் அர்த்தமில்லை; எதுவித பயனுமில்லை. எண்ணத்தின் உயர்வு, எண்ணுபவரின் உயர்வு. எண்ணத்தின் உயர்வால் உலகம் முழுவதற்கும் உயர்வு கிடைக்கப்பெறும் என்பது உறுதி. உலக சமாதானம் பேசுபவர்கள்; பேச்சு வார்த்தைகளினாலோ; போர்மறைகளினாலோ; அனு ஆயுதத் தடைகளினாலோ; வேறு எந்த விதமான அழுத்தங்களையோ, தடைகளையோ பிரயோகித்தோ, பூரணமான உலக அமைதியை எய்த முடியுமென்று கூறமுடியாது என்பதைக் காலங்கடந்த நிலையிலாவது சிந்தித்துத் தெளியவேண்டும். ஒவ்வொருவரினதும், எண்ணத்தின் உயர்வினாலேயே, தமக்கும் பிறர்க்கும், உலகம் முழுவதற்கும், பரிபூரணமான அமைதியும் சாந்தியும் கிடைக்கும். “உண்ணத் திருத்து, உலகம் திருந்தி விடும்”; “உண்ண எண்ணத்தினால் உயர்த்து, உலகம் உயர்வு பெறும்.”; “நீ அமைதி பெறு, உலகம் அமைதி பெற்று விடும்.” - இக்கூற்றுக்கள் ஒவ்வொருவரினதும் சிந்தனைக்கும் செயற்பாட்டுக்கும் சமர்ப்பணம்.

பொதுவாக, எமது கண்களுக்கும் கருத்துக்கும், கெட்டவை, தீதானவையே புலப்படுகின்றன. சமுதாயத்திலே, கணவன் - மனைவி உறவிலே; நண்பர்கள் உறவிலே; மற்றைய எந்தத் தொடர்பிலோ ஆக்டும், கெட்டது ஓன்று மட்டுமே பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றிப் பூதாகரமாக உருவெடுத்து, அமைதியை ஒட்டுமொத்தமாகக் கெடுத்துப் பழுது செய்து விடுகிறது. இதுவே, இன்று தொடர் கதையாகிவிட்டது.

கெட்டது ஓன்றை மட்டும் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு பல தடவை, கெட்டது, கெட்டது என்று, எண்ணி எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டும், வஞ்சம் தீர்க்கத்திட்டம் தீட்டிக்கொண்டும்; மனம் புழங்கிக் கொண்டும் இருந்தால், உள்ளத்தில் அவ்வளவும், பதிவு பெற்றுவிடும். பதிவுகளை நீக்குவது நலங்கள் அறுபது —————— 61

அத்துணை எளிதன்று. அந்த எதிர்மறை எண்ணாங்களை ஒரு கணம் புறந்தள்ளிவிட்டு, சம்பந்தப்பட்ட அவருக்கும் தனக்கும் உறவு, தொடர்பு, நட்பு ஏற்பட்ட பின்னர், அவர் தனக்கு என்ன, என்ன நன்மைகள் செய்தார் என நினைந்து, நினைந்து; மகிழ்ந்து; மீண்டும் அந்த நன்மைகளையே எண்ணி, எண்ணி, உள்ளத்தில் நிரப்பிக் கொண்டு, மனத்தை அந்த நன்மைகளுடன் இசைவாக்கிக் கொண்டு வந்தால்; ஒரு சிறிய தவறு அல்லது தப்பிப்பிராயம் ஏற்பட்டால்கூட அதுவொரு குறையாகவோ, குற்றமாகவோ தெரியாது.

நன்மைகள், நல்லனவற்றின் எண்ணாங்கள், மற்றும் இன்ப, இனிய அனுபவங்கள் என்பனவற்றையே நாளிலும் பொழுதிலும் பெருக்கியும் வளர்த்தும் கொண்டு வந்தால், வெறுப்பு, பகைமை, வர்சுசம் எனும் தீமைகள் நம் மனங்களுள் நுழைய இடமே இல்லாமல் போய் விடும். இன்பமே, எந்நாளும் துன்பமில்லை; இன்பமே குழ்க, எல்லோரும் வாழ்க; வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம் என நாம் அனைவரையும், மனம், மொழி, மெய்த்தாம்மையுடன் எந்நாளும் வாழ்த்திக் கொண்டே வந்தால், எதிரிகளையும், கெட்டவர்களையும் கூட நாள்டைவில், நல்லவர்களாகவும் நன்பர்களாகவும் மாற்றி விடலாம். இது உண்மை.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

கல்வி நுலம்

கல்வி மனித மேம்பாட்டிற்கும்; ஆன்மீக ஈடேற்றத்திற்கும்; கலை, கலாசார, பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும்; சமூக, பொருளாதார, அரசியல், அறிவு; திறன்; மனப்பாங்கு, விழுமியங்கள், வளர்ச்சிக்கும், எழுச்சிக்கும் ஏற்றத்திற்கும், உறுதிப்பாட்டிற்கும்; அடிப்படையாகவும், ஆதாரமாகவும்; உறுதுணையாகவும் அமைகின்றது. இந்த உண்மையை மனிதர்கள் யாவரும் உணர்ந்து, கல்வியை விடாது கற்றுத் தேர்ச்சி பெறவேண்டியது, வாழ்க்கை வளம் பெறுவதற்கும், நலம் பேணவுக்கும் இன்றியமையாததாகும்.

நம்முன்னோர், கல்வியைக் கருந்தனம் என்றும், “கேட்ல் விழுச் செல்வம்.” என்றும், “கைப்பொருள் தன்னில் மெய்ப்பொருள் கல்வி” என்றும்; “கல்வியழுகே அழுகு”, என்றும்; “வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாய் வருவது தூய நற்கல்வியே” என்றும்; “சாந்துணையுங் கல்வி; என்றும்; “பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே” என்றும், “கல்லார் நெஞ்சில் நில்லார் ஈசன்”, என்றும் கல்வியைப் போற்றியும், ஏற்றியும், கற்றும் வாழ்ந்து வந்தனர். கல்விச் சமுதாயம் ஒன்றைக் காணவிடுமெந்தனர். கல்விச் சமுதாயத்தைச் சான்றோர் சமுதாயம் என அழைத்தனர். “சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே” எனத் தந்தையின் கடமை, தம் பிள்ளைக்குத் தகுந்த ஆசிரியர்களைக் கொண்டு கல்வி கற்பித்துச், சான்றோர்களாக உருவாக்குதல் ஆகும், என்று வரையறுக்கப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்புடையோன்” என்று, மன்னனாட்சி வலுப்பெற்றிருந்த காலத்தில் குறிப்பிடுவதற்கு, எத்துணை துணிவு வேண்டும். ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்தவர்களுள், “முத்தோன் வருக” என்று அழைக்காது, “கற்றோன் வருக” என்று வயதில் இளையவனை அழைத்து, மதித்து, மரியாதை செய்தல் பண்பு, பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டிலே இடம்பெற்றிருந்தமை பற்றிய குறிப்பு நூல் வாயிலாக அறியக் கிடக்கின்றது. “கற்றோர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்”. இவற்றின்

மூலம் கல்விக்கு எத்துணை மதிப்பும் பெறுமதியும். அன்றைய தமிழ்நாட்டில், வழங்கப்பட்டிருந்ததென்பதை மதிப்பீடு செய்து கொள்ளலாம்.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” “ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்” “உலகை ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி” “தீதும் நன்றும் பிற்தர வாரா”, உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்று” “கண்ணுடையார் என்போர் கற்றோர்” “கல்வியுடையார் எல்லாமுடையார்” “பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுகல்” – இவை போன்ற சமூகந்தழுவிய, முற்போக்குச் சிந்தனைகளையும் விழுமியக் கருத்துக்கருவுலங்களையும், பண்டைய தமிழ்மக்கள் உலகிற்கு வழங்கிப் பெருமை கொண்டனர். அவற்றைத் தமது வாழ்க்கையிலும் கடைப்பிடித்து, ஒழுகி வந்துள்ளனர். இவற்றிற்கு, அவர்கள் வகுத்த கல்வி முறையையும், கற்ற கல்வியுமே காரணமாயின. இன்றைய முற்போக்குக் கல்வியியலாளர்கள், அறிந்து வியப்புறுகின்றனர்.

தமிழ் மரபுக்கல்வி, மனிதம், மனிதாபிமானம், மனித தர்மம் மனித விழுமியங்கள் என்பவற்றை வேண்டி நின்றமையும்; அறநெறி, நீதிநெறி என்பவற்றில் கால் கொண்டிருந்தமையும்; ஆன்மீகம், உலகியல், இரண்டையும் இணைத்து வளர்த்தமையும் பற்றி அறிய முடிகிறது. கல்வியின் வரலாறு, மனித நாகரிக வளர்ச்சியின் வரலாறு ஆகும். இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள், கல்வி பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள், மிகுந்த முற்போக்குடையனவாக விளங்கியமையும்; கல்வியைத் தூய நற்கல்வியாகப் போற்றி, அதன்நலம் பேணிக்காத்து வந்தமையும் ஆய்வுகள் மூலம் அறியக்கிடக்கின்றன. அவற்றை அறிந்து நாம் பெருமிதம் அடைந்தால் மட்டும் போதாது; அத்தகைய தூய நற்கல்வியின் நலம் பேணிக்காத்து, நடைமுறை வாழ்க்கையில் ஓம்பியும் வரவேண்டியது, அவர்களின் வழித்தோன்றல்களாகிய நமது உரிமையும், கடமையும் ஆகும். கற்றல், கேட்டல், உணர்தல், தெளிதல், நிற்றல் என்பன அனைத்தும் சேர்ந்ததே, முழுமையான கல்விச் செயன்முறையாகும். இவற்றில் ஒன்று இடம்பெறாவிடினும், கல்வி பயனற்றதாகிவிடும். எனவேதான், கற்றாங்கு ஒழுகு; எனக் கூறப்படுகிறது. கல்வியை கற்றுவிட்டால் மட்டும் போதாது; ஜயந்திரிபு அறக் கற்றின் கற்றபடி ஒழுகவும் வேண்டும். அப்போதுதான் கல்வி நலம் பேணல் பூரணத்துவம் பெறுகின்றது. வெறுமனே நூற்கல்வியாக மட்டும் அமைந்துவிடக் கூடாது. வாழ்க்கைக்கல்வியாகவும் நடைமுறைப்படுத்தப்படவேண்டும். “கற்ற பின்

நிற்போர் கணக்கறிந்தார்களே” என்கிறார் திருமூலர். “கல்விக்குப் பயன் அறிவு; அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கம்;” என்பது நாவலர் பெருமான் வாக்கு.

கல்வியின் இன்றியமையாமை பற்றிக் கூற வந்த தொல்காப்பியர் “எழுத்தறியத் தீரும் இழிதகைமை” என்கிறார். மனிதன் மனிதத்தன்மை கொண்ட மனிதனாக உருவாக்கம் பெறுவது, கற்ற கல்வியினாலாகும். கற்க மறுப்பவன், மனிதனாக வாழ மறுக்கிறான் என்கிறார் பகவான் இராமகிருஷ்ணர், “எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆவான்.” என்னும் மகுட வாசகம், தமிழ் மரபுக் கல்வியில் இடம்பெற்றுள்ளது. அந்தளவிற்கு, நல்லாசிரியர், இறைவனுக்குச் சமமாகப் போற்றுதலுக்கும் வணக்கத்திற்கும் உரியவராக மதிப்புப் பெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆசிரியர் அறிவோராகவும், அறவோராகவும்; கல்வி, கேள்வி ஒழுக்கங்களில் சிறந்தோராகவும்; கற்றபடி வாழ்ந்து காட்டுபவராகவும்; பிறருக்கு முன்மாதிரியாக, நடை, உடை, பாவனைகளில் நடந்து காட்டுபவராகவும்; தலைமைத்துவப் பண்புகள் நிறைந்தவராகவும் விளங்கவேண்டும். அப்பொழுதான் சமூகத்தவரின் மதிப்பு, மரியாதைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். மதிப்பு, மரியாதை என்பவற்றை, கடினமாக உழைத்துத்தான்பெற வேண்டுமே தவிரப் பதவி, அந்தஸ்து, வெளிப்பகட்டு, காச, பொருள் பலம் என்பவற்றால் அல்ல என்பது உணர்ந்து கொள்ளப்படவேண்டிய உண்மை. ஒரு வேளை அடையப் பெற்றாலும், அவை சம்பந்தப்பட்டவருடன் நிலைத்தும் நீடித்தும் நிற்கமாட்டா.

“ஆகு+இரியர்= ஆசிரியர். ஆகு என்பதன் பொருள் குற்றம்; இரியர் என்பது நீக்குபவர் எனப் பொருள்படும். ஆசிரியர் என்பதன் பொருள் குற்றத்தை நீக்குபவர் ஆகும். மற்றையோரின் குற்றத்தை நீக்குபவர், தாழும் குற்றமற்றவராக விளங்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். அறியாமையும் ஒருவகையில் இல்லாமையே, வறுமையே ஆகும். குற்றம் புரிவதற்கு அறியாமையே காரணம். ஆனால் குற்றம் என்று அறிந்த பின்பும், அக்குற்றத்தைத் திரும்பத்திரும்பப் புரிந்து வருபவர்கள், மன்னிக்கப்படமுடியாதவர்கள் ஆகி விடுகின்றனர். அறியாமை என்னும் கொடிய இருளை நீக்கி, அறிவொளி ஏற்றுபவர்கள் ஆசிரியப் பெருமக்கள். மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் ஆகியோர் போற்றுதலுக்கும் வணக்கத்திற்கும் மதிப்பு மரியாதைக்கும் உரியவர்கள். ஆசிரியர் என்போர் குரு ஸ்தானத்தில் நலங்கள் அறுபது

உள்ளவர்கள் ஆவார். “கல்வி என்பது விளக்கேற்றல்” என்று நாவலர் பெருமான் கூறியுள்ளார்.

ஆசிரியர்கள் ஞான விளக்குகள். ஓவ்வொரு ஞானவிளக்கிலிருந்தும் பற்பல ஞானவிளக்குகள் ஏற்றப்படுகின்றன. ஞானச்கடர் தொடர்ந்தும் ஞான ஓளியை வீசிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமானால், விளக்குத் தகழியினுள், நெய்யை வற்றவிடாமல் விட்டுக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும். ஞானத்திரியையும் அடிக்கடி தூண்டிக் கொண்டே கண்ணங்கருத்துமாக இருக்கவேண்டும். அவ்வாறே ஆசிரியர்களும் என்றும் விடாது கற்றுக்கொண்டே இருக்கவேண்டியது அவசியம். ஆசிரியப் பணியைச் செவ்வையாகவும், உண்மையாகவும் ஆற்றுவதற்குத் தம்மைத்தாமே தகுதி படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

கல்வியைப் பிறருக்குக் கொடுக்குந்தோறும் கொடுப்பவரின் கல்வியும் பெருகிக்கொண்டே இருக்கும். கல்விச் செல்வத்தின் தனிச் சிறப்பு அதுவாகும். இறைக்கிற கிணறுதான் சுரக்கும் என்பர். “தானங்களில் சிறந்தது வித்தியாதானம்” என்கிறார் நாவலர். ஆசிரியர் கல்வி வழங்குதலைத் தானமாகக் கொள்ளவேண்டும். பணத்திற்குக் கல்வியை விலை கூறி விற்றல் ஆகாது. விற்பவர் அறவிலை வணிகராகி விடுவார். ஆசிரியர் அருள் உள்ளம் கொண்டவராக விளங்கவேண்டும். அருள் உள்ளவரிடம் அன்பும், கருணையும் இயல்பாகவே இருக்கும். அத்துடன் ஈகை, கடமையுணர்வு, ஒழுக்கம் என்பனவும் சேர்ந்தே காணப்படும். தியாகம், அர்ப்பணம், தொண்டு என்பன ஆசிரிய இலட்சணங்கள், கல்வியை ஓழிப்பு மறைப்பின்றி நடுவுடிலை நலம் பேணி வழங்குதல் பேரற்மாகும். இவற்றை உணர்ந்து ஆசிரியர்கள் தம்பணிகளைச் சீராக ஆற்றவேண்டும். அத்தகைய ஆசிரியப்பெருந்தகைகள் மதித்துப் போற்றவேண்டியது சமுகத்தின் கடமையும், கடப்பாடும் ஆகும்.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

மனித விழுமியக் கல்வி நலம்

இவ்வுலகில் வாழுகின்ற அனைத்து உயிரினங்களிலும் மனிதர்களே, அதி உயர் நிலையில் அருமையும், பெருமையும் பெற்றுத் திகழ்கின்றனர். உலகின் சகல துறைகளின் முன்னேற்றத்திற்கும் அபிவிருத்திக்கும் மனிதர்களே அடிப்படையில் காரண கார்த்தாக்களாக ஆமைந்துள்ளனர். சகல வித அபிவிருத்திகளுக்கும் ஆதிக்கத்திற்கும் பொறுப்பாகவுள்ள மனிதர்களே, அழிவிற்கும் அனர்த்தங்களுக்கும் துணைபோகின்றனர் என்பதுதான் விசனத்தைத் தருகிறது.

சமூகம், பொருளாதாரம், கல்வி, கலாசாரம், அரசியல், அறிவியல், தொழில்நுட்பம், தகவல் பரிமாற்றம், தொலைத்தொடர்பு ஆகிய துறைகள் சார்ந்தவற்றின் முன்னேற்றங்கள், முன் எக்காலங்களையும் விட தற்காலத்தில் விபத்தகு வகையில் ஏற்பட்டு இருப்பதும் ஏற்பட்டு வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றினால் நன்மைகள் அடையப் பெறுவார்களும் மனிதர்களே. அதேவேளை, பெரும் பாதிப்புக்களுக்கு உள்ளாகுபவர்களும் மனிதர்களோயாவா. அபிவிருத்திகள், முன்னேற்றங்கள் அதிகரிக்க, அதிகரிக்க மனிதர்களின் வாழ்க்கை வசதிகள், ஆடம்பரங்கள் என்பனவும் பெருக்கமடைகின்றன. தேவைகள், ஆசைகளாகி பின்னர் பேராசைகள் ஆகப் பரிணமிக்கின்றன. அவற்றை அடைவதற்குப் பலர் தவறான வழிகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். பல நாட் திருடன் ஒரு நாளைக்கு அகப்படுவான் என்பதை மறந்து நீதியை அலட்சியம் செய்து, நிதி சம்பாதித்துச் சேர்த்தவர்களுக்கு இறைநீதி உரிய தண்டனையை வழங்கியே தீரும். செயலுக்கேற்ற விளைவு நிச்சயம் என்பதை விஞ்ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் இரண்டும் உறுதி செய்துள்ளன.

சமீப காலங்களில் ஏற்பட்ட சமூக, பொருளாதார, அறிவியல், தொழில் நுட்ப முன்னேற்றங்கள் காரணமாக ஏற்பட்ட பாதகமான விளைவுகளினால் மனித குலம் அதற்கு உரித்தானவை, உரிமையானவை, சொந்தமானவை நலங்கள் அறுபது

என்பவற்றில் பலவற்றைப் பறிகொடுத்து விட்டு மீளாத்துண்பங்கள், துயரங்கள், வேதனைகள் என்பவற்றில் மூழ்கியிருக்கிறது. உலகியல் சார்ந்த இத்தகைய முன்னேற்றங்களையே மனித முன்னேற்றங்களாகக் கருதி அவற்றை அடைவதையே வாழ்க்கை நோக்கங்களாகக் கொண்டு அல்லும் பகலும் தம்மை அதற்கு அர்ப்பணித்துச் செயற்பட்டு வருகின்றமையினால் மனிதம், மானுடம். மனித தர்மம், மனித விழுமியங்கள், ஒழுக்கப்பண்புகள், அறநெறி வாழ்க்கை விழுமியங்கள், போன்ற மனித உரிமைகள், மனிதர்களால் பேணப்படாமல் புறக்கணிப்புக்குள்ளாக்கப்பட்டு வருகின்றன. அத்தகைய மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றித் தற்காலத்தில் எவரும் எந்த மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பு நிறுவனங்களும் கரிசனை கொள்வதாகத் தெரியவில்லை.

மனித விழுமியங்கள், ஆன்மீக விழுமியங்கள், மனித நல்லொழுக்கப் பண்புகள் என்பன புதைக்கப்பட்டு அதன் மீது கட்டியெழுப்பப்பட்ட சமூக, பொருளாதார, விஞ்ஞான, தொழில் நுட்ப முன்னேற்றங்களைத்தான் தற்காலத்தின் மனித சாதனைகளாக உலகு காட்ட முற்படுகின்றது. இத்தகைய ஒரு கால கட்டத்தில் மனித சமுதாயத்தில் அமைதி, சாந்தி, சமாதானம், நிம்மதி, தர்மம், நீதி, நியாயம், நேர்மை, அன்பு, கருணை, கரிசனை என்பன எவ்வாறு நிலை கொள்ள முடியும்? ஒளியும் இருஞும், ஓர் இடத்தில் ஒரே நேரத்தில் இருக்க முடியாதல்லவா! எனவேதான் மனித குல நலனில், அதன் மீட்சியில் சிரத்தையும் நாட்டமும் கொண்ட நல்ல மனிதர்கள் இணைந்து, மனத்தூய்மையுடையவராய், அருட்சி பெற்று, எதிர்காலத்தில் இந்த வளம் மிக்க உலகினை மனிதர்கள் வாழ்வதற்கு தகுந்த இடமாக எவ்வாறு ஆக்கலாம். இழந்த மனிதப் பண்புகள், மனித விழுமியங்கள், மானுட தர்மம் என்பவற்றை எவ்வாறு மீண்டும் மலர்ச்சி பெற்றுத் தழைத்தோங்கக் செய்யலாம் என்பன பற்றி ஆழந்து சிந்தித்து திட்டமிட்டுச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபாடு கொள்ள வேண்டிய தக்க தருணம், உரிய கால நேரம், இதுதான், இப்போது தான் என்பது நல்ல உள்ளங்கொண்ட நன் மக்களால் உணரப்படவேண்டும்.

உலகில் ஆற்றிவு படைத்த இனம் ஒன்று, அதுவே மனித இனம், மதம் ஒன்று, அதுவே அன்பு மதம். வாழும் நெறி ஒன்று, அதுவே அறநெறி வாழுவ என்னும் உயர் பண்பாட்சினை உயிரினும் மேலாக ஓம்பி, அதன் நலம் காத்து வேற்றுமைகளில் ஒற்றுமை கண்டு, தமர், பிறர் என்னும் பேதங்களை அகற்றி மனிதத் தன்மைகளுடனான மனிதர்களாக விளங்கும் தலைவர்களினால்

வழி நடத்தப்படும் நாட்டிலோ, சமூகங்களிலோ, நிறுவனங்களிலோ தீர்க்கப்பட முடியாத பிரச்சினைகள் என எதுவுமே இருக்க முடியாது. அன்பு, கருணை, விட்டுக் கொடுத்தல், சகிப்புத் தன்மை, தியாகம், அர்ப்பணம், புரிந்துணர்வு என்னும் இவ்வுயர்வு பண்புகள் பிரச்சினை தீர்த்தல், பிரச்சினைகள் எழாத நிலைமையை ஏற்படுத்துதல் என்பவற்றிற்கு உறுதுணையாக அமைவனவாகும். எதிர்காலத்துக்கான சமூக, பொருளாதார, கல்வி மற்றும், விஞ்ஞான, தொழில் நுட்ப வளர்ச்சித் திட்டமிடலுக்குப் பொறுப்பான புத்திஜீவிகள், துறைசார் நிபுணர்கள், தலைவர்கள் ஆகியோர் தங்களுடைய திட்டங்களுடன் மனிதவாக்கம் மனித விழுமியங்கள் விருத்தி தொடர்பான வேலைத்திட்டங்களையும் ஒருங்கிணைத்துக் கொள்ளவேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும்.

சமூக, பொருளாதார மற்றும் கல்வித் திட்டங்கள் யாருக்கு? என்னும் விளாவுக்கான, விடை, மக்களுக்கு என்பதாகும். அவ்வாறாயின் மக்கள் அவற்றில் பங்குகொள்வதற்கும் அவற்றின் பயன்களை உரிய முறையில் அனுபவிப்பதற்கும், அதன்போது தனக்கோ, பிறருக்கோ, தீமைகள், துன்பங்கள் ஏற்படாதவாறும், பிறர் வளங்களைப் பறித்து வாழும் பழிச் செயல்களுக்கு உடன்படாதவாறும் ஆரோக்கியமற்ற போட்டியணர்வுகளை வளர்க்காதவர்களாகவும் விளங்கும் வகையில் தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதற்கு, அவர்கள் தயார் செய்யப்பட வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். அவர்களிடம் உரிய தகுதிப்பாடுகள் உருவாக்கம் பெறாத பட்சத்தில், குரங்கின் கைப் பூமாலைக்கு நேரும் கதிதான் நேரும் என்பது உணர்தற்பாலது.

மனிதர்களிடம் நல்லறிவு, ஆக்கத்திறன்கள், நன் மனப்பாங்குகள், மனித விழுமியங்கள் என்பன வளர்க்கப்படும் பட்சத்திலேயே, மனிதர் வாழ்வாங்கு வாழும் தகுதியும், தகுதிப்பாடும் உடையவர்களாகத் திகழ்வர், மனிதர்கள் பரஸ்பரம், புரிந்துணர்வு, அன்பு, தனை, தாட்சணியம், நல்ல உள்பாங்கு, பிறர் மீது கரிசனை, சுயநலமின்னமை, மனிதநேயம், பொது நலம் என்பவற்றைத் தமில் வளர்த்துக் கொள்ளாத வரை எந்த வளர்ச்சித்திட்டங்களும், முன்னேற்றங்களும் நல்ல பயன்களை மக்களுக்குக் கொடுக்கப் போவதில்லை. எனவேதான், இன்றைய உடனடித் தேவை மனித உருவாக்கமே என்றும், அதற்கே முன்னுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

சுவாமி விவேகானந்தர், தீர்க்க தரிசனத்துடன் மனித வாக்கத்தின், இன்றியமையாமை பற்றி எடுத்துரைத்தார். கல்லியின் முக்கிய பணி, மனித உருவாக்கமே என்றார். மனித உருவாக்கம் என்பது மனிதனில் நல்ல குணப் பண்புகளையும், நல்லியல்புகளையும் வளர்க்கி பெறச் செய்வதாகும். கல்லிக்குப் பயன் அறிவு, அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கம் என்று அழுத்திக் கூறுகின்றார் நாவலர் பெருமான். காந்தியடிகள் ஆதாரக் கல்லி முறைமையை வகுத்துத் தந்தார். மனித நல்வாழ்வுக்கு ஆதாரமாக அமைகின்ற பொருட் பலம், ஆன்மீகப் பலம் ஆகிய இரண்டையும் மனிதரில் விருத்தி செய்தல், கல்லியின் குறிக்கோளாக அமைய வேண்டும் என்றார். இவ்விரண்டில் ஒன்று குறையினும் வாழ்வு சிறக்காது, துன்பம் மிகும். சத்தியம், அகிம்சை ஆகிய இரண்டு ஆன்மீக விழுமியங்களும் மக்கள் வாழ்வுடன் பின்னிப்பிணைந்து ஒன்றித்துவிட வேண்டும். அதனை அடைவதற்கு கல்லியே உறுதுணையாக வேண்டும் என்றார் காந்தியடிகள்.

மாந்தர்களின் உடல், உளம், ஆன்மா ஆகியவற்றின் இயற்கைப் பேறுகளை வெளிக்கொணர்ந்து விளக்கம் பெறச் செய்வதே கல்லி என்று காந்தியடிகள் கல்லிக்கு வரைவிலக்கணம் தந்துள்ளார். முந்தாறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அந்நிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியில் அடிமைகளாக முடங்கிக் கிடந்த இந்திய மக்கள், சுதந்திரம் பெற்றதும் அதன் பயன்களை அவர்கள் ஆணவரும் முழுமையாக அனுபவிப்பதற்கும் ஆட்சியிலும் பல்துறை அபிவிருத்திகளிலும் அவர்கள் சமமாகப் பங்குபற்றுவதற்கும், அவர்களை தயர் செய்வதற்கும் தகுதியடையோர் ஆக்குவதற்கும் கல்லியே கருந்தனம் என்றும், அவர்களின் நல்வாழ்வுக்கும் நலத்துக்கும் உறுதுணையாக வருவது தூய நற்கல்லியே என்றும் காந்தியடிகள் உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். கல்லி, மனிதரில் ஒழுக்கத்தையும், பண்பாட்டையும் வளர்க்க வேண்டும். தற்காலக் கல்லி முறைமையில் விழுமியக் கல்லிக்கூறு பெரிதும் இடம்பெறாமையினாலேயே ஒழுக்கமற்ற, மனிதப்பண்பாடு குன்றிய, ஊழல்கள் மலிந்த, ஆன்மீக அலட்சியம் கொண்ட மனித சமுதாயம் உலகெங்கனும் பெருகி வருவதை அவதானிக்கக்கூடியதாகவுள்ளது. மனிதர்கள் எல்லோரும் இயல்பாக நல்லவர்கள். ஆயினும் அவர்கள் வாழ்கின்ற சமுதாயம், நல்லவர்களாக கொண்டிருந்தால் அவர்களும் கெட்டவர்களாக இருப்பர். கெட்டவர்களாக கொண்டிருந்தால் அவர்களும் கெட்டவர்களாக மாறிவிடுகின்றனர். தற்காலத்தில் கல்லி கற்றவர்கள் மத்தியிலேயேதான் ஊழல்களும் ஒழுங்கீனங்களும் பிறழ்வான நடத்தைகளும் பெரிதும்

காணப்படுவதை, அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. கற்றவர்களிலும் கல்லாதவர்கள் நல்லவர்கள் என்னும் கூற்று மெய்ப்பிக்கப்பட்டு விடுமோ என்னும் ஆதங்கம் தொன்றியுள்ளது.

கல்வியானது, உலகியல் சார்ந்த அறிவை வளர்ப்பதோடு, மனித விழுமியங்கள் சார்ந்த ஆண்மீக அறிவையும், கற்போரில் விருத்தி செய்ய வேண்டியது, இன்றியமையாததாகும். கல்வியைக் கற்று அறிவு, ஆற்றலைப் பெருக்குவதோடு மட்டும் அமையாது கற்றபடி ஒழுகவும் வேண்டும். ஆரம்பக்கல்வி தொடக்கம், விழுமியக் கல்வியை, ஒன்றிணைத்துக் கற்பிப்பதற்கும், மாணவர்கள் கற்பதற்கும், வழியமைக்கும் கல்வித் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டு, நடைமுறைப்படுத்தவேண்டியது இன்றைய காலத்தின் அத்தியாவசியத் தேவையாகும் என்பதை உணர்ந்து விரைந்து செயற்படுவோமானா.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

குளம் நுலம்

‘சக்தி பெற்றிருந்தும் அறியாதது இளமை; அறிந்து இருந்தும் சக்தியற்றது முதுமை’ என்று, முதுமொழி உள்ளது. இளமையில் சக்தி, ஆற்றல், பலம், வலிமை, துணிவு, தெரியம் என்பன சற்று அதிகமேதான். அதனால் சுறுசுறுப்பு, விறுவிறுப்பு, உயிர்ப்பு, வேகம், விரைவு என்பன இயற்கையாக அமைந்துள்ள, குணவியல்புகள் தன்மைகளாக இளையோர்களிடம் காணப்படும். ஆனால் கற்றறிவு வாழ்க்கை அனுபவங்கள், பட்டறிவு என்பன வளர்ச்சி பெற்று வரும் நிலையிலே அவர்களிடம் தோன்றும். குழந்தைப் பருவம், பிள்ளைப்பருவம், கட்டிளமைப்பருவம், இல்லற வாழ்க்கைப் பருவம், முதுமை – மூப்புப் பருவம் எனப் பல்வேறு பருவ நிலைகளை மனிதவாழ்வு தன்பால் கொண்டுள்ளது. இவை அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, காய், கனி போலப் படிப்படியாய் ஓர் ஒழுங்கு வரிசையில் தொடர் நிகழ்ச்சிகளாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றுள் தம் தேவைகளைப்பூர்த்தி செய்வதற்கு முற்றுமுழுதாக பிறரிலேயே தங்கியுள்ள, அச்சம் தெரியாத, அறிவு பெறாத அனுபவம் பெற்றதொடங்கும் பருவத்தில் வாழ்பவர்கள் குழந்தைகள். அறிவு, ஆற்றல், அனுபவங்களைப் பெற ஆரம்பித்திருப்பவர்கள் பிள்ளைப்பருவத்தினர். அத்துடன் பிறரில், சமுதாயத்தில் தங்கியிருப்பவர்களும் ஆவர்.

இளமைப்பருவம், மனித வாழ்க்கையின் ஆயத்தப் பருவம்; வாழ்க்கையை வளம்படுத்தி, நுலம் படுத்தும் அருமையான பருவமும் ஆகும். தொடர்ந்து வரும் இல்லற வாழ்க்கையை முறைப்படுத்தி, நெறிப்படுத்தி, இதப்படுத்தி, நடத்துவதற்கும், முதுமையில் இனிமை காண்பதற்கும், அதனைப் போற்றியும் நெறிப்படுத்தியும், பயன் நிறைந்ததாக அமைத்தும் நிறைவு பெறுவதற்கும் அடிப்படையாய், உறுதுணையாய் அமைவது இளமைப் பருவமே என்பது உணர்தற்பாலது. எனவே இளமை நுலம் போற்றிக் காத்துப் பேணப்பட வேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலைபாமை, செல்வம் நிலையாமை ஆகிய மூன்றும் உண்மைகள். இவற்றைப் புரிந்து கொண்டு அவை கிடைக்கப் பெறும் காலங்களில் அவற்றை மதித்துப் பேணி அவற்றின் நலன் காத்து ஒழிபி அவற்றிடமிருந்து அதி உச்சப் பயண்களைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இளமை, உடம்பு, செல்வம் ஆகியனவற்றைத் தவறான வழிகளில் இட்டுச் சென்று, துஷ்பிரபோகங்களுக்கு உட்படுத்தினால் வாழ்க்கை முழுவதும் தீரா இடும்பைகள், இன்னல்கள், துன்பந் துயரங்களை அனுபவிக்க நேரிடும். எனவே இளமை நலம், அறிவின் விழிப்பில், பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தால், முழுவாழ்க்கையும் நலமாகவும், வளம் நிறைந்தும் அமைய வழி பிறக்கும் என்பது உறுதியாகிவிடும். அதேவேளை, இளமை நலம் என்பது அத்தோடு தொடர்படையவரின் உடல் நலம், மன நலம். உயிர் நலம் என்பவற்றோடு ஒட்டியும், இணைந்தும்தான் உருவாகி, நிலைக்க முடியும் என்பது உணரப்படவேண்டியது.

“காலம் பொன்னானது” என்பது முதுமொழி. கடந்துவிட்ட காலம், கழிந்து விட்ட இளமை, நிலத்தில் கொட்டுவிட்ட பால் என்பன மீளவும் பெற்றுக் கொள்ளமுடியாதன. மனித வாழ்க்கையில் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும், அருமையான இளமையை வீணாக்குதலோ, பாழாக்குதலோ கூடாது. அவ்வாறு செய்தால் பிற்காலங்களில் தவிக்க நேரிடும். “முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்” என்பது பழுமொழி.

இளமையில், வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்களை வகுத்துத் திட்டமிட்டுச் செயற்படுவது இன்றியமையாதது. வாழ்க்கையில் வெற்றி மேல் வெற்றிகளை அடைவதற்கு இதுவே வழியாகும். ஏமாற்றங்கள், தோல்விகள், துன்பங்கள், வேறு பயங்கர விளைவுகள் என்பவற்றைத் தடுப்பதற்கும், தவிர்ப்பதற்கும் கூட இதுவே வழியாகும்.

வாழ்க்கை நலம் பெறுவதற்கு குறிக்கோள் அவசியம். குறிக்கோள் உயர்வானதாகவும் தனக்கும், பிறர்க்கும் எஞ்சூன்றும் நன்மை தருவதாகவும்; தீமை தவிர்ப்பதாகவும் அமைய வேண்டும். இளமை நலம் முறையாகப் பேணப்பட்டாலே, முழு வாழ்க்கை நலம் பேணப்படுவதற்கும், அமைவதற்கும் சாதகமான நிலைமைகள் வந்தமையை வாய்ப்பேற்படும். ‘குறிக்கோள் இலாது கெட்டேன்’ என்கிறார் சமயக்குரவர்களுள் முத்தவரான அப்பர் ஆடிகள்.

தலையாய மனிதராய்; பிறர் மதிக்க வாழ்பவராய்; இல்லறம் நல்லறமாய் அமைவதாய்; ஒழுக்க சீலாய்; உலகோர் போற்றும் உத்தமராய், சான்றோராய் வளர்ச்சியடைவதைத் தம் குறிக்கோளாக இளையோர்கள் கொள்ள வேண்டும். அக்குறிக்கோளை அடைவதற்கு இடையறாத முயற்சிகளும் எத்தனங்களும் தேவை என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு செயற்பட வேண்டியது இன்றியமையாதது. முயன்றால் முடியாத தொன்றில்லை இளையோர்களுக்கு.

‘என்னிடத் துணிக கரும்’ என்கிறது வள்ளுவம். இது இளைஞர்கள் தம் கருத்தில் கொண்டு கரும் ஆற்ற வேண்டிய அறிவுரை. எச்செயலையும் ஆற்றுவதற்கு முன்னர் அதன் நலம், தீங்குகளை முன்கூட்டியே ஆராய்ந்து ஏற்படக்கூடிய பின் விளைவுகளையும் கருத்திற் கொண்டு, செயலில் இறங்கவேண்டும். எதற்கும் உணர்ச்சி வயப்படாது. அறிவு வழிப்பட்டுக் கருமங்களை ஆற்ற இளையோர்கள் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். பயிற்சியிலும் வரவேண்டும்.

“என்னிடத் துணிக கரும் துணிந்த பின்; எண்ணுவது என்பது இழுக்கு” என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழியை, இளைமை நலம் விரும்பும் இளையோர்கள் அனுசரித்து நடந்தால், வாழ்க்கையில் ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை என்பது உறுதியாகிவிடும்.

“என்னிய என்னியாங்கு எய்துப, என்னியார்
திண்ணியர் ஆகப் பெறின்” – திருக்குறள்

என்னியவர் – குறிக்கோள் வகுத்துத் திட்டமிட்டவர் – என்னியடியே, திட்டமிட்டபடியே, செயல் ஆற்றுவதில் உறுதியடையவராக இருக்கப் பெற்றால் அவர் என்னியவற்றை என்னியவாறே அடைவது திண்ணனம். இளைமை நலம் வாய்க்கப் பெற்றால், வாழ்க்கை நலம் கிடைக்கப் பெற்றுவிடும். எனவே இளைமை நலம் காத்தலைத் தலையாய கடமையாகக் கொள்ள வேண்டும்.

இளைமைப் பருவம் கல்வி கற்கும் பருவம். “கல்வியே கருந்தனம்” என்பார். “இளைமையிற் கல்” என்பது தமிழ் முதாட்டியின் அறிவுரை. இளைமை நோன்பு காத்து கல்வி கற்கவேண்டும். பிரமச்சரியம் என்று இந்து தர்மம் கூறுகிறது. பிரமச்சரிய தர்மங்களைத் தவறாது அனுட்டத்துக் கல்வி கற்றல்

வேண்டற்பாலது. இளமை நலம் காத்தலை நோக்கமாகக் கொள்வது பிரமச்சரியதர்மம். எம்முடையகல்வியரபுஇளமைநலம் பேணலுக்கு எத்துணை முக்கியத்துவம் வழங்கி வந்தது என்பது நோக்கற்பாலது. “கல்விக்குப் பயன் அறிவு, அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கம்” என்கிறார் நாவலர் பெருமான். இளமையில் “கல்வி கற்க மறுப்பவன் வாழ மறுக்கின்றான்” என்பது ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் அழக மொழி. கற்றல், கற்றபடி ஒழுகுதல் இவ்விரண்டும் இளமை நலம் காத்தலுக்கு இன்றியமையாதனவாகும்.

கல்வி கற்கும் பருவம், அறிவைத்தேடிப் பெற்றுக் கொள்ளும் பருவம், அனுபவங்களைச் சேகரித்துக் கொள்ளும் பருவம், பல்வேறு திறன்கள், நன்மனப்பாங்குகள், விழுமியங்கள் என்பவற்றை விருத்தி செய்யும் காலம் என்று இளமைப் பருவத்தின் இன்றியமையாமையைக் கோட்டுக் காட்டலாம்.

இளமைப் பருவம், மாணவப் பருவமாகும். வாழ்க்கை நீடித்த கல்வி, சாந்துணையுங் கல்வி, கருவறையிலிருந்து கல்லறை வரையில் கல்வி என்னும் கல்வி பற்றிய எண்ணக் கருக்கள் இடம் பெற்றிருப்பினும் இளமைப் பருவத்தின் முக்கியத்துவம், கல்வி கற்றலுக்கு எத்துணை சிறப்பு வாய்ந்தது என்பதை மறுக்க முடியாது. “மாணவர்” என்றால் மாட்சிமைக்கு உரியவர்; மாட்சிமையைத் தேடி அடைய முயற்சிப்பவர் என்று பொருள். “மாண்” என்பதற்கு மாட்சிமை, மாண்பு, மகிழ்ச்சி, பெருமை எனப் பொருள் கொள்ளலாம். எனவே இளமை நலம் பேணவின் நோக்கம் கல்வி கற்று, ஒழுக்கம் பேணி வாழ்வில் மாட்சிமை பெருமை, உயர்வு பெற்று, வாழ்க்கை நலம் முழுமையாக அடையப் பெறுதலுக்கு உதவுதல், உறுதுணையாக அமைதல் ஆகும்.

இளமையில், உடல் மாட்சி, உளமாட்சி, எண்ணங்களில் மாட்சி, உரை மாட்சி, செயல் மாட்சி, ஒழுக்கமாட்சி, திறன் மாட்சி, விழுமியங்கள் மாட்சி இவையாவும் வளர்ச்சியும் ஏழுச்சியும் பெற வேண்டும். இவ்வளர்ச்சியில் பெற்றோர், ஆசிரியர்கள் மற்றும் சமய, சமூகப் பெரியோர்கள் ஆகியோரின் பங்களிப்பும், வழி நடத்தலும் மிகமிக இன்றியமையாதன.

கடவுளை, ஆன்மீகத்தைப் புறந்தள்ளி ஒதுக்கிவிட்டு நல்லொழுக்கம், பண்புகள், நீதிக் கருத்துக்கள் என்பவற்றை இளையோர்களுக்குப் போதிப்பதால் பெரிதும் நன்மை ஏற்படப்போவதில்லை. “கற்றதனாலாய நலங்கள் அறுபது

பயனென்கொல், வாலறிவன்; நற்றாள் தொழு அர்னின்’ என வினா எழுப்புகிறார் வள்ளுவர். நீதி மற்றும் அறநெறிக்கருத்துக்களை ஈய்ந்த திருவள்ளுவர் தூய அறிவு வடிவமாக விளங்குகின்ற இறைநிலையைத் தொழுது மதிக்காதவர் கற்ற கல்வியினால் பயன் அடையாட்டார்கள், என்கிறார்.

எந்தச் செயலைச் செய்வதற்கும் முன்னர் இறைவனை முன் வைத்து, இறைவனை விசாரித்து, ஒப்புதல் பெற்ற பின்னரே அதனைச் செய்தல் வேண்டும். செய்யப் போகின்ற செயல் நீதியானதோ, அநீதியானதோ தனக்கும் பிறருக்கும் நன்மையைத் தருமா அல்லது தீமை பயக்குமா என்பதை அறிவு பூர்வமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்து ஆராய்ந்து சரியான முடிவிற்கு வருதல் என்பதையே இறைவனை விசாரித்தல், ஒப்புதல் பெறுதல் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. அன்பே சிவம், நீதியே சிவம். அறிவே தெய்வம் என்பது சைவநெறியின் நிலைப்பாடு ஆகும். இவ்வண்மையை உணர்ந்து கருமாற்றினால் உலகின் எல்லா நலங்களும் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கு வழி பிறக்கும்.

ஆன்மீகக் கல்வி, இளையோர்களுக்கு வழங்குவதன் மூலமே இறையனர்வு, அறநெறி என்பன சாத்தியப்படும். இன்றைய கல்வி முறையானது முழுக்க முழுக்க உலகியல் சார்ந்ததாகவும், தொழில் ஒன்றைக் கற்றுப் பணம் சம்பாதித்துப் போட்டி, பொறாமையை வளர்த்து “கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்” என்ற போக்கினைப் பெருக்கி மனம் போன போக்கிலே புலன், உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமைப்பட்டு; தற்பற்று, பொருட்பற்று என்பவற்றை அபரிமிதமாக வளர்த்து அவற்றை எவ்வழியிலேனும் சென்று அடையப் பெறுதலுக்கு வழிவகுத்து உதவக் கூடிய சீவனோபாயக் கல்வியாக மட்டுமே விளங்குகின்றது. இத்தகைய கல்விமுறை, இளமை நலம் பேணுதலுக்கு எவ்விதம் உதவ முடியும் எனும் வினா சான்றோர் மத்தியில் எழுவது இயற்கையேயாகும். வாழும் முறையானது வாழ்வின் உண்மையான நோக்கத்திற்கு முரண்பாடாக அமையும் போது வாழ்வின் நலம் கெடும். துன்பங்கள், துயர்கள், அனர்த்தங்கள் இயற்கையின் சீற்றங்கள் என்பன தலிர்க்க முடியாதனவாகிவிடுகின்றன. செயல் – வினைவுத் தத்துவத்தைப் புரிந்து கொண்டு செயல்படுவது என்பதுதான் இறைநீதியை விசாரித்துக் கருமாற்றுதல் என்பதாகும். இந்த விதி, சமயம் சார்ந்தவர்கள், சமயச்

சார்பற்றவர்கள், ஆத்திகர்கள், நாத்திகர்கள், பகுத்திவாளர்கள், அனைத்துத் தரப்பினருக்கும் பொருந்தக் கூடியதே.

ஓழுக்கம், கட்டுப்பாடு, நன்னடத்தை, சட்டங்களை மதித்து நடத்தல், நல்லோர் நட்பு, எதிலும் அளவு முறைகளை அனுசரித்தல், கய மரியாதை, தன்னம்பிக்கை என்பன இளமை நலம் பேணலுக்கு அனுகூலமாக அமைகின்றன.

இளமைபோகத்தை நாடும். போகம் என்பது தோன்றிமறையும் சிற்றின்பம். மது, போதைப் பொருள் பாவனை, புகைத்தல் என்பன போகத்தையும் போதையையும் தருவன. கூடவே கேடுகளையும் கெடுதிகளையும் விளைவிக்கின்றன. இளமை நலம் பழுதுபட்டு விடுகிறது. அவ்வாறே உணவு, உறக்கம், உழைப்பு, உடலுறவு, என்னை ஆகியவற்றின் அளவும், முறையும் பேணி வரவேண்டும். அவை மிகினும் குறையினும் நோய், துன்பம் தரும். அதனால் இளமை நலம் பாதிப்புக்குள்ளாகிறது. இளம் பராயத்தினரை இன்பம் தருவதாகப் பாசாங்கு காட்டி துன்பத்தில் தள்ளி விடுபவையாக முறையற்ற எதிர்பால் கவர்ச்சி, அலைபேசி – செல்போன், ஆபாசப்படங்கள் மற்றும் பிரசரங்கள், கணனி மற்றும் தகவல் தொழில்நுட்பச் சாதனங்கள், தீயோர் நட்பு என்பன வந்துவிட்டன. பிஞ்சிலே பழக்க வைத்தால் மாம்பழும் அதன் இனிய கவையை இழந்துவிடும். அது புரிக்கும், வெளியே வீசி ஏறிந்து விடுவார்கள். வெம்பல் என்ற பெயரையும் பெற்றுவிடுகிறது. இளையோர்களும் பருவம் தப்பிய நடத்தை முறைகளால் பிஞ்சில் பழுத்த வெம்பல் ஆகிலிடக்கூடாது. அருமையான இளமையையும் வீரியத்தையும் இழந்து விரைவில் வயோதிபக் கோலத்தில் காட்சியளிக்க நேரிடும் என்பதை ஒவ்வொரு இளைஞரும் யுவதியும் எண்ணிப் பார்த்து உணர்ந்து கொள்ளும் படசத்தில் இளமை நலம் உறுதியாகவிடுகிறது. பிஞ்சில் பழக்கும் அவலநிலை ஏற்படுவதற்கு ஒருங்கிணைவாக ஒருபோதும் நடந்து கொள்ள மாட்டார்கள். நெறியிடன் வாழும் வாழ்க்கை முறை இளைஞர்களை நலமுடன் மகிழ்ச்சியிடன் அமைத்தியுடன் வாழ்விப்பதோடு ஏனையோரும் அவ்வாறே நலமுடன் வாழ வழி செய்கிறது. இளமை நலம் காப்போம். வாழ்வில் நலம் பெறுவோம்.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்!

குடையோர் பண்பு நலம்

திற்கால உலகில், பெரிதும் மனிதர்களால் விரும்பப்படுவது எது?, என்று, நோக்கினால், பொய்ம்மை என்று உடனே கூறிவிடலாம். உண்மை நிலையும் அதுவே. அப்படியானால் உண்மை பெரிதும் மனிதர்களால் வெறுக்கப்படும் பண்டமாகி வருகிறது என்பது, அதிலிருந்து பெறப்படும் கருத்தாகும்.

உண்மை பெரிதும் மனிதர்களால் வெறுக்கப்படுவது ஏன்? “யதார்த்தவாதி வெகுசன விரோதி” என்றோரு பழமொழி இன்றும் பழக்கத்திலுள்ளது. மனிதர்களை, அவர்களின் மனம் போன போக்கில் போக விடாது, அவர்களுக்குத் தடை போடுவதும், கட்டுப்படுத்துவதும், அவர்களிடம் இயல்பாகவே, அமைந்துள்ள உண்மை உணர்வேயாகும். ஒருவரைக் கட்டுப்படுத்த முயல்வது எதுவோ, அது விரும்பப்படாததும் வெறுக்கப்படுவதுமாகி விடுகின்றது.

பின்னைகளுக்கு அவர்களின் இளம்பராயத்தில் வீட்டில் பெற்றோரும், முத்தோரும் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கின்றனர். பாடசாலையில் ஆசிரியர்கள், மாணவர்களின் ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடுகளில் சிரத்தை கொண்டு, பல்வேறு கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் ஒழுங்கு விதிகளை நடைமுறைப்படுத்துகின்றனர். நல்லவை எவை, கெட்டவை எவை, என்று பிரித்துணர்ந்து கொள்ளும் திறன்களைப், பின்னைகள் விருத்தி செய்து கொண்டு, சுய கட்டுப்பாட்டுடன் வாழக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும் வரை, இத்தகைய பெற்றோர், முத்தோர், ஆசிரியர்கள் விதிக்கும் கட்டுப்பாடுகள், ஒழுக்க விதிகள், கண்காணிப்புக்கள் என்பன, பின்னைகள், இளையோர்களை நல்வழிப்படுத்துவதற்கும், ஆனாமை வளர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாதன என்பதை யாவரும் ஏற்றுக்கொள்வர். இவ்வாறான நடைமுறைகள் மனித சமுதாயங்களில் பண்டு தொட்டு இருந்து வருகின்றன.

இத்தகைய ஒழுக்க நடைமுறைகளால், நல்ல பண்பட்ட சமுதாயம் உருவாக வழியேற்பட்டது. தற்காலத்தில் இத்தகைய கட்டுப்பாடுகள், ஒழுக்க

விதிமுறைகள், கண்காணிப்புகள் என்பன தளர்த்தப்பட்டு வருவதாகத் தோன்றுகிறது. அதனால் ஏற்படுகின்ற எதிர்மறை விளைவுகள் மற்றும் சமூக விரோதச் செயல்களின் ஆதிகரிப்பு என்பன அதற்குச் சாட்சியாக உள்ளன.

தம் பிள்ளைகள் வருங்காலத்தில் நன்மக்களாக விளங்க வேண்டுமென்பதற்காகவே, பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் கட்டுப்பாடுகள், ஒழுக்க விதிகளை நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்றனர். ஆயினும் இளையோர்களில் பலர் தற்காலத்தில், தங்கள் சுதந்திரத்தை இக் கட்டுப்பாடுகள், பறித்துக்கொள்வதாகவும், சுதந்திரம் தமது அடிப்படை உரிமை, அதனையாரும் மறுக்கக் கூடாது என்றும் கூறி, பெற்றோர் மற்றும் ஆசிரியர்கள் ஆகியோர் மீது வெறுப்புக் கொள்கின்றனர்.

அவ்வாறே, அவர்கள் வளர்ச்சி பெற்ற பின்னர், தம்முள்ளத்தில் உள்ள உண்மை உணர்வு, அவர்கள் தீய செயல்களில் ஈடுபட முயலும் ஓவ்வொரு தருணத்திலும் அதன் எதிர்ப்பை உணர்த்திக் காட்டிக், கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்கும்போது, உண்மையானது அவர்களின் வெறுப்புக்கு உள்ளாகின்றது.

உண்மையின் பக்கம் சாராதும், பொய்ம்மையின் பக்கம் சார்ந்தும் பொய்ம்மையின் கவர்ச்சியால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பெற்றும் பொய்ம்மையை ஏற்றியும் போற்றியும் மனிதர்களில் பெரும்பாலானோர் வாழ்ந்து வருவதால்தான், இன்று சமூகங்களில் அமைதி இல்லை; குடும்பங்களில் இணக்கப்படும் இசைவும் அரிதாகிவிட்டது. அதேவேளை அடங்காத்தனமும், அட்காசமும்; அநியாயமும், அநீதியும் தாண்டவமாடுகின்றன. உண்மையின் பக்கம் சார்ந்து நிற்கும் ஒரு சில நல்லவர்களும்கூட, இதனால் தாக்கமுறுகின்றனர்.

நல்லவர்கள், உண்மையை நேசிப்பவர்கள்; சமாதானத்தையும், நல்லினாக்கத்தையும் விரும்புகின்றனர். தமது விருப்பம் நிறைவேறவேண்டிப் பிரார்த்திக்கின்றனர். ஆனால் தீயவர்கள் தீயநோக்கங்கொண்டவர்கள், சுய நல நோக்குடையோர் கலகங்களை மூட்டுவதிலும்; வன்செயல்களிலும்; வாது புரிவதிலும்; குது, குழ்ச்சி செய்வதிலும்; பிறரைக் கெடுப்பதிலும் கண்ணுங்கருத்துமாக இருக்கின்றனர். தங்கள் திட்டங்களைச் செயல்படுத்த வேண்டாம், கெடுதிகள் ஏற்படும் என எச்சரித்துத் தீயோர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் நல்லவர்களை வெறுக்கின்றனர்.

தீயவர்கள், தீமையில் நேசமுடையவர்கள் என்போர்; நல்லவர்களை வெறுத்தாலும், விரட்டி மிரட்டினாலும் கூட; நல்லவர்கள் தம் பணிகளைச் செய்யாமலும்; நல்லவற்றைச் சொல்லித் திருத்த முயற்சிக்காமலும் ஒதுங்கிக் கொள்ளுதல் நீதியாகாது.

“சீலம் இல்லான் ஏதேனும் செப்பிழனும் தான் அந்தக் காலம் இடம் அறிந்து கட்டுரைத்தே – ஏவே செப்பும் அவனும் தானே சிந்தை நோகாது அகன்று தப்புமவன் உத்தமனேதான்”
என்கின்றது நீதிவெண்பா.

ஓழுக்கமற்றவன் சொல்லுகின்ற தீய வார்த்தைகளுக்கு அஞ்சாமலும்; விரட்டல் மிரட்டல்களுக்கு மனம் வருந்தி ஒதுங்கிக்கொள்ளாமலும்; சொல்லவேண்டிய புத்திமதிகளைச் சொல்லியும், தீய செயல்களால் ஏற்படும் தீய விளைவுகளை எடுத்துக்காட்டியும்; பக்குவமாக நிலைமைகளைத் துல்லியமாக விளக்கியும், அத்தகைய தீயோர்களை அவர்களின் வழிக்கே செல்ல விட்டுவிடாமல், பொறுமை காத்து, அவர்களைத்திருத்தி நல்வழிக்குக் கொண்டு வருபவர்கள் மேலானவர்கள், உயர்ந்தோராவர். அவர்களின தன்னலங்கருதாப்பணி, அறப்பணியாகும்.

கெட்ட வழிகளில் செல்வோரையும்; கெட்டவர்களை நண்பர்களாக அணைத்து, அவர்களுடன் கூடிக்குலாவித் திரிபவர்களையும்; அவர்கள் போக்கில் செல்லவிட்டுக் கண்டும் காணாதவர் போல, நடந்து கொள்ளும் பெற்றோர்கள், பெரியோர்கள், முத்தோர்கள், ஆசிரியர்கள் என்போர், இளைய தலைமுறையினருக்கு மாபெரும் துரோகம் செய்தவர்களாவர். அறியாப் பருவத்தினரை அணைத்து, பரிவு காட்டி, புத்திமதி சொல்லி அவர்களை நல்வழிப்படுத்த வேண்டியது; அவர்களின் கடமையும் கடப்பாடுமாகும். அக்கடமையைத் தளர்த்திக் கொள்வது தகாத செயல் ஆகிவிடுகிறது.

“பெற்றோர், பெரியோர், சொற்கேளாப் பின்னொகளால் குலத்திற்கு ஈனாம்.” என்பது அனுபவமொழி. அத்தகையவர்களால் பிறந்த குடும்பத்துக்கு மட்டுமல்ல, முழு மனித சமுதாயத்திற்குமே இழுக்கைத் தேடியவர்களாவர்.

இளம் பராயத்தினரை நல்வழிப்படுத்துவது, அறமாகும். ஆனால், அவர்களைத் திருத்தவேண்டிய முறையில், சற்று அன்பும், அமைதியும்,

சகிப்புத்தன்மையும், பொறுமையும் பேண வேண்டியது, அறிவுள்ளவர்களின் பண்பாகும். “நிறைகுடம் தனும்பாது” என்பர். அவ்வாறு, அறிவு நிறைந்தவர்களும், கோபித்தோ; தகாதவார்த்தைகளால்கண்டித்துப்பேசியோ, தங்கள் பொறுமையை இழந்து நிலைமையை மோசமாக்கி விடமாட்டார்கள். அறிவுள்ளவர்கள் கையாள வேண்டியது அன்பு முறையை; அடக்குமுறையை அல்ல, என்பதில், சற்றும் விலகி விடமாட்டார்கள். வழிகாட்டல், ஆலோசனை கூறுவோர் பண்புடனும், பொறுப்புடனும், சமூக உணர்வுடனும் நடந்து கொள்ளும்போது வெற்றி நிச்சயம். தோல்விகள் ஏற்பட்டாலும், சலிக்காமல் பணியைத் தொடரவேண்டும். “முயற்சி திருவினையாக்கும்” என்பது பொய்யாமோழி.

“அகலாது அனுகாது தீக்காய்வார்போல்க; இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகுவார்.” என்கிறது தமிழ் மறை. மன்னனைச் சார்ந்து, மதியுரை கூறும் அமைச்சர்கள், ஆதியோர்; மன்னனை; மிகக் கிட்ட அனுகாமலும், விட்டு அகலாமலும்; நெருப்பில் குளிர் காய்கின்றவர் போல இருக்கவேண்டும். எல்லாவற்றிலும் அளவும் முறையும் பேண வேண்டியதன் அவசியம், உணர்ப்படவேண்டும். அவ்வாறுதான், இளையோர்கள் பிள்ளைகளைச் சார்ந்து நல்வழிப்படுத்துவோர்; ஆலோசனை வழங்கி, முறைப்படுத்துவோர்; திருவள்ளுவர் கூறும் ஆலோசனையைக் கேட்டு, தம்மையும் முறைப்படுத்தி, அளவுடன் நடந்து கொள்வது வெற்றிக்கு நல்ல வித்தாகும். அறிவுக்கும் அன்புக்கும் இடமளிக்கவேண்டும். உணர்ச்சிகளுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது.

உண்மை பொய்யை வெல்லும். பொறுமையும் சகிப்பும் கோபத்தைத் தணிக்கும். புண்ணியம் பாவத்தை வெற்றிகொள்ளும். தர்மம் அதர்மத்தை அடிப்பணிய வைக்கும். அறம் வெல்லும், மறம் தோல்வியைத் தழுவும். நீதிக்கு அழிவேபில்லை. இவை நிருபிக்கப்பட்ட உண்மைகள்; நிச்சயமானவை, உறுதியானவை. அந்தவகையில் மேலோர்கள்; அறிவு, அனுபவம் மிக்கவர்கள், தோல்விகளைக் கண்டு, துவண்டுவிடாது; இன்னல்களைக் கண்டு இடிந்துவிடாது; நம்பிக்கையை இழந்து விடாது; இறையுணர்வுடன், அறநெறி பிறழாது வாழ்ந்து காட்டி; தொடர்ந்து சமூக உணர்வுடனும், ஆன்மீக உணர்வுடனும், தம் நற்பணிகளை ஆற்றி வந்தால், நல்லதோர் எதிர்காலச் சமுதாயத்தை, பண்பட்ட மக்கட் சமுதாயத்தை உருவாக்கிய நிறைவினைப் பெற்றுக் கொள்ளமுடியும். இது உறுதி.

அமைதியும் ஆனந்தமும் அழிவில் அல்ல; ஆக்கத்திலேயே உள்ளது. பொய்மை சார்ந்தவர்களை ஈர்த்து, உண்மையைச் சார்ந்து வாழும் பண்புடையோர் ஆக்குவது, ஆனந்தம் தருவதாகும். அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடப்போனா, அறிவுடையோராகப் பரிமளிக்கச் செய்யும் பணி, பணிகளுட் சிறந்தவை. அவர்கள் அறிவு பெற்று, மனம் திருந்தி; உயர்ந்தோராகச் சான்றோராக மேன்மைப்படைவதில், முழுச்சமுதாயமும் அமைதியும் ஆனந்தமும் பெறுகின்றது.

இவ்வாறு, நற்பணிகளை ஆற்றி, சமுதாயத்தை மேல் நிலைப்படுத்துவதே, மேலோர், பண்புடையோரின் இயல்பாக இருக்க வேண்டுமே தவிர; தீங்கினர், பொய்மையாளர்களின் கண்ணுக்குத் தெரியாத தூரத்தில் நீங்கியிருப்பதோ, துறவு பூணுவதோ, ஒதுங்கிக் கொள்வதோ அல்ல என்பதை உணர்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

மரியாதைப் பண்டு நலம்

மனிதனுக்கேயுரிய அங்க அடையாளங்களுடனும்; கருவி காணங்கள், சிந்திக்கும் ஆற்றல் என்பவற்றுடனும்; தோற்றத்தில் மனிதனாகப் பிறந்தும்; தாம் மனிதத்தன்மைகள், குணநலன்கள், மனிதப்பண்புகள் என்பவற்றை நடைமுறை வாழ்க்கையில் பேணி, நல்ல மனிதர்களாக நடந்து கொள்ளத் தெரியாதவர்களும்; நன்கு தெரிந்தும், நல்ல பண்பாளர்களாக வாழ மறுப்பவர்களுமே இன்றைய உலகில் மலிந்து காணப்படுவதாக, அறிஞர்களின் கருத்துக்கணிப்பு அமைகின்றது.

அறிவும் செயல்களும் ஒன்றுபடவேண்டும். மனிதன் எல்லா வகையிலும் மனிதனாக வாழ, அது ஒன்றே சரியான வழியாகும். கல்விக்குப் பயன் அறிவு; அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கம். கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், இம்மூன்றும் மனிதனில் ஒருங்கிணைந்து காணப்படும்போதே, மனிதன் மனிதனாக – நிறை மனிதனாக, வாழும் நிலையை எய்துகின்றான். மதிப்பு, மரியாதையுடன் சலுகத்தில் வாழுவும்; அதேவேளை, பிறமனிதர்களை மதித்து, மரியாதை செய்து, அவர்களை மகிழ்வித்து, அவர்களுடன் நல்லுறவு பேணி, இன்பமான வாழுவு வாழுவும், வேண்டிய தகைமையும் இயலுமையும் மனிதனிடமேதான், இயல்பாகவே உள்ளார்ந்த நிலையிலுள்ளன. ஆனால், தம்மிடமுள்ள இந்தச் செல்வங்களைப் பயன்படுத்தாமல் விட்டு விடுவதாலேயே, மனிதர்கள் இன்று பண்பாட்டு வறுமையில் சிக்கித் தவிக்கின்றனர்; வன்செயல்களில் ஈடுபட்டு, அமைதியைக்குறைக்கின்றனர். மனிதர்களின் வாழும் முறையானது, வாழ்வின் குறிக்கோருக்கு எதிர்மாறாக அமையும்போது, கிடைப்பது துண்பம். ஆகவே, துண்பமில்லாத இன்பம், நிறைந்த; குழப்பமில்லாத அமைதி, நிரம்பிய வாழுவ வாழ்விரும்புவர்கள், முதலில் தமது மனங்களைப் பண்படுத்திச், சீராக்கி வைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். மனத்தில் படிந்துள்ள அழுக்குகளை அகற்றிவிட்டால், நல்ல எண்ணங்கள், உடன்பாட்டுச் சிந்தனைகள் நல்ல உணர்வுகள் மற்றும் குணநலன்கள் என்பன தோன்றுவதற்கேற்ற நல்ல விளைநிலமாக மனம் அமைந்துவிடும். மனத்தின் உயர்வே மனிதனின் பண்பாட்டின் உயர்வு. மனத்தூய்மையே, சொல் தூய்மை மற்றும் செயல் தூய்மை என்பவற்றிற்கு ஆதாரமாகவும் வளமூட்டுவதாகவும் அமைகின்றது. நலங்கள் அறுபது —

மனிதனை மனிதன் நேசித்து வாழவும்; மனிதனை மனிதன். மதித்து மரியாதை செய்து, மனித நல்லுறவுகளை வளர்த்து வாழ்வில் வெற்றி பெறவும்; மனத்தின் பண்பாடுதான் பேருதவியாக உள்ளது. மனத்தின் பண்பாடுதான் மனிதனின் பண்பாடு என்பது உளங்கொள்ளற்பாலது.

மனிதப் பண்பாட்டில், ஓர் இன்றியமையாத அங்கம் மனித நல்லுறவுகள் மற்றும் நல்ல மனிதத் தொடர்புகளைப் பேணிக்காத்து, ஓம்பி வருதலாகும். இப்பண்பாட்டினை, ஓங்கி வளர்ச்செய்வதற்கு, உறுதுணையாக அமைவது, மரியாதைப் பண்புகளைச் சமூகத்தில் பேணிவருதலாகும். பிற மனிதர்கள் முன்னிலையில், நாம் எவ்விதம் இங்கிதமாகவும் இதமாகவும் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதை அறிந்து, அதற்கேற்றவாறு, எமது நடத்தைமுறைகளை அமைத்து; பிறர் மனங்களைக் காயப்படுத்தாதவாறும், அதேவேளை, மகிழ்ச்சியடையச் செய்யும் வகையிலும், நடந்து கொள்வது மரியாதைப் பண்புடைமை எனப்படுகிறது. காலங்காலமாகக் கட்டி வளர்க்கப்பட்டு வந்த மரியாதைப் பண்புடைமை தற்காலத்தில் மனிதர்களால் வாழ்வில் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருவது கண்கூடு; வெட்டவெளிச்சமாகத் தெரிகிறது. அதனால் மனித உறவுகள், மனிதத் தொடர்புகள், மனித உணர்வுகள் என்பன குடும்பத்திலும், சமுதாயத்திலும் சிறைக்கப்பட்டும், சீர்கெட்டும் வருவதைக் காணமுடிகிறது.

நயக்கத்தக்க நாகரிகம் உடையவர்கள், பண்புடையோர், சான்றோர், மாமனிதர் என்று சிலர் போற்றப்பட்டு வருகின்றனர். காரணம் என்னவென்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், அத்தகையவர்கள் மரியாதைப் பண்புகளைப்பேணி, மனித நல்லுறவுகளை வளர்த்து வருபவர்கள் என்பது தெரியவரும்.

மனிதர்கள், சமூகமாகக்கூடி வாழும் பண்பினர். அந்தவகையில் குடும்பமும் ஒரு சமூகந்தான். உறவினர், சுற்றந்தவர், நண்பர்கள் மற்றும் உடன் வாழுகின்ற அயலவர், ஊர் மக்கள் ஆகியோர் உள்ளடக்கப்பட்டுக் காணப்படுவதும் சமூகமேதான். சமூக வாழ்க்கையில் மனித இடைத்தொடர்புகள், பரஸ்பரம் உறவுகள் என்பன நலமாகப் பேணப்பட்டு வருதல் மிக அவசியம். ஒவ்வொரு சமூக உறுப்பினரும், தமது வகிபங்கு என்ன என்பதை அறிந்து, மிகுந்த பொறுப்புடனும், கடமையுணர்வோடும் அதனை நிறைவேற்றி வரும்போதே, தனிமனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமூக அமைதி என்பன உறுதி செய்யப்படும். “கூடி வாழ்ந்தால் கோடி நன்மை”, என்னும் முதுமொழி, பொய்யாமொழியாக, மெருகு பெறும். இதனை அடைவதற்கு இறையுணர்வும், அறநெறியில் நின்று வாழும்

பான்மையும், சமூக உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். அத்துடன் ஒவ்வொருவரும் பொறுமை, விட்டுக் கொடுத்தல், சகிப்புத்தன்மை என்னும் விழுமியப்பண்புகளை விடாது வாழ்க்கையில் நன்கு பேணி வரவேண்டும். பிரச்சினைகள், பினாக்குகள் என்பன தோன்றலைத், தவிர்த்துக் கொள்ளலாம்.

சமூகங்களில் கூடி வாழ்வதற்கும் அதன்மூலம் கோடி நன்மைகள் பெறுவதற்கும் சமூக இனக்கமும், சமூக இசைவாக்கமும் தேவை. மனிதர்கள் மரியாதைப் பண்பு நலம் காத்து; ஓம்பி வருவதன்மூலம் அவற்றை அடைந்து கொள்ள முடிகின்றது. மதிப்பு, மரியாதையைப் பிறரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள விரும்பாதவர் எவருமில்லை. ஆனால் மதிப்பு, மரியாதையை வழங்குவதற்குத் தயங்குபவர்களும்; வழங்க மறுப்பவர்களும், மறுப்பவர்களும் தான், தொகைரீதியில், தற்காலத்தில் பெருகிக் கொண்டே செல்கின்றனர்.

மதிப்பு, மரியாதை என்பவற்றை நாம் மற்றையோருக்குக் கொடுத்துத் தான்; மதிப்பு, மரியாதைகளை நாம் மற்றையோரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பர். நாம் கொடுப்பதில் வள்ளல்கள் ஆகவேண்டும். அதன்மூலம் பல வள்ளல்களைச் சமூகத்தில் உருவாக்கிய பெருமைக்குரியவராவோம். வள்ளல்களாக இந்த வகையில் உருவாவதற்கு, பணம், பண்டம், பொருள், காணி, நிலம், சொத்துக்கள் எதுவுமே தேவையில்லை. ஆகத்தேவைப்படுவது நல்ல மனம்தான். பிறரை நன்கு மதித்து, மரியாதை செய்யவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணாங்கள், நல்லுணர்வுகள், உடன்பாட்டுச் சிந்தனைகள் தோன்றி மலர்வதற்கு நலம், வளம் மிக்க விளைநிலமாக விளங்குவது தூய நல் மனந்தான்.

“மனத்துக்கண் மாசு இலன் ஆதல், அனைத்து அறன்”, என்று, அறம் என்பதற்கு வரைவிலக்கணம் தருகின்றார் திருவள்ளுவர். மனத்தினுள் குற்றங்களைத் தேக்கி வைத்திருக்காமல், அவ்வழக்குகளை நீக்கி மனத்தைத் தூய்மையாக வைத்திருத்தலே அறம் எனப்படுவதாகும் என்பது இதன் பொருள். அழுக்காறு, பேராசை, சினம், கடும் பற்று, உயர்வு – தாழ்வு மனப்பான்மை, முறையற்ற பால் கவர்ச்சி, வஞ்சம் என்பனவே, மனத்தில் படிந்துள்ள அழுக்குகள், குற்றங்களாகும். இவற்றை அறவே விலக்கி, மனத்தைத் தூய்மையாக்குவது, அறம் எனப்படுகிறது. “உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ள” என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கு ஒப்ப, மனத்தில் உயர்ந்த எண்ணாங்களையே பிறப்பிக்கவேண்டும். இதன் விளைவாக, வாழ்க்கையில் எவ்வித வேறுபாடுகளையும் கருத்தில் கொள்ளாது; இனம், மதம், சாதி,

மொழி, குலம், கோத்திரம், புழ், பிறப்பு, சமூக அந்தஸ்கா. செல்வநிலை, பதவி, பாஸ் என்பவற்றின் ஆடிப்படையில் வேற்றுமைகள், பாராட்டாது; உயர்வு - தாழ்வுகள் கற்பிக்காது; உலகில் இனமொன்று, அதுவே மனித இனம்; மதம் ஒன்று, அதுவே அன்பு எனும் மதம்; கடவுள், ஒன்று, அது மனிதனின் அகத்திலும், மனிதனின் புறத்திலே எங்கும் எதிலும் சர்வத்திலும் ஊடுருவி, வியாபித்து உள்ளது, என்னும் உயரிய ஆண்மீகப் பண்புகள் மனிதனுக்கு ஏற்படுகின்றன - நிலைத்து நிற்கின்றன.

இத்தகைய ஆண்மீகப் பண்புகளை வாழ்க்கையில் பேணி, அவற்றின் நலம் காத்து வாழும்போது, மனிதர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசித்து, மதித்து, மரியாதை செய்து; சிறந்த மனிதத் தொடர்புகளை விருத்தி செய்து; நல்லுறவு பேணி, நீதி வழுவா அறநெறியில் தம் வாழ்க்கையை இட்டுச் சென்று இன்பம் காணவும், அமைதி பெறவும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது.

அன்றாடம், மனிதரின் மனங்களில் தோன்றும் எண்ணங்கள்; வாய்மொழிமூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் சொற்பிரயோகங்கள் மற்றும் மனிதனின் உடம்பினால் ஆற்றப்படும் செயற்பாடுகள் யாவற்றிலும் மரியாதைப் பண்பாட்டு நலம் பேணப்பட்டு வரவேண்டியது அவசியமாகும்.

தற்காலத்தில் மனிதர்கள், தம்முடன் தாமே நல்லுறவு பேணுவதிலும், நல்லுறவு வைத்திருத்திலிலும் கூடப் பின்தங்கியுள்ளனமை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. தம்முடைய நடத்தை, உடை, பாவனையில் சிரத்தை காட்டுபவர்களாகவோ, மரியாதை பேணுபவர்களாகவோ தென்படவில்லை. மனிதர்களின் நடை, உடை, பாவனையில் அறநெறிப் பண்பாட்டு, ஒழுக்க விழுமியங்கள் பேணுவதில் தொய்வு ஏற்பட்டு வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. மங்கல வைபவங்களில் அமங்கலமான கோலங்களில், மனிதர்கள் காட்சியளிக்கின்றனர். நவீன நாகரீகம் என்ற போர்வையில் நடை, உடை, பாவனையில் அலங்கோலத்தில் அழகு காணவிழைகின்றனர். அதனால், நமது பெருமைக்கும், சிறப்புக்கும் உரிய சமூக மரபுகள், பண்பாடுகள், கலாசார விழுமியங்கள், ஆண்மீக நெறிமுறைகள், தனித்துவ அடையாளங்கள், வாழ்வியல் தரமங்கள், நற்பழக்க வழக்கங்கள் என்பன தற்காலத்தில் எம்மை விட்டு, விரைவாக விலகி வெருதுாம் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. குறிப்பாக, மனிதரை மனிதர் மதித்தல், மரியாதை செய்தல்; பெற்றோர் மற்றும் முத்தோர், பெரியோர் ஆகியோரை மதித்து, மரியாதை செய்தல், களம் பண்ணுதல்; அவர்களின் சொற்கேட்டு நடத்தல்; எல்லோருடனும் நல்லுறவு பேணுதல் என்பன இன்று பெரும்பாலும் எம்மிடையே அருகியும், விரைவாக மறைந்தும் வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இது பெரிதும் விசனத்திற்குரியது.

நாம், பிறர் அருவருக்கத்தக்கமுறையில்; வெறுத்து ஒதுக்கி வைக்கும் வகையில்; தனி வாழ்விலும் பொதுவாழ்விலும் நடந்து வந்தால், எமது சுயமரியாதை, சுயமதிப்பு, சுய கெளரவும் என்பவற்றை இழக்க நேரிடும். நாம் நம்மையே அவமரியாதை செய்து கொண்டு, பிறரிடமிருந்து மரியாதையை எதிர்பார்ப்பதுமட்டமொகும். ஒருவர் தன்னுடைய சுயமதிப்பு, சுயமரியாதையைப் பொருத்தான் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

சிலவேளைகளில், மரியாதை செய்தல் என்பது வெறுமனே சடங்கு, சம்பிரதாயம், பாசாங்கு, நடிப்பு ஆகவும் அமைந்து விடுகின்றது. ஏதாவது, ஒரு பொருளை அடைவதற்கோ; ஒரு கருமத்தைச் செய்து முடிப்பதற்கோ; ஓர் உதவி, ஒத்தாசையை இலகுவாகப் பெற்றுக்கொள்வதற்கோ; சம்பந்தப்பட்டவர்களை அபரிமிதமாக மரியாதை செய்தல், போலி நடிப்பாகவும், முகங்களிலும் காரியம் நிறைவேறும் வரைக்குந்தான், நடிக்கும். அதன்பின் நீர்க்குமிழிகள்போல மறைந்துவிடும். மரியாதை செய்தல் ஒரு அருமையான விழுமியப்பண்பாடு. அதன் நலம் மிகச்சிரத்தையோடு காத்து ஒழிபி வருதல் வேண்டும். மரியாதை செய்தல் என்பது பிறரை ஏமாற்றும் வித்தையாகி விடக்கூடாது. அவ்வாறு செய்யின் அது, மரியாதைக்குச் செய்யும் அவமரியாதையாகும்.

மரியாதைப் பண்பாட்டு நலம்பேணி, வாழ்தலையே நன்னடத்தை என்பர்; உயர்வான மானிட வாழ்வு எனப் போற்றப்படுகிறது. மனித வாழ்க்கையின் தூ உயர்வுக்கும், உன்னதத்திற்கும் உறுதுணையாக விளங்குவது மரியாதைப் பண்புடைமையாகும்.

மரியாதையை விதைப்பவர், மரியாதையை அறுவடை செய்வர் என்பது சத்திய வாக்கு. “பிறரை பாராட்டுங்கள்; உங்களையும் பாராட்டுவார்கள்”, “பிறருக்கு மதிப்புக் கொடுங்கள்; நீங்களும் மதிப்பைப் பெறுவீர்கள்”; “அன்பு செலுத்துங்கள், அன்பு உங்களைத் தேடிவரும்.”, “பிறரை மரியாதை செய்யுங்கள், உங்களையும் மதித்து, மரியாதை செய்வார்கள்”, இவை ஒற்றையூடிப் பாதைகளால்ல; இரு வழிப்பாதைகள், என்பதை மனதில் கொண்டு, மரியாதைப் பண்பு நலம் பேணிக்காத்து, நலமான, வளமான, அமைதி நிறைந்த வாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

நூலறிவு ரூஸ்

“நூல் பல கல்” என்பது முதுமொழி. இந்த வாசகம் தோன்றிய காலத்திலும், அதற்குப் பின்னரும் அண்மைக்காலம் வரை, இன்னைன் நூல்கள்தான் கற்கத்தகுந்தவை என்று நூல்களை இனங்கண்டு பட்டியல் போட்டுக் காட்டவேண்டிய அவசியம் இருந்திருக்கவில்லை. பாலுடன் நீர் கலந்து கொடுத்தாலும் அன்னப் பட்சி, பாலை மாத்திரம் பிரித்துக் குடித்து விட்டு, நீரை விட்டுவிடும் திறன் கொண்டது என்று கூறப்படுகிறது. அவ்வாரே, நன் மாணாக்கர்களும், நூல்களைக் கற்க விரும்புவோரும், நல்ல அறிவு நூல்களைத் தெரிந்து அவற்றை மாத்திரம் கற்று அறிஞர்களாகத் திகழ்ந்தனர். அக்கால நூல்கள், பொதுவாக, மனிதர்களால் வாசிப்பதற்கு ஏற்ற நூல்களாகவே அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நூல்களை இயற்றினால் பண்டைய தமிழகத்தில், அவற்றைச் சான்றோர் முன்னிலையில் சமர்ப்பித்து, அவர்களின் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தி, அரங்கேற்றிய பின்னரே, அந்நூல்களை, மக்கள் வாசிப்பதற்காக, வெளியிட முடிந்தது. இன்று, நிலைமை முற்றிலும் மாறுபட்டுவிட்டது. யார் வேண்டுமானாலும், எத்தகைய நூலானாலும் வெளியிடமுடிகின்றது. அதனாலேதான், வாசகர்கள் தமது அறிவு நலம், பேணும் நோக்குடன், நல்ல நூல்களைத் தேடிக் கற்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது.

பண்டைய தமிழ்ச் சங்க காலத்தில், சங்கப் பலகையில் நூலை வைத்து, அங்கு அந்நூல் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் பட்சத்தில் மாத்திரமே, சங்கப்புலவர்கள், சான்றோர்கள், அந்நூலை அங்கீகாரிக்கும் முறைமை இருந்தது. தொடர்ந்து பின்னரும், சான்றோர்கள், புலவர்கள் முன்னிலையில், நூல்களை அரங்கேற்றி; வெளியிடுவதற்கு அங்கீகாரம் பெற்றுக் கொள்ளும் வழக்கம் தமிழ்நாட்டில் இருந்து வந்துள்ளது. திருவள்ளுவர் திருக்குறளை அரங்கேற்றியமை; கம்பா் இராமாயணத்தையும்; கச்சியப்பர் கந்தபுராணத்தையும்; வில்லிபுத்தூரர் பாரதத்தையும் பல்வேறு வாதங்கள்,

எதிர்ப்புக்கள், கேள்விக்கணைகளுக்கு மத்தியில் அரங்கேற்றியமை பற்றிய வரலாறுகளை, நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இறைவனே, புலவர் வடிவத்தில் வந்து, தமிழ்ச்சங்கத்தில், கவிதை அரங்கேற்ற நிகழ்வில், வாதிட்டபோதும்; நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டித் தம்மை இனங்காட்டிய வேளையிலும்; “நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டினும், குற்றம் குற்றமே” என்று அஞ்சாது, காய்தல், உவத்தவின்றி கவிதையிலுள்ள குற்றத்தைச் சுட்டிக் காட்டித் திறனாய்வு செய்து, பெருமை பெற்றவர், தமிழ்ச் சங்கத் தலைமைப் புலவர், நக்கீரர் ஆவார்.

தற்காலத்தில் திறனாய்வு, விமர்சனம் என்னும் துறைகள், கலைகளாகக் கொள்ளப்பட்டு; அவற்றின் கலை நுணுக்கம், உள்ளடக்கம் ஆய்வு முறைகள் என்பவை நன்கு ஆராயப்பட்டு, விஞ்ஞானியர்வரமாக அறிஞர்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், பெரும்பாலும் அக்கருத்துக்களையும், முறைகளையும் கவனத்தில் கொள்ளாது; நூல் வெளியிட்டு விழாக்கள்; நூல் அறிமுக வைபவங்கள்; நூல் ஆய்வு அரங்கம் மற்றும் விமர்சன அரங்குகள் நடைபெற்று வருகின்றன. ஆய்வுரைகள் நிகழ்த்துபவர்கள், காய்தல், உவத்தவின்றி, நடுவு நிலை பேணி, நூல்கள் பற்றிய குறை, நிறைகளை ஆராய்ந்து, மக்களுக்கு தெரியப்படுத்த வேண்டியது அவர்களின் கடமையாகும். இக்காலத்தில், பெரும்பாலும் நூல்கள் யாவும் அச்சிட்டு, முடித்து, நூற் பிரதிகள் தயாரிக்கப்பட்ட பின்னரே, நூல் வெளியிட்டு விழா, நூல் ஆய்வு அரங்குகள் என்பன நடத்தப்படுகின்றன. நூலின் அடுத்த பதிப்பு வரை, திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப் பொறுமையுடன் காத்திருக்க வேண்டியுள்ளது. பெரும் பாலான நூல்களுக்கு திருத்திய இரண்டாம் பதிப்புக்கள், வெளிவருவதற்குச் சாத்தியமே இல்லை.

சில நூல்களுக்குத் துறை சார்ந்த அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள், புலமையாளர்கள் ஆகியோர் சிறப்புபாயிரம், மதிப்புரைகள், வாழ்த்துரைகள், ஆசிச் செய்திகள், அணிந்துரைகள், நூன்முகம் முகவரைகள், பதிப்புரைகள் என்னும் தலைப்புக்களில் தங்கள் குறித்த நூல் பற்றிய கருத்துக்கள், அவதானிப்புக்கள், மதிப்பீடுகள், நயங்கள் என்பவற்றை எழுதி வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அவை அனைத்தும் நூல்களில் பிரசரிக்கப்படுகின்றன. ஆய்வுரைகள், மதிப்பீட்டுரைகள், சிறப்புபாயிரம்; நயவுரைகள் என்பன, நூல்கள் அச்சுவாகனம் ஏற்றப்படுவதற்கு முன்னர், அவற்றின் கையெழுத்துப் பிரதிகளை நன்கு வாசித்து ஆராய்ந்து, நடுவு நலங்கள் அறுபது —————— 89

நின்று, விருப்புவெறுப்பின்றி அறிஞர்கள் எழுதி, வழங்குவதால், அவை நூலாசிரியருக்குத் திருத்தங்களை முதற் பதிப்பிலே மேற்கொண்டு, நூலை வெளியீடு செய்வதற்கு உதவியாக உள்ளைம் குறிப்பிடத்தக்கது. வேண்டாதனவற்றினை நீக்கிவிடுவதால், வாசகர்களுக்கும் பயன் தருவதாக அமைகின்றது. விமர்சனங்கள், ஆய்வுரைகள் வெறுமனே நூலாசிரியர் பற்றிய நயப்புரை, புகழுரைகளாக மாத்திரம் அமைந்துவிடாது; வாசகர்கள் நல்ல, நயமான, ஆரோக்கியமான நூல்களைத் தெரிந்து, வாசித்து தம் அறிவைப் பெருக்குவதற்கும் உதவும் உரைகளாக விளங்க வேண்டும். அவ்வாறு அவை அமைந்து விட்டால் அது அறம் சார்ந்த செயலாகும்.

எனவே, நூலாசிரியர்கள், எழுத்தாளர்கள் மற்றும் ஆய்வாளர்கள், விமர்சகர்கள் ஆகியோர் தத்தம் பணிகளை, கடமையுணர்வோடும், வாழ்க்கைத் தரமங்களிலிருந்து இம்மியாவும் விலகாமலும் மானுடத்தை முன்னிலைப்படுத்தி; மனித தர்மம், மனித விழுமியங்கள் ஒழுக்க சீலங்கள் என்பவற்றை மனித சமுதாயத்தில் மீளவும் மலர்ச்சி பெறச் செய்யவும்; அவற்றின் நலம் காத்து ஒழிபவும்; அவர்களின் படைப்பு ஆக்கங்கள் பேருதவியாக அமையவேண்டியது, இன்றைய வேகமாகப் பரவி வரும் உலக மயமாதல் என்னும் பேரவைகளில் மனித சமுதாயம் சிக்கியுள்ள கால கட்டத்தின் தேவையும், கட்டாயமுமாகும்.

முன்னைய காலங்களில், மக்களின் அறநெறி வாழ்வுக்கும் நல்லொழுக்கம் பேணப்படுவதற்கும்; வையத்துள் சமுதாய நலன்கள் பேணி வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கும்; மண்ணில் நல்ல வண்ணம் நலம், தீரு அறிந்து வாழ்வதற்கும்; அறிவுட்டல், திறன் விருத்தி, நன்மனப்பாங்குகள் விருத்தி என்பவற்றை ஏற்படுத்துவதையே இலக்காகக் கொண்டு நூல்கள் பல எழுந்தன. “நூல் பல கல்” என்னும் மகுட வாசகமும், அப்பொழுதுதான் மக்களிடையே எழுச்சி பெற்றது. “கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின், நிற்க அதற்குத் தக” என்கிறது தமிழ்மறை. கற்கத் தகுந்த நூல்களையே தேடித் தெரிந்து, அவற்றைக் கற்கவேண்டும். அவ்வாறு அந்தால்களைக் கசடறக் குற்றம் நீக்கிக் கற்றபின் கற்றுப் பெற்ற அறிவின் வழியில், தம் வாழ்க்கையை இட்டு வாழுவேண்டும் என்பது இக்குற்பா தரும் பொருள். “கல்விக்குப் பயன் அறிவு; அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கம்.” என்கிறார் நாவலர் பெருமான். கற்றல், நிற்றல் என்பன, ஒரு நாணயத்தின் இருபக்கங்கள் போன்றன. நாணயத்தின் ஒரு பக்கம் சிதையினும் அதன் மதிப்பு இழக்கப்பட்டுவிடும். அவ்வாறே கற்றல், நிற்றல் என்பவற்றில் ஒன்று செயற்படாவிட்டாலும், கஸ்வி பயனற்றதாகிவிடும்.

காவியங்கள், புராண இதிகாசங்கள், கலிதைகள், இலக்கிய இலக்கண நூல்கள், திருமுறைகள், திருப்பாசுரங்கள், நீதி நூல்கள், பிரபந்தங்கள், உள்ளிட்ட நூல்கள் அனைத்தும் தருகின்ற கருத்துக்கள் தாற்பரியங்கள்; அந்நூல்களில் பொதிந்துள்ள உள்ளடக்கங்கள், ஆன்மீக விழுமியங்கள், படிப்பினைகள் என்பன, அறத்தையும், நீதியையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் பண்புகளையும் உணர்த்துவனவாகவும், கற்போர் உள்ளங்களில் பதிப்பனவாகவும் விளங்குகின்றன. அவற்றைக் கற்றவர்கள், கேட்டவர்கள் எல்லோரும் செம்மையான; தனக்கும் பிறர்க்கும் தீமையில்லாத; நன்மை பயப்பதான மனித வாழ்வினை வாழ முயற்சித்தனர். இத்தகைய நூல்களிலிருந்து அடையப் பெற்ற அறிவின் பயனாக நல்லொழுக்கத்தை வாழ்வில் மேற்கொண்டனர். சமூகத்தில், குடும்பங்களில் ஒழுங்கு கட்டுப்பாடு, உறுதிப்பாடு, அமைதி என்பன நிலவ ஏதுவாயின, அந்நூல்களைக் கற்றவர்கள், பேராசை, கடும் பற்று, கோபம், செருக்கு, பொறாமை, ஏற்றத்தாழ்வு மனப்பான்மை, பகைமை, வெறுப்பு, முறையற்ற பால் கவர்ச்சி, வஞ்சம் போன்ற தீய உணர்ச்சிகளுக்கும், எதிர்மறை எண்ணங்களுக்கும் தம் மனங்களில் இடங்கொடாமல்; மனிதத்தன்மைகள், மனிதப் பண்புகளை தம் வாழ்க்கையில் பேணி, சீரிய வாழ்வினைத் தாழும் வாழ்ந்து, எனையோரின் வாழ்வில் குறுக்கிடாமல், தாழும் சீராக வாழ்ந்து, பிறரையும் வாழ்வித்து வந்தனர்.

தற்காலத்தில் நிலைமைகள் முற்றிலும் மாறிவிட்டன. இன்று அறிவுப் பெருக்கம், சென்ற காலங்களை விட மிக அதிகமாகவும், அதிவேகமாகவும் அதிகரித்து வருகிறது. விஞ்ஞானம் மற்றும் தொழில் நுட்பத் துறைகளிலேயே அறிவு மற்றும் திறன் விருத்தி மிகப் பெரியானாலில் நிகழ்ந்து வருகிறது. உலகமயமாதல், தகவல் தொழில் நுட்பம், அறிவு மற்றும் தகவல் பரிவர்த்தனை என்பன உலகில் அதிவேகமாக முன்னேறி வருகின்றன. அதேவேளை, ஆன்மீகம், அறப்பண்புகள், மனித நேயம், மனித விழுமியங்கள், மனிதப்பண்புகள் என்பன மனிதர்களை விட்டு வெகு தூரம் விலகிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. மனிதர்கள் தாங்கொண்டாத துண்பங்கள், துயரங்கள், அழிவுகள், இயற்கை அனர்த்தங்கள், விபத்துக்கள் என்பவற்றில் சிக்குண்டு, அவற்றிலிருந்து விடுபடமுடியாமல் தவிக்கின்றனர். ஓவ்வொரு கணமும் செத்துப் பிழைக்கின்றனர்.

“அறிவினால் ஆகுவதுண்டோ, பிறதின்நோய் தந்நோய் போல் போற்றாக்கடை” என வினா எழுப்புகிறார் வள்ளுவப்பெருந்தகை. மற்றைய நலங்கள் அறாது —————— 91

உயிர்களின் துண்பங்களைத் தனக்கு ஏற்பட்ட துண்பங்களாகக் கருதி, அவற்றைக் காப்பாற்றித் துண்பங்களைப் போக்கு உதவி செய்ய முடியாலிட்டால் அவர் பெற்ற அறிவினால் ஆகும் பயன் உண்டோ? என்பது இங்கு எழுப்பப்படும் வினா. அவர் பெற்ற அறிவினால் பயன் எதுமில்லை என்பதுதான் அதற்கான விடை. ஆன்மீக நேயம், மனித நேயம் என்பவற்றை மனிதனில் விருத்தி செய்ய, தற்காலத்து அறிவியல் எவ்விதத்திலும் உதவில்லை. பெருகி வரும் அறிவுப் பிரவாகத்தில், ஓரளவு ஆன்மீக மற்றும் ஒழுக்க விழுமியங்களின் அறிவும் இடம் பெற்றிருக்குமேயானால் மனிதர்களின் துண்பச்க்கை ஓரளவிற்கேணும், நீக்கப்பெற்றிருக்கும். விஞ்ஞானமும், தொழில் நுட்ப அபிவிருத்தியும், மனித குலமேம்பாட்டினைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட ஆக்கப்பர்வமான அதி அற்புத சாதனைகளை நிலைநாட்டியிருக்கும். விஞ்ஞானமும், மனித விழுமியங்கள் மற்றும் ஆன்மீகமும் இணையும் போதுதான், மனித சமுதாய நலன்களும் சுபீட்சமும் அமைதியும் உலகில் ஏற்படும். அந்த வகையில் வாசிப்பதற்கும், கற்பதற்கும் உரிய நூல்களும்; அவற்றிலிருந்து பெறவேண்டிய அறிவும், மனிதரில் நல்லொழுக்கம்; நன்னடத்தைகளை வளர்ப்பதாகவும்; இறையுணர்வு, அறநெறிகளை வளர்ப்பதாகவும் அமைய வேண்டியது மனித குல முன்னேற்றத்திற்கும் சுபீட்சத்திற்கும் விடிவிற்கும் இன்றியமையாததாகும்.

நல்ல நூல்கள் வாசகரின் உள்ளத்தையும், அறிவையும் விவேகத்தையும், ஆன்மீக ஒழுக்கப் பண்புகளையும் நன்கு போவித்து வளர்க்கின்றன. சித்தம் அழுக பெறுகிறது; மனம் தூய்மையடைகிறது. மன ஆரோக்கியம் வளர்ச்சி பெற்றால், உடல் ஆரோக்கியமும் உறுதியாக அமைகின்றது. மாறாக நூல்கள், சஞ்சிகைகள் மற்றும் பிரகாங்கள் என்பன வாசிப்போரை, காம இச்சைகளைத் தூண்டுவனவாயும்; புலன்களின் மயக்கத்தில் ஆழ்த்துவனவாயும்; வன செயல்கள், போட்டிகள், பொறாமைகளை வளர்முட்டி வளர்ப்பனவாயும், பஞ்சமாபாதகங்களில் கூசாமல் ஈடுபடுவதற்கு ஊக்குவிப்பதாகவும்; அறிவு, மனச்சாட்சி என்பவற்றை அலட்சியம் செய்து, கெட்ட நடத்தைகளில் நாணம், அச்சம் இன்றி ஈடுபாடு கொள்வதற்கு உற்சாகம் அளிப்பதாகவும் அமையுமாயின்; மனித குல நாசம், அழிவு, அனர்த்தங்கள் தவிர்க்க முடியாதனவாகி விடும். தற்காலத்தில் மனித ஆக்கத்திற்கு உதவும் நூல்கள் அருகி வருகின்றன. அதேவேளை, மனித குல அழிவிற்கும், பண்பாட்டுச் சிதைவுக்கும், ஒழுக்கச் சீரழிவுக்கும், போதையேற்றி மனிதரை ஊக்குவிக்கும் நூல்கள், சஞ்சிகைகள், திரைப்படங்கள் நிறைய வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இலாபம் ஒன்றையே நோக்கமாகக் கொண்டு இவை வெளியிடப்படுகின்றன. போதைப் பொருள்கள், மதுபானங்கள் தான் மனிதர்களுக்குப் போதையை ஏற்றுகின்றன என்பதுல்ல. இப்படியான கெட்ட நூல்கள், சஞ்சிகைகள் என்பனவும் மனிதருக்குப் போதையை ஏற்றுகின்றன. போதைப் பொருளுக்கு அடிமையாதல் ஆகாது.

நல்ல நூல்கள், நல்ல நண்பர்கள், ஒருவருக்குக் கிடைக்கப் பெறுமாயின், அதுவேகிடைத்தற்காரிய பெரும் பேறாகும். மற்றெல்லாப் பேறுகளும் தாமாகவே வந்து சேரும். வாழ்க்கை ஒளிமயமானதாக எஞ்ஞான்றும் விளங்கும். எனவே நல்ல நூல்களைக் கெறிந்து, வாசித்துப் பயன்பெற நாம், உறுதி கொள்ளவேண்டும். அதேவேளை தீய பழக்கங்கள், தீய உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் நூல்களை இனாங்கண்டு அவற்றைப் புறந்தள்ளி வைக்க நாம் திட சங்கற்பம் கொள்ளவேண்டும். பெரியோர்களும் வழிகாட்டவேண்டும். நூல்களை ஆக்குபவர்களும், பிரசுரிப்பவர்களும் பொறுப்புடனும், சமூக நலம் காத்து ஓம்புபவர்களாகவும் விளங்கவேண்டும்.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்!

நுற்பழக்க வழக்க நுலம்

அறிவு, மனிதர்களுக்கு உரித்தான மாபெருஞ்சொத்து. இயல்பாகவே மனிதர்கள் அறிவு வளம் கொண்டவர்கள். அதனை இயலறிவு என்பா. ஆறாவது அறிவு எனப்படும் பகுத்தறிவு மனித இனத்திற்கே உரியது. நல்லது, கெட்டது பிரித்துணரும் தகுதிப்பாட்டினை மனிதர்களுக்கு வழங்குவது, பகுத்தறிவு. இந்த அறிவு நலந்தான், மனித இனத்தை ஏனைய உயிரினங்களிலிருந்து உயர்த்தியும், வேறுபடுத்தியும் காட்டுகிறது. ஆயினும், தற்காலத்தில் பலர் பகுத்தறிவைப் பறிகொடுத்துவிட்டு; ஊழல் மோசி, இலங்கம், பாலியல் வல்லுறவு, தீய ஒழுக்கங்கள் என்பவற்றில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுத் தமக்கும் பிறர்க்கும்; முழு மனிதகுலத்திற்குமே இழுக்கையும், இன்னல்களையும், அனர்த்தங்களையும் தேடித் தந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். “வீரீத புத்தி நாசகாலம்,” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. இன்றுதான் அதன் தாற்பரியத்தை நிதர்சனமாகக் கண்டு அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நல்லொழுக்கம் எங்கு உள்ளதோ, அங்கு நல்லவற்றின் வளர்ச்சி காணப்படுகிறது. அதேவேளை, தீயவற்றின் வீழ்ச்சியும் உறுதியாகிவிடுகிறது. “அஸ்ஸவை தேய அறம் பெருகும்” என்கிறது தமிழ்மறை. தனிமனித வளர்ச்சி, சமூக பொருளாதார வளர்ச்சி, அரசியல் தலைமைத்துவ வளர்ச்சி மற்றும் நல்லாட்சி நலம் வளர்ச்சி என்பனவும்; அவற்றின், விளைவாக அமைதியும் பாதுகாப்பும் கற்பனையாகவன்றி, நிறுமாகவே நாம் கிடைக்கப் பெற்று விடுகின்றோம். இவை யாவற்றையும் நிறைவாக அடையப் பெறுவதற்கு, அடிப்படையாகவும் ஆதாரமாகவும் விளங்குவது மனித நல்லொழுக்கமாகும்.

சமூகத்தில் குழப்பங்கள், கொந்தளிப்புகள், சீர்கேடுகள்; மற்றும் இயற்கை அனர்த்தங்கள், சீற்றங்கள்; மோதல்கள், தாக்குதல்கள், விபத்துக்கள்; வன்முறைகள், வன்செயல்கள், அமைதியின்மை மற்றும் எல்லாவகையான அழிவுகள், இழுப்புக்கள், துண்பங்கள் என்பன ஏற்படுவதற்கும், பெருகுவதற்கும்; மனித ஒழுக்கப் பிறழ்வுகளும் நடத்தைப் பிசுகுகளும்

காரணமாக அமைகின்றன. எனவேதான் “ஓழுக்கம் விழுப்பம் தரலான், ஓழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும்;” என்கிறார். தமிழ்மறை தந்த வள்ளுவாப் பெருந்தகை. உயிர் நலம் பேணப்படவேண்டும் என்பதில் எல்லோருமே சிரத்தை கொண்டிருப்பர். அதைவிட இன்னும் கூடுதலான சிரத்தையுடன்; கண்ணுங்கருத்துமாகப் பேணப்பட்டும், நலம் காத்து ஒம்பப்பட்டும் வரவேண்டிய பண்டம் ஒன்று இருக்குமாயின், அதுவே நல்லொழுக்கமாகும்.

நல்லொழுக்கம் என்பது நாம் அன்றாடம் வாழ்வில் மேற்கொண்டுவரும் நல்ல பழக்கவழக்கங்கள், நற்குணப் பண்புகள், அறநெறி ஓழுக்கம் என்பவற்றிலிருந்தே கட்டியழுப்பப்படுகின்றது. நல்ல பழக்க வழக்கங்கள், நல்ல குணப்பண்புகள், நன்னடத்தை முறைகள் கலாசார விழுமியங்கள் என்பவற்றைப் பெரும்பாலும் தத்தம் குடும்பங்களிலிருந்தும்; வாழும் சமுதாயத்திலிருந்தும் இளைய சந்ததியினர் கற்றுக் கொள்ளுகின்றார்கள். வளர்ந்தவர்கள், முத்தோர், பெரியோர், பெற்றோர்; சமய சமூகத்தலைவர்கள் ஆகியோரைப் பார்த்தும்; அவர்களின் அறிவுரைகள், அறவுரைகளைக் கேட்டும் இளையோர் நற்பழக்கங்கள் எவையென அறிந்து கடைப்பிடிப்பர். நல்ல பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாடுகள், ஓழுக்க விழுமியங்கள் எவையென அறிந்து கொள்வதற்கும், வாழ்வில் பின்பற்றுவதற்கும்; இளையோர்களுக்கு, முன்மாதிரியாக வாழ்ந்து காட்டியும் ஆலோசனைகள் வழங்கி அவர்களை நெறிப்படுத்தியும்; வழிகாட்டுதல், முத்த பரம்பரையினரின் மாபெரும் பொறுப்பாகும்.

நற்பண்புகளை எவ்வாறு வளர்த்துக் கொள்ளலாம்? நற்பழக்க வழக்கங்களை எப்படிக் கற்றுக்கொள்ளலாம்? இவ்வாறான வினாக்கள் எழுவது இயற்கைதான். மனமுண்டானால் இடமுண்டு. எனவே முதலில் நற்பழக்க வழக்கங்களை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில் ஆசையும், விருப்பமும், ஆர்வமும், உறுதியும் மனதில் ஏற்படவேண்டும். அவ்வாறே நல்ல மனிதப் பண்புகளை வாழ்க்கையில் பேணிவரவேண்டும் என்பதிலும் சிரத்தை கொள்ளவேண்டும். மன வைராக்கியம், மன உறுதி, மனத்திடப்பம் என்பன எழுச்சி பெற்று நிலைகொள்ளவேண்டும். பின்னர் தேடல், விசாரணை, அவதானித்தல், பயிற்சி செய்தல் மூலம் பழக்கவழக்கங்களை விருத்தி செய்து கொள்ள முடியும், எல்லாவற்றிற்கும், சிரத்தையும் முயற்சியுமே தேவை. “தொட்டிற் பழக்கம் ஆயுள் உள்ளவரை நீடிக்கும்” என்பது மெய்யான கூற்று. இது வாழ்நாட் கல்வியாக அமைவதால், நற்பழக்க வழக்கங்கள், நலங்கள் அறுபது

பண்பாடுகள், கலாசார விழுமிபங்கள் என்பவற்றைக் கற்று, வாழ்நாட்கள் முழுவதும், அவற்றைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகி வருதலும் வேண்டும்.

நற்பழக்கங்கள் எனும்போது தீய பழக்கங்களும் உள்ளன என்பது புலனாகின்றது. தீய பழக்கங்கள் யாவருக்கும் தீமை பயப்பதால், அவற்றை ஒருபோதும் பழகிக்கொள்கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருத்தல் மிக இன்றியமையாதது. இன்று சமூகச் சீர்கேடுகள் மலிந்து விட்டமைக்குப் பெரிதும் காரணமாக உள்ளது, மனிதர்களைப் பற்றிப் பிடித்துள்ள தீயபழக்கங்களே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வீட்டில் பெற்றோர், மற்றும் குடும்ப உறுப்பினர்கள் ஆகியோருடன் பழகும் முறைகள்; பெரியோரைக் கணம் பண்ணுதல்; வீட்டிற்கு வரும் உறவினர், கற்றத்தவர், முத்தோர்கள், நண்பர்கள் ஆகியோரைப் பண்போடு வரவேற்றல், உபசரித்தல், பணிவோடு அவர்களுடன் உரையாடுதல்; மதித்து மரியாதை செய்தல்; விடை கொடுத்தல் என்பன தொடர்பான நற்பழக்க வழக்கங்களை இளையோர்கள் சிறுவயதிலிருந்தே, பெரியவர்களிடம் கற்றுப் பயிற்சி செய்து வரவேண்டும். பெற்றோர்களின் வழிகாட்டல் மிகவும் இன்றியமையாதது. இவ்வாறு, சிறுவர்கள் இளம் பராயத்திலிருந்தே, தாய், தந்தையர், பெரியோர் சொற்கேட்டும்; அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பிடிந்தும்; முத்தோர், பெரியோர், ஆசிரியர், ஆகியோரின் நன்னடத்தை, நற்செயல்கள் ஆகியவற்றைப் பார்த்தும், பின்பற்றியும் நல்ல பழக்கங்களைப் பழகிக் கொள்ளவேண்டும். பழக்கங்கள் நாள்டையில் வழக்கங்கள், வழமைகளாகி; இறுதியில் பண்பாடு ஆகிவிடுகின்றது. “பண்பென்படுவது பாடற்றிந்தொழுகல்” என்கிறது கலித்தொகை. “பாடு என்பது உலகின் உயர்ந்தோர் ஒழுகுகின்ற முறைமை. உலகின் உயர்ந்தோர் எவ்வழி நின்று ஒழுகுகின்றனரோ அந்த உயர் வழியில் நின்று, அவர்களின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி வாழுதல், பண்பட்ட நாகரிக வாழ்வாகும்.

“உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்று” என்பது பழந்தமிழர் நிலைப்பாடு; உயர் நயத்தக்க நாகரிகத்தின் வெளிப்பாடு.

சமயப் பழக்கவழக்கங்கள், சமூகப்பழக்க வழக்கங்கள், சபைப் பழக்கவழக்கங்கள், உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள், பேச்சுப் பழக்க வழக்கங்கள் இவ்வாறாகத் துறைசாரர்ந்த பழக்கவழக்கங்கள் உள்ளன. இவற்றை வாழ்வில்

போற்றி வளர்த்துக் கடைப்பிடித்து வருபவர்களே, என்புடையோர், என உலகம் பாராட்டுகிறது. “பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகு” என்பது வள்ளவர் வாக்கு. இதனையே, “நயத்தக்க நாகரிகம்” என்றும் கூறுகிறார். இந்த நயத்தக்க நாகரிகத்தை மறுப்பவர்கள், நல்லபடியான மனித வாழ்வினை வாழ மறுப்பவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர்.

பலர் கூடியிருக்கும் இடங்களில் மிக்க அவதானத்துடனும், நிதானத்துடனும், பழக்க வழக்கங்கள் பேணப்படவேண்டும். காறி உமிழ்தல், துப்புதல், உரத்துத் தும்முதல், இருமுதல், செருமுதல், கொட்டாவி விடுதல், அபான வாடுவைச் சத்தமாக வெளிவிடுதல், தூங்கி வழிதல், சத்தமிட்டுப் பேசுதல், தலை சீவுதல், கூந்தலை அவிழ்த்துவிடுதல், நெட்டி முறித்தல், சோம்பல் முறித்தல், பெருமுச்ச விடுதல், மூக்கைக் குடைதல், மூக்கு நீர் சிந்துதல். மூக்குச் சீறுதல், ஏகுதல், திட்டுதல், புகைத்தல், மது அருந்திக் கும்மாளம் இடுதல், எந்தவிதத்திலாவது பிறரின் அமைதியைக் கெடுத்தல், வீண்வார்த்தைகள் பேசுதல், நகத்தைப் பற்களால் கடித்தல், கைக்குட்டையால் வீசுதல், இன்னோரன் பிறரின் அருவருப்புக்குரிய செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுதல், அசெளகரியங்களை ஏற்படுத்துதல், பாலியல் தொடர்பான வார்த்தைப் பிரயோகங்கள், பலத்துப் பேசுதல், உரத்துச் சிரித்தல், கேளிக்கைகளில் ஈடுபடுதல், நெயாண்டி செய்தல், ஆண் – பெண் தழுவுதல் என்பவற்றில் ஈடுபடுதலாகாது. அவை தவிர்க்கப்பட வேண்டியன. பிறருக்கு இடையூறுகளை ஏற்படுத்தும்; துண்பங்களைத் தரும், தொல்லைகளை வினைவிக்கும் எச்செயலையும் தனித்தோ கூட்டாகவோ செய்தலாகாது. அவை மனிதாபிமானமற்ற, அநாகரிகமான, பண்பற்ற செயல்கள் என்பதை உணர்ந்து, அவற்றைச் செய்யாது தவிர்த்தலே மனிதப் பண்பாடாகும். “நல்லவை செய்தல் ஆற்றீராயினும்; அல்லவை செய்தலைத் தவிர்த்தல்”, அறம், தர்மம் ஆகும்.

நற்பழக்க வழக்கங்கள் நலம் பேணி, தீய பழக்கங்களைத் தவிர்த்து, தனிமனித அமைதி சமூக அமைதி காப்பதற்கு உதவுவோமாக.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

சுய கட்டுப்பாடு நலம்

சுய கட்டுப்பாடு என்பது ஒரு மாபெரும் சக்தி. மனிதன் தனது வாழ்க்கையைச் சீராகவும், பிறர் பழிப்புக்கு இடமின்றியும், கொளரவமாகவும்; வளர்ச்சிப்பாதையில் கொண்டு செல்வதற்கு; வேண்டிய பலத்தையும், திறனையும், தீர்த்தையும், உறுதியையும் தொடர்ச்சியாக வழங்கி வருவது, அம்மனிதனிடம் காணப்படும் சுய கட்டுப்பாடுதான் என்றால் மிகையாகாது.

மனித வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்துவது, சுய கட்டுப்பாடு. அது வெளியிலிருந்து நினிக்கப்படுவதல்ல. அது உள்ளத்தில் உள்ளார்ந்த நிலையில், வளர்ந்து வருவது. இவ்வாறு சுயமாக வளர்ச்சி பெற்றுள்ள கட்டுப்பாடு, மனிதனை மனிதத் தன்மைகளுடைய மனிதர்களாக வாழ்வதற்கு உறுதுணையாக விளங்குகின்றது. நெறிப்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கைதான் மனித வாழ்க்கை எனப்படுகிறது.

இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்று ஓர் ஒழுக்கநெறிக்கோவையை அமைத்துக் கொண்டு, அதிலிருந்து இம்மியளவும் வழுவாது, வாழ்வில் கடைப்பிடித்து வாழ்வதுதான், ஒழுங்கான மனித வாழ்க்கையாகும். இதற்குரிய ஆற்றலை வழங்குவது சுய கட்டுப்பாடு.

மனிதரில் சுய கட்டுப்பாடு நலமாக அமையும்போது, சாத்வீக குணவியல்புகள் நிலைத்து நிற்கின்றன. வாழ்க்கை நலமும் வளமும் பெறுகின்றது. சமுதாயத்தில் அன்பும் அறமும் பெருகுகின்றன; சாந்தியும் சமாதானமும் ஒங்குகின்றன.

மனிதரிடம் காணப்படுகின்ற வேட்கைகள், அளவு கடந்த ஆசைகள்; கடும் தற்பற்றும், பொருட்பற்றுக்களும்; மன அங்கலாம்ப்புக்கள், அழுத்தங்கள், ஏக்கங்கள் யாவும் வேகம் மிகுந்தவை. வேக மிகுந்தியால், வாழ்க்கைப் பாதையில் பலவேறு விபத்துக்கள், இழப்புக்கள், அனர்த்தங்கள் என்பன தவிர்க்க முடியாதனவாய் வந்து விடுகின்றன. இத்தகைய வேகங்கள்

அதிகரிக்க, வேதனைகளும் அதிகரிக்கின்றன. முழு வாழ்க்கையும் இருளால் சூழப்பட்டு விடுகின்றது. இந்தநிலையில், வேகத்தடைகள் அமைக்கப்பட வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது.

வேகங்களைத் தடுத்தும், கெடுத்தும்; மனிதர்கள் தமது ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டுவருதல் அவசியம். இதனையே சுய கட்டுப்பாடு என்கின்றோம். சுய கட்டுப்பாடு என்பது, தமக்குத்தாமே சுயமாக, முழு விருப்பத்துடன், விதிக்கின்ற கட்டுப்பாடாகும். கட்டுப்பாடு என்பது சுதந்திரத்தைப் பறிப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு மறை என்று கருதலாகாது. மாறாக, சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க, பேண, ஒழுங்காக அனுபவிக்க, மனிதர்களுக்கு உதவும் சாதனமாகக் கட்டுப்பாடு கொள்ளப்படுகிறது.

ஒரு நாட்சினைப் பரிபாலனம் செய்வதற்கு; ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு என்பவற்றை நிலைபெறச் செய்வதற்கு; அரசியல் யாப்பு, சட்ட விதிகள் என்பன எத்துணை முக்கியமானவையோ; அத்துணை முக்கியமானது, மனிதர்களைக் குறிப்பாக மனித மனங்களைப் பரிபாலனஞ் செய்வதற்கு, ஓர் ஒழுக்க நெறிக் கோவை முக்கியம். இதில் சுய கட்டுப்பாடு பிரதான பங்கு வகிக்கிறது. எத்துணை சட்டங்கள் இருந்தாலும்; மனிதன் தன்னைத் தானே ஆட்சி செய்யக்கூடிய வல்லமையைப் பெற்றிருக்காவிடின், சட்டங்களால் பயன் ஏற்படப் போவதில்லை. இந்தச் சுயாட்சி மறையினையே சுய கட்டுப்பாடு என்றும் தற்கட்டுப்பாடு, தன்னடக்கம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த நிலையினை அடைவதற்குத் தன்னையறிதல், தன்னை ஆராய்தல், தன்னிறைவு பெறல் ஆகிய மனப் பயிற்சிகளில் ஒழுங்காக ஈடுபட்டு வருதல் இன்றியமையாதது.

கட்டுப்பாடு என்பது, ஒரு செயலில் ஈடுபடுவதற்கு முன்னதாக அதன் விளைவு எப்படி அமையும் என்பதை விசாரித்து அறிந்து; அச்செயல் எவர்க்கும் தீமையிலாததாக அமையுமாயின் அதனைச் செய்தல். அதேவேளை, அச்செயலைச் செய்யும்போது ஒரு குறிப்பிட்டளவு எல்லையைப் பேணுதல் என்பதையும் குறித்து நிற்கின்றது. அந்தக் குறித்தளவும், மறையும் தான் என்ன என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு, அந்தளவினை விஞ்சாமலும் அதேவேளை அளவிற்குறையாமலும், சீர்மைப்படுத்தி உதவுது, சுயகட்டுப்பாடாகும். சுய கட்டுப்பாட்டிற்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்படாதவாறு பார்த்துக் கொள்வது, வாழ்வில் அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் விரும்பும் ஒவ்வொருவரினதும் கடமையும் கடப்பாடும் ஆகும்.

“அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நன்கு” என்ற முதுமொழியில் “அளவு” என்ற சொல், கனதியும் காத்திரமும் நிறைந்தது. உணவு, உழைப்பு, உறக்கம், உடலுறவு, எண்ணங்கள் என்பவற்றில் அளவும், ஒழுங்குமுறையும், சீராகவும் செம்மையாகவும் பேணிவரும்போது, உடல் நலம், மன நலம், உயிர் நலம் என்பன காத்து ஒம்புதல் உறுதியாகிவிடும். இவ்வைந்தும் மிகினும் குறையினும் நோய் செய்யும்; துன்பம் துயர்கள் மிகும். இந்த அளவையும் முறையையும் சரிவரப் பேணி வருவதற்கு உறுதுணையாக அமைவது சுய கட்டுப்பாடு என்னும் மகாசக்தியாகும்.

கட்டுப்பாடு என்றால், அங்கு சுதந்திரம், சுயாதீனம் என்பன கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன; மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன என்று சிலர் கவலை கொள்கின்றனர். இது தவறான அபிப்பிராயம். சுதந்திரம் என்றால் என்ன என்பதைச் சரிவரத் தெரிந்து கொள்ளாமையே, இத்தகைய தவறான கருத்து எழுவதற்குக் காரணமாகும். நாம் சுதந்திரர்; அதனால் மனம் போன்போக்கிலே போகலாம் என்று எண்ணி, மனவடக்கம், புஸனடக்கம், என்பவற்றைத் துறந்து வாழலாம் என்று நினைப்பதோ, செயற்பட முயற்சிப்பதோ, அறியாமையின் உச்சமாகும். இதனை உணர வைத்து, வாழ்க்கையைச் சரியான பாதையில் கொண்டு செல்வதற்கு, நம்மை வழிப்படுத்தி, நெறிப்படுத்துவது சுயகட்டுப்பாடாகும்.

கட்டுப்பாடு சுதந்திரத்தைப் பறிப்பதாக அமைவதில்லை. மாறாக சுதந்திரத்தைப் பேணுவதற்கும் பாதுகாப்பதற்கும் உதவுவதாக அமைகின்றது என்பதே உண்மை. கட்டுப்பாடும், சுதந்திரமும் ஒன்றிற்கொன்று முரணானவை அல்ல; ஒன்றிற்கொன்று, எதிரும் புதிருமாக அமைவனவும் அல்ல; இரண்டும் இணையக் கூடியன; இணையவும் வேண்டியன. அப்பொழுதான் சுதந்திரம் என்றென்றும் நிலைக்க வழிபிறக்கும்.

நாம் நம்மைச் சுயமாகக் கட்டுப்படுத்தும் சுதந்திரம் நமக்கிருத்தல் மிக அவசியம். அதனை நாம் மறுத்தலாகாது. விழுமியமாகக் கொண்டு; அதேவேளை அதன் அளவையும் கருத்திற் கொண்டும்; அதனை அன்றாட வாழ்க்கையில் இடம்பெறச் செய்வதால் மனித வாழ்வை எந்நாளும் இன்பமே; துண்பமில்லை என்னும் உயரிய நிலையினை எய்திவிடும். சமூக, பொருளாதார, அரசியல் துறைகள் உள்ளிட்ட மனித வாழ்க்கையின் சகல துறைகளிலும் மனிதர்கள் சுயகட்டுப்பாட்டினைப் பேணி வருவதன் மூலம், பாரிய வளர்ச்சி காணமுடியும். அவ்வாறு, பொறுப்புள்ள மனிதர்கள், சுய

கட்டுப்பாட்டினை அலட்சியம் செய்து வரும் சந்தர்ப்பங்களிலேயே ஊழல்கள், இலங்கூசம், மோசத்துகள், சுரண்டல்கள், சீர்கேடுகள், பொதுச் சொத்துக்கள் அபகரித்தல், பாலியல் வன்முறைகள் போன்ற சமூக விரோதச் செயல்கள் இடம்பெறுகின்றன.

மனிதர்கள் பலர், தற்காலத்துக்கு ஒவ்வாத சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் சாதிப்பாகுபாடுகள், மற்றும் அடிப்படை மனித உரிமைகளை மறுக்கின்ற கட்டுப்பாடுகள் என்பவற்றை ஏற்படுத்தலை. இத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் மனிதர்களின் விருப்பத்துக்கு மாறாக, அவர்கள் மீது திணிக்கப்படுகின்றன. அவை புத்திலிருந்து வருவன்; புற அழுத்தங்களினால் செயற்படுத்தப் படுகின்றன. எனவே அத்தகைய புறக்கட்டுப்பாடுகள் காலத்திற்கு ஒவ்வாதனவாக அமையின், கழிக்கப்படவேண்டியனவே ஆகும். “பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும் வழவுல்” என்கிறார் நன்னால் இலக்கண ஆசிரியர் பவணந்தி முனிவர். பழையன, சமூகத்திற்கு ஒவ்வாதனவாயின், அவை கழிந்தே தீரும்; அதில் தவறில்லை என்பது இப்பாலடி தரும் பொருள். அவ்வாறே, புதியன பயனுள்ளனவாயின், அவை புகுந்தே தீரும்; எவராலும் தடுக்க முடியாது. அதேவேளை அவற்றை வலிந்து கழித்தலோ, புகுத்தலோ தவறானதாகும்.

குயகட்டுப்பாடு, மனிதர்களால் சுயமாக விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவது. மனித வாழ்க்கை ஒழுங்கு பேணப்படுவதற்கு அது உதவுகின்றது. அது அகக்கட்டுப்பாடு. நம்மை நாமே நிர்வகிக்க முகாமை செய்ய, சீராக வாழுத், தேவைப்படுவது, சுய கட்டுப்பாடு. எனவே, அது வாழ்நாட் கட்டுப்பாடாக விளங்குவதால், வாழ்க்கை நலம் பெறும். வீட்டில், பெற்றோர்கள்; பிள்ளைகள் சுயமாகக் கட்டுப்பாடுகளைத் தம்மில் விருத்தி செய்யக் கூடிய தகுந்த சூழலைக் கட்டியெழுப்புவதைத் தமது கடமையாகக் கொள்ளவேண்டும். பெற்றோரின் இத்தகைய சீரான வாழ்க்கையைப் பிள்ளைகள் கண்குளிரக் கண்டும், மகிழ்ந்தும் தாழும் அவ்வாறு, ஒழுங்கு கட்டுப்பாடுகளைத் தம்மில் வளர்த்துக் கொள்ள விரும்புவார். தாமாக விரும்பி, ஏற்று, வளர்த்துக் கொள்கின்ற சுய கட்டுப்பாடு வாழ்நாள் முழுவழும் நீடிக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. இதனை உணர்ந்து சுய கட்டுப்பாடு நலம் காத்து ஒம்பி நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

சமூகச் சுழல் நலம்

சமூகச் சுழல், மனிதர்களின் ஆளுமை உருவாக்கத்தில் பெரும் பங்கு கொள்கின்றது. “எந்தக் குழந்தையும் நல்ல குழந்தைதான் மன்னிற் பிறக்கையிலே; அது நல்வாட்டுதலும் கெட்டவாட்டுதலும் அன்னை வளர்ப்பினிலே” என்னும் பாடல்தியும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகிறது. மனிதன், மனிதத்தன்மைகளுடைய மனிதனாகவும்; தெய்வீகக் குணங்களையுடைய தேவனாகவும்; மிருக உணர்வுகளுடனான், நரகராகவும் ஆவது, மனிதன் வாழுகின்ற சமூகவியலாளர் கூறுகின்றனர். “அன்னை வளர்ப்பினிலே” என்பது குடும்பச் சூழலையும், பின்னர் சமுதாயத்தையும் உள்ளடக்கியதாகவே, கொள்ளப்படவேண்டும். இங்கு சமுதாயம் என்று குறிப்பிடப்படுவது, பாடசாலை, ஒத்த வயதினர் மற்றும் நண்பர்கள், உறவினர், அன்றை அயலார் என்பவர்களைக் கொண்ட சமூக உறுப்பினர்களையாகும். இவர்களுடனேயே, பின்னளைகள் மற்றும் இளையோர்கள் கூடிய தொடர்புகளைக் கொண்டிருக்கவாய்ப்புக்கள் கிடைக்கப்பெறுகின்றனர்.

இரு குழந்தை எப்படி ஒருமொழியைப் பேசக் கற்றுக் கொள்கிறது. மொழியறிவு, மொழியாற்றல் என்பவற்றை எவ்வாறு வளர்த்துக் கொள்கிறது? இவ்வினாக்களுக்கு விடை காணப்படும்போது, பல உண்மைகள் புலனாகின்றன. குழந்தை, அது வாழுகின்ற சமூகச் சூழலில் இருந்துதான், சொற்களைச் சேகரித்துப் பேசுகின்றது. தனது எண்ணங்களையும், உணர்வுகளையும் பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்கிறது. மொழியே தொடர்பாடல் சாதனமாக மினிர்கின்றது.

குழந்தை மற்றும் பின்னைப் பருவத்தினர் வாழுகின்ற வீடுகளில் வசிக்கின்ற பெற்றோர், வளர்ந்தோர், பெரியோர்கள், சகோதரர்கள், உறவினர்கள் ஆகியோர் நல்ல பண்பட்ட வார்த்தைகள், மங்களாகரமான சொற்கள் என்பவற்றையே தொடர்பாடல்களின்போது பயன்படுத்த வேண்டியது

மிகவும் இன்றியமையாதது. குழந்தை மற்றும் பிள்ளைப்பருவத்தினர்க்கு நல்ல “ஆரோக்கியமான சமூகச்சுழல்” அமையவேண்டும் என்று கூறப்படுவது இதனாலேயே, என்று உணர்ந்து வீட்டிலுள்ள குடும்ப உறுப்பினர்கள் மற்றும் உறவினர், நண்பர்கள் ஆகியோர்; நல்ல இனிய, பண்பான வார்த்தைகளையே, குழந்தைகள், பிள்ளைகள் முன்னிலையில் உரையாடும்போதும் சரி; அவர்களுடன் பேசும்போதும் சரி, கருத்தில் கொண்டு, செயற்பட வேண்டும். இத்தகைய குடும்பச்சுழலில் வளர்ந்து வருகின்ற பிள்ளைகள், தாழும் அன்பாகவும், மரியாதைச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியும், பண்பாகவும் பேசுவர். பிறரை அவுமதித்தோ, கடுஞ் சொற்களால், இழிவுபடுத்தியோ, அநாகரிகமான முறையிலோ, கடுந்தொனியிலோ, உரையாடமாட்டார்கள். எல்லோராலும் விரும்பப்படும் வகையிலும், போற்றப்படும் வகையிலும், சொல் தூய்மையும், சொல் ஒழுக்கம் பேணியும், நலன் காத்தும், சமூ கத்தில் நற்பெயருடன், வாழ்ந்து வருவர். இதனால் தமக்கும் மகிழ்ச்சி, குடும்பத்தினருக்கும் பெருமகிழ்ச்சி; சமூகத்திற்கும் மகா திருப்தி, அமைதி என்பன ஏற்படுகின்றன.

திருவாரூபங்கும், “யாகாவாராயினும், நாகாக்க” என்று உலகத்தவர் அனைவரையும் நோக்கிக் கூறுகின்றார். “யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கு இன்னுரைதானே”, எனத் திருமூலர் மொழிந்துள்ளார்.

பிள்ளைப்பருவத்தில், பிள்ளைகளுக்கு வித்தியாரம்பம் செய்து, பாடசாலைக் கல்வி தொடங்குகிறது. தற்காலத்தில், அதற்கு முன்னராக, குழவிப் பாடசாலைக் கல்வியும்; குழந்தைப் பராமரிப்பு நிலையப் பயிற்சியும் தொடங்கி விடுகிறது. இந்த நிலையில் குடும்பச்சுழலுக்கு வெளியே, புதிய சமூ கச்சுழலில், தம்மையொத்த வயதினருடனும்; ஆசிரிய, ஆசிரியைகளுடனும் பழகவும், பேசித் தொடர்பாடல் செய்யவும், சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகின்றது. பாடசாலை பிள்ளைக்கு ஒரு புதிய சமூகச் சூழல். அங்கு, பிள்ளைக்கு அதன் மூன்று தேவைகளையும், ஆசிரியர்கள் மற்றும் உடனகற்கும் மாணவர்கள் ஆகியோர் நிறைவேற்றுவர் என்னும் எதிர்பார்ப்புகளுடன், அந்தப்புதிய சூழலில் அப்பிள்ளை வாழ்கிறது. அன்புத்தேவை, பாதுகாப்புத்தேவை; கணிப்புத் தேவை என்பன அம்முன்று, தேவைகளுமாகும். இவை தங்குதடையின்றி நிறைவேற்றப்பட்டு வந்தால், பிள்ளை விருப்பத்துடனும், ஆர்வத்துடனும் பாடசாலைக்குச் செல்கின்றது; கற்றலும் தூரிதமாக இடம்பெறுகின்றது; சூழலும் மகிழ்ச்சியாக அமைந்து விடுகின்றது. நலங்கள் அறுபது

பிள்ளைகளின் ஒழுக்க வளர்ச்சி; அறிவு வளர்ச்சி; உடல், உள், விவேக வளர்ச்சி என்பன அத்தகைய பிள்ளைகளில் இயல்பாகவே ஏற்படுகின்றன. பிரச்சினைகளுள் பிள்ளைகளாக மாறுவதற்கு இடமே இருக்காது. பின்னர் இடைநிலைக்கல்வி, உயர்நிலைக்கல்வி, பல்கலைக்கழகக்கல்வி என்பன வாய்ப்பாக அமையும். பின்னர், குடும்ப வாழ்விலும், பொது வாழ்விலும், சமூக வாழ்விலும் பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிக்காதவர்களாகவும்; பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்து, பிரச்சினைகளை விடுவித்தல் திறனும், ஆளுமைப்பண்புகளும் கொண்டவர்களாகவும் பூரணத்துவம் நிறைந்த சான்றோர்களாகவும் விளங்குவர். இவ்வண்மையை ஆசிரியர்களும், பெற்றோரும், புறச்சமூகமும் உணர்ந்து விழிப்புடன் செயலாற்றவேண்டியது, அவர்களின் கடமையும், கடப்பாடுமாகும். இத்தகைய சான்றோராகப் பிள்ளைகளை உருவாக்கிச் சமூகத்திற்கு அளித்தல் மிகச் சிறந்த அறமாகும். “ஈன்று புறந்தருதல்” என்றலைக் கடனே; சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே.” – புறநானாற்றுப் பாடல். அந்தவகையில் செயலாற்றும் தாய், தந்தை, ஆசிரியர் என்போர், தெய்வத்திற்கு ஒப்பானவர்; வணக்கத்திற்குரியவர். “அழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆவான்” என்பது முதுமொழி. ஒருவனின் வாழ்வு, நல்வாழ்வாக; தமக்கும் பிறர்க்கும் பயனுள்ளதாக; உடல் நலம், மன நலம், உயிர் நலம், சீராக அமைவதாக; முழுமையான ஆளுமை வளர்ச்சி பெறுவதாக, அமையப் பெறுவதற்கு, அத்திவாரம் இடப்பட்டு வளர்ச்சி பெறுவதற்கு, ஆதாரமாகவும் அனுசரணையாகவும் விளங்குவன், வீட்டுச்சமூகச் சூழலும், பாடசாலைச்சூழலுமே எனும் உண்மையைப் பெற்றோரும் ஆசிரியர்களும் உணர்ந்து, அதற்கேற்றவாறு சூழலை அமைத்துக் கொடுக்கவேண்டியது அவர்களின் கடமையாகும். தவறின், எதிர்மறை விளைவுகளை எதிர்நோக்க வேண்டிவரும். இது தற்காலத்துத் துன்ப நிகழ்வுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட அனுபவ உண்மையாகும்.

தற்காலத்தில், பெற்றோர்கள் வாரம் முழுவதும், ஓய்வு, ஒழிச்சலின்றி வேலை, வேலையென்ற அதே சிந்தனையில், வேலைத்தளங்களிலேயே பொழுதைக் கழிக்கிறார்கள். பெரும்பாலான குடும்பங்களில், தாய், தந்தை இருவருமே வேலைக்குச் செல்கின்றார்கள். விடுமுறைத் தினங்களைக்கூடச் சிலர் வேலைநாட்கள் ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். “எப்போ, நீங்கள் ஓய்வாக இருப்பீர்கள் எனக்கேட்டால், அவர்களுக்குப் “பொத்” என்று கோபம் வந்துவிடும், “ஓய்வா, எனக்கா” என்று சலிப்பார்கள். குடும்பத்தார், பிள்ளைகளுடன் வீட்டில் ஆற, அமர இருந்து, நலன் விசாரிக்கவும்,

பிள்ளைகளின் படிப்பு, மற்றும் கற்றல் விடயங்கள் பற்றிப் பிள்ளைகளோடு கலந்துரையாடவும்; அவர்களின் தேவைகளை அறியவும், நிறைவு செய்யவும்; அவர்களுடன் கருத்துப் பரிவர்த்தனை, பண்புப்பரிவர்த்தனை, அறிவுட்டல் செய்யவும்; மகிழ்ச்சியுடன் பொழுதைக் கழிக்கவும், பெற்றோர் பலருக்கு, நேர அவகாசம் கிடைப்பதில்லை. அதனால் தற்காலத்தில் பல குடும்பங்களில், கணவன், மனைவிக்கு இடையிலான உறவு; பெற்றோர், பிள்ளைகளுக்கு இடையிலான உறவு என்பன சீராகவும் உறுதியாகவும் அமைவதில்லை. அன்பு, பாசம், நேசம், அமைதி, நிம்மதி என்பன பறிபோய்க்கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் ஏற்படுகின்ற வறுமையால், பல குடும்பங்கள் வாடி வதங்குகின்றன. இளையோர் இவற்றை அடைய மாற்று வழிகளை நாடவேண்டியுள்ளது. அவை பெரும்பாலும் எதிர்மறை விளைவுகளையே ஏற்படுத்துகின்றன.

“எல்லாமே எங்கள் பிள்ளைகளின் நலனுக்காகவே, இவ்வளவு கஷ்டங்களையும் அனுபவித்து, இரவு, பகலாக உழைக்கின்றோம்.” என்கிறனார். “கண் கெட்டபின், குரிய நமஸ்காரம் செய்வது”, போன்று இது அமைகின்றது. “எல்லாமே எங்களுடைய பிள்ளைகளின் நலனுக்காகவே”, எனும் பெற்றோரின் குறிக்கோள், மிக உயர்வானது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் நல்ல ஒழுக்கப்பண்புகளை, விழுமியங்களை; அன்பு, பாசம் மற்றும் நன்னடத்தை முறைகளை, அவற்றால் பிள்ளைக்கு ஏற்படும் நலன்களை பண்ததினால் மட்டும் பெற்றுக் கொடுக்க முடியாது என்பதைப் பெற்றோர்கள் உணர்ந்து கொள்ள மறுக்கிறார்கள் என்பது, இன்று புரியாத புதிராக இருக்கிறது. பெற்றோரின் வழிகாட்டல்களும்; அன்பு, அறிவுப்பரிவர்த்தனையும்; சிரத்தையும்; முன்மாதிரியான நடத்தையும், ஒழுக்கமும்; குடும்பத்தில் அமைதியும் பிள்ளைகளின் நலன்கள் காத்து ஓம்புதலுக்கு அவசியம் தேவை என்பது மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாத உண்மை என்பதை உணர்ந்து கொள்வோமாக குடும்பச்சமூகச்சூழல் நலம்காத்துப் பிள்ளைகளின் நலம்பேணுவோம்.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

சமூகமயமாதல் நுலம்

மனித நாகரிக வளர்ச்சியின், நற்பயனாக அமையப் பெற்றதுதான் மனிதர்கூடிச் சமூகமாக வாழும் முறைமை ஏற்பட்டமையாகும். தனி மரம் தோப்பு ஆவதில்லை. அவ்வாறேதான் தனிமனிதன், சமூகம் என அழைக்கப்படுவதில்லை. மனிதர்கள் பலர் சேர்ந்து வாழும் அமைப்பினையே சமூகம் என்பார். மனிதன் அடிப்படையில் ஒரு சமூகப்பிராணி. அந்த அடிப்படை உரிமையை மீறுவதற்குத் தனக்கோ, பிறர்க்கோ உரிமை கிடையாது. அது சமூக நீதியாகும்.

சமூகம் என்பது மனிதர்களை மட்டும் உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட ஓர் அமைப்பு. இந்த அமைப்பில் உறுப்பினமை பெறுவதற்கு ஒரேயோரு நிபந்தனையே விதிக்கப்பட்டுள்ளது. மனித இனத்தைச் சார்ந்தவராக இருத்தல் வேண்டும் என்பதே அந்த நிபந்தனையாகும். சமூகம் எனும் போது முதல் சமூகமாக விளங்குவது குடும்பம். பல குடும்பங்கள் சேர்ந்து வாழுகின்ற கிராமம், நகரம், பிரதேசம், நாடு என்பனவும் சமூகங்களோ. இன்னும் பரந்தளவில் நோக்கில் கண்டம், மண்டலம், உலகம் என்று சமூகம் எனும் எண்ணக்கரு விரிவடைகின்றது.

மனிதர்கள் ஓவ்வொருவரும் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுவதையே இலக்காகக்கொண்டு, முயற்சித்து வருகின்றனர். வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற வேண்டுமாகில், வாழுகின்ற சமூகத்தோடு, குழ்நிலையோடு பொருந்தியும், இணைந்தும், இசைந்தும் வாழுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது இன்றியமையாதது. வாழும் சமூகத்துடன் முரண்பாது, பொருத்தப்பாட்டுடன் வாழுந் திறனையும், அறிவையும், மனிதர்கள் பெற்றுக்கொள்வதற்கு, சமூக மயமாதல், சமூகவயப்படுதல், செயன்முறைகள் பெரிதும் உறுதுணையாக அமைகின்றன. சமூக மயமாதல் என்பதில், கலாசார மயமாதல், ஆன்மீக மயமாதல் என்பனவும் உள்ளடக்கம் பெற்றுள்ளன. சமூகப்பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாடுகள், மரபுகள், வாழும் நெறிமுறைகள் மற்றும் கடமைகள், உரிமைகள்,

சட்ட திட்டங்கள், பொறுப்புக்கள், விழுமியங்கள் என்பவற்றை, மனிதர்கள் கற்று அறிந்து, வாழ்வில் கடைப்பிடித்து வரவேண்டியது, மிக அவசியமாகும். அப்போதுதான், மனிதர்கள், மனிதத்தன்மைகளையுடைய மனிதராகின்றனர். அத்துடன், வாழும் சமூகத்துடன் பொருந்தி வாழும் பண்பினையும் பெற்றுக் கொள்கின்றனர்.

குடும்பம், சம வயதுக்குமுக்கள், பாடசாலை, கோயில் மற்றும் சமய நிறுவனங்கள், விளையாட்டுக்குமுக்கள், சேவை மற்றும் தொண்டர் நிறுவனங்கள், இளைஞர் கழகங்கள், மன்றங்கள் என்பவற்றுடன் பல்வேறு சமூக அமைப்புக்கள் என்பன சமூக மயமாக்கல் முகவர்களாக உள்ளன. திரைப்படங்கள், வாணோலி, தொலைக்காட்சி, செய்தித்தாள், தகவல். கணினி வலையமைப்புக்கள் என்பன ஏதும் சமூகமயமாக்கல்சாதனங்கள், கருவிகளாகத் தொழிற்படுகின்றன. தொழில் செய்யுங்காலகட்டங்களில் வேலைத்தளங்கள், நண்பர்கள், கிளப்புகள், பொழுதுபோக்கு மையங்கள் என்பன சமூக மயமாக்கல் நிறுவனங்களாகச் செயற்படுகின்றன. இம்முகவர் நிலையங்கள், சமூக நிறுவனங்கள் என்பன நல்லனவாக, சமூக நலன் நோக்குடன் பண்பாடு பேணுவனவாக, ஆமையும் பட்சத்தில்; சமூகப் பொறுப்புடன் பணியாற்றுவனவாகப் பொறுப்புடன் காணப்படும் நிலையில் நல்ல மனிதர்கள், பண்புடையோர், நட்புறவு நலம் ஓம்புவோர் என்போர் சமூகமயமாதல்மூலம் உருவாக்கப்படுகின்றனர். மாறாக, எதிர்மறைக்கலாசாரப்பண்புகளையும், தீய பழக்க, வழக்கங்களையும் புகுத்துவனவாக அவை அமைந்துவிட்டால், சமூகமயமாதல் மூலம் தீயவிளைவுகள், எதிர்மறைப்பண்பாடுகள் என்பவற்றை மனிதர்கள் அரவணைத்துக் கொள்ளும் தூர்ப்பாக்கிய நிலையைச் சமூகம் சந்திக்க நேரிடும். “நல்லாரைக் காணப்பதுவும் நன்றே; நலம் மிக்க நல்லார் சொல் கேட்பதுவும் நன்றே; நல்லார் குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே; நல்லாரோடு இணங்கி இருப்பதுவும் நன்றே” என ஓளவையார் தரும் நல்வாழ்வியல் கருத்து, சமூகமயமாதல் செயன்முறையில் பங்கு கொண்டுள்ள அனைவரும் சிந்திக்கற்பாலது.

நல்ல குணப்பண்புகள் உள்ளவர்களைக் காணப்பது; அவர்கள் சொல்லும் நல்ல வாழ்க்கை விழுமியங்களையும், வழிமுறைகளையும் கவனித்துச் சிரத்தையோடு கேட்பது; அத்தகைய நல்லவர்களுடன் நெருங்கிய நட்புறவு கொண்டு, நட்பு நலம் பேணி வருவது; அவர்கள் சொற்கேட்டு நடப்பது; அவர்களின் நற்பண்புகள், நற்குணங்கள் என்பவற்றைப் பிறருக்கும் எடுத்துக்கூறி, நல்வழிப்படுத்துவது; நல்லவர்களுடன் இணைந்து, நல்லுறவு நலங்கள் அறுபது

பேணி வாழ்வது என்பன, சமூகமயமாதல் சீரான முறையிலும் செம்மையான வகையிலும் நடைபெறுவதற்கு அனுசரணையாக அமையும்.

“தீயாரைக் காண்பதுவும் தீதே; திரு அற்ற தீயார் சொல் கேட்பதுவும் தீதே; தீயார் குணங்கள் உரைப்பதுவும் தீதே; அவரோடு இணங்கி இருப்பதுவும் தீதே” என ஓன்றைப்பிராட்டியார், மனித குலத்தினை எச்சரித்துள்ளமை, குறிப்பாக, இன்றைய சமூகத்தினரின் கவனத்திற்கும், சிந்தனைக்கும், செயற்பாட்டுக்கும் உரியது.

கெட்ட குணம், கெட்ட நடத்தை உள்ளவரைக் காண்பதுவும், அவர்களின் பார்வைபடுவதும், தீது; தீயவர்களின் பயனற்றதும், தீமையக்கக்கூடியதுமான சொற்களைக் கேட்பதுவும் தீது; தீயவர்கள்; கெட்ட நடத்தைகள், கெட்ட பழக்க வழக்கங்கள் உடையவர்கள் ஆகியோருடன் நட்புக்கொள்வதும், அவர்களின் குணங்களைப் பேசுவதும் கெடுதலையே உண்டாக்கும். அதனால், அச்செயலில் ஈடுபடுவதும் தீது; அத்தகைய கெட்டவர்களுடன் கூடிக்குலாவதும், தோழமை பூண்டு இருப்பதும், தீது. அவை யாவும் தீமைகளையே ஏற்படுத்தும். சமூகமயமாதலின்போது, இளையோர் பருவத்தினர், அவற்றைத் தவிர்த்துக் கொள்வது, விரும்பத்தக்கதும், விவேகமானதுமான செயலாகும்.

முக்கியமாக, இளையோர் சமூகமயமாதலில், அனுசரணையாளர்கள், ஊக்குவிப்பாளர்கள், வாய்ப்பளிப்பவர்கள், சமூக நலன் விரும்புவர்கள் மற்றும் சிரத்தை கொள்வார்கள் என்போர்; ஆலோசனைகள், போதனைகள் என்பவற்றை மட்டும் வழங்குவதோடு அமைந்துவிடாது; சாதனையிலும் முன்மாதிரியாக, முன் உதாரணங்களாக வாழ்ந்து காட்டுவதிலும் சிரத்தை கொள்ளுதல், மிக அவசியம் என்பதை உணர்ந்து, செயற்படுதல் வேண்டும். செயல்மூலம் உணர்ச் செய்தல், மிகச் சிறந்த உத்தியாகும். “சொல்லுதல் யார்க்கும் எனிய, அரியஆம் சொல்லிய வண்ணம் செயல்,” என்பது திருவள்ளுவர் திருவாக்கு. “இச்செயலை, இவ்வாறு செய்து முடிக்கலாம்” என்று சொல்வதும், உபதேசம் செய்வதும், எவர்க்கும் எனிதான் காரியம்; சொல்லியபடி, செய்து முடித்தல், நடந்து காட்டுதல் மிக அரியனவாம், என்பது இக்குறட்பா தரும் பொருளாகும்.

எனவே, இளையோரைச் சமூகமயமாக்குவதில் பெரும் பங்கு கொண்டுள்ள பெற்றோர்; முத்தோர்; சமய, சமூகத்தலைவர்கள்; சமூக நலன்

விரும்பியோர்; ஆசிரியர்கள்; ஆட்சியாளர்கள், சமூக சேவையாளர்கள், சமூகத்தை வழி நடத்துவோர்; சட்டங்களை அமுல்படுத்துவோர்; பொறுப்பான பதவிகளில் உள்ளோர் உள்ளிட்ட அனைவர்க்கும் மேலே கூறப்பட்டுள்ள சமூகமயமாதல் குறிப்புகள் சமர்ப்பணம். நல்ல, பண்பட்ட சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்புவது, இன்றைய அவசரமும், அவசியமுமான தேவையும், முன்னுரிமை கொடுக்கவேண்டிய கருமும் ஆற்செயலுமாகும். தாமதித்தால் தவிக்கநேரிடும் என்பதையும் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

நல்ல மனிதனும், கெட்ட மனிதனும் சமூகமயமாதலின் மூலமே உருவாக்கம் பெறுகின்றனர். இதனை உணர்ந்து, இளையோர்களும் மற்றையோரும் சமூகமயமாதலின்போது, நல்லோர் பக்கம் சார்ந்து இருத்தல் இன்றியமையாதது. நல்ல வாழ்க்கை நலன்களைத் தேர்ந்து, அவற்றை வாழ்க்கையில் நடைமுறைப்படுத்தி, வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, வருபவர்களே நல்லவர்கள், பண்புடையோர் ஆவர். “தீங்கினர் தம் கண்ணுக்குத் தெரியாத தூரத்தில் நீங்குவதே நல்ல நெறி” என்பதை நினைவிற் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தால், ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை; எந்நாளும் இன்பமே, துண்பம் இல்லை.

சமூகமயமாதல் என்பது தனிமனிதன், தான் வாழுகின்ற சமூகத்தின் சமூக, பண்பாட்டு விழுமியங்களையும்; நோக்கங்கள், எதிர்பார்ப்புக்களையும்; நடத்தைப் பண்புகள்; ஒழுக்க நெறிகள் என்பவற்றையும் மற்றும் வழிவழிவந்த சமூக மரபுகள், ஆசாரங்களையும் அறிந்து, உணர்ந்து, தெளிந்து, அவற்றை வாழ்க்கையில் அனுசரித்து, சமூகத்துடன் பொருந்தி, அதேவேளை பினாக்குகளின்றி மனிதன் சமூகத்தில் வாழ்வதற்குத் தயார்ப்படுத்தும் செயன்முறையாகும். அவ்வாறு, சமூகமயமாக்கல் இடம்பெற்றதவறியவர்கள், சமூகத்துடனான பொருத்தப்பாற்றவர்களாகக் கணிக்கப்பட்டு, கடும் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகின்றனர்.

“பண்பு என்பபடுவது பாடு அறிந்தொழுகல்” என்பது, நம் முன்னோர் பண்பு என்பதற்குத் தந்த வரைவிலக்கணம். பண்பாடு என்னும் சொல், பண்படுத்தல் என்னும் சொல்லின் வழித்தோன்றியது என்ப்படுகிறது. செம்மைப்படுத்தல் அதன்பொருளாகும். பாடு எனும் சொல், முறைமை, உலக ஒழுக்கம், பெருமை என்ற பல பொருள்களையுடைய சொல். “பாடறிந்து ஒழுகல்” என்பது உலக ஒழுக்கத்தை, பண்பாட்டு முறைமையை அறிந்து ஒழுகுதலாகும். இதனையே, வள்ளுவர் பெருமான், “உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல், பலகற்றும் கல்லார் அறிவிலாதார்” எனக்குறிப்பிடுகிறார். “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்று”, என உலகம் என்பதற்கு இலக்கணம்

வகுத்தவர்கள் நம் முன்னோர். உயர்ந்தோர், உலகம், பழித்தவற்றை ஒழித்துச் சமூகத்தில் வாழ்தலே; உலக முறைமை அறிந்து, உலகத்தோடு ஒட்டி ஒழுகல் என்பதும்; சமூகத்தோடு பொருத்தப்பாட்டுடன், இணங்கியும் இசைந்தும் வாழ்தல் என்பதுமாகும். இந்திலையினை மனிதர்கள் எய்துவதற்குத் தூய நற்கல்வியே உறுதுணையாக மனிதர்களுக்கு வருகின்றது. இதனாலேயே தூய நற்கல்வியைக் கற்க மறுப்பவன் நல்லபடி வாழ மறுப்பவனாகின்றான் எனப் பெரியோர்கள் கூறியுள்ளார். வாழும் சமூகத்தின் பண்பாடு அறிந்து, அதனுடன் பொருந்தி வாழுதல், மனிதப் பண்பாகும். மனித விழுமியப் பண்புகளை மதித்து, ஒம்பி, அவற்றின் நலம் காத்து வாழ்பவர்களே வாழ்க்கையில் வெற்றிபெறுகின்றனர். எல்லோரினதும், நன்மதிப்பையும் கணிப்பையும் பெற்றுக் கொள்கின்றனர்.

“சமூகமயமாதல் என்பது, ஒரு தனியாள் தான் வாழுகின்ற சுற்றாடலின் சமூகச் சூழலுக்கு அமைவாக, இசைவாக்கம் பெறுவதாகும்.” என வரையறை செய்துள்ளார், டேர்கேம், என்னும் மேலைத்தேயக் கல்வியியலாளர்.

இசைவாக்கம் என்பது சமூகத்துடன் பொருந்தியும், இணக்கமாகவும் வாழ்வதற்கு, ஒருவர் தம்மைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்வதாகும். சமுதாயம் சரியென ஏற்றுக்கொண்ட வாழ்வியல் நடைமுறைகளையும், ஒழுக்கவியல் பண்புகள், விழுமியங்கள் மற்றும் அறநெறிகள் என்பவற்றையும் கற்றறிந்து, ஏற்று வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து ஒழுகி வருவதன் மூலம், தாம் அமைதி பெறுவதுடன் சமூகத்தில் அமைதி, உறுதிப்பாடு, அபிவிருத்தி, ஒழுக்கவிருத்தி என்பனவும் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றன.

சமூகமயமாதல், சாந்துணையுங் கல்வி போன்று, வாழ்நாட்கள் முழுவதும் நீடிக்கும் ஆயுட்காலச் செயற்பாடாகும். தான் வேறு, சமூகம் வேறு என்று எண்ணி வாழ்தலாகாது. குடும்பம், சூழ்ந்த சமூகம், தொழில் தலம், மற்றும் தொடர்புட்ட சமூகம் ஆகிய ஒவ்வொன்றிலும், மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் பொருத்தமானவராகவும், இணக்கமுள்ளவராகவும், தம்மை இசைவாக்கிக் கொள்பவராகவும், ஒத்துழைப்பு நல்குபவராகவும், சட்டங்களை மதிப்பவராகவும் தம்மைச் சரிப்படுத்திக் கொள்வது வாழ்க்கையின் பல்வேறு துறைகளிலும் வெற்றி பெறுவதற்கு இன்றியமையாததாகும். இதனையே சமூகத்தோடு பொருந்தி வாழ்தல்; சமூகமயமாதல் எனக் கூறப்படுகிறது.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்.

முதுசாத்துக்கள் நலம்

இன்று பத்திரிகைகளைப் புரட்சிப்பார்த்தால், வயதிற் குறைந்த சிறுவர்கள் முதல், வயது முதிர்ந்த முதியோர்கள் வரை பல்வேறு வயதினர்களும் குற்றச் செயல்கள், வன்முறைகள் என்பவற்றைப் புரிந்துள்ளமை பற்றிய செய்திகளைக் காண்கின்றோம். “சிறியோர் செய்த சிறு பிழையெல்லாம் பெரியோர் ஆகிற் பொறுப்பது கடனே” என்றொரு கூற்று, நம்மிடையே தாராளமாகப் பழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது. பிழையைச் செய்துவிட்டு, அதற்குரிய தண்டனையிலிருந்து தப்பிக்கும் முயற்சிக்கான உத்தியாகவே, இந்த ஆயுதம் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

புன்னைய காலங்களில், வயதில், அறிவில், சிறியவர்கள், சிறிய பிழைகளைத்தான் செய்தார்கள். அன்றைய பெரியோர்கள், பிழைசெய்த சிறியோர்களை மன்னித்து, அந்தப்பிழை முதலும், கடைசியுமாக இருக்கட்டும் என்று கூறி, எச்சரித்து விடுவார்கள், அத்தோடு அமையாது, அவர்கள் விட்ட பிழைகள், செய்த குற்றங்கள் என்ன என்பதைச் சூட்டிக்காட்டி, அப்பிழைகளால் மற்றையோருக்கு ஏற்படக்கூடிய தீய விளைவுகள் யாவை என்பதையும் விளக்குவார். இவற்றையெல்லாம் பிழைகள், குற்றங்கள் செய்தோரின் உள்ளங்களில் உறைக்கும்படி எடுத்துரைத்து, இனிமேல் அப்பிழைகளையோ, குற்றங்களையோ செய்யக்கூடாது என வற்புறுத்தி, ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளையும் பெரியவர்கள் எடுத்துக்கூறுவார். பெரியோர் கூறும் புத்திமதிகளைக் கேட்டு, நடந்த காலம் ஒன்று இருந்தது.

கல்வியறிவு, அத்துணை வளர்ச்சி பெற்றிருக்காத அந்தக்காலத்தில், இன்று போல் உள்வியல் மற்றும் சமூகவியல் அறிவு பெரியவர்கள், வளர்ந்தவர்கள் ஆகியோரிடம் இருந்திருக்கும் என என்னுவதற்கில்லை. அனுபவ அறிவு மட்டுமே அவர்களிடம் நிறைய இருந்தது. தாம் பெற்ற வாழ்க்கை அனுபவங்கள், மற்றும் அவர்களின் முதாதைகள் நடந்து காட்டிய வாழ்க்கை முறை; என்பவற்றை அனுசரித்தும் அவற்றின் நலம் காத்தும், பேணியும் வந்தமையால் பெற்ற அனுபவ அறிவு, ஆற்றல்களைக் கொண்டே;

முத்தோர்கள், இளையோர்களை வழிப்படுத்தி, அவர்களைக் கண்காணித்து, தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டித், திருந்துவதற்கான ஆலோசனைகளைபும் அவ்வப்போது கூறிப் பயத்தாலும் நயத்தாலும்பேணி, அவர்களைச் சரியான பாதையிலிட்டு வாழ்வித்து, வந்தனர். “முத்தோர் சொல் வார்த்தை அமிர்தம்”, என்னும் அழுத வாக்கு, செயற்பாடாகவும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் இடம் பெற்றிருந்த காலகட்டங்களில், குடும்பங்களிலும், சமூகத்திலும் அமைதி பேணப்பட்டு வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த வகையில், குடும்பக் கட்டுக்கோப்பும், சமூக உறுதிப்பாடும் சீர்மையும் செழுமையும் பெற்றிலங்கின.

முத்தோர் சொல் வார்த்தை அமிர்தம்; முத்தோர் அறநெறியில் நின்று முறையாக வாழ்ந்து காட்டுதல், அதைவிட இனிமை தரும் அமிர்தம், என்பவற்றிற்குப் பெறுமதியும், பெருமதிப்பும் சமூகத்தில் தரப்பட்ட காலங்களில், நல்லொழுக்கம் உயிரினும் மேலாக ஓம்பப்பட்டு வந்தது. அதன் விளைவாக, நடத்தைச் சீர்க்கோடுகள், ஒழுக்கச் சீரழிவுகள், குற்றச் செயல்கள் என்பன பெரிதும் தவிர்க்கப்பெற்றன.

அன்றைய முத்தோர்கள், பெரியோர்கள் ஒவ்வொருவரும் முன்மாதிரிகளாக முன்னுதாரணங்களாக அறநெறியில் ஒழுக்கம் பேணி, வாழ்ந்து காட்டினார்கள். அவர்கள் அறநூல்கள், ஒழுக்க நூல்களாக விளங்கினர். இளஞ்சந்ததியினர், அந்தப்பெரியோர்கள், முத்தோர்களைத்தான் கற்றனர்; கற்றபடி ஒழுகினர். பெரியவர்களின் நன்னடத்தை, நல்லொழுக்கம், நற்பண்புகள், நல்ல பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றைப் பார்த்து, அவற்றைக் கற்றுத்தேறி, இளந்தலைமுறையினர் நல்ல முறையில் வாழ்ந்து வந்தனர். தந்தை எவ்வழி, மைந்தனும் அவ்வழி; தாய் எவ்வழி, சேயும் அவ்வழி; சமூகப் பெரியோர் மற்றும் தலைவர்கள் எவ்வழி, இளையோர்களும் அவ்வழி என்ற நிலைப்பாடு இருந்தகாலம் ஒன்றிருந்தது. எனவே, சமூகப் பொறுப்புக்களுள் பெற்றேர்கள், பெரியோர்கள், தலைவர்கள், முத்தோர்கள் ஆசிரியர்கள் ஆகியோர், தங்களின் நடத்தைகள் மற்றும் வாழ்க்கைமுறைகளை இளையோர்கள், மிக நுணுக்கமாகவும், கூர்ந்தும் கவனித்து வருகின்றார்கள் என்பதைக் கருத்திற்கொண்டு, மிக அவதானமாகவும் பொறுப்புதனும் நடந்து கொள்ளவேண்டியது இன்றைய காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

இன்றைய அதியற்புத், ஆச்சரியம் தருகின்ற விஞ்ஞான வளர்ச்சியும், தொழில் நுட்ப, தொழில் நுணுக்க விருத்தியும் எமக்குப் பல வழிகளிலும்,

பல வகையிலும் பேருதவி செய்கின்றன என்பது உண்மைதான். அதேபோல பேரழிவிற்கும் துணை நிற்கின்றன என்பதும் மறைக்க முடியாத உண்மையேயாகும்.

மனிதர்கள், மனிதத்தன்மைகளுடனான மனிதராக வாழ்வதற்கு, விஞ்ஞானத்தினால் உதவ முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. எம்முடைய வாழ்வின் அமைதிக்கும், நிம்மதிக்கும் விஞ்ஞானத்தினால் உதவமுடியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை; உபத்திரமாதல் செய்யாது தவிர்த்துக் கொள்ளலாமல்லவா! மனித சமுதாயத்திலிருந்து, அமைதியையும் நிம்மதியையும் வல்லடி வழக்காகப் பறித்துக் கொள்ளாமலாவது விஞ்ஞானம் விலகி இருந்திருக்கலாமல்லவா? மக்கள் வளமாகவும், பல்வேறு வாழ்க்கை வசதிகளுடனும் பகட்டாக வாழ்வதற்கும்; நோய்களை நீக்கி மனிதர்கள் உடல் நலம், நீண்ட ஆயுள், நிறைசெல்வம், என்பவற்றை நிறைவாகப் பெற்று வாழ்வதற்கும் உறுதுணையாக விளங்கும் விஞ்ஞானம்; மனிதர்கள் மனிதத்தன்மைகளுடன், மனிதர்களாக வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும் வழியை, நெறிமுறையைக் கற்றுக்கொடுக்கத் தவறியது ஏனோ? இவ்வாறு மனித நேயங்கொண்ட, ஆன்மீக நேயங்கொண்ட, விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய, ஒரு சிறிய தொகையினர், இப்பொழுது ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். இது மனிதம், மனிதாபிமானம், மனித தர்மம், ஆன்மீகம் என்பன இன்னமும் மனித குலத்தை விட்டு முற்றிலாக நீங்கி விடவில்லை என்பதை அறிவிப்பதற்கான அறிகுறியாக நம்பிக்கை ஓளியாக விளங்குவதாக எண்ணி மகிழ்வோமாக!

இன்று கல்வியாளர்கள், நடைமுறையிலுள்ள உலகியல் சார்ந்த கல்வியுடன், ஆன்மீகம் சார்ந்த விழுமியக் கல்வியையும் இணைத்து; ஆரம்ப, இடைநிலை, உயர்நிலைக் கல்வித்திட்டத்தில் இடம்பெறச் செய்து, மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும், தேவையையும் வற்புறுத்தி வருகிறார்கள். அத்துடன் அத்தகைய சமநிலைக்கல்வியைத் திட்டமிடுதலிலும், நடைமுறைப்படுத்துதலிலும் உதவியும் வருகிறார்கள். வருங்கால மனித மேம்பாட்டிற்கு, இந்நடவடிக்கைகள், பேருதவியாக இருப்பது உறுதி என்பதால் வாழ்த்தி, வரவேற்று மகிழ்வோம். அந்த வகையில் நமது முதுசொத்துக்கள் நலம் காக்கப்படுகின்றன.

மனித வாழ்க்கையில் அன்பு, உண்மை, நீதி, கருணை, நடுவுநிலைமை, நேர்மை, நிதானம், அறம், அஹிம்கை, தாம் தந்தையர் நலம் பேணுதல், பெரியோளர்க் கனம் பண்ணுதல், அடக்கம், பணிவு, பிறர்மனை நயவாயை, நலங்கள் அறுபது —

கற்பு நலம் காத்தல், பொறுமை, நன்றியுணர்வுடைமை, ஒற்றுமை நலம் பேணல்; அமைதி காத்தல் முதலிய நற்பன்புகள் இடம்பெறவேண்டும். மனித வாழ்வு சீரும் சிறப்பும்; வாழும் நலமும் பெற்று விளக்குவதற்கும்; மனிதர்கள் மனிதத்தன்மைகளுடனான மனிதர்களாகத் துலங்குவதற்கும்; அத்தகைய பண்புகளையும், விழுமியங்களையும் பேணிவாழ்த்தலே, வாழும் வழி என்று நமது முன்னோர்களும், சான்றோர்களும் வகுத்துக்கூறிவைத்துள்ளார்கள். திருக்குறள், நாலடியார், ஆசாரக்கோவை, ஏலாதி, திரிகடுகம், இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது முதலிய பதினெண்கிழக்கணக்கு நூல்களும்; ஆத்திரை, கொன்றை வேந்தன், மூதுரை, நஸ்வழி, நன்னெறி போன்ற நீதி நூல்களும், வாழ்வாங்கு வாழும் நெறி முறைகளை உறுதியாகவும், தெளிவாகவும் எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. முற்காலங்களில் வாழ்ந்த சான்றோர்களும், அறிவிர்களும் தமது வாழ்க்கை அனுபவங்கள் மூலம் பெறப்பட்ட பட்டறிவினையும், கற்றுப் பெற்ற நூலறிவினையும் திரட்டி இத்தகைய நீதி நூல்களிலும், அறநூல்களிலும் வெளிப்படையாகவும்; புராணாதிகாசங்கள், காப்பியங்கள், இலக்கிய இலக்கண நூல்கள்; உரைநடை நூல்கள் ஆகிவற்றில் உபகதைகள், உருவகங்கள், படிப்பினைகள், உட்கருத்துக்கள், வினாவிடைகள், கூற்றுக்கள் ஆகவும் பதிவு செய்து, பிற்சந்ததியினர், அறநெறி நின்று; ஆண்மீகம், ஒழுக்கம் தழுவிய நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கு மனமுவந்து வழங்கியுள்ளார்கள், இவைதான் நம்முன்னோர்கள் நமக்களித்த அரும்பெருஞ் செல்வங்கள்; முதுசம், சீர் தனங்கள் எனும் மரபு வழி வந்த சொத்துக்களாகும். எமது முதுசொத்துக்கள் பெரிதும் மதிப்பும், பெறுமதியும் வாய்ந்தவை. அவற்றின் நலம் காத்து, முழுமையாக அவற்றை ஆண்டு அனுபவிக்கும் உரிமை, பூரணமாக மனிதர்கள் அனைவருக்கும் உண்டு. அவற்றை அனுபவிக்க, அனுபவிக்கப் பெருகுமேயன்றிக் குறைவடையாது. அவற்றின் நலம்பேணி, வாழ்க்கையில் அவற்றைப் பயன்படுத்தும்போது, பயனாளிகளின் வாழ்க்கை ஒளியமயாகத் திகழும்; வளமும் நலமும், அமைதியும், ஆண்நதமும் நிறைந்திருக்கும். மாறாக, தமது பரம்பரைச் சொத்துக்களை, உரிமைகோரி, அவற்றின் நலம் காத்து, பயன்படுத்தாது அலட்சியம் செய்பவர்கள், தமது அடிப்படை மனித உரிமைகளைத் தமக்குத் தாழே மறுப்பவர்கள், மீறுபவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர். இறைநீதி உரிய தண்டனையை அத்தகையவர்களுக்கு வழங்கியே தீரும் என்பது உறுதி.

இன்று நாம், பூர்வீகச் சொத்துக்களான காணி, நிலங்கள்; பொருள், பண்டங்கள்; பணம், நகை நட்டுக்கள் உள்ளிட்ட முதுசங்கள் மற்றும் சீர்தனங்கள் என்பவற்றைப் பெற்றோர்களிடம் உரிமையுடன் கேட்டுப்

பெற்றுக்கொள்கின்றோம். அதனால் அவற்றில் நமக்கு ஓர் அலாதி மோகம்; பெறுமதியும் அதிகம். அதேவேளை, கேளாமலே, நமக்குக் கிடைக்கும் முதுசொத்துக்களுக்கு நாம் அத்துணை பெறுமதியையோ, மதிப்பையோ கொடுத்துவிடுவதில்லை. நம் முன்னோராகிய சான்றோர்கள்; நம்முடைய வாழ்வு, வளமும் நலமும்; சீரும் சிறப்பும்; பெறுவதற்காக, நமக்கு உவந்தளித்த, நலந்தரும் செல்வங்கள், நாம் கேட்காமலே நமக்குக் கிடைத்த, முதுசொத்துக்கள். அதனாலோ, என்னவோ, தற்காலத்தில் மனிதர்கள் அவற்றிற்கு மதிப்புக் கொடுக்கத் தவறி வருகிறார்கள். அவற்றைப் பழையென ஒதுக்கியும் விடுகிறார்கள்.

இரு காலத்தில் பழைய சாமான்கள் என்று வீட்டின் புறக்கோடியில், பராளிப்பாய் உறவுகிக் கிடந்த பித்தளைக் குத்து விளக்குகள், தூண்டாமணி விளக்குகள், குடங்கள், வெண்கலச் செம்புகள்; செப்புச் சருவங்கள், கிடாரங்கள், மற்றும் பஞ்சலோக விக்கிரகங்கள் என்பன இன்று நகரங்களிலுள்ள நகரத்தார் மாளிகைகளின் நடுக்கூடங்களில் உல்லாசமாக வீற்றிருக்கின்ற நாகரிகத்தைப் பெற்றுவிட்டன. பழையெயின் சின்னங்கள், இன்று புதுமையின் அரிய பொக்கிணங்களாக, விலைமதிப்பற்ற தீரியங்களாக, அங்கீகாரம் பெற்று வருகின்றன. நாகரீகங்கள், அநாகரீகங்களாதலும்; அநாகரீகங்கள் மீன் சுழற்சியில் நவீனங்கள் ஆதலும், மனித மனங்களைப் பொறுத்த விடயங்கள். அுன்றாடம் நாம் உலகில் கண்டு கொண்டுதான் இருக்கிறோம். இவை நமக்கு உணர்த்துவது என்ன? ஆன்றோர்கள், சான்றோர்கள் நமக்களித்த அறநெறிகள், வாழ்க்கை விழுமியங்கள், பண்பாடுகள் அனைத்தும் நமது முது சொத்துக்கள்; அவை எமது முதுசங்களும், சீர்தனங்களுமாகும். அவை மீண்டும் நம், வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி அடையும் என்ற நம்பிக்கையைத்தான் உணர்த்துகின்றன.

மனிதனின் கருத்துக்களும் செயல்களும்; பார்வையும் ஆபிப்பிராயங்களும், மனித மனங்களைப் பொறுத்தே அமையும் முற்போக்கு, பிற்போக்கு என்று ஒன்றை வேறுபடுத்தி நோக்குவதும் மனம்தான். மன நலம் முறையாகப் பேணப்பட்டு வந்தால், மற்றெல்லா நலங்களும் முறையாகப் பேணப்படுவதற்கு வழியேற்படும். “மனத்துக்கண் மாக்கிலுன் ஆதல் அனைத்து அறன்” என்கிறார் வள்ளுவர் பெருமான். மனித மனங்கள் தூய்மை பெற்று, அறநெறிகள், வாழ்க்கை விழுமியங்கள் உள்ளிட்ட நமது முதுசொத்துக்கள் நலம் காப்போம், வாழ்வில் நலம் பெறுவோம்.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

குந்ப அமைதி ரூஸ்

கணவன். மனைவி, அவர்களின் பெற்றோர்கள் மற்றும் பிள்ளைகள் ஆகியோர் சேர்ந்து, ஒரே வீட்டில் ஒன்றாக வாழ்வதுதான், பொதுவில், குடும்பம் எனப்படுகிறது. தனிக்குடும்பம், கூட்டுக்குடும்பம் என வகைப்படுத்தியும் கூறப்படுகிறது, குடும்பம் என்னும் சமூக நிறுவனத்திற்கே இணைத்தலைமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. குடும்பத் தலைவன், தலைவி இருவரிடமும் நல்லுறவு, புரிந்துணர்வு, ஒற்றுமை, ஒருவரை ஒருவர் மதித்து அன்பு செலுத்திவாழும் பண்பு, விட்டுக் கொடுத்தல், பொறுமை, தியாகம், அர்ப்பணிப்பு, சமநோக்குப் பார்வை என்பன வாழ்க்கை நீடித்த பண்புகளாக, என்றென்றும் திகழ்ந்தால் அவர்களின் இணைத் தலைமைத்துவம், பண்பும் பயனும் நிறைந்ததாக விளங்கும். “நல்லதொரு குடும்பம் பல்கலைக்கழகம்” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. அது என்றுமே பொய்த்தலில்லை; உண்மைக்கு அழிவில்லை.

பதினாறு பேறுகளும் நிறைவாகப் பெற்றுப் பெருவாழும் வாழ்க, எனப் பெரியோர்கள், சான்றோர்கள் நல்வாழ்த்துக்கள் நல்கத் தொடங்கும் இல்லற வாழ்வில், உடல், பொருள், ஆற்றல் என்னும் மூன்றையும் கணவன் - மனைவி இருவரும், ஒருவருக்கொருவர் முழுமனதோடு உவந்து அர்ப்பணித்து வாழ்க்கைத் துணைவர்களாகி; சம உரிமையுடன் குடும்பத் தலைவன், தலைவி என்ற முறையில், குடும்பத்தின் இணைத்தலைமைத்துவத்தை ஏற்று, குடும்பத்தைத் திறம்பதமானமைத்துவம் செய்து, இல்லறம் என்னும் நல்லறத்தின் நலம் காத்து, வாழும் பெருமை கணவன் - மனைவி உறவில் தான் அடங்கியுள்ளது.

வாழ்க்கையினுடைய அடிப்படைத்தத்துவம் அன்பும், கருணையும், அத்தத்துவம், செயற்படாகும் முதல் களம், குடும்பம் ஆகும். அன்பு என்பது உடலாலோ, மனத்தாலோ, எந்த ஒன்றையும் தன்னோடு இணைத்துப் பிடித்து கொண்டிருப்பது. அப்படி இணைந்துள்ள மற்றொன்றுக்குத் தனது

ஆற்றலைத் தொடர்ந்து அளித்து அதனைக் காத்து வருவது கருணை. ஒரு குழந்தையைப் பெற்ற தாய் அதனை எப்போதும் தன்னோடு இணைத்துப் பிடித்துக் கொண்டோ, அல்லது அது பிரிந்து போய்விடாமல் கண்காணித்துக் கொண்டோ இருக்கிறாள். இது அன்பு அதே காலத்தில் அந்தக் குழந்தை வளர்வதற்கும் வாழ்வதற்கும் தேவையான பால், உணவு இவைகளை அது வளர்ச்சி பெறும் வரையில் ஊட்டிக் கொண்டே இருக்கிறாள். இது தான் கருணை என விளாக்கம் தருகிறார் வேதாத்திரி மகரிஷி.

கணவன், மனைவி இருவரும் அன்பு கருணை இரண்டையும் மூலதன மாகக் கொண்டு இல்லாழ்க்கையை நடத்தி வந்தால் ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை. பினாக்குகள் ஏற்படாமல் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம்.

இறையுனர்வும், அறநெறியும் குடும்ப வாழ்வு வளம் பெறுவதற்கும், நலம் அடைவதற்கும், சரியான வழிகாட்டுதல்களைக் கணவன் – மனைவி ஆகியோருக்கு வழங்குவன். இறையுனர்வ பெற்று, அறநெறியில் நின்று மனிதர்கள் வாழும் வாழ்வதான், ஆன்மீக வாழ்வு ஆகும். அத்தகைய இனிய வாழ்வில், ஓழுக்கம், கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு ஈகை என்பன இல்லற்றை நல்லறம் ஆகக்குவனவாக அமைகின்றன.

இல்லறம் துறவறம் என அறம் இருவகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இரண்டிலும், இல்லறமே நல்லறம் எனச்சான்றோர்கள் போற்றியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இல்லறம் என்பது இல்லத்தில்; கணவன். மனைவி, பிள்ளைகள் இணைந்து குடும்பம் ஆக வாழ்தல் என்பதுடன்; வாழ்க்கையை அறநெறியில் இட்டுச் சென்று, அமைதி பேணி, இனிய வாழ்வு வாழ்தல் என்பதும் ஆகும். கணவன், மனைவி இருவரின் நற்பண்புகள், நன்னடத்தை முறைகள், நற்குண நற்செயல்கள் என்பனவே, இல்லாழ்க்கைக்கு மங்கலம் தருகின்றன. நல்ல மக்களைப் பெற்று, வளர்த்து, பண்புடையோராக்கி; கல்வி அறிவு, அற ஒழுக்கங்களில் மேம்படுத்திச் சலுகத்திற்குப் பணி செய்ய வழங்குதல், நல்லறமும் குடும்பத்திற்குச் சிறந்த அணிகலமும் ஆகும். அப்படிப்பட்ட சிறப்புக்களைக் கொண்டுள்ள இல்லாழ்க்கையே இல்லறம் ஆக மலர்ச்சிபெறுகிறது.

அமைதியான, பசுமை நிறைந்த, சுற்றுச் சூழலில் அமைந்த இல்லம்; இறையருளால் கிடைக்கப் பெற்ற பெற்றோர்கள்; வாழ்நாள் முழுவதும், நலங்கள் அறுபது —

ஈருடல் ஓர் உயிராக இணைந்த, ஒத்த கருத்துடையவர்களாக விளங்கும் கணவன் - மனைவி; அவர்கள் பொருள்டுந்திறன், வாழ்க்கை அனுபவம் கொண்டவர்களாகத் திகழ்தல், அத்துடன் வாழ்க்கை அறத்தை உயிர்போல் காத்து வருபவர்களாக அமைதல்; கஸ்வி, அறிவு, ஒழுக்கத்தில் சிறந்த மக்கள் செல்வம், இனிய நட்பு; புரிந்துணர்வுடன் கூடிய குடும்ப உறுப்பினர்கள்; நிறைசெல்வம்; உயர் புகழ், நிறைவான வாழ்க்கை வசதிகள்; இனிய சற்றம், உறவினர்கள்; நன்மதிப்பு; நோயற்ற வாழ்வு இவற்றுடன் இல்லறத்தில் கூடி மகிழ்ந்து, இறைநிலையோடு இணைந்து, வாழுகின்ற குடும்பமே இனிய குடும்பமாகவும், இலட்சியக் குடும்பமாகவும் திகழ்கின்றது.

மேலே கூறப்பட்ட இலட்சனங்கள் நிரம்பப் பெற்ற இனிமையான குடும்பான வாழ்வே, மனிதர்கள் எல்லோரும் விரும்புகின்றனர். ஆனால் நடைமுறையில், எல்லோருக்கும் அது சாத்தியப்படுவதில்லை. அதற்குக் காரணம், மனிதர்களில் குடிக்கொண்டிருக்கும் அறியாமையும் அலட்சிய மனப்பான்மையுமோகும். தம்மைத் தாமே ஆராய்ந்து தமது குறைநிறைகளை அறிந்து, வாழ்க்கையைத் திட்டமிட்டு, வாழ்வின் நோக்கத்தையும் உணர்ந்து, வாழ்க்கையை ஒழுங்காக நடத்தி வந்தால், விரும்பிய இலட்சியக்குடும்ப வாழ்வினை அடைதல் உறுதியாகி விடும் “எண்ணிய எண்ணியாக்கு எய்துப, எண்ணியார் திண்ணியாகப் பெறின்”, என்கிறார், வள்ளுவப் பெருந்தகை. எண்ணியவர், எண்ணியபடியே செயல் ஆற்றுவதில், உறுதியடையவராக இருக்கப் பெற்றால், அவர்தாம் எண்ணியவற்றை எண்ணியவாறே அடைவர்.

குடும்ப இனிமையையும், அமைதியையும் கெடுக்கும் பினாக்குகள், பிரச்சினைகள், சிக்கல்கள், பூசல்கள் உருவாகுவதற்கும் பற்றிப் பிடித்துக் கொழுந்துவிட்டு எரிவதற்கும், முக்கிய காரணர்களாக அமைபவர்கள், கணவன், மனைவி மற்றும் குடும்ப உறுப்பினர்களே என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். வெளியாரின் தலையீடுகளும், குறுக்கீடுகளும், எரியும் நெருப்புக்கு எண்ணென்றும். ஊற்றுவதாகவே அமைகின்றன. அதுவும் குடும்ப உறுப்பினர்கள் சிலரின் அனுமதியடைநும், ஒத்தாசையடைநும் தான் என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்தால், உண்மை விளங்கும். “தெருவில் சண்டை கண்ணுக்குக் குளிர்த்தி” என்பது பொருள் பொதிந்த கூற்று. இவ்வாறு சீண்டிவிட்டு, வேடுக்கை பார்ப்பவர்களும்; குளத்தைக் கலக்கி, மீன்பிடிக்க முயல்பவர்களும்; குடும்பத்தைக் குழப்பி, ஆதாயம் தேட முயற்சிப்பவர்களும்; பிறர் துன்பங்களில் இன்பத்தை அனுபவிக்க விழைபவர்களும்; மலிந்து

காணப்படும் இன்றைய சமுதாயத்தில் வாழ்வர்கள், நிலைமையை அறிவு பூர்வமாக அறிந்து உணர்ச்சிகளுக்கு இடமளியாது அவற்றைப்பறந்தள்ளி, குடும்ப அமைதி நலம் காத்து வாழவேண்டியது காலத்தின் தேவையும் கட்டாயமுமாகும்.

“நோய்க்கு இடங்கொடேல்”, - இதற்குத்தான் அதி முக்கியத்துவம், தரப்பட வேண்டும். உடல்நலம் கெடுவதற்கான வைரஸ் கிருமிகளை, உடலுக்குட்பு அனுமதித்தல் ஆகாது. அவ்வாறே, வெளியார் தலையீடுகள், குறுக்கீடுகளுக்கும் இடம் அளித்தல் கூடாது. அவைகளும் கொடிய வைரஸ் நோய்க் கிருமிகளே என்றால் மிகையாகாது.

பினாக்குகள் இல்லாத வாழ்வு, அரிதினும் ஆரிது. சிலர் வாழ்க்கையில், அவை சிறியனவாகவும், மற்றும் பலர் வாழ்க்கையில் பெரியனவாகவும் இருக்கலாம். அவைநெற்பயிர்களுடன் சேர்ந்துவளரும்களைகள் போன்றவை. களைகளை வளரவிட்டால், முழு நெற்பயிர்களையுமே காலப் போக்கில் அழித்து விடும். அதனால், களைகளை முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்து விடுகின்றனர். அவ்வாறே குடும்பத்தில் ஏற்படும் சிறு, சிறு பூசல்களையும் ஆரம்பத்திலேயே கிள்ளி எறிந்து விட வேண்டும். வளரவிட்டால் முழுக்குடும்ப அமைதியையுமே அழித்து விடும். அறைக்குள் நடப்பவற்றை அரங்கிற்குக் கொண்டு வருதல் ஆகாது. அதனால், வெளியார் தலையீடுகளை வலிந்து அழைப்பதாக, நிலைமை அமைந்து விடும். குடும்பங்களில் பினாக்குகள் தோன்றாமல் காப்பது உத்தமம். இதைத்தான் “வர முன் காக்க” என்பர். வந்த பின் போக்குவது சிரமமான காரியம் தான்.

குடும்ப வாழ்க்கையிலே, மிக உயர்வாக, நல்ல நண்பராக அருமைத்துணையாக, மனைவியைக் கணவனும்; கணவனை மனைவியும், பரஸ்பரம் மதித்து மரியாதை செய்து வாழவேண்டும். கணவன், மனைவி உறவு தெய்வீகமானது. அதன் நலம் காக்க வேண்டியது, கணவன், மனைவி இருவரினதும் கடமையாகும். ஒருவர், மற்றவரின் உயர்வையும், நற்செயல்களையும் கண்டு பாராட்டி மகிழ்ச்சி தெரிவிக்கத் தவறக்கூடாது. பொருள், பணம் ஈடுவதிலோ, செலவு செய்வதிலோ, சேமிப்பதிலோ, சேர்த்து வைப்பதிலோ, பிறருடன் கொடுக்கல் – வாங்கல் செய்வதிலோ, மனைவிக்குத் தெரியாமல் கணவனோ, கணவனுக்குத் தெரியாமல் மனைவியோ, ஈடுபடுதல், பினாக்குகள் தோன்றுவதற்கு இடம் தரும். மனங்களில், ஒளிவுமறைவு, கள்ளம் கபடம் வைத்துக் கொண்டால் குடும்பத்தில் அமைதி குன்றும்.

கணவன், மனைவி ஆகியோருக்கிடையேயான நட்புறவு மதிப்புகிக்கது. எல்லாத்துறைகளிலும் மேன்மையும் மேம்பாடும் அடைய இருவருக்குமே இந்த நட்பு நலம், வாழ்நாள் முழுவதும் பேணிக்காத்து வர வேண்டியது மிக அவசியம். ஒருவருக்கொருவர் எல்லாத் தேவைகளையும் நிறைவு செய்து கொள்ள, கணவன்- மனைவி நட்பால் மட்டுமே முடியும். கணவன்- மனைவி நட்பின் நலத்தையும், அதன் இனிமையையுந்தான் காதல் என அழைப்பர். “காதல் இருவர் கருத்தொருமித்து ஆதாவுட்டதே இன்பம்” என்று இன்பத்துக்கு இலக்கணம் வகுத்தவர், தமிழ் முதாட்டி, ஒளவையார்.

கணவன் - மனைவி நட்புறவு மேலோங்குவதற்கும் நிலைத்து நீடிப்பதற்கும், ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்து கொண்டு; எவரையும் அல்ட்சியம் செய்யாது, அடக்கியாளமுனையாது; ஒருவர் தேவைகளையும் விருப்பங்களையும் மற்றவர் மதித்து, அவற்றை அடைவதற்கு உதவி, மகிழ்வித்து; ஒருவருக் கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து; சகிப்புத்தன்மை பேணி; இன் சொற்களையே பேசி; கோபம் தவிர்த்து; பரஸ்பரம் நம்பிக்கை, நாணயம் பேணிக்காத்து; சமத்துவம், கரிசனை, தியாகம், பொறுப்புடைமை, கடமை கண்ணியம், கயகட்டுப்பாடு, அன்பு, கருணை, உண்மை முதலிய வாழ்க்கை அறங்கள், விழுமியங்கள் என்பவற்றை இருவருமே உயிர்போல் காத்து, ஓம்பி, வரவேண்டும்.

“யாகாவா ராயினும் நாகாக்க, காவாக்கால்; சோகாப்பர் சொல் இமுக்குப் பட்டு” என்கிறது தமிழ் மறை. காக்க வேண்டியவற்றுள், முதலிடம் கொடுத்துக் காக்க வேண்டியது, எங்கள் நாலை, ஆகும். நாவினால் பேசுகின்ற ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அளந்து பேச வேண்டும்; அதனால் ஏற்படப் போகும் பின் விளைவுகளைச் சிந்தித்துப் பேச வேண்டும். குடும்பத்தில் கணவன், மனைவிக்கிடையே ஏற்படும் பூசல்கள், சச்சரவுகள்; சிறிதோ, பெரிதோ; தொடர்வதற்கும் பூதாகரமாக வடி வெடுப்பதற்கும் பிரதான காரணமாக அமைவது, இருவரிடையேயும் பரிமாறப்படுகின்ற கடுஞ்சொற்கள், வாய்த்தர்க்கம், நெஞ்சங்களைப் புண்படுத்தும் வாக்குவாதங்கள் என்பன. இது அனுபவ உண்மை. தீயினால் கூட்ட புண், உடம்பின் புறத்தில் வடுவை ஏற்படுத்துகிறது. ஆனால் கொடிய சொற்களினால் ஒருவரை, ஒருவர் மாறி மாறி, கடுவத்தினால் ஏற்படும் உட்காயங்கள், புண்கள், வடுக்கள் என்றுமே ஆறாது; வலியைத் தந்து கொண்டே இருக்கும் தன்மையன் அவை. பழிக்குப் பழி வாங்கத்துடித்துக் கொண்டு, தருணத்தை எதிர்ப்பார்த்திருக்கும். நல்ல

சொற்களை, இனிய சொற்களை அளவு அறிந்து, பேசி வந்தால் நன்மையே கிட்டும் நல்லுறவு வளர்ச்சி பெறும். குடும்ப அமைதி நலம் காத்து, ஓம்பி வர, வழி பிறக்கும் “மெளனம் கலக நாஸ்தி”, என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. இடம் அறிந்து, காலம் மற்றும் குழ்நிலை அறிந்து மெளனம் காத்து வந்தால், குடும்பத்தில் எந்தப் பிணக்கும், பிரச்சினையும் தோன்றாமல் தவிர்த்துக் கொள்ள முடியும். கணவன் மனைவியர் ஒருவருடன் ஒருவர் தகாத வார்த்தைகளால் போர் நடத்திக் கொண்டிருந்தால் அந்தச் குழ்நிலையில் வளரும் குழந்தைகளின் மனமும், குணநலமும் உண்மற்று அவர்கள் வாழ்க்கையில் பல உள, உடல் குறைபாடுகள் தோன்ற ஏதுவாகும். செயலுக்கு ஏற்ற விளைவு நிச்சயம். எனவே குடும்ப அமைதி நலம் காத்து இன்பம் காண்போம்.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

முதுமையின் குணிமை நலம்

இவ்வுலகத்தில் வாழுகின்ற மனிதர்கள் அனைவரும் குழந்தை, பிள்ளை, கட்டிளம், முதுமை, மூப்பு என்னும் பருவங்களுக்கூடாக தத்தம் வாழ்க்கைப் பயணத்தைச் செலுத்திச் செல்ல வேண்டியவர்களாக, உள்ளனர். எவருக்கும், எத்தகைய சமூக உயர்நிலையில் உள்ளவர்களுக்கும், காலம் நிர்ணயிக்கின்ற வாழ்க்கைப் பருவங்களிலிருந்து விதிவிலக்குக் கிடையாது. இந்த உண்மையை அறிந்தவர்களே, உண்மையான அறிஞர்கள் ஆவர்.

ஒவ்வொரு பருவமும், மனிதர்களுக்கு இன்பப் பேற்றினை வழங்குவதாகவே அமைகின்றது. மனிதர்கள் வாழும் வழியறிந்து; வாழ்வியல் அளவு, முறை, அறநெறி பேணி, இளமை தொட்டு மண்ணில் நல்லவன்னணம் வாழ்ந்து வருவார்களேயானால், வாழ்வில் இன்பமேயன்றித் துன்பம் இல்லை என்னும் நிலை உருவாகி விடும் என்பது உறுதி.

இளமையில் ஒருவித அழகு தோன்றுகிறது. அது வெறுமேனே உடலழகு ஆகும். இந்தப் புறத்தோற்ற அழகு நிலையான அழகன்று. எனினும், இளமையில் அழகு நலம் மிகவும் அவதானத்துடன், கவனமாக ஓம்பிக் காத்து வரவேண்டியது அவசியம். இது இளமையில் அவரவர் நடத்தை, ஒழுக்க முறைகள் பேணப்பட்டு வருவதைப் பொறுத்தே அமையும். “தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா” என்னும் ஆன்றோர் வாக்கு இதனை உறுதிப்படுத்துகிறது. இளமை நலம் பேணப்பட்டாலே, முதுமையின் இளிமையை முழுமையாகத் துய்ப்பதற்கு அநுசூலமாக அமையும்.

முதுமையிலும், மூப்பிலும் வேறு விதத்தில் அழகுப் பொலிவுகள் தோன்றி, முதியர்களுக்கு இனிமை பயக்கின்றன. இளமை நிலையாமையை அறிந்து, பலர் வாழ்க்கையே அதனுடன் முடிவடைந்து விடுகிறது என்று எண்ணிக் கலக்கமடைகின்றனர். இது வீண் பிரமையாகும். “The best is yet to be”, என்கிறார். ஓர் ஆங்கிலக்கவிவாணர், இளமையை விடச் சிறந்த, அதிசிறந்த

பருவங்கள், முதுமையும், மூப்பும் என்பது அக்கவிலாணர் தரும் கருத்து. எனவே, முதுமையை எண்ணி, இளமையிலிருந்தே அச்சங்கொள்ளத் தேவையில்லை. வாழ்க்கை சுவைப்பதற்கேயன்றித் துன்புறுவதற்காக அல்ல என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு, விவேகத்துடன் வாழ்ந்து வந்தால் ஒரு பொல்லாப்புமில்லை.

வாழ்க்கை என்பது விளையாட்டு. அதை நன்றாக எதிர்கொண்டு வெல்லுங்கள், என்பர் அறிஞர்.

முதுமை, மூப்புப்பருவங்களை வரவேற்று மகிழும் மனப்பக்குவத்தை வளர்த்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஒரு புதிய இயந்திரம் போன்றது இளமை. அதன் சகல உறுப்புக்களும் ஒத்திசொகாக இயங்கும் போது அழகு பொங்குகிறது. பழுதுகள் ஏற்படும் சந்தர்ப்பங்கள் மிகக்குறைவு. சக்தி, வேகம், தங்குதடையில்லாமல் தொழிற் படும் ஆற்றல், வலிமை, நோயின்மைஎன்பன மிக அதிகம். அறிவு, அனுபவங்கள் குறைவு. அறிவு, திறன்கள், மனப்பாங்கு என்பன விருத்தி பெறும் பருவம். மிக அவதானமாகக் கழிக்கவேண்டிய பருவமும் இளமையேயாகும்.

முதுமை, மூப்புப் பருவங்களில் அறிவு, அனுபவங்களால் மனிதர்கள் பொலிவும், ஓளியும் பெறுகிறார்கள். இப்பருவங்களில் தான் தாம் அதுவரை காலமாகத் தேடிக் கொண்ட, முதிர்ந்த அறிவு மற்றும் வாழுக்கை அனுபவங்கள், வாழ்க்கை விழுமியங்கள், ஆண்மீக ஒழுக்க நடைமுறைகள் என்பவற்றைப் போதனைகளாலும், சாதனைகளாலும் முன்மாதிரியாக வாழ்ந்து காட்டுதல் மூலமும் உலகமாந்தர்களுக்கு எடுத்துரைக்கவும், அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும்; அவர்களை வழிப்படுத்தவும்; பிறருக்குப் பயன்தரும் முறைகளில் சேவையாற்றவும், முடிகிறது. இவ்வாய்ப்புக்களைச் சரியாகப் பயன்படுத்தி வாழ்பவர்கள், முதுமையை இனிமையாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும்; சமூகத்தின் மதிப்புக்குரியவராகவும் உள்ளார் என்பதை உணரும் போது, மூத்த பிரஜைகள் வாழ்வில் இனிமை, மகிழ்ச்சி, அமைதி, வாழ்வில் நிறைவு என்பவற்றை அடைகிறார்கள்.

அறிவு, அனுபவம், ஆற்றல் என்பவற்றுடன் எண்ணம், சொல், செயல் என்பனவும் இணைந்து ஒன்றுபட்டு; அவற்றின் தூய்மை நலம் பேணி, மனிதன் மனிதனாகவே வாழும் பருவம் முதுமைப்பருவம் ஆகும். தான் நெறியோடு நலங்கள் அறுபது

வாழ்ந்து ஏனையோருக்கும் எடுத்துக் காட்டாக விளங்கியும் நெறியோடு வாழுத் தெரியாதவர்களால் தனக்கும் சமுதாயத்திற்கும் இழைக்கப்படும் கேடுகளை நீக்கி; கருணையுள்ளங் கொண்டு, தன்னைப் போல், மாந்தர்கள் அனைவரையும்; நெறியறிந்து வாழும் குழந்தைகளை உருவாக்கி, நெறியோடு வாழ்விக்க வேண்டும் என்று முயன்று, தொண்டு ஆற்றும் பருவமே, முதுமைப் பருவம். இது கிடைத்தற்கரிய பருவம். இவ்வுண்மையை உணர்ந்து, தொண்டாற்றி இனிமை காண வேண்டும்.

உடல்நலம், மனநலம், உயிர்நலம் எனும் ஆண்மீக நலம் என்பவற்றை நன்கு காத்து, ஒம்பி அவற்றின் நலம் பேணி வருபவர்களாலேயே, முதுமை நலம் காத்து, முதுமையில் இனிமை காண முடியும் என்பது முழுமையாக உணரப்பெற்றுச் செயற்படுத்தப் படவேண்டிய உண்மையாகும். உடல் வலுமுடியாமல் வீட்டுக்குள் ஓடுங்கிக் கொள்ள வேண்டிய மீளாத்துண்பத்தில் ஆழ்த்தி விடுதலும்; அத்தியாவசியத் தேவைகளுக்கும் பிறரில் தங்கி வாழ வேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய நிலையை அடையச் செய்வதும்; முதியோர்களைப் பற்றிப் பிடித்து, வாட்டுகின்ற நோய்கள், பிணிகள் அங்கக் குறைபாடுகள் என்பனவாகும். அதனால் முதுமையில், நோய்களினால், பீடிக்கப்பட்டுள்ளவர்கள், வாழ்வில் முதுமையில் இனிமை நலம் பெறும் வாய்ப்பையும்; சுதந்திர வாழ்வையும் இழந்து தவிக்கின்றனர். மனநலம் மற்றும் உயிர் நலம் என்பனவும் இழக்கப்பட்ட நிலையில், பூமிக்குப் பாரமாகி விடுகின்றனர். எனவே தான், “நோய்க்கிடங் கொடேல்” எனச் சான்றோர் கூறியுள்ளார்.

மனிதன் பிறப்பு முதல் மரணபரியந்தம், துண்பங் கலவாத இன்பத்தையே பெரிதும் விரும்புகின்றான். இன்பத்தையோ, துன்பத்தையோ, நாம் நமது உடலால் தான் அனுபவிக்கின்றோம். உடல் முழு நலத்துடனும் நல்ல ஆரோக்கியத்துடனும் திகழ்ந்தால் தான் இன்பம், இனிமை என்பன வாழ்வில் இடம் பெறும்; மேலும் தொடரும், உடல்நலம் பாதிப்படைந்தால், எல்லாக்கங்களும், நலன்களும், இன்பங்களும் கெட்டு விட, அந்த இடத்திற்குத் துன்பம் வந்து சேர்ந்து விடுகிறது. இதனை அநேகமானோர் உணர்வதில்லை. அவ்வாறு உணர்ந்து கொள்ள பஸர் மறுத்து வருகிறார்கள். அதனாலேயே, அத்தகையவர்கள், முதுமையில் இனிமை நலம் பெற்று அனுபவிக்கும் அருமருந்தான வாய்ப்பினை இழந்தவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர். செயலுக்கேற்ற விளைவு நிச்சயம் உண்டு.

நோயற்ற வாழ்வு தான் குறைவற்ற செல்லம் என்பது அனுபவ உண்மை, முதலில் ஒருவர் தேடி அடைய வேண்டிய செல்லம், நோயற்ற வாழ்வு எனும் பெருஞ் செல்வத்தையோபாகும். எனவேதான், திருமூலர், “உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவார்” என்று ஒரு பாடலின் முதலடியில் கூறி; “உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேன்” என்று அதன் ஈற்றடியில் கூறியுள்ளார். உடம்பை, அதன் நலத்தைப் பேணவேண்டியதன் அவசியத்தைக் கூறியுள்ளமை நோக்கற்பாலது.

உடம்பை ஓம்புவது; அதன் நலம் காப்பது என்பது; உடல், உயிர், மனம் ஆகிய மூன்றின் தன்மைகளையும் முறையாக அறிந்து அவற்றை ஒருங்கிணைத்து, செம்மையாகப் பேணிக்காப்பதாகும். இம்மூன்றின் நலம், தீரு என்பவற்றிற்கிடையே நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளது. உடல்நலம் பேணப்படுவதற்கு, ஒழுங்கான உடற்பயிற்சியும்; மனம் நலம் காத்து ஓம்புவதற்குத் தியானப்பயிற்சியும்; தற்சோதனை, அகத்தாய்வுப் பயிற்சியும்; மற்றும் உயிரின் ஆக்கத்திற்கு உயிர்ச்சக்தியைப் பேணும், காயகல்பப் பயிற்சியும் அன்றாட வாழ்வோடு இணைத்து, ஒழுங்காகப் பயிற்சி செய்து வந்தால் வாழ்நாட்கள் முழுவதும் உடல், உள், உயிர் ஆரோக்கியத்துடன் வாழுமுடியும் என்று சித்தர் பெருமக்கள் உரிய பயிற்சிகளை வகுத்துத் தந்துள்ளார்கள். அவர்கள் சொற்கேட்டு, நடந்து வந்தால், முதுமையில் இனிமை நலம், உறுதியாகிவிடும்.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

துண்புறிலூர் வாழ்வு நலம்

தற்காலத்தில் அநேகமான மனிதர்கள், துண்பங்களைச் சுமந்து கொண்டு அல்லற்பட்டு, ஆற்றாது கண்ணீர் வழித்தபடி வாழ்ந்து வருவதைக் காண முடிகின்றது. துண்பங்கள், துயர்கள், கவலைகள், நிம்மதியின்மை என்பன ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால், அவரவர் தாமாகத் தேடிக் கொண்ட சம்பாத்தியங்கள் என்ற உண்மை தெரியவரும். எமது துண்பங்களுக்குப் பிறரை நொந்து கொள்வதோ, பிறர் மீது குற்றம் சமத்துவதோ, பழிவாங்க முயற்சிப்பதோ, தகாத செயல்களாகும். இவற்றினால், எமது துண்பங்கள், துயர்கள் பகைமை உணர்ச்சிகள் மேலும் அதிகரிக்குமே தவிர, தணிய மாட்டாது. எமது துண்பங்களுக்கு நாமே பொறுப்படையவர்கள் என்பதை உணர்ந்து நீக்கவும், மீண்டும் வராமல் தவிர்க்கவும் முயற்சித்தால் துண்பம் இல்லாத வாழ்வு வாழ்வது உறுதியாவிடும். தீய உணர்ச்சிகளுக்கு முதன்மை கொடுத்து மனம் போன போக்கிலே போய்க் கொண்டு அறிவை அலட்சியம் செய்து புலன்கள் தரும் சிற்றின்பங்களில் மயங்கிக் கிடப்பவர்கள் அனுபவிப்பது குறுகிய கால இன்பமாகத் தோன்றினாலும், அத்தகைய சிற்றின்பங்கள் நீண்ட காலத் துண்பங்களாக உருவமாற்றம் பெற்று விடுகின்றன. “இன்பம், இன்பம், இன்பம், இன்பத்திற்கோர் எல்லை காணில் துண்பம், துண்பம், துண்பம்” என்கிறார் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார். “தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா” என்னும் புறநானாற்றுப் பாடலடி தரும் உறுதி மொழியும், கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும், செயலுக்கேற்ற விளைவு நிச்சயம் உண்டு.

மனிதர்கள் அனுபவிக்கின்ற இன்ப துண்பங்களுக்குக் காரண கர்த்தாக்களாக அவரவரேயுள்ளனர் என்பதை அறிவுபூர்வமாக அறிந்து கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தால், துண்பங்களைத் தூரத்தி விட்டு இன்பமாக வாழலாம். தமது துண்பங்களுக்குத் தாமே முழுக்க முழுக்கக் காரணர் என்பதை உணர்ந்து தமது மனங்களில் தோன்றும் எதிர்மறை உணர்ச்சிகளான பேராசை, கோபம், கடும் பற்று, உயர்வு - தாழ்வு மனப்பான்மை, முறையற்ற எதிர்ப்பால் கவர்ச்சி, வஞ்சம், பகைமை, வெறுப்பு,

செருக்கு, கர்வம் என்பவற்றை அகற்றுதல், மற்றும் மீளவும் அத்தீய உணர்ச்சிகள் தோன்றாதவாறு அவதானமாக இருத்தல் என்பவற்றின் மூலம் துன்பமில்லாத வாழ்க்கையை வாழ முடியும்.

குடும்பத்திலும், சமூகத்திலும் தொழில் தலங்களிலும் மற்றும் பொது இடங்களிலும் ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, பண்பாடு பேணி, மனித உறவுகளில் விரிசல்கள் ஏற்படாதவாறு மனித உறவு நலம் காத்து ஒம்பி, மனித உறவுகளைச் சீராக அமைத்துக் கொண்டால் துன்பம் இல்லாமல் வாழும் நிலை ஏற்பட்டு விடும்.

“போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து” என்பது ஆன்றோர் வழங்கிய அனுபவ மொழி. இது ஒன்றையே கருத்தில் நிறுத்திக் கிடைத்தவற்றைக் கொண்டு திருப்தியாக வாழ்ந்து வந்தால் துன்பங்கள் இல்லை என்ற சீரிய நிலை எப்தப்பட்டு விடும்.

துன்பம் துயர்களை மறப்பதற்கும் நீக்குவதற்கும் எனச் சிலர் மது, போதைப் பொருட் பாவனை மற்றும் புகைத்தல் என்பவற்றில் ஈடுபெடுகின்றனர். இது “மூட்டைப்புச்சிகளை அழிப்பதற்கு வீட்டைக் கொளுத்தினவன் கதை” போல ஆகி விடுகிறது. தன்னைத் தானே அழிக்கும் முயற்சி இதுவாகும்.

நிலவும் இருட்டும் பகலும் இரவும் மாறி மாறி வருவது இயற்கையே. இவ்வாறு தான் மனித வாழ்க்கையில் இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வருகின்றன. வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதிதான் துன்பங்கள் என்னும் யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றலை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். துன்பங்களையும், துயரங்களையும் மனத்தைரியத்துடன் எதிர்கொண்டு வெற்றி கொள்வதே வீரம். துன்பத்தைக் கண்டு துவண்டுவிடுதல் கோழைத்தனம். துன்பங்கள் நமக்கு நல்வாழ்க்கைப் பாடங்களைக் கற்றுத்தருகின்றன. பட்டறிவு என இத்தகைய அறிவு அழைக்கப்படுகிறது.

இளைஞர்கள் பெரும்பாலும் பரீட்சையில் தோல்வி, காதலில் தோல்வி, வாழ்க்கைத் தொழில் ஒன்றைத் தேடி, அடைய முடியாமையால் ஏற்படும் தோல்வி ஆகியவற்றால் துன்பங்களைத் தாங்கிக் கொள்ள வலுவில்லாத சிலர், விபரீதமான முடிவைச் சுடுதியாக எடுத்துத் தம்மைத் தாமே அழித்துக் கொள்கிறார்கள், இது மாபெருந்தவறு. எதையும் தாங்கும் இதயம் வேண்டும்.

தோல்வி என்பது நிரந்தரமானதல்ல. தோல்விகளை வெற்றியை நோக்கிய பயணத்திற்கு உதவும் படிக்கட்டுக்களாக எண்ணி அவற்றிலிருந்து கற்றுக் கொண்ட பாடங்களைப் பயன்படுத்தி தோல்விகளுக்கான காரணங்களை அறிந்து அவை மீண்டும் குறுக்கிடாமல் தவிர்த்து நம்பிக்கையோடு முயன்றால் வெற்றி நிச்சயம். “முயற்சி திருவினையாக்கும்”. “முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்” என்னும் மகா வாக்கியங்கள் வாழ்க்கையில் செயலாக வேண்டும்.

நம் உணர்ச்சிகளுக்கு இடமளிக்காது, அறிவாளிகளாக நாம் மலர்ச்சி பெற வேண்டும். அறிவாளிகள் அடைய முடியாதவற்றை அடைய வேண்டுமென்று நப்பாசை கொள்ள மாட்டார்கள். ஆகாசக் கோட்டைகள் கட்டுவதில் அருமையான நேரத்தைச் செலவு செய்யமாட்டார்கள். அவர்கள் இழந்தவற்றை எண்ணித் துன்பப்படமாட்டார்கள். நெருக்கடி நிலைமைகள் தோன் றும்போது மனங்கலங்குவதோ. புலம்புவதோ இல்லை. அறிவாளிகள் ஆன்றவிந்து அடங்கிய சான்றோர்கள். பணிவு, அடக்கம், பொறுமை, சகிப்புத் தன்மை, விட்டுக்கொடுத்தல், பிறர் மனங்களைப் புண்படுத்தாமை, அன்பு, கருணை, இருக்கம் போன்ற நற்பண்புகளில் உறைவிடமாக விளங்குபவர் சான்றோர் ஆவர். துன்பங்கள் அவர்களை அனுகுவதற்கு அனுமதி கிடைப்பதில்லை.

பழைய துன்ப நிகழ்வுகளை நினைத்து நினைத்து, மனம் மீட்டு, அசைபோட ஆரம்பித்ததும்; பிறர் நமக்குச் செய்த கொடுமைகள், இன்னல்கள், இடையூறுகள், தீமைகள் என்பன திரும்பவும் நமது நினைவிற்கு வரும். அதனால் அவற்றை எமக்கு இழைத்தவர்களுக்கு எதிராகப் பகைமை, வெறுப்பு முற்றும் சினம் கொள்கின்றோம். பழிவாங்கத் துடிக்கிறோம். கோபம் பாபமாகிவிடுகிறது. அதனால் துன்பங்கள், துயரங்கள் நமக்கு மேலும் மேலும் அதிகரிக்கின்றனவேயன்றிக் குறைந்த பாடல்லை. எனவே, கசப்பான, துன்பமான, வருத்தம் தரக்கூடிய கடந்த கால சம்பவங்களை மனங்களில் தேக்கி வைத்திருக்காது அவற்றை அன்றன்றே மனத்தை விட்டு அகற்றி விடுவதே உத்தமம். அதுவே நாம் துன்பமின்றி வாழ்வதற்கு ஏற்ற விவேகமான வழிமுறையுமாகும். “நன்றல்லவற்றை அன்றே மற்பது நன்று” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. இதனைச் சாதனையில் கொண்டு வருவதற்கு ஆன்மீக பலம் வேண்டும்.

பொதுவாக மனிதர்கள் தமக்குத் துண்பம் செய்தவர்களுக்கு எவ்வாறு, எப்படி, துண்பத்தை வட்டிபோடு திருப்பிக் கொடுக்கலாம் எனச் சிந்தித்தபடி உரிய தருணத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். இத்தகையவர்கள் தமக்குத் துண்பத்தைக் கொடுத்தவர்களை மன்னிக்கத் தயாரில்லை. மறக்கவும் முடியாத நிலையில் உள்ளனர்.

நாம் ஒரு இடத்திலே மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டு மேலே ஆகாயத்தை நோக்கியிட எச்சில் துப்பினால் அந்த எச்சில் நம் முகத்திலே தான் வந்து விழும். இது இயற்கை விதி. அவ்வாறே, நாம் பிற மனிதர்களுக்கோ, பிற உயிர்களுக்கோ செய்யும் தீமைகள். தீங்குகள், கேடுகள், கெடுதல்கள், துண்பங்கள், இம்சைகள் என்பன திரும்பவும் நம்மையே வந்து சேருகின்றன. மெய்ஞ்ஞானமும், விஞ்ஞானமும் இதனை ஏற்றுக் கொள்கின்றன. “முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. “செயலும் பிரதிச் செயலும், சமமாகவும் எதிராகவும் இருக்கின்றன” – விஞ்ஞான விதி.

எமக்கு இன்பமோ, துண்பமோ விளைவிப்பவை முறையே நாம் செய்கின்ற நற்செயல்களும், தீய செயல்களுமே என்பது உணர்ப்படவேண்டிய உண்மை. அதை உணர்ந்து செயற்பட்டு வந்தால் துண்பமில்லாத இன்பவாழ்க்கை வாழ முடியும்.

பிறரால் நமக்கு ஏற்படும் துண்பங்கள், தீங்குகள், கெடுதல்கள், தீமைகள் என்பவற்றை விட நமக்கு நாமே ஏற்படுத்திக் கொள்கின்ற தீங்குகள், துண்பங்களே மிக அதிகமாகும். எனவே, ஒரு செயலைச் செய்ய எத்தனிக்கும் முன் அதன் நலம், தீது ஆராய்ந்து தனக்கோ பிறருக்கோ, அச்செயல் உடனடியாகவோ, பிற்காலத்திலோ நன்மை பயப்பதாயின் அதனைச் செய்யலாம். தீமை பயப்பதாயின் அதனைச் செய்யாது தவிர்த்தல் வேண்டும். எனவே நாம் செய்கின்ற, செய்யப்போகின்ற செயல்கள், சரியா, முறையா, அறநெறிக்கு ஏற்றதா என எம்மையே கேட்டுக் கொண்டு, அறநெறி, நீதி, நியாயத்திற்கேற்ப அது சரியென்றால் அச் செயலால் நமக்குத் துண்பங்கள் வராது. அறநெறிக்கு முரணான செயல்களாக இருப்பின் நிச்சயம் துண்பங்கள் நம்மைத் தீண்டியே தீரும்.

அறியாமையே துண்பத்திற்குக் காரணம் எனப் புத்தர் பெருமான் கூறினார். அவரைத் தொடர்ந்து இற்றை வரை எல்லா ஆன்மீகப் நலங்கள் அழுபது —————— 129

பெரியார்களும் அதையே கூறிவந்துள்ளனர். இது அறிவு சார்ந்த, அனுபவம் தழுவிய, அறம் சார்ந்த மகுட வாசகம் ஆகும். நல்லவற்றை, நல்லோர் வார்த்தைகளை, நல்ல மனித விழுமியங்களை எல்லாம் அலட்சியம் செய்து விட்டு எனக்கு எல்லாம் தெரியும், மற்றவர்கள் சொல்லை நான் என் கேட்க வேண்டும்? அவர்களுக்கெல்லாம் என்ன தெரியும், என்ற அகங்காரம், இறுமாப்பு, ஆணவம் நிறைந்த என்னம், நம்மனத்தை ஆக்கிரமித்து நம்மை ஆட்சி செய்யும் வரை, துண்பங்களும், துயரங்களும் நம்மோடு தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

துண்பங்களிலிருந்து விடுதலை பெற விரும்புவார்கள், அவற்றுடனான உறவைத் துண்டிக்க விழைபவர்கள், மனத்தைக் குழப்பும் விலங்கு எண்ணாங்களை நீக்கி, அறியாமையை அகற்ற முயற்சிக்க வேண்டும். அறியாமை என்பது இருள். இருளை அகற்றுவது ஒனி. அறியாமை என்னும் இருளை அகற்ற அறிவொளியால் மட்டுமே முடியும் என்பது உளங் கொள்ளற்பாலது, அறிவோடு உறவு கொண்டு; அறியாமை, அதனால் ஏற்படும் தீய உணர்ச்சிகளுடன் துறவுபூண்டு, துண்பமில்லாத நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக, “ஊனுடம்பு ஆலயம்” என்கிறார் திருமூலர். “அறிவே தெய்வம்” என்கிறார், வேதாத்திரி மகரிஷி. அறிவு, உடம்பாகிய ஆலயத்தில் கோயில் கொண்டு குடியிருக்கும்போது இந்த ஊனுடம்பு அறிவுத் திருக்கோயிலாக மலர்ச்சியும் எழுச்சியும் பெற்று விடுகிறது. அந்திலையில் துண்பமிலாத வாழ்வு நலம் அடையப் பெறுவது உறுதியாகி விடுகின்றது.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்!

திட்டமிருதல் நலம்

மனிதர்கள் இன்பமான, அமைதியான, திருப்தியான, நிறை வாழ்வையே வாழ்நாட்கள் முழுவதும் வாழ விரும்புகிறார்கள். எஸ்லோருக்கும் இத்தகைய நிறைவாழ்வு கிடைப்பதில்லை. விருப்பங்கள் அடையப் பெறாமைக்குரிய காரணங்களை ஆராய்ந்து அறியும் முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதாகவும் தெரியவில்லை. தோல்விகளைக் கண்டு துன்பப்படுவதோடு நின்றுவிடுகிறார்கள். அதற்கு மேற்கொண்டு, தோல்விகளிலிருந்து, கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் என்ன, என்று அறிந்து, தம்முடைய தவறுகளைத்திருத்தி, வாழ்க்கைப்பாதையில் முன்னேறிச் செல்வதற்கு முயற்சி செய்பவர்களைக் காண்பது அரிதாகவேவன்னது. தோல்விகள் வெற்றிப் படிக்கட்டுக்கள் என்பதைப் பலர் அறிந்து கொள்ள மறுக்கிறார்கள். அதனாலேயே, பலர் விருப்பங்களை நிறைவெசெய்துகொள்ள முடியாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள். வாழ்க்கையில் பெரும் முன்னேற்றங்களைக் கண்ட பெரியோர்கள், பாரிய தோல்விகளையும் எதிர்கொண்டு, அவற்றிலிருந்து மீட்சி பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்களின் வரலாறுகளைப் புரட்டிப் பார்ப்பவர்கள் அறிந்திருப்பார். எனவே தோல்விகளைக் கண்டு துவண்டு, வீட்டு மூலைக்குள் முடங்கிக் கிடக்காது; தோல்விகளுக்கான காரணங்களை அறிந்து, தமது தவறுகளைத் திருத்திக்கொண்டு, தொடர்ந்து, முயற்சிகளை மேற்கொண்டால், வெற்றி நிச்சயம்.

தோல்வி, வாழ்க்கையில் அடையப்பெறும் வெற்றிக்கு, ஒரு தடைக்கல் அல்ல; மாறாக, தமது வெற்றியை நோக்கிய பயணத்தில், தாம் விட்ட பிழைகள், தவறுகள் யாவை? தாம் பின்பற்றும் வழிமுறைகள் சரியா, தப்பா? அறைநெரி சார்ந்தனவா? இல்லையா? என்பனவற்றை ஆராய்ந்து அறிந்து, தமது பிழைகள், தவறுகளைச் சுயமாகவே திருத்தி; வெற்றிப் பாதையில் முன்னேறுவதற்கும், வெற்றியை அடைவதற்கும் உதவும் உரைகல் ஆகவும், கலங்கரை விளக்கமாகவுமே, தோல்வி விளங்குகின்றது. தோல்வியும் வேண்டுவதே என்பதால், எடுத்த காரியத்தில் அலட்சிய மனப்பாங்குட்னோ, முயற்சியின்றியோ இருந்துவிடலாகாது.

வாழ்க்கையில் வெற்றிபெறுவதற்கு, திட்டமிடுதல் மிகப்பிரதான இடத்தைப் பெறுகிறது. உலகியல் சார்ந்த சமூக, பொருளாதார, அரசியல் வாழ்க்கையிலும் சரி; ஆண்மீக வாழ்க்கையிலும் சரி, திட்டமிடுதல் இன்றியமையாததாகும். திட்டமிடுதலில், நோக்கங்களும் குறிக்கோள்களும் வகுத்தல், அதன் முதன்மைக் கூறுகளாக உள்ளது. இந்நோக்கங்களையும், குறிக்கோள்களையும் அடைவதற்குக் கைவசமுள்ள வளங்கள், சாதனங்கள், கருவிகள், காலம் என்பவற்றை முறையாகவும் அளவாகவும் பயன்படுத்தவேண்டும். எதனையும் வீணாக்குதலோ, விரயமாக்குதலோ ஆகாது. குறிக்கோள்களை அடைவதற்குப் பின்பற்றப்படுகின்ற வழிமுறைகள் அறநெறிக்கும் ஒழுக்க நெறிக்கும் உடன்பாடானவையாக அமைதல் வேண்டும். இவ்வாறு, நீதி வழுவா நெறிமுறையில் நின்று பெற்றுக் கொள்ளப்படும் அடைவுகள், பயன்கள், வெற்றிகள் என்பனவே, வாழ்க்கைக்கு நிறைவையும், இன்பத்தையும் கீட்சத்தையும், உறுதியையும் தரவல்லன. குறிக்கோள் இலாது கெட்டேன்” என்கிறார், ஓர் அருளாளர்.

வாழ்க்கைக்குக் குறிக்கோள் மிக அவசியம் என்று கூறும் அதேவேளை, அவை நல்லனவாகவும் அமையவேண்டும் என்பதிலும்; அவற்றை அடைவதற்கான வழிமுறைகள், அறநெறிக்கு உடன்பாடானவையாக விளங்கவேண்டுமென்பதிலும் கண்ணுங் கருத்துமாக இருத்தல் வேண்டும். குறிக்கோளை வகுக்கும் போது, இதனால் என்ன விளைவு ஏற்படும், என்பதை முதலிலேயே உணர்ந்து, நல்லன தேர்ந்து அல்லன தவிர்த்துச் செயலாற்றும் சீரிய பண்பாட்டை வளர்க்க வேண்டும். இதனையே தற்சோதனை என்றும் அகத்தாய்வு என்றும் அறிஞர் கூறுவர்.

விளைவறிந்து, நோக்கங்கள், இலக்குகள், குறிக்கோள்கள் வகுத்துச் செயலாற்றும் விழிப்புநிலையில், நாம் ஆற்றும் செயல்கள் மாவும், தமக்கோ பிறருக்கோ; தற்காலத்திலோ, பிற்காலத்திலோ; உடலுக்கோ, உயிருக்கோ, உடைமைக்கோ; ஊறு நேராவண்ணமும் பாதிப்புக்கள், தீங்குகள் ஏற்படுத்தாதவாறும் கண்காணித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இத்தகைய செயல்களைப் புண்ணியங்கள் என்றும் நற்செயல்கள் என்றும் அறநூல்கள் கூறுகின்றன. “அறத்தால் வருவதே இன்பம்”, என்கிறது தமிழ்மறை. அந்த இன்பந்தான் நிலையான, நிரந்தரமான இன்பம், ஏனைய அறும் சாராத தீய வழிகளாலும், குறுக்கு வழிகளாலும் அடையப்படும் இன்பம், முதலில் இன்ப கைம் போலத்தோன்றினாலும், பின்னர் தீராத துண்பமும், இடும்பையும் தரும்.

இது வெறுமனே வீண் வார்த்தைகள்ல; அனுபவ உண்மை. “வந்த வெள்ளாம் நின்ற வெள்ளத்தையும் அள்ளி வாரிக்கொண்டு போய்விடும்.” என்னும் முதுமொழி, இச்சந்தர்ப்பத்தில் சிந்தித்து உணரப்படவேண்டியது.

வாழ்க்கைக் குறிக்கோள்களைத் தீர்மானிக்கும் போதும், அவற்றை அடையும் வழிமுறைகளை நீர்ணயிக்கும்போதும்; மிக்க அவதானமாகவும், விழிப்பு நிலையில் இருந்தும்; செயற்படவேண்டும் என்பதையே மேற்படி முதுமொழி கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. மனிதர்கள் தமக்கே உரித்தான பகுத்தறிவை, இச்சந்தர்ப்பத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். மானுடத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள இதுவே வழியாகும். தவறினால் உலகம் மனிதர், வாழுத்தகாத இடமாக மாறிவிடும்.

வாழ்க்கையில் நாம், நமது பகுத்தறிவு மூலம், ஒவ்வொரு செயல் செய்வதற்கும் முன்னதாக, ஆற அமர இருந்து, திறந்த தூய மனத்துடன்; காய்தல், உவத்தவின்றி; நடுவுநிலை பேணி; அச்செயல், வினைவு பற்றிய நலம், தீது ஆராய்ந்து; தீது தவிர்த்து நலம் ஏற்று, செயல்பட வேண்டியது, மனித குல மாட்சிக்கும் மாண்புக்கும் இன்றியமையாததாகும். இதனையே மனிதம் என்றும், மானுடம் என்றும், மனித தர்மம், மனிதாபிமானம் என்றும் நூல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. “மானுடம் வென்றதம்மா”, என்ற கம்பன் வாக்கு என்றும் பொய்த்தத்தில்லை; பொய்க்கப்போவதுமில்லை.

தீமையைத் தவிர்த்து, நல்லதே செய்ய நாம் எம்மைத் தயார்ப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இதற்குத்தான் நல்லொழுக்கம் என்று பொயர் தரப்பட்டுள்ளது. பிறர்க்கும், தமக்கும் எவ்வகையிலும், எக்காலத்திலும் தீமை ஏற்படாதபடி, என்னை, சொல், செயல் ஆகிய மூன்றையும் ஒழுங்குபடுத்தியும் சீர்ப்படுத்தியும் கொண்டு வாழ்வதுதான் ஒழுக்க வாழ்வு எனப்படுகிறது. இத்தகைய ஒழுக்க வாழ்வைத்தான், இன்று அமைதியின்றி, அஸ்வற்பட்டு, ஆற்றாது. அழுது கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டும் வாய்விட்டுப் புலம்பி அரற்றிக் கொண்டும், அழிவின் வரம்பில் நிற்கும் மனித சமுதாயம் வேண்டி நிற்கின்றது. இந்த உண்மையை உணர்ந்தும், கருத்திற்கொண்டும் நல்வாழ்க்கைக்குத் திந்டமிடுதல், குறிக்கோள்களை வகுத்தல்; அவற்றை அடைவதற்கான வழிமுறைகள், நெறிமுறைகள் என்பவற்றைத் தீர்மானித்தல் ஆகிய செயன்முறைகளில் ஈடுபடுதல்வேண்டும். “ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான், ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்ப்படும்”, என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

ஒழுக்கமே எல்லோருக்கும் மேன்மையைத் தருவதாக இருப்பதால், நமது ஆருயிரவிடச் சிறந்ததாகவும் உயர்வானதாகவும் போற்றப்படும், என்பது இக்குற்பாவின் பொருளாகும். நமது உயிரினும் மேலான பெறுமதியும் பெறுமானமும் வாய்ந்த ஒழுக்கத்தை முதன்மைப்படுத்தி, அதனை விசாரித்து ஒப்புதல் பெற்று, வாழ்க்கைத் திட்டமிடுதல், வாழ்க்கைக் குறிக்கோள்கள் வகுத்தல், அவற்றை அடைவதற்கான வழிமுறைகளைத் தீர்மானித்தல் என்பவற்றை வடிவமைப்பதுதான், உரியமுறையாகும். அப்பொழுதுதான் மனித வாழ்க்கை, மேன்மை பொருந்திய விழுமிய வாழ்க்கையாக மலர்ச்சிபெறும்.

திட்டமிடாத; குறிக்கோள்களற்ற; அறநெறி, ஒழுக்க நெறி ஆகியவற்றை இலட்சியம் செய்யாத; மனம் போன மார்க்கத்தில், கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என்கிறபோக்கில்; தற்பற்று, பொருட்பற்று என்பவற்றை நிறைவெசய்யும் ஒரே நோக்கில்; தன்முனைப்பு ஒன்றையே கருவியாகக் கொண்டு, தற்காலத்தில் பெரும்பான்மை மனிதர்கள் வாழ்ந்து வருவதாலேயே, உலகில் தனிமனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமுதாய அமைதி, தேசத்தின் அமைதி, ஒட்டு மொத்தமாக உலக அமைதி என்பன இன்று சீரழிந்த நிலையில், மனிதர்கள் இன்று சொல்லொணாத் துன்பத்தில் சிக்கித் தத்தளிக்கிறார்கள். எதிர் காலம் எப்படி இருக்குமோ என்று எண்ணி, எண்ணி ஏங்குகிறார்கள். திட்டமிடல் நலம் காத்து குறிக்கோள் நலம் பேணி, அமைதி பெற்று நலவாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்!

சித்திரைப் புத்தாண்டு நிகழ்வுகள் உணர்த்தும் காலைரூர் முகாமைத்துவ ரூஸ்

சித்திரைப் புத்தாண்டு மங்களகரமாக மலர்கின்றது. வாழ்த்தி, வரவேற்க, மக்கள் ஆவலுடன் காத்திருக்கின்றனர். எல்லோருடனும், நல்வாழ்த்துக்களைப் பகிர்ந்துகொண்டு, மனித நல்லுறவுகளைச் சீர்ப்படுத்திப் பலப்படுத்தும், நன்னாள். வேற்றுமையில் ஒற்றுமை கண்டு களிப்பறும் இனிய நாள். கடந்த காலத்துப் பகுக்கமையை மறந்து, மன்னித்து எல்லோருடனும் நட்புறவு பேணி, விருந்துண்டு மகிழும் அருமையான நாள்.

சித்திரை மாதம் இளவேணிற்காலம். வசந்த ரூது என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. மரம், செடி, கொடிகள், பூத்துக்குலுங்கி இயற்கையின் அழகினைத் துலக்கி, மனிதர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் காலம். ஏனைய உயிரினங்களும் இன்புற்றுக் குதூகலிக்க வாய்ப்பாக அமைந்த காலப்பகுதி. இயற்கையின் கொடை என்றே கூற வேண்டும். மிதமான வெப்ப, தட்ப நிலை, இதமான இயற்கைச் சூழல், பறவைகளின் இனிய கானம் அறுவடைக்குப் பின், வீடு நிறைய உணவுத்தானியங்கள். மக்கள் ஓய்வாக இருக்கும் வாய்ப்பு ஆடல், பாடல், சுத்து மற்றும் விளையாட்டுக்கள் ஆகியவற்றில் ஈடுபாடு கொள்ளவும், பார்த்து இரசிக்கவும் உடலும், உள்ளமும் ஓய்வுபறவும் நேரங்கிடைத்தால் ஒட்டு மொத்தமாக, இல்லாமை இல்லாத இன்பநிலை-இவை இளவேணில் பருவத்து இல்லசணங்கள். மக்கள் யாவரும் குழந்தைகள் இளைஞர்கள், இல்லறத்தார், முதியோர் யாவரும் மனதிற்கு இதும் தரும் இத்தகைய நல்லதொரு சூழ்நிலையில், தத்தும் துன்பம், துயர்கள், கவலைகள், கிளேசங்கள், நோய் நொடிகள், பகுக்கமைகள், வெறுப்புணர்வுகள் யாவற்றையும் ஒருபறும் தள்ளி வைத்து விட்டு, உழைப்பின் பயணையும் அநுபவித்துக் கொண்டு உல்லாசமாகவும் இன்பம் துய்க்கும் ஒரு காலப்பகுதி இளவேணில் பருவம்.

இத்தகைய ஒர் உகந்த காலப்பகுதியைப் புதுவருடப் பிறப்புடன் தொடர்பு படுத்தி அதனைச் சிறப்பாகக் கொண்டாட மகிழி, ஏற்ற ஒரு காலமாகப் பிரகடனப்படுத்திய நம் முன்னோரின் அறிவுத்திறன், காலநிலை ஆராய்ச்சித் திறன், அனுபவத்திறன் சமூக, பண்பாட்டு, கலாசார உணர்வுக் திறன்,

என்பன வியத்தற்கும், போற்றுதற்குமுரியன். ஆயினும், இன்றைய அவதி யுகத்தில் உலகமயமாதல் மாண்யயில் சிக்குண்டு கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம், எனக் கொண்டு விவேகதிற்குப் பதிலாக, வேகத்தைப் பெருக்கி அதனைத் தணிக்க முடியாது. அமைதியற்ற வாழ்வினை வாழ்ந்து கொண்டு காலநேரங்களை மறந்து ஓய்வு ஒழுக்கவின்றி அவதி வாழ்க்கையை நடத்தி வருகின்ற பெரும் பாலான மனிதர்களுக்குப், புத்தாண்டுக் கால மகிழ்ச்சி, இன்ப சுகங்கள் வசந்தகாலத்தின் அரும்பெருமைகள், பண்டிகைக்காலத்துப்பண்பாடு பாரம்பரியங்கள் முன்னோர்களின் சமூக, பண்பாட்டு அறிவுத் திறன்கள் என்பனபற்றி அறிந்து கொள்ளவோ, பின்பற்றி மகிழவோ குடும்பத்தவருடன் கொண்டாடி இன்பசுகம் பற்றவோ அவகாசமில்லை. இப்படியான இயந்திர வாழ்க்கை மனித குலத்தை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருப்பதும், மனிதர்கள் அதற்கு அடிமைப்பட்டு இருத்தலும், நேர காலமுகாமைத்துவத்தைச் சீராகச் செய்யமுடியாமல் தவித்தலும், இன்று சர்வ சாதாரணமாகி விட்டமை, மனித குலத்தின் துற்பாக்கியம் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

காலம், நேரம், அவற்றின் அருமை, பெருமைகள் மனித வாழ்வில் வாழவேண்டியதன் இன்றியமையாகை என்பவற்றை நம்முன்னோர்கள், மிகத்துல்லியமாக ஆராய்ந்து, பல அரிய முடிவுகளை நமக்கு வழங்கி யுள்ளார்கள்.

கால, நேரங்களின் பெறுமதியை நன்கு உணர்ந்து அவற்றுன் இணைந்தும் இசைந்தும், அதேவேளை முரண்பாமலும் மனிதர்கள் வாழ்ந்து வரும்போது, வாழ்வு வளம் பெறுகிறது. காலத்தை அவமதித்து, அதனுடன் முரண்படும்போது மனித வாழ்வு அழிவின் விரிமிப்பிற்கே கொண்டுச் செல்லப்பட்டு விடுகின்றது.

கொட்டிவிட்ட பால், கழிந்துவிட காலம், விட்டுவிட்ட இளமை இவற்றை மீளாப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது முடியாத காரியம். காலத்தோடு ஒட்ட ஒழுகுதல், நேரத்தை முகாமை செய்தல், மனித வாழ்வுப் பாதுகாப்புக்கும், பரிமளிப்பிற்கும், வெற்றிக்கும் மிக இன்றியமையாதன. காலம் பொன் போன்றது என்பதால் அது திருட்டுப்போகாமல் பாதுகாக்கப்படவேண்டியதும், முறையாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டியதும் அவசியம்.

சூரியனுக்கும் காலத்திற்குமுள்ள தொடர்பினை, நம் முன்னோர் விளங்கிக் கொண்டதும், சூரியன் மதிப்பிற்கும், வணக்கத்திற்கும், வழிபாட்டிற்கும், உரியதாயிற்று. “கண்கண்ட தெய்வமாகப் போற்றப்பட்டு, சூரியனின் பெயரால் பண்டிகைகள், விழாக்கள் என்பன கொண்டாப்பட்டு வரலாமிற்று. சூரியனை

முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்ட சௌரம் எனும் மதமும் தோன்றியது. அறுவகைச் சமயங்களுள் ஒன்றாக விளங்கிற்று. சூரியனே, பூமியில், பகல், இரவு பருவ காலங்கள் எனக் காலத்தை நிர்ணயிஞ் செய்கிறது என்பது அறியப்பட்டது. “பூமியிலே மாரியெல்லாம் சூரியனாலே, பயிர் பூப்பதுவும் காய்ப்பதுவும் மாரியினாலே” என்றெல்லாம் கவிஞர்கள் கவிதைகள் புனைந்து உண்மையை தெளிய வைத்தனர்.

எமக்குப் பருவ காலங்கள் ஆறு. சூரியனை மையமாகக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப் படுகின்றன. இளவேனில், முதுவேனில், கார், சூதீர், முன்பனி, பின்பனி என்பனவே அப்பருவங்கள் ஆகும். சித்திரையைத் தொடக்கமாகக் கொண்டு, இளவேனிற்பருவம் ஆரம்பித்து, ஓவ்வொரு பருவமும் இரண்டு மாதங்களைக் கொண்டதாகப், பங்குனி.வரை ஏனைய பருவங்கள் தொடர்கின்றன. எனவே, பூமியில் பகல், இரவு உண்டாவதற்கும், பருவ காலங்கள் ஏற்படுவதற்கும்சூரியனே காரணம். பூமிக்கு மட்டுமல்ல, சூரிய குடும்பத்தைச் சார்ந்த ஏனைய கோள்களுக்கும் ஆதார சுருதியாக விளங்குவது, சூரியனேயாகும்.

சூரியனை முன்வைத்து, யுகம், வருடம், மாதம், நாள், மணி, நிமிடம், நாழிகை, நாடி, விநாடி, தற்பரை என்னும் காலக்கூறுகளை மிகத் தொன்மையான காலத்திலிருந்தே, இந்து மக்கள் கணித்து வருகின்றனர். சோதிடக் கலை, ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினுள் ஒன்றாகும். வானியல் அறிவும் பெற்றுப் பஞ்சாங்கம் கணித்தனர். இன்றுவரை கணித்தும் வருகின்றனர். சூரிய சந்திர கிரகணங்கள் ஏற்படுகின்ற கால நேரத்தை தூல்லியமாகக் கணித்து வெளிப்படுத்த முடிகின்றது. “சோதிடத்தைப் பொய்யென்றால் கிரகணத்தைப் பார்” என்ற கவற்று எம்மிடையே பழக்கத்தில் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சூரியனோடு தொடர்பு பட்டாகச் சௌர வருடம், சௌர மாதம், சௌர மதம் என்பன விளங்குகின்றன. சித்திரை முதலாந்திகதி ஆரம்பிக்கின்ற புத்தாண்டும், சௌர வருடம் தழுவியதாகும். மாதங்கள், மேடம் முதல் மீண்ம் வரை பண்ணிரண்டாக வகுக்கப் பெற்றதும், சௌர மாதம் தழுவியேயாகும். சூரியன் மேட இராசியில் பிரவேசிக்கும் நாள், சித்திரை முதல் திகதியன்று ஆகும். மேடசங்கிராந்திஎன்று சித்திரைப் புதுவருடப்பிறப்பு அழைக்கப்படுவதும் அதனாலேயாகும்.

பழமை மரபு பாரம்பரியங்கள், விழாக்கள், பண்டிகைகள் என்பன மனித வாழ்க்கையோடு எந்றங்கிய தொடர்புடையன. அவை வாழ்க்கைக்கு நலங்கள் அறுபது

வளமும், நலமும், பூரிப்பும், மகிழ்ச்சியும் வழங்குகின்றன. சமூக உறவையும், உறுதிப்பாட்டையும் மேன்மேலும் விருத்தி செய்யவும் பேணவும் உந்துசக்தியாக விளங்குகின்றன. புதுவருப்பிறப்பு, ஆண்டு தோறும் இந்துமக்களால் கொண்டாடப்பட்டு வரும் முக்கிய பண்டிகையாகும்.

சித்திரை வருடப்பிறப்புக் கொண்டாட்டங்கள் மற்றும் இன்பப் பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகள் வெறுமனே கேளிக்கைகள் களியாட்டங்களாக அமைந்துவிடக்கூடாது, என்பதில் எமது முன்னோர்கள் கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்துள்ளனர். மக்களின் உடலும், உள்ளமும் எந்த விதத்திலும் பழுதுபட்டுப் போகாமல் பாதுகாக்கப்படவேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்துள்ளனர். மக்களின் உடலும், உள்ளமும், எந்த விதத்திலும், பழுதுபட்டுப் போகாமல் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்துள்ளனர். எனவேதான், நம் முன்னோர் இந்துப் பண்டிகைகளைச் சமயம், ஆண்மீகம் என்பவற்றுடன் இணைத்து இறை சிந்தனையோடும், ஒழுக்க நெறிமுறைகளை அனுசரித்தும், ஆசாரைஸ்ளங்களைப் பேணியும், கடவுளை முன்வைத்தும் வழிபாடுகள் நடத்தியும், நாள், முசுக்குத்தும், சுபவேளைகள் பார்த்தும் பக்திப் பரவசத்துடன், கொண்டாட மக்களை நெறிப்படுத்தினர். பாரம்பரியமாக அந்நெறிமுறைகள் கையளிக்கப்பட்டு, இற்றறைவரை பேணப்பட்டும் வருகின்றன.

இந்த வகையில், இந்துப் புதுவருடப் பிறப்புக் கொண்டாட்டங்கள், அற்புதமாக வழிவழைக்கப் பெற்று, சமய, சமூக, விழாவாக அமைந்துள்ளாமை போற்றுதற்குரியது. உலகியல் சார்ந்த இன்பங்களை, ஆண்மீகத்துடன் இணைத்து இறையுணர்வுடன் அறநெறிகளை அனுசரித்து அளவுமுறை பேணி, மக்கள் அனுபவித்து வரும்போகு உள்ளத்திற்கோ, உடலுக்கோ, உயிரிருக்கோ எவ்வித பொல்லாப்போ, தீங்கோ ஏற்பாடாது என்ற உண்மையை இந்துப் பெரியோர்கள் சிந்தித்து முன் வைத்துள்ளமை நோக்கற்பாலது. சமய, ஆண்மீக நலனும் சமூக நலங்களும் பேணிக் காத்து ஓம்பப்படுகின்றன. மூத்தோர், பெரியோர், பெற்றோர் ஆகியோர் மதித்து, மரியாதை செய்யப்படுகின்றனர். பண்பாடு, பாரம்பரியம், கலாசாரம், மரபுகள் என்பவற்றின் நலம் பேணப்படுகின்றன. மக்களின் உடல், உள ஆழோக்கியம் மற்றும் சமூக நல்லுறவுகள் நன்கு பேணப்படுவதற்கும் கால, நேரம் என்பவற்றின் அரூமை பொருமைகளை நன்குணர்ந்து, அவற்றை நன்கு மதித்து, நலம் காத்துச் சீரிய வாழ்வு வாழ்வுதற்கும், புதுவருடப் பிறப்புக் கொண்டாட்டங்கள் வழிவகுக்கின்றன என்பதை உணர்ந்து நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

பெற்றோர் - பிள்ளைகள் உரவு ரூஸ்

தற்காலத்தில் சிறுவர்கள், இளையோர்கள் ஆகியோர் வழி தவறிச் செல்வதற்கும், நெறிதவறி வாழ்வதற்கும் சந்தர்ப்பம், குழ்நிலைகள், வாய்ப்பு வசதிகள் என்பன ஊக்குவிப்புக்களாக விளங்குகின்றன. அதேவேளை, அவர்களுக்குச் சரியான பாதையைக் காண்பித்து, நெறிமுறைகளை எடுத்துக் கூறி, சிறுவர்களை வழிப்படுத்துவதற்கு பெற்றோர், பெரியோர், சமூக மற்றும் சமயத்தலைவர்கள் பலருக்கு நேர அவகாசமில்லை. வேறு சிலருக்கு முடியாமலும் உள்ளது. “கேட்போர், மேய்ப்போர் இல்லையென்றால் தமிழ் சண்டப்பிரதண்டம்” என்றொரு பழமொழி, நம்மவரிடையே பழக்கத்திலிருந்து வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதனைப் பலர் இன்று அறிவுதில்லை.

சிறுவர், இளையோர், உரிய பருவம் வரும் வரை; தாம் தமது சொந்தக்காலில் நின்று, சுதந்திரமாக வாழுக்கூடிய நிலைமையை எட்டும் வரை; தமது உணவு, உடை, உறையுள், கல்வி மற்றும் அத்தியாவசிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்குப் பெற்றோர், குடும்பத்தவர் மற்றும் சமூகத்தவர் ஆகியோரிலேயே தங்கி வாழுவேண்டியவர்களாக உள்ளனர். நல்ல பழக்கவழக்கங்கள், நன்னடைத்தை முறைகள்; ஒழுக்க, பண்பாட்டு விழுமியங்கள் என்பனவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளவும், கற்றுக்கொள்ளவும் சிறுவர், மற்றும் இளையோர் ஆகியோர்; பெற்றோர், குடும்ப உறுப்பினர், மற்றும் வாழும் சமூகத்திலுள்ள பெரியோர்கள், ஆசிரியர்கள், முத்தோர் ஆகியோரிலேயே தங்கியுள்ளனர். எனவே, அவர்களை நெறிப்படுத்தி, நல்வாழ்வுவாழ்வதற்கு வழிப்படுத்த வேண்டியகடமையும், பொறுப்புடைமையும் கொண்ட பெற்றோர், பெரியோர் ஆகியோர் அவற்றைத் தட்டிக்கழிக்கவோ, அவகாசம் இல்லையென்று உதாசீனம் செய்யவோ கூடாது. எனவே, சிறுவர்களை, உரிய பராயம் அடையும் வரை; பெற்றோர், பெரியோர்கள் தாங்கி, அவர்களை வழிப்படுத்தி, நற்குடிமக்களாக வளர்த்து, சமூகத்திற்கு வழங்க வேண்டியவர்களாக உள்ளனர்.

பெற்றோர், பெரியோர்கள் ஆகியோர், தம் பிள்ளைகள் மற்றும் இளையோர்களை விடப் பண்மடங்கு வாழ்க்கை அனுபவங்களைக் கொண்டிருப்பவர்களாவர். அத்தகைய மதிப்பு வாய்ந்த அனுபவங்களை அவர்கள் தமிழ்களே பதுக்கி வைத்திருத்தலாகாது. அவை, பிறர்க்குப் பயன்படுவதற்காக, வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும். தாம் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்த சொத்துக்களைப் பிள்ளைகளுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கும் பெற்றோர்கள்; தாம் பெற்ற வாழ்க்கை அனுபவங்கள், கற்ற வாழ்க்கைப் பாடங்கள் ஆகியவற்றையும், நேர்மையாகத் தம் பிள்ளைகளுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து, செயற்படுதல் மிக அவசியம். இவ்வாறு பெற்றோர், பிள்ளைகளுக்கு வழங்குதல் அவர்களின் கடமை. அவற்றைப் பெற்று அனுபவித்தல் பிள்ளைகளின் உரிமை.

நமது முன்னோர்கள் தமது வாழ்வியல் அனுபவங்களை அடுத்து வந்த சந்ததியினருக்கு வழங்கி வந்தமையினால் தான் எமக்கென்று பண்பாடு, கலாசாரம், மரபு, பாரம்பரியங்கள் என்பன கட்டியெழுப்பப்பட்டு, அவை நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. மனித நாகரிகம், பண்பாடு இற்றைவரை தொடர்ச்சியாக வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. அவற்றை அடுத்த சந்ததியினருக்குக் கையளிக்க வேண்டிய கடமையிலிருந்து நாம் ஒதுங்கிக்கொள்ள முடியாது என்பது இக்காலத்தவரால் உணர்ந்து கொள்ளப்படவேண்டும்.

பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரை, பத்து வயதிலிருந்து பதினாறு வயது வரையிலான பருவம் மிகமுக்கியமானது. பெற்றோர்களினால், பிள்ளைகள் சூப்ந்து கண்காணிக்கப்படவேண்டிய காலப்பகுதி இதுவாகும். பிள்ளைகளின் உடல் வளர்ச்சி, உடலியல் மாற்றங்கள், உளவளர்ச்சி, சமூக விருத்தி, ஒழுக்க விருத்தி என்பன துரிதமாக ஏற்படுகின்ற பருவம். கல்வி கற்கின்ற பாடசாலைப் பருவமும் இதுவே. புதிய நண்பர்களுடன் பழகிப் பரிச்சயம் பெறுவதும் இப்பருவத்திலேயே தான். ஒத்த வயதினர் குழுக்கள் மற்றும் விளையாட்டுக் குழுக்கள், பல்வேறு சமூக நிறுவனங்கள் என்பவற்றில் அங்கத்துவம் பெற்றதொடங்கும் பருவமும் இதுவேயாகும். வீட்டில் பெற்றோர்களுடன் முரண்படுவதும், சுதந்திரமான போக்கினை விரும்புவதும், இந்தப் பருவமே. இப்பருவத்தில் பிள்ளைகள் முளைகொண்டு வளர்ச்சியும் பெறுகின்றனர். ஆக்கமும் கேடும் இப்பருவத்தில், பிள்ளைகளுக்கு ஏற்படும் சாத்தியக்கூறுகள் இருப்பதால்; பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், பெரியோர்கள்

ஆகியோர் விழிப்புடனும், விலேகத்துடனும் இப்பருவப் பிள்ளைகளைக் கண்காணித்து; மிக அவதானமாகவும் சாதுரியமாகவும் நல்லுறவு பேணியும்; ஆலோசனைகள், புத்திமதிகள் வழங்கியும்; வழிப்படுத்தி வரவேண்டியது இன்றியமையாதது. முன்னரைப் போலன்றி, தற்காலத்தில், தகவல் மற்றும் தொடர்புச் சாதனங்களின் துரித விருத்தி; தகவல் பரிவர்த்தனை, பரிமாற்றம் என்பன துரிதப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையைக் கருத்தில் கொண்டு, பெற்றோர் செயற்பட வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

பெற்றோர் சிலர் தமது வேலைப்பட்டு காரணமாகவோ; பிள்ளைகள் ஓரிடத்திலும், தாம் பிறதோரிடத்திலும் பிரிந்து வாழ்வதனாலோ; தமது வழிகாட்டல்களையும், வாழ்க்கை அனுபவங்களையும் தம் பிள்ளைகளுடன் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாமல் உள்ளது. அதனால் பாரிய விளைவுகளைப் பின்னர் எதிர்நோக்க வேண்டியவர்கள் ஆகின்றனர்.

பெண் பிள்ளைகளுக்குத் தாய்மார்களும்; ஆண் பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையர்களும், ஆலோசனை கூறியும்; வாழ்ந்து காட்டியும், வழிகாட்ட வேண்டியது அவர்கள் கடமை. பருவ மாற்றங்களினால் ஏற்படுகின்ற பாலியல் உணர்ச்சிகள், அச்சங்கள், உள்ளக் குழந்தைகள், மன அழுத்தங்கள் என்பன இப்பருவப் பிள்ளைகளுக்குப் புதிய அனுபவங்களாகும். சொல்லவும் முடியாமல், விழுங்கவும் முடியாமல் தத்தளிப்பார். இத்தகைய புதிய அனுபவங்கள் காரணமாக, பிள்ளைகள் திகில் அடையக்கூடும். சிலருக்கு மனோநிலை பாதிப்படையவும் கூடும். வீட்டில் பெற்றோர், மற்றும் குடும்ப உறுப்பினர்களுடன் முரண்பாடுகள் ஏற்படும். நடை, உடை, பாவனைகளில் வேறுபாடுகள் தோன்றும். இவையாவும் பருவக் கோளாறுகள் என்றான்னித் தட்டிக் கழித்தலாகாது. பெற்றோர் இவற்றைக் கவனத்தில் கொண்டு, உரிய முறையில் பிள்ளைகளுக்கு உதவி, அவர்களுடன் பரிவுடனும், நட்புறவுடனும் பழகி, அவர்கள் எதிர்நோக்கும் இப்பிரச்சினைகளுக்கு, அவர்களுடன் இணைந்து, தீர்வு காண உதவவேண்டும். அவ்வாறு பெற்றோர் உதவத் தவறும் பட்சத்தில், தவறான வழிகளில் அப்பிள்ளைகள் செல்ல நேரிடும்.

இந்தகைய சந்தர்ப்பங்களில், இவர்களுக்கு ஆலோசனைகள் வழங்குவார்கள், பெரும்பாலும் இவர்களோடு ஒத்த வயதுடைய நண்பர்கள் ஆகவே இருப்பர். இது எதைப்போன்றெதெனில், கட்டுபலனற்ற ஒருவனுக்குக் கட்டுபலனற்ற இன்னொருவன் கோல் பிடித்து, வழிகாட்டுமாப் போன்றதற்கு நலமங்கள் அறுபது

ஒத்ததாகும். வேறு சில தீயவர்களும், முன்வந்து சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, அவர்களைத் தூர்ப்பிரயோகம் செய்யத்துணிவர். விஷயமறிந்த, அனுபவம் மிக்க பெற்றோர்கள் முன்வந்து, சரியான ஆலோசனைகளைத் தம் பிள்ளைகளுக்கு, ஓழிப்பு மறைப்பின்றி, எடுத்துக் கூறி, வழிகாட்டி வருவார்களோயானால், பிள்ளைகள் தீயவர் வலையில் சிக்கி நெருக்கிடைக்களுக்குள்ளாகிக் கெட்டுப் போவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளமுடியும். பிள்ளைகளும் பண்புடையவராகவும், சமூகத்தின் நன்மதிப்பினைப் பெற்றுத், தமக்கும், தம் குடும்பத்திற்கும் நற்பெயரைச் சம்பாதித்தவராகவும், விளங்குவார்.

பிள்ளைகள், சிறுபராயத்தில் தம்முடைய பழக்க, வழக்கங்களை எவ்வாறு பழகிக்கொள்கிறார்களோ என்பதைப் பொறுத்தே அவர்களின் எதிர்கால வாழ்வு, சீருள்ளதாகவோ, சீரற்றதாகவோ அமையும் என்பது பெற்றோரால் உணரப்படவேண்டும். “தொட்டிற் பழக்கம், இறுதிவரை” நிலைத்து நிற்கும் என்பது அனுபவ வாக்கு இதனை உணர்ந்து, தம் பிள்ளைகளின் எதிர்கால நல்வாழ்வில் சிரத்தை கொண்ட பெற்றோர், பிள்ளைகளை நன்கு பேணி, நல்ல வழிகளைக் காட்டி, ஓழுக்க நெறிகளை வாழ்வில் ஓம்பி, வாழ, நெறிப்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும்.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

எண்ணரை வாழ்வு நுலம்

நும் எண்ணமே நமது வாழ்வாக அமைகின்றது. ஒவ்வொருவரினதும் வாழ்க்கைக்கு விளைநிலம் மனம்தான். எண்ணம், சொல், செயல், என்பன மனத்திலேயே தோன்றுகின்றன. மனத்தின் தன்மையே அதிலிருந்து பிறக்கின்ற எண்ணங்களின் தன்மையாகவும் உள்ளன. “தாயைப் போலப் பிள்ளை; நூலைப்போலச் சீலை” என்னும் பழமொழி இதனைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. பூசணி விதையிலிருந்து பூசணிக் கொடிதான் தோன்றும்; புடோல் தோன்றாது. இதுவே இயற்கை நியதி. நல்ல தூய மனத்திலிருந்து நல்ல தூய எண்ணங்களே தோன்றுகின்றன. நல்லெண்ணங்களே நல்ல, இனிய, பயனுள்ள இன்பத்தைத் தரக்கூடிய சொற்களாக, பேச்சாக வெளிப்படுகின்றன. நல்ல சொற்கள், இனிய வார்த்தைகள், பயனுள்ளன பேச்கக்கள் மற்றும் உரையாடல்கள் தனக்கும் பிறர்க்கும் இன்பத்தையும், இத்ததையும், மகிழ்ச்சியையும், அமைதியையும் வழங்குவதோடு மனித இடைத்தொடர்புகள், உறவுகள், நட்பு நலம் என்பனவற்றைச் சீராகப் பேணுவதற்கும் பேருதவிபுரிகின்றன.

தீய எண்ணங்கள், கெட்ட உணர்வுகள் என்பன மனித மனங்களில் தோன்றி எதிர் மறை எண்ணங்கள், உணர்ச்சிகள் மற்றும் பயனற்ற வீண் எண்ணங்கள், உருவாக்கத்திற்குக் களம் அமைக்கின்றன. தீய எண்ணங்களே வன்சொற்களாகவும், பயனில்லா சொல் வார்த்தைகளாகவும் அமைதியையும் மகிழ்ச்சியையும் கெடுத்துப் பகைமையையும், வெறுப்பையும் ஏற்படுத்துவனவாயும் விளங்குகின்றன. தீய எண்ணங்கள், கெட்ட எதிர்மறையான உணர்ச்சிகளின் விளைவாக: தீயச் செயல்கள் விளைச்சலாக அறுவடை செய்யப்படுகின்றன. வன்செயல்கள், பாலியல் வல்லுறவுகள், ஆட்கடத்தல்கள், கொலைகள், கொள்ளைகள், சண்டைச் சச்சாவுகள் என்பன போன்ற தீய செயல்கள் மற்றும் இலஞ்சம், ஊழல்கள், மோசடிகள் அதிகார துஷ்பிரயோகங்கள் என்பன இன்று சமுதாயங்களில் பல்கிப்பெருகிக் காணப்படுகின்றன. அதனால் தனிமனித, குடும்ப, சமூக, நேச, உலக

மட்டங்களில் அமைதி, மகிழ்ச்சி, ஆனந்தம் போன்ற நல்லனவெல்லாம் நம்மிடமிருந்து விரைவாகப் பறிபோய்க் கொண்டிருக்கின்றன. துன்பப் பெருக்கங்களுக்கு அடிப்படையில் மனித மனங்களில் குடி கொண்டுள்ள தீய எண்ணங்கள், கெட்ட உணர்ச்சிகள் என்பன வெளிப்பாடாகி தீய சொற்கள், தீய செயல்கள், வன்முறைகள் ஆக வடிவம் பெறுதலே காரணமாகின்றன.

“கெடுவான் கேடு நினைப்பான்.” என்பது பொருள் பொதிந்த அனுபவ மொழி.

மனிதனின் தீய எண்ணங்கள், கெட்ட உணர்ச்சிகள், தீங்கான குண இயல்புகள் பொதுவாக ஆறு வகையாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் என்பனவே அந்த ஆறும் ஆகும். அவற்றை முறையே பேராசை, சினம், கடும் பற்று, முறையற்ற பால் கவர்ச்சி, உயர்வு – தாழ்வு மனப்பான்மை, வஞ்சம் எனத் தூய தமிழில் கூறுவர்.

செயலுக்கேற்ற விளைவுநிச்சயம் உண்டு. இறைநீதியிலிருந்து எவருக்கும் விதிவிலக்குக் கிடையாது. இயற்கைச் சட்டத்தை எந்த வல்லாளானாலும் தமக்குச் சாதகமாக மாற்றியமைக்க முடியாது. அது வழங்கும் தீர்ப்பை ஏற்று அனுபவிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. அதனாலேயே விளைவறிந்து, எண்ணங்களை மனதில் தோற்றுவிக்க வேண்டும்; சொற்களை வாயினால் பேசவேண்டும்; செயல்களை உடலினால் ஆற்றவேண்டும்; என அறிவு நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. கேட்டு நடந்தால் உண்டு உயர்ச்சி. மறுத்து மனம் போன்போக்கில் விளைவுகளைப் பற்றிச் சிந்திக்காது நடந்தால், தாழ்ச்சி உறுதியாகிவிடும். பின்னர் கவலைப்பட்டுப் பயனில்லை. விளைகள் நல்லவையோ, தீயவையோ அவற்றை அனுபவித்துதான் ஆகவேண்டும். ஆள்பவன் முதல் ஆஸப்படுபவன் வரை நீதி ஒன்றுதான்.

“தீதும் நன்றும் பிற்தா வாரா” என்று நம் முன்னோர் உறுதியாகக் கூறியுள்ளனர். நல்லவை ஆற்றமுடியாவிட்டாலும்; தீய எண்ணங்கள், கடுஞ் சொற்கள், தீங்கான செயல்கள் ஆகியவற்றைத் தவிர்த்துக் கொண்டாலே, அதுவே அறமாகும். மனித வாழ்க்கை, மனத்தின் தன்மைக்கு ஏற்பவும், மனதில் தோன்றும் எண்ணங்களின் தன்மைக்கு ஏற்பவுமே, அமைகின்றன. அதனாலேயே எண்ணமே வாழ்வு என்று சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளனர். நல்ல எண்ணங்கள், நல்ல சொற்கள், நற்செயல்கள் என்பன நல்ல, இனிய,

இன்பமான மனித வாழ்வுக்கு ஆதாரமாகின்றன. மாறாக தீய எண்ணங்கள், தீய சொற்கள், தீய செயல்கள் என்பன வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற துன்ப துயரங்கள், கஷ்ட நஷ்டங்கள் என்பவற்றிற்குக் காரணமாகின்றன.

யாரை யார் நோவது? தன்னைத்தான் நோகவேண்டும். பிறரை நோவதால் பயனில்லை. துன்பம் நேரும்போது தன்னை ஆராயவேண்டும். எதனால் தனக்குத் துன்பம் நேர்ந்தது எனச் சிந்தித்து, அறிந்து அத்துன்பத்திற்குக் காரணமாக அமைந்த தீய எண்ணங்களை மனதிலிருந்து நீக்கிவிடவேண்டும். மீண்டும் அத்தகைய தீய எண்ணங்கள் மனதில் தோன்றாத வண்ணம் தம் மனதைக் கண்காணித்துக் கொள்ளவும் வேண்டும்.

இத்தகைய இயற்கை நியதியை உணர்ந்து விழிப்புடன் செயற்பட்டாலே, வாழ்க்கையில் உயர்வு நிச்சயம். இன்பநிலை தானே வந்து கிடைத்துவிடும். மாறாக மனத்தின் போக்கிற்கு இடங்கொடுத்து, எண்ணைத்தைக் கட்டவிழ்த்து விட்டுவிட்டால் துன்பம்; அமைதியின்மை, அழிவு நிச்சயம். இவற்றுள் எது வேண்டும் என்பதை நாம் அறிவின் துணையுடன் உணர்ச்சிக்கு அடிப்படியாது நாமே தீர்மானித்துக்கொள்ளவேண்டும். நமக்கு ஏற்படும் நன்மைக்கும் தீமைக்கும், நம் எண்ணங்களே கட்டளைக்கல் என்னும் உண்மையை ஏற்று அதற்கேற்ப, நம் எண்ணங்களைச் சீரமைத்துக் கொண்டு விழிப்புடன் வாழ்ந்து வந்தால், நம் வாழ்வில் எந்நாளும் இனப்மேயன்றித் துன்பமில்லை என்னும் சீரிய உயர்நிலை எய்தப்பட்டுவிடும்.

எண்ணம் அறிவைப் புறக்கணித்துவிட்டு உணர்ச்சி வயப்படும்போது அதுவே ஆசை, கோபம், கடும் பற்று, முறையற்ற பால் கவர்ச்சி, உயர்வு - தாழ்வு மனப்பான்மை, வஞ்சம் ஆகிய ஆறு தீய குணங்களாக விளங்குகின்றது. எண்ணம் அறிவு வயப்பட்டு தனது நிலையுணர்ந்து முழுமைபெறும்போது நிறைமனம், சகிப்புத்தன்மை, ஈகை, கற்பு, சமநோக்கு, மன்னிப்பு, அன்பு, கருணை என்ற நற்குணங்களாக அதே எண்ணம் மாற்றம் பெற்று விடுகின்றது. மனித நேயம், ஆன்ம நேயம் என்பன ஒங்கி ஒங்கி வளர்கின்றன. தீய எண்ணம் ஒன்று தோன்றுவதற்கு ஒரேபொரு முறை மனதில் இடம் கொடுத்துவிட்டால் போதும்; பல தீய எண்ணங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரிசையாக வந்து கொண்டிருக்கும். நிறுத்தவே முடியாமல் போய்விடும். அது மட்டுமல்ல தீய எண்ணங்கள் திரும்பத்திரும்ப நம் மனதிலே விடாப்பிடியாகத் தோன்றிச் செயல்வடிவம் பெற, நம் நலங்கள் அறுபது

மனதிலேயே வேட்கையையும் உந்துதலையும் ஊற்றெறுக்கச் செய்து, செயலாக மாற்றம் பெற முயற்சிக்கும். உத்வேகத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவது இப்பாத காரியமாகிவிடும். இதனாலேயே தான் உள்ளத்தால் உள்ளவும் தீதே” என்றும் “உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்” என்றும், “மாந்தர்தம் உள்ளத்தனைய உயர்வு” என்றும் வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறி எம்மை வழிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மனதில் எண்ணங்கள் தோன்றுவது இயற்கையே, எனினும் தூய்மையான நல்ல எண்ணங்களுக்கு மட்டுமே ஊக்கமும், ஆக்கமும் கொடுக்க வேண்டும். தீய எண்ணங்கள், உணர்ச்சிகள் என்பன மனதில் தோன்றாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒருவேளை தோன்றினாலும் அக்கணமே அதை நிராகரித்து, அன்றே மறந்துவிட வேண்டும். அதேவேளை, ஒரு நல்ல எண்ணாத்தை மனதில் தோற்றுவித்து அவ்விடத்தை நிரப்பிவிடவேண்டும். ஓர் எண்ணாம் மனதில் எழும்போது அதனை ஆராய்ந்து, அந்த எண்ணம் தனக்கும் பிறருக்கும் நன்மை தருமாயின், தீமை வினைவிக்காததாயின்; அத்தகைய நல்ல எண்ணாத்தை வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். செயலாக்கவேண்டும். உயர்வான நல்ல எண்ணாத்தால் எண்ணியவருக்கும் உயர்வு, உலகுக்கும் உயர்வு. எனவே எண்ணாத்தின் நலம் பேணிக் காத்து ஓம்பி நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

சாந்தி ரூலம்

இக்காலத்தில், உலகெங்கணும் சாந்தி, சமாதானம் பற்றிய பேச்கக்களே, மக்களிடையேயும்; சமூக மற்றும் அரசியல் தலைவர்கள், சந்திப்புக்களிலும்; மகாநாடுகளிலும் பெரிதும் இடம்பெற்று வருகின்றன. ஆயினும், பேச்சளவிலும், எழுத்தளவிலுமே; சாந்தியும் சமாதானமும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளனவேயன்றி; நடைமுறை வாழ்க்கையிலோ, செயலிலோ அவை காணப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. மனித வரலாறு ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்து, இற்றை வரை, இதே நிலைமைதான் இருந்து வருகிறது.

போர், கலவரங்கள், பகைமை, வஞ்சம், அட்டேழியங்கள், பங்காளிக் காய்ச்சல்; இன், மத, சாதி மோதல்கள்; படையெடுப்புக்கள், சண்டை ச்ச்சரவுகள்; அழிவுகள், அனர்த்தங்கள் - இவை பற்றிய விபரிப்புக்கள், விளக்கங்கள், நிகழ்வுகள் என்பனவே வரலாற்று நூல்களின் பெரும் பகுதிகளை நிரப்பியுள்ளன. அமைதி, சமாதானம், சாந்தி என்பன மிக அரிதாக, இடையிடையே தலைகாட்டி மிகக்குறுகிய காலத்திற்குள், மங்கி மறைந்து விடுவதாகவே வரலாற்றுக்குறிப்புக்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. போர், அதன் முடிவில் அமைதி, மறுபடியும் போர் இதுதான் மனித நாகரிக வரலாறு எனப்படுகிறது.

உலகில் போர், ஒரு பரந்த சமுத்திரம் என்றால், அமைதி ஒரு துளி பால் போன்றதாகும். ஒரு துளி பால், பெரிய சமுத்திரத்தினுள் விடப்படும்போது. அந்த ஒரு துளி பால், அதன் தன்மையைக் குணத்தை இழந்து விடுகிறது. அவ்வாறே, மனித நாகரிக வரலாற்றில், அமைதி, சமாதானம், அத்தி பூத்தாப் போல் எப்போதாவது ஒரு தடவை ஏற்பட்டாலும், பயனுறுதி வாய்ந்ததாகத் தொடர்ந்து நிலைப்பதில்லை. போர் நிலைமைகளை வலிந்து ஏற்படுத்துவதில் அவாஞ்சை கொண்டுள்ள இவ்வுலகில் அமைதி மறைந்துறைகின்றது. வெளிப்பாட்டைய அதற்கு அனுமதியில்லை.

போர் நிலைமைகள், போர் மூட்டங்கள் பல வகையில் காணப்படுகின்றன. நாடுகளுக்கிடையேயோ, நாட்டிற்குள்ளேயோ, ஆயுதங்களின் பாவனையுடன் நடைபெறவதுதான் போர் என்பதல்ல. தனிமனிதன் தன்னுடன் போர் புரிந்த வண்ணம் இருக்கின்றான். போருக்கம், மனிதனின் இயல்புக்கங்களுள் ஒன்று. எனினும் உணர்ச்சி வயப்பட்டு, அதனைத் தூர்ப்பிரயோகம் செய்தலாகாது. குடும்பங்களில் அவற்றின் உறுப்பினர்களிடையே போர் நடைபெற்றுக்கொண்டே இருக்கிறது. பெரும்பாலும், உரிமைப்போர் ஆகவே உள்ளது. சமூகங்களில் பல்வேறு குழப்பங்கள், கொந்தளிப்புக்கள், வண்செயல்கள் பாலியல் வண்முறைகள், அடாவடித்தனங்கள் நிகழ்ந்த வண்ணமுள்ளன. இவையாவுமே மனித நல்லுறவைக் கெடுப்பன, நிம்மதியைக் குழப்புவன்; சாந்தி, சமாதானத்தைக் குலைப்பன; அவை எல்லாமே போர்கள்தான். அவை போழிவுகளை ஏற்படுத்தவல்லன என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தும், அவற்றின் மேல் மோகங்கொள்வது ஏன் என்பதுதான் புரியாத புதிராக உள்ளது.

உலகில் புற அரங்கங்களில் நடைபெற்று வருகின்ற போர்களைவிட, மனிதரின் உள்ளரங்கங்களில் - அகத்தில் - நடைபெறுகின்ற போர்களே, மிகக் கொடுமையான தீமைகளையும், அழிவு சிதைவுகளையும் ஏற்படுத்துகின்றன, என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியம். உடல் உளநோய்களுக்கும் ஏதுவாகின்றன; புற அரங்கப்போர்களுக்கும் காரணமாகின்றன. போரும் சமாதானமும் மனித மனங்களிலேயே ஆரம்பமாகின்றன; போதிக்கப்படுகின்றன.

புற அரங்கப்போர்கள் கண்களுக்குப் புலப்படக்கூடிய அழிவுகள், அனர்த்தங்கள் ஏற்படுத்துகின்றன. அதனால், அப்போர்கள் எல்லோரினதும் கவனத்தையும் ஈர்க்கின்றன. அப்போர்களை நிறுத்துவதற்காகப் பல்வேறு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. மனிதர்கள் ஓவ்வொருவரினதும் உள்ளரங்குகளில் அதாவது அவர்களின் மனங்களில் இடையறாது, சதா நிகழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்ற போர்கள், அழுத்தங்கள், சலவனங்கள், சஞ்சலங்கள், குழப்பங்கள், கொந்தளிப்புகள், ஏமாற்றங்கள், விரக்திகள் என்பவற்றை, நிறுத்துவது பற்றிச் சிந்திப்பவர்கள், ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு முயற்சிப்பவர்கள், எத்தனை பேர்? அவை, கணத்துக்குக் கணம், மனிதரில் ஏற்படுகின்ற உட்சிதைவுகள், உடைவுகள், இறுக்கங்கள், உள்ளார்ந்த அழிவுகள் எத்துணை பாரதூரமானவை என்பது

பற்றிக் கணக்கெடுத்து, மதிப்பீடு செய்பவர்கள் யாரும் உள்ளனரா? எவரும் இற்றைவரை முயற்சிகள் செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

புற உலகில் - வெளியரங்கில் நடைபெறுகின்ற போர்கள் மனிதனின் உள்ளரங்குகளில் தோன்றிப், பின்னர், வெளி உலகிற்குப் பரவுகின்றன. பேராசை, கடும் பற்று, சினம், ஏற்றத்தாழ்வு உணர்ச்சிகள், முறையற்ற பால்கவர்ச்சி, வஞ்சம், பொறாமை போன்ற தீயகுணங்களின் எழுச்சியே உள்ளரங்கப் போர்களுக்கு உந்து சக்தியாக அமைகின்றன.

ஒரு நக்கக் கொடியையோ, செடியையோ படப்பன்ன வேண்டுமாகில், அதன் மூலவேரப் பிடிங்கிவிடவேண்டும். கொப்புகள், கொம்பர்களை வெட்டி, அதனை முற்றிலாக அழித்தொழித்து விடமுடியாது. மூலவேர், அக்கொடி முளைத்த இடத்திலேயே உள்ளது; அது படர்ந்து பெருகியிருக்கின்ற இடங்களில் அல்ல. அவ்வாறுதான், புற உலகில் நிகழுகின்ற போர், வனசெயல்கள், குழப்பங்கள், சண்டை, சக்சரவுகள் என்பவற்றை நிறுத்த வேண்டுமானால்; அவற்றின் மூலஸ்தானத்தை, மூல காரணத்தைச் சரிவர அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அவற்றின் மூலஸ்தானம், ஊற்றுக்கண் அவை தோன்றிய இடம்தான்; அந்த இடம் மனித உள்ளமாகும். இன்றைய அத்தியாவசியமும், அவசரமுமான தேவை என்னவெனில், மனித உள்ளரங்குகளில் நடைபெற்று வருகின்ற போர்களை, போராட்டங்களை உடனடியாக நிறுத்தும் முயற்சிகளில், சிரத்தையோடு இறங்குவதேயாகும். போரின் மூலவேர், அது தோன்றிய மூலமாகிய உள்ளத்திலேயே நிலை கொண்டுள்ளது. எனவே, மனித உள்ளங்களைத்தான், அங்கு படிந்துள்ள அழுக்குகளை - எதிர்மறைக் குணப்பண்புகளை, அடியோடு நீக்கி, தூய்மைப்படுத்துதலை முதல் காரியமாகச் செய்ய வேண்டும். உள்ளத்தில் சாந்தி, அமைதி, சமாதானம் தோன்றவேண்டும்.

உள்ளத்தில் உண்மை ஓனி உண்டாகில்; வாக்கில், செயல்களில், ஒளியுண்டாகும் என்கிறார் பாரதியார். மனத்தின் தூய்மைதான் உள்ளொளி. அதுவே உண்மை எனப்படுகிறது. வாயினால் பேசப்படுகின்ற சொல்லின் தூய்மைதான், வாய்மையாகும். “வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின், யாதொன்றும் தீமை இலாத சொல்ல” என வாய்மைக்கு வரைவிலக்கணம் தந்துள்ளார் வள்ளுவப்பெருந்தகை. எவர்க்கும் தீமை பயக்காத; தீங்குகள், துண்பங்களை, எக்காலத்திலும் ஏற்படுத்தாத சொற்களையே தெரிந்து, நலங்கள் அறுபது —————— 149

பேச்சில், உரையாடல்களில் பயன்படுத்துதல், வாய்மை அறமாகும். மெய்யினால், அதாவது உடலினால் ஆற்றப்படுகின்ற செயல்களின் தூய்மை, மெப்மீமை எனப்படுகின்றது. மனத்தூய்மை, சொல் தூய்மை, வினைத் தூய்மை என்பன மனிதர்களினால் அடையப்பட்டு விட்டால், மனித உள்ளங்களில் அலைபாய்ந்து கொண்டிருக்கும், உள்ளரங்கப்போர், பனிப்போர் என்பன நிறுத்தப்பட்டுவிடும். எனவே மனித உள்ளங்களில் உண்மை ஒளி உண்டாகில், குடும்பத்தில், சமுதாயத்தில், நாட்டில், மண்டலத்தில், ஈற்றில் உலகம் முழுவதிலும் அமைதி, சாந்தி, சமாதானம் என்பன ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்தல் உறுதியாகிவிடுகிறது.

“உன்னைத் திருத்திவிடு. உலகம் திருந்தி விடும்.” என்பது பொருள் நிறைந்த மகா வாக்கியம். இது பெரிதும் வலியுறுத்துவது, மனிதனின் உள்ளரங்கச் சீராக்கத்தையேயாகும்.

சாந்தி, சமாதானம், அமைதி - இன்றைய உலகில், தேடப்பட்டு வருகின்ற பண்டமாக விளம்பரப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றதே தவிர, அடையப்பட்டுவிட்டதாகக் கூறமுடியாது. மனிதன் அறிவோடு பிறந்தும், அறியாமை இருளில் சிக்குஞ்சு தவிக்கின்றான். ஆற்றல்கள் நிறைய இருந்தும், ஆற்றாமையால் அமைதியிழந்து அல்லப்படுகின்றான்.

“சாந்தியை எங்கே தேடுகின்றார்கள்? வெளியுலகிலே தேடுகின்றார்கள். ஒன்றை, அது இல்லாத இடமெல்லாம் தேடி வருகின்றார்கள். எப்படிக் கிடைக்கும்? ஒரு பொருளை அது இல்லாத இடங்களில் தேடி அலைவதில் பயன் கிடைக்கப் போவதில்லை. அது வெறுமேனே நடிப்பு; பாசாங்காகவே, தேடுதல் அமைந்துவிடும். எனவே, அப்பொருள் உள்ள இடத்தில், மறைக்கப்பட்டிருப்பினும்; மறைத்துக் கொண்டிருக்கும்திரையைவிலக்கிவிட்டு, அதனைத் தேடினால், அது கிடைத்துவிடும். அதுவே, புத்திசாலித்தனம். மனிதர் ஒவ்வொருவரும் தன்னுள்ளே சென்று அழுக்குத்திரைகளை அகற்றிவிட்டு, தேடினால் நிச்சயம் சாந்தியைக் கண்டு கொள்ளலாம். அகத்தில் ஊற்றெடுக்கும் சாந்தி, அமைதி, புறத்தே பிரவாகித்து மலர்ச்சி பெறும்போது, எங்கும் சாந்தி நிலவும். அது நிரந்தரமான சாந்தியையும் அமைதியையும் நல்குவதாக அமையும். மற்றும்படி, பேச்கவார்த்தைகள் மூலமோ உடன்படிக்கைகள் மூலமோ, ஒப்பந்தங்கள் கைச்சாத்திடுதல் மூலமோ நிரந்தர சமாதானத்தை உலகிலோ, நாட்டிலோ சமூகங்களிடையோ

எற்படுத்தமுடியாது என்பது வரலாறு தரும் உண்மை. இன்னும் சிலர் போர், வன்முறைகள் மூலம் அமைதியை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கின்றனர். சமாதானத்திற்கான அனுகுமுறையாகப் புராண இதிகாசங்கள் காலந்தொட்டுப் போர் புரிதல் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இதனைத் துவ்ஷ்ட, நிக்கிரக, சிவ்ஷ பரிபாலனம் எனக் கூறுகின்றனர். தீயவர்களை அழிப்பதன் மூலம் நல்லவர்களைக் காப்பாற்றுதல் என்பது அதன் பொருள்.

யத்த தர்மம் எனக் கூறப்படுகிறது. யத்த தர்மத்தின் அடிப்படையில், நடத்தப்படுவது என்பது; அதர்மம், அநீதி, அநியாயம் என்பன மேலோங்கிக் காணப்படும் தற்கால உலகில், சாத்தியமில்லை. எனவே, வன்முறைகளால், அடக்குமுறைகளால், போர்கள் மூலம் ஏற்படுத்தப்பட்ட சமாதானம், நிலைத்து நீடித்ததாக வரலாற்றுச் சான்றுகள் இல்லை.

மனித உடலில் ஏற்பட்டுள்ள புண்ணுக்குள் காணப்படுகின்ற ஊத்தைச் சவ்வு எனப்படும் அழுக்குப் படிவை, அப்படியே வைத்துக்கொண்டு, அப்புண்ணின் மீது எத்தகைய சிறந்த மருந்தைப் பூசி வந்தாலும், எத்தனை நாட்கள் தொடர்ந்து அவ்வாறு செய்து வரினும், புண் ஆழிக்குண்மாகப் போவதில்லை. அவ்வாறே உள்ளத்தில் அழுக்குகளை நிறைத்துக்கொண்டு, சாந்திவேண்டி, உரக்கக் கூவிப் பிரார்த்தனை செய்வதாலோ, தவம் இயற்றுவதாலோ, சாந்தி, அமைதி ஒருபோதும் கிடைக்கப்போவதில்லை. புண்ணுக்குள் படிந்துள்ள ஊத்தைச் சவ்வினை அகற்றித், துப்புரவு செய்துவிட்டு, அதன்மீது மருந்து போட்டால் புண் விரைவில் குணமாகிவிடும். உள்ளத்தில் தேக்கி வைத்துள்ள அழுக்குகளை, மேலும் பெருக விடாது, அகற்றித் தூய்மைப்படுத்தியின், தூய உள்ளத்தில் தோன்றுவதுதான் சாந்தி, எனவே சாந்தியைப் பறத்திலே தேடி அடையமுடியாது. நமது உள்ளத்தை தூய்மை செய்து பண்படுத்துவதின் விளைவாகவே, நமக்குள்ளே, உள்ளாந்து காணப்படும் சாந்தியைக் கண்டு கொள்ள முடியும். அதன்மூலம் வெளியே அமைதி, சமாதானம் தோன்ற முடியும். சாந்தி, அமைதி, சமாதானத்தை உள்ளும் பறமும் நிலைத்திடச் செய்ய, இதுவே ஒரே வழியாகும் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

சும்மா இருத்தல் என்னும் திறனை விருத்தி செய்து அதன் நலம் காத்தல் என்பது ஒரு மிகப் பெரிய மனித சாதனை. சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற திறன் அரிது; அதனைப் பெறுவது மிக அரிது; அதன் நலம் நலங்கள் அழுபது

காத்து ஒம்பி வருதல் அரிதினும் அரியதாகும். உடலுக்கும் மனத்திற்கும் அகப்புறக்கருவிகரணங்களும் இயங்கும் அதேவேளை, ஒய்வு அளித்தல் என்பதே சும்மா இருத்தல் என்பதாகும்.

எல்லோருமே, மனங்களில் தேவையற்ற குப்பை கூளங்களைச்சுமந்து கொண்டு பாரமிகுதியால், அதன் அழுத்தத்தால் அல்லல்பட்டு, அழுது ஆற்றாது கண்ணீர் வடித்த வண்ணமே, வாழ்நாட்களைக் கழித்து, ஈற்றில் மடிந்து போகின்றார்கள். ஆற்றிவடைய மனிதனுக்கு இது தேவைதானா? இதற்கு மாற்று வழி கண்டு பிடிக்கும் இயலுமை மனிதனிடம் நிறையவே உண்டு. அதுதான் சும்மா இருத்தல் என்னும் சீரிய வழி. சும்மா இருத்தல் என்பது உடற்கைமை, மனச்சுகை இரண்டையும் ஒருசேர இறக்கி, ஒரு புறம் வைத்து விட்டு, மனிதன் அவற்றிலிருந்து தூர விலகி இருத்தலாகும். அத்தகைய உயர்வான விழுமிய நிலை எம்தப்படும்போதுதான் சாந்தி உதயமாகும். தனிமனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமுதாய அமைதி நாட்டில் அமைதி, தொடர்ந்து உலக அமைதியென்னும் வற்றாத நன்னிதி பெற்று உலக மாந்தர் அனைவரும் உய்யவேண்டும்.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

உணர்ச்சிக்கட்டுப்பாடு நலம்

தற்காலத்தில் பெரும்பாலான மனிதர்களிடம், உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகள், பெருமளவில் நிலைகொண்டிருப்பதைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. பல அகத்தூண்டிகளும், புறத்தூண்டிகளும் இதற்குக் காரணமாக அமைகின்றன. அவர்களிடம் உள்ள இயலறிவு, பகுத்தறிவு, பட்டறிவு, கற்றறிவு, மற்றும் இவற்றினால் பெறப்பட்ட ஆற்றல்கள் அணைத்தும், உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புக்களின் மூன் குரியனைக் கண்ட பனிபோல் செயலிழந்து, வலிமையற்று விடுகின்றன. மனிதத்தன்மைகள், மனிதப் பண்புகள், நல்லொழுக்க நடைமுறைகள், மனிதனர் விட்டு விலகி, வெகுதூரம் சென்று விடுகின்றன. தீயோர் சேர்க்கையும் அவர்களை, வலிய வந்து, அணைத்துக் கொள்கின்றன. மனிதர்கள் அந்நிலையில், மிருக உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமைப்பட்டு, மனிதத் தன்மைகள், பண்புகள், விழுமியங்கள் என்பனவற்றை இழுந்து விடுகின்றனர். மனித உடலமைப்பில், அங்க அடையாளங்களில் மட்டுமே, மனிதர்கள் போலத் தோற்றமளிக்கின்றனர்.

அறிவு சொல்வதைக் கேட்டு; நலம், தீது ஆராய்ந்து; தீயனவற்றை விலக்கி, நல்லனவற்றை ஏற்று; நல்ல வண்ணம் வாழ மறுத்தும், மறந்தும் வருகின்ற மனிதர்கள், தற்காலத்தில் பெருகி வருகின்றமையினாலேயே; தனிமனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமுதாய அமைதி, நாட்டின் அமைதி, உலக அமைதி என்பன குன்றிக் குறைந்து வருகின்றன. எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும் என்பதை எவராலும், எதிர்வு கூறமுடியாத அவல நிலைக்கு மக்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். உலக்கை தேய்ந்து உளிப்பிடியான கதையாகி விட்டது. அறிவுக்குப் பதிலாக, உணர்ச்சிகளுக்கு முதலிடமளித்து, உணர்ச்சி வயப்பட்டும்; நலம், தீது, ஆராயாமல் மனம் போன்போக்கில்; புலன்கள் வயப்பட்டு ஆற்றும் கருமங்கள், செயல்களின் விளைவே; இன்றைய அமைதியின்மை, வன்முறைகள் குழப்பங்கள், கொந்தளிப்புக்கள், வன்செயல்கள் என்பவற்றின் பெருக்கமாகும். செயலுக்கேற்ற விளைவு

தப்பாமல் கிடைக்கும் என்பது இறைநீதி; இயற்கை நீதியுமாகும். அத்துடன் விஞ்ஞானமும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது.

ஆயினும், மனிதர்கள் இத்துணை துண்பங்கள், அவைங்கள், அனர்த்தங்கள் என்பவற்றைச் சந்தித்த பின்னரும், அவற்றிலிருந்து பாடங்களைக் கற்றுக் கொள்ள மறுத்து வருகிறார்களே, என்பதுதான் புரியாத புதிராகவும்; விசனத்திற்குரியதாகவும் இன்றுள்ளது. “கற்க மறுப்பவன் வாழ மறுக்கிறான்” என்பது கல்வியியலாளர் தரும் பொன்மொழி; பொருள் பொதிந்த கூற்று. இதன் உண்மையை இன்று நிதர்சனமாகக் காண்கின்றோம்.

அறிவு, உணர்ச்சி, உடல் என்பவற்றின் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சியே, மனிதனின் ஆரூபை வளர்ச்சி எனப்படுகிறது. இம்முன்றும் சமநிலையில் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கும் போதே, மனித நடத்தைகள், நடவடிக்கைகள். பண்பாடு பேணுதல் என்பன சீராகவும் செம்மையாகவும், தனக்கோ, பிறருக்கோ எக்காலத்திலும் தீமைகள் ஏற்படாத வகையிலும், சிறப்பாக விளங்கும். இவற்றின் மிகை வளர்ச்சியோ அல்லது குறைவளர்ச்சியோ, கேடுதல்களையும், கெடுதல்களையுமே உண்டுபண்ணும்.

பண்டைய கல்விமுறை, விழுமியக் கல்விக்கு முக்கியத்துவமளித்து; மனிதரில் மனிதப் பண்புகளை, மனிதத் தன்மைகளை, மனித விழுமியங்களை வளர்த்து; மனிதர்களாக வாழ்வதற்கு வழி செய்தது. தற்காலக் கல்விமுறை; உலகியல் சார்ந்த, விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப, வணிகக் கல்விக்கும் அதிலிருந்து விருத்தி செய்யப்படுகின்ற, அறிவு, திறன், மனப்பாங்கு என்பவற்றிற்குமே, முதன்மையும், முக்கியத்துவமும் வழங்கி வருகிறது. இத்தகைய கல்விமுறை, உலகியல் சார்ந்த வாழ்க்கைத் தர உயர்வுக்கு வழிவகுக்கும் அதேவேளை, மனிதரின் ஆன்மீக, ஒழுக்க, பண்பாட்டு விழுமியங்களின் விருத்திக்கும் மனிதர்களை மனிதத்தன்மைகள் கொண்ட மனிதர்களாக உருவாக்குவதிலும், சற்றுப் பின்னடைவில் உள்ளமை, அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. அறிஞர்களும், கல்வியாளர்களும் இத்தகைய கருத்துக்களை ஆய்வுமூலம் கண்டறிந்து குறிப்பிட்டுள்ளனர். இக்கால மனிதர்களில் பலரும், தத்தம் புலன்களுக்கு அடிமையாகி, புலன்களின் வழி மனதைச் செலுத்தி ஈற்றில் அவஸ்தைப்படுகிறார்கள். பேராசை, கடும் பற்று, சினம், உயர்வு - தாழ்வு மனப்பான்மை, முறையற்ற பால் கவர்ச்சி, வஞ்சம்,

ஊழல், திருட்டுத்தனம், பொறாமை, ஆரோக்கியமற்ற போட்டி போன்ற எதிர்மறை எண்ணாங்கள், செயல்கள் என்பவற்றில் சிக்கிக் கொண்டு அற்றின் பெரும் பிரச்சினைகளிலும், துன்பம் துயர்களிலும்; ஏமாற்றங்களிலும் மாட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். சமூகத்தவர்களுக்கு வழிகாட்டிகளாகவும்; தலைவர்களாகவும்; விளங்குபவர்கள்கூட; இத்தகைய இழிசெயல்களையும், ஈனக் செயல்களையும் செய்து; மனிதத் தன்மைகள், மனிதாபிமானம், மனிதம், மானுடம் என்பவற்றில் கீழ்நிலையை எய்துகின்றனர்.

இன்று, எத்துறைகளிலும், ஒன்றை அடைவதற்குப் பலத்த போட்டிகளைச் சந்திக்க வேண்டியுள்ளது. போட்டி என்று வந்துவிட்டால் வழி முக்கியமில்லை; தர்ம வழியோ, அதர்ம வழியோ; எதில் சென்றும் நினைத்ததை, எப்பாடு பட்டும் அடைந்துவிடுவதிலேயோ; கண்ணாகவும் கருத்தாகவும் உள்ளனர். இவை பெரும்பாலும், ஆரோக்கியமற்ற போட்டிகளாகவே காணப்படுகின்றன. நேர்மை, நீதி, உண்மை, நடுவு நிலைமை, தர்மம், அறநெறி, அஹிம்சை என்பன இங்கு பெரும்பாலும் பறந்தள்ளப்பட்டு விடுகின்றன. சுய நலம், தற்பற்று, பொருட்பற்று, அகந்தை, மமதை உள்ளிட்ட தீய உணர்ச்சிகளே அறிவை விடப் பன்மடங்கு வலிமையும், ஆற்றலும் கொண்டு செயற்படும். குறுக்கு வழி, சுருக்க வழி, குட்டி முந்துதல், மிரட்டல்கள், வன்முறைகள், கடத்தல்கள், கழுத்தறுப்புக்கள், ஏமாற்றுதல்கள், இலஞ்சம், ஊழல்கள், கறுப்புச் சந்தை உத்திகள், மொட்டைக் கடிதங்கள், இருட்டிப்புக்கள், சண்டித்தனங்கள் என்பன வழிமுறைகளாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பாவங்கள் செய்வதற்கு அஞ்சுவதோ, நானுவதோ, பின்விளைவுகள் பற்றிச் சிந்திப்பதோ, அவர்கள் வாழ்க்கையில் இடம்பெறுவதாக இல்லை.

கல்விக்குப் பயன் அறிவு; அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கம் என்னும் உயர்நிலைப்பாடு, பண்டைய கல்வி முறை தந்த பரிசு. தற்காலத்தில், கல்விக்குப் பயன் உணர்ச்சி; உணர்ச்சிக்குப் பயன் அறிவை மழுங்கச் செய்தல், ஆசையைப் பெருக்குதல்; பொருட்பற்றையும் தன்னலப் பற்றையும் ஊக்குவித்தல்; அடைவு முக்கியமேயன்றி அடையப்படும் வழியும் முறையும் அல்ல, என்னும் நிலைப்பாட்டிற்கு வலுவுட்டுதல், என்பதாகி விட்டது. உணர்ச்சிகள் எல்லாமே கூடாதனவல்ல; நல்ல, நன்மையான உணர்வுகள்; உயர்வான உணர்ச்சிகள் மனித ஆக்கத்திற்கும், மானுடத்தின் உயர்ச்சிக்கும் உறுதுணையாகவும் அமைகின்றன என்பதையும் நாம் கருத்திற்கொள்ளுதல் வேண்டும். அங்டு, இராக்கம், கருணை, காருண்யம், தலை, விட்டுக்கொடுத்தல், நலங்கள் அறுபது

சகிப்புத் தன்மை, தியாகம் போன்றன உபர்வானதும், உன்னதமானதுமான உணர்வுகளோபாகும். நலம், நீது ஆராய்ந்து; பிரித்தறிய உதவுவது, மனிதனிடம் இயல்பாகவே உள்ள பகுத்தறிவாகும். பகுத்தறிவு, செயலற்ற நிலையிலேயே, தீய உணர்ச்சிகள், மனிதரை அடிமைப்படுத்தி விடுகின்றன. அன்பு, கருணை, இரக்கம் முதலிய நல்லுணர்வுகள் வெறுமனே உணர்வு மட்டுமல்ல, தெய்வீகச் சக்தியுமாகும். ஆண்மீகம் சார்ந்ததும் கூட, என்பது உணர்ப்படவேண்டும். அறிதல் என்பது பொதிகச் செயன்முறை என்றும் அறிஞர் கூறுவார். எதிர்மறை உணர்ச்சிகளின் வேகத்தைத் தணித்துத் தவிர்க்கவும்; தூய நல்லறிவையும் நல்லுணர்வையும் வாழ்வில் ஏற்றிப்போற்றி, அவற்றின் நலம் காத்துப்பேணவும்; வேண்டுமாகில் உலகியல் சார்ந்த நல்லீன நடைமுறைகளும்; ஆண்மீகம் சார்ந்த ஒழுக்கவிழுமியங்களும் இணைந்து மனித நல்வாழ்வுக்கு வேண்டிய வழிமுறைகளை வகுத்து நடைமுறைப்படுத்தவேண்டும். இம்முயற்சியில் வெற்றி காண்பதிலேயே எதிர் காலச் சுப்ரீசம், நலம், வளம் யாவும் தங்கியுள்ளது.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

சினம் தவிர்த்தல் நலம்

சினம் தவிர்த்தல் எனும் மனித நலம், மனித குல மேம்பாட்டிற்கும்; மனிதர்களிடையே நல்லுறவு பேணுதலுக்கும்; தனிமனித, குடும்ப, சமுதாய அமைதி காப்பதற்கும், மிகவும் இன்றியமையாததும் வேண்டற்பாலதும் ஆகும். “கொடிது, கொடிது, வறுமை கொடிது” என்கிறார் ஓளவையார். இன்றைய நிலையில் பார்க்கப் போனால், கொடியவற்றுள் எல்லாம் கொடியதாகவும், கொடுமை மிகுந்ததாகவும், துண்பம் தருவதாகவும் இருப்பது, கோபம் என்றால் அது மிகையாகாது. இது சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டியதில்லை. சினம், எத்துணை அழிவை விளைவிக்கவல்லது என்பதும்; பிரச்சினைகளையும், பகைமையையும், வஞ்சத்தையும் ஏற்படுத்தி மனித உறவைச் சீரழிக்கக்கூடியது என்பதும்; ஓவ்வொருவருக்கும், ஓவ்வொரு விதத்திலே அனுபவங்களாகக் கிடைத்திருக்கும். கோபம் எழுந்தால், அது பிறர் உள்ளங்களையும் புண்படுத்தித் தீராத வடிக்களை ஏற்படுத்துவதோடு; தனது உடல் நலம், மன நலம், உயிர் நலம் யாவற்றையும் கேடுறச் செய்கிறது. தற்காலத்திலும் துண்பம், துயர்களை ஏற்படுத்தி; பின்னரும் தொடர்ந்து துண்பம், துயர்களை நீடிக்கச் செய்யும் ஒரு தீய உணர்ச்சி வயப்பட்ட, கொடிய பகையுணர்வு சினமாகும். அத்தகைய தமக்கும் பிறருக்கும் கெடுதலையே செய்யக்கூடிய; எள்ளாவு நன்மை இல்லாத, இந்தச் சினத்துடன், நாம் ஏன் உறவு கொள்ளவேண்டும் என்பதைச் சற்று ஆற்றுமா இருந்து, சிந்தித்துப் பார்த்துத் தெளிவு பெற்றால், உண்மைநிலையை உணர முடியும். அப்பொழுது, சினத்துடனான உறவைத் துண்டித்து, அதனுடன் துறவு பூண வழி பிறக்கும்.

“சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி” என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. சினத்துடன் நட்புக் கொள்பவரை, நண்பர் என்றும் பாராது அழித்து விடும். தன்மையுடையது சினம். “ஆறுவது சினம்” என்பது ஓளவை மொழி. “அறஞ்செய விரும்பு” என்ற ஆத்திகுடியைத் தொடங்கிய தமிழ் முதாட்டி, அதனை அடுத்து, “ஆறுவது சினம்.” என்று கூறியுள்ளமை, பொருள் பொதிந்த கூற்று. கொலை, களவு, மது அருந்தல், குது, பொறாமை, சினம் நலங்கள் அறுபது

ஆகிய அறம் சாராத செயல்களுக்கு மனிதர்கள் ஒருபோதும் டீம் அளியாது, நவம்தரும் அறம் சார்ந்த காரியங்களையும் அறப்பனிகளையும் மனிதர்கள் மனம் விரும்பிச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு முறையாக, பேராபத்தையும் துன்பத்தையும் மனிதர்க்கு விளைவிக்கச்சூடிய கோபத்தை அடக்கவேண்டும் என ஓனவையார் அறிவுரவழங்குகிறார். கோபத்தை அடங்கச் செய்தால், மேலான பயன் கிடைக்கும்.

“தன்னைத்தான் காக்கின் சினம், காக்க, காவாக்கால் தன்னையே கொல்லும் சினம்” என மனிதர்களை ஏச்சரிக்கை செய்கிறார் வள்ளுவர் பெருமான். பெரியோரை மதித்து, அவர்கள் சொற்கேட்டு நடந்தால் வாழ்க்கையில் இன்பமேயன்றி, துன்பம் எதுவும் நேர்ந்து விடாது. இது சத்திய வாக்கு, என்பதைக் குறிப்பாக, இளையோர் சமுதாயம் உணர்ந்து செயற்படவேண்டும். ஒருவன் தன்னைத்தான் காத்துக், காப்பாற்றிக், கொள்ள வேண்டுமாகில்; சினம் எத்தகைய சந்தர்ப்பத்திலும், சூழ்நிலையிலும்; பிறர் வேண்டுமென்றே சீண்டினாலும் கூட, சினத்திற்கு இடங்கொடாது, தம்மைக்காத்துக் கொள்ளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையிலும்; உணர்ச்சி வயப்படாது, அறிவு வயப்பட்டுப்பின் விளைவுகளை உணர்ந்து கோபத்தின் அகோரப்பிடியிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டும். அதுவே மிகப் பெரும் அறமாகும். “கோபம் பாவத்தில் முடியும்”, “ஆத்தீர்க்காரனுக்குப் புத்திமத்திம” என்றெல்லாம் அனுபவசாலிகள் கூறக்கேட்டுள்ளோம். இவையாவும் செவிப்புலனற்றவன் காதில் ஊதிய சங்கின் ஒலிபோன்று பயனற்றனவாகிவிடுகின்றதே!

கோபம் என்பது ஒரு கொடிய நோய். “நோய்க்கு இடங்கொடேல்” என்கிறது, ஆத்திருடி. கோபம் என்னும் மனநோய்க்கு இடமளித்தால், இடம் கொடுத்தவனை, மிருகநிலைக்குக் கீழிறக்கி, ஈற்றில் அவனை அழித்து விடுகின்றது. தனது கூடாரத்துக்குள், ஒட்டகத்திற்கு மனம் இரங்கி, இடமளித்தவன் கதையாகி விடும். எனவே கோபத்திற்கும் எமக்குள் நுழைய அனுமதித்தலாகாது.

“பழிப்பன பகரேல்” என்பது ஓளவையின் மற்றொரு மகுட வாசகமாகும். நாம் மற்றவர்களை, அவர்கள் மீது கொண்ட வெறுப்புக்காரணமாகவோ; பகைமை, பொறாமை காரணமாகவோ; தரக்குறைவாகக் கேவலமான வார்த்தைகளால், பேசி, அவர்களின் கோபத்தைக் கிளறிவிடுதல், அவர்களைச்

சீண்டிக் கோபமேற்றுதல் என்பவற்றைத் தவிர்த்துக் கொள்வதும், அறிவின் பாற்பட்ட அறம் சார்ந்த செயலாகும். இதுவும் நாம் நம்மைக் காத்துக் கொள்ள உதவும், செயற்கரிய செயல் என்பதை உணர்வோமாக. சினம் என்பது பழக்கத்தினால் ஏற்படுகிறது. பழக்கத்தை தமது அறிவு விளக்கத்தினால் வெற்றிக்கொள்வது, மனித தர்மமும் மனிதத்துவமும் ஆகும்.

கோபம், சினம், வெகுளி என்பன ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள் பொதுவாக, நெருங்கிய உறவினர், நன்பர்கள், கணவன் – மனைவி, பெற்ற பிள்ளைகள், உடன் பிறந்தோர், சுற்றத்தோர் மற்றும் குடும்ப உறுப்பினர்கள் ஆகியோருடனேயே கோபதாபங்கள் ஏற்படுவதை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. இவர்கள் யாவரும் ஒருவருடன் ஒருவர் அன்பும் பாசமும்; நட்புரிமையும் கரிசனையும் கொண்டு, ஒவ்வொருவரின் நலத்திற்கும், நன்மைக்காகவுமே, அர்ப்பணிப்புடன் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அன்பும் அக்கறையும் உள்ளவர்களோடுதான், அடிக்கடி கோபமும் பதைகமையும் ஏற்படுகிறது என்பர். இதற்குக் காரணம், பெரும்பாலும் இத்தகையவர்களிடமிருந்து நாம் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பும் அளவற்ற எதிர்பார்ப்புக்கள்தான். நாம் விரும்பியபடி, எமது எதிர்பார்ப்புக்கள், விருப்பங்கள் என்பன சம்பந்தப்பட்டவர்களால், நிறைவு செய்யப்படாவிட்டால் ஏமாற்றமடைகின்றோம். இந்த ஏமாற்றமே, அவர்கள் மீது கோபம் கொள்ளத் தூண்டுகிறது. ஆசைகள், நிராசைகள் ஆகிவிடும்போது அதற்குக் காரணமாகவோ, உடந்தையாகவோ இருந்தவர்கள் மீது, அவர்கள் யாராகவிருந்தாலும் பொருட் படுத்தாது கோபாவேசம் பொங்கிப் பிரவாகிக்கிறது. ஆவேசம், ஆத்திரம், படபட்டு, உள்ளக்கொதிப்பு, உடல் சிலிர்ப்பு, கண்கள் சிவத்தல், பித்துப்பிடித்துவர் போல மெய்ப்பாடுகளை வெளிப்படுத்தல் என்பன கோபத்தின் பேசாமொழிகள், அங்க அடையாளங்களாகும். மானம் வெட்கம், மதிப்பு, மரியாதை, சூச்சம், நாணம், மனிதப்பண்புகள், மனிதாபிமானம் அனைத்தும் அக்கணத்தில் மறக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

சினம் என்னும் போதை ஏறியதும், கடுஞ்சொற்கள், தகாத வார்த்தைகள், பண்பற்ற சொற் பிரயோகங்கள் தாராளமாக அள்ளி வீசப்படுகின்றன. யார், யார் மீது குறி வைத்து இத்தகைய அடாத, அலங்கோல வார்த்தைகளைக் கொட்டித் தீர்க்கிறார்களோ அவர்களின் மனங்கள் வேதனைகளால் வெந்து போகின்றன. தீயினால் சுட்ட புண் ஆறிவிடும்; ஆனால் நாவினால் சுட்ட நலங்கள் அறுபது —————— → 159

வடு ஆறாது. சினத்தினால் ஆக்கபூர்வமாக எதையும் சாதிக்கக் கிடையாது; சாதித்து விடவும் முடியாது. வீண் பகையையும், வெறுப்புக்களையும் சம்பாதித்துக் கொண்டதுதான் மிச்சம்.

சினம் கொள்ளல், தற்காலைக்கு ஒப்பாகும். சினத்திற்கு இடங்கொடுத்து அரவணன்தால், அது அடிக்கடி வந்து போகும்; உறவு கொண்டாடும்; எடுத்ததற்கெல்லாம் சினம் ஏற்படும். சினம் கொள்ளல் ஒரு பழக்கமாக மாறி விடுகிறது. அது வழக்கமாகியும் வந்துவிடும். முதலில் ஒரு காரணத்துடன் சினம் வந்தாலும் பின்னர், காரணம் ஏதுமில்லாமல் கூடச் சினம் அடிக்கடி வரும். சிலரைப் பார்த்து, அவர் முற்கோபி பின்னிரங்கி என்று குறிப்பிடுவார். “அவர் மிகவும் நல்லவர்.. ஆனாலும் முற்கோபம் உள்ளவர். கண்டபடியும் சத்தம் போட்டு பேசுபவர். பிறகு கொஞ்சநேரத்தில், எல்லாம் சரியாய் விடும். நல்ல உதவியும் செய்வார். அவரின் இயல்பைப் புரிந்து கொண்டு, பொறுமை காப்பவர், நன்மை பெறுகின்றனர்” என்கின்றனர். முற்கோபியாக ஒருவர் இருந்தால் என்ன; முழுக்கோபியாக இருந்தாலென்ன; கோபி, கோபிதான்; கோபம், கோபம்தான். கோபம் ஒன்றே போதும், ஒருவரைக் கெடுப்பதற்கும், மனிதத்துவத்தை அழித்து, மிருக நிலைக்குக் கீழிறுக்குவதற்கும் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

“முற்கோபி பின்னிரங்கி” எனக் குறிப்பிடப்படுபவர்கள், தமக்குத்தாமே எதிரிகள், முதலில், திடீரெனக் கோபம் கொள்ளவர்; பின் சிறிதுநேரத்தில், ஏன் கோபித்தேன் என்று இரங்கி, இரங்கித் தம் உள்ளத்தையும், உடலையும் வருத்துகின்ற சுபாவும் உடையவர்கள். இவ்வாறான நடத்தைப் பாங்கினைக் கொண்டவர்களை நோக்கித்தான், வள்ளுவப் பெருமானும், “எற்றென்று இரங்குவ செய்யற்க; செய்வானேல் மற்றன்ன செய்யாமை நன்று” என அறிவுரை பகர்கின்றார் போலும். பின்னர் நினைந்து நினைந்து வருந்துவதற்கோ; என் இப்படிச் செய்தேன் என எண்ணி எண்ணி இரங்குவதற்கோ, காரணமான செயல்களைச் செய்தல் கூடாது; சில சமயங்களில் அத்தகைய இழிவான செயலைச் செய்தாலோ, தீய உணர்ச்சிகளுக்கு உட்பட்டாலோ, மீண்டும் அவை தம்மை நெருங்காமல் பார்த்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இதுவே, மனிதாபிமானம் ஆகும். “சினம் கொள்வார் தமைத்தாமே தீயால் சுட்டுச் செத்திடுவார் ஓப்பாவார்; மனம் கொண்டு தம் கழுத்தைத் தாமே வெய்ய; வாள் கொண்டு கிழித்திடுவார். – இவ்வாறு வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள், தமது பாடல் ஒன்றில் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும், “சினம், கவலை எனுமிரண்டும், மனிதர் வாழ்வைச் சீரபிக்கும் நஞ்சாகும்; மன வலிவும் உடல் வலிவும் முயற்சி மற்றும் மதி நுட்பம் ஆராய்ச்சி குலைந்துபோகும்” இவ்வாறு சினம், கவலை ஆகிய இரண்டும், தனக்கும் பிறர்க்கும் ஏற்படுத்தும் பாதிப்புக்களையும் கெடுதல்களையும் வேதாத்திரி மகரிளி பட்டியல் போட்டுக் காட்டுகிறார். இப்படிப்பட்ட, தீமைகளையும், அபத்துக்களையும் ஒருங்கே கொண்டுள்ள கொடிய சினம், எமக்குத் தேவைதானா? என்பதைச் சர்று அமைதியாக இருந்து சிந்தித்துப் பார்த்து, உண்மைதெளியவேண்டும். அதனால் ஏற்படக்கூடியதீமைகளைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவும் நல்ல அறைநெறி, ஒழுக்க வாழ்வு வாழுவும் வழிபிறக்கும். இது உறுதி.

“கோபமே பாவங்களுக்கெல்லாம் தாய் தந்தை; கோபமே குடி கெடுக்கும். கோபமே துயர் கொடுக்கும். கோபமே உறவறுக்கும்; கோபமே பழி செய்யும்; கோபமே பகையாளி” என்கிறார், அம்பலவாணக் கவிராயர். எனவே, மனிதர்கள் பெரிதும் வெறுக்க வேண்டிய ஒரு பொருள் இருக்குமாயின், அது சினம் ஒன்றேயாகும். அதனாலேதான் வள்ளுவரும், “மறத்தல் வெகுளியையார் மாட்டும்; தீய பிறத்தல் அதனால் வரும்” என்று அறிவுறுத்துகிறார். “நகையும் உவகையும் கொல்லும்; சினத்தின் பகையும் உளவோ பிற” என வினா எழுப்புகிறார்.

சினம் நம்மை; நமது உடலையும், மனத்தையும், ஆன்மாவையும்; எவ்வாறு பாதிக்கின்றது, என்னென்ன மாறுதல்களை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதைப் பார்ப்போம். சினம் நம்மில் குடிகொள்ளும்போது, உடலில் ஒடும் குருதியின் அழுத்தம், விரைவாக அதிகரிக்கிறது. இரத்த ஒட்டம், வெப்ப ஒட்டம், காற்று ஒட்டம், உயிரோட்டம், காந்த ஒட்டம் என்பன அவற்றின் சமநிலையை இழுக்கின்றன. அதனால் நோய் ஏற்பட இடமளிக்கப்படுகிறது. ஆரோக்கியம் கெடுகிறது. குருதி அழுத்தம் அதிகரிக்கிறது. கண்கள் சிவக்கின்றன; அனல் பறக்கின்றது. நரம்புகளில் படபட்பு, பதற்றம், நடுக்கம் ஏற்பட்டு அவை பலவீனமடைகின்றன. இவற்றின் விளைவாகப் பல தொடர் நோய்கள் உண்டாகின்றன. கண் நோய், நாக்குப்புண், வயிற்றுப்புண், மூலம், மலச்சிக்கல், நீரிழிவு, உயர்குருதி அழுத்தம், சிறுநீரகக்கோளாறுகள் போன்ற பலவாறான உடல் நோய்கள் உருவாகவும், அவை நிலைத்து நீடிக்கவும், முடிவில் மரணத்தைத் தழுவிக் கொள்ளவும், சினம் காரணமாகின்றது. சினம், உடல் ஆரோக்கியத்தைக் கெடுப்பதோடு, மன ஆரோக்கியத்தையும் கெடுக்கும் வல்லமையுடையது.

சினம் உடலையும், உள்ளத்தையும், ஒருமுறைதான் கெட்டுப்பது என்பதல்ல. அது தொடர் கதையாகிவிடும்போது, உடலும், உள்ளமும் வாழ்க்கை நலமும், என்னவாகும்? அவற்றின் நலம், வளம் என்பன கெட்டு விடுமல்லவா? இதுவா நாம் வேண்டுவது? நாம் மகிழ்ச்சியாக இன்பவாழ்வு வாழ்ந்து, பிறவிப் பயனை அடையவே விரும்புகிறோம். அதற்குரியவாறு நாம் நடந்து கொள்ளவும் வேண்டுமல்லவா? அதற்குத் தடையாக உள்ள சினத்தை; பொறுமை, சகிப்புத் தன்மை, தியாகம், அன்பு, கருணை, அகிம்சை ஆகிய மனிதப் பண்புகளை, நாம் வாழ்வில் கடைப்பிடித்து, வருவதன்மூலம் வெற்றிக் கொள்ளமுடியும். “பொறுத்தார் அரசாள்வார்; பொங்கினார் காடுறைவார்” என்பது அனுபவ உண்மை.

“இடுக்கண் வருங்கால் நகுக” என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. துன்பம் வரும்போது சிரிக்க வேண்டும் என்று கூறினாரே தவிர, துன்பத்தை ஏற்படுத்தியவருக்கு எதிராகக் கோபம் கொள்ளவேண்டும்; பழிக்குப் பழிவாங்க வேண்டும், வஞ்சம் தீர்க்க வேண்டும் என்று எங்கேயும் குறிப்பிட்டுக் கூறவில்லை. இந்த நற்போதனை, வாழ்வில் சாதனையாக வேண்டுமானால், நாம் சகிப்புத் தன்மை, விட்டுக் கொடுத்தல், பொறுமை, தியாகம் ஆகிய நற்குணங்களை விருத்தி செய்து கொள்ள வேண்டும். விட்டுக்கொடுத்தல், சகிப்புத் தன்மை, பொறுத்துக் கொள்ளுதல், துன்பம் வரும்போது சிரித்தல், எதிர்வார்த்தை பேசாதிருத்தல், மௌனம் காத்தல் என்பன ஒருவரின் பலவீனத்தின் அறிகுறிகள் அல்லது கோழைழுத்தனம் என்று எண்ணிவிடுதலாகாது. உண்மையில் அத்தகைய நற்பண்புகளை வாழ்வில் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவதற்கும், அவற்றின் நலம் காத்து ஒழுப்பதலுக்கும் தான் மகா பலம், வீரம், தைரியம், மனவிலை வேண்டும். நெருங்கிய நண்பர்கள்; கணவன் - மனைவி; பிள்ளைகள் மற்றும் குடும்பத்தவர்கள் ஆகியோர் எம்மோடு அன்பு கொண்டு கரிசனையடன் நமது நலத்திற்காகவே. தமது உடல். பொருள், ஆவி, நேரம் அனைத்தையும் அர்ப்பணித்து வாழ்ந்து கொண்டிப்பவர்கள். அவர்களிடத்திலேதான் அடிக்கடி சினம் ஏற்படுவதைப் பார்க்கலாம். இது சரியா? முறையா? தர்மந்தானா? என்பதை ஆராய்ந்து, முடிவு செய்ய வேண்டியது நமது கடனை. நன்மை செய்பவர்களுக்கும் வேதனை தரும் ஒரு கொடிய உணர்ச்சி வேகம், சினம் என்றால் கட்டாயம் சினத்தைத் தவிர்த்தே, ஆகவேண்டும். சினம் தவிர்த்தால், நலம் பேணுவோம். “வாழ்வில் நலம் பெறுவோம்,

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

அகந்தை, மமதை சீரமைத்தல் நஸ்தி

அகந்தை, மமதை என்னும் இரு குண இயல்புகளும் மனிதர்களிடம் காணப்படுகின்றன. அவை எம்மில் குடியிருக்கும் வரை துன்பங்கள், தூயர்கள் எம்மை விட்டு அகலாது; எம்முடனேயே இருக்கப்போகின்றன. அகந்தை, மமதை எனும் இரண்டும், ஆணவம் எனும் கொடிய இருள் மலம் ஈன்ற இரட்டைக்குழந்தைகள். அவை ஒட்டிப்பிறந்தவை; அதனால், அவை, ஒன்றை விட்டு மற்றொன்று பிரிக்கமுடியாதன. ஆணவம் என்பது உயிர்களைப் பற்றியுள்ள மலம். அது அநாதியிலிருந்தே செம்பிலுள்ள களிம்பு போன்று உயிருடன் கலந்து இருக்கிறது என்றும்; இருள் போன்றது; ஆனால் இருளிலும் கொடியது; தன்னையும் காட்டாது, அதனால் மறைக்கப்பட்டுள்ள பொருளையும் பிறருக்குக் காட்டாத தன்மையையும் கொண்டது என்றும் சைவசித்தாந்தம் கூறுகின்றது.

ஆணவம், மனிதனிடம் இயல்பாகவேயுள்ள அறிவை மறைக்கிறது; அறியாமையை வளர்க்கின்றது. உயிர்கள், பிறவி எடுத்தமையினாலேயே துன்பங்களை அனுபவிக்க நேரிடுகிறது. பிறவிக்குக் காரணமாக அமைவது ஆணவம்.

“நான்” எனும் தற்பற்று, அகந்தை எனப்படுகிறது. அகங்காரம் என்றும் கூறுவர். “எனது” எனும் பொருள் பற்று, மமதை எனப்படுகிறது. மமகாரம் என்றும் இது கூறப்படுகிறது. தற்பற்று என்பது “ஒருவரிடம் உள்ள கய நலவேட்கை. “நானே உயர்ந்தவன்”, “நானே சிறந்தவன்”, “நானே விவேகி”, “நானே எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன்; பெரும் அறிவாளி” – இப்படியாகத் தற்பெருமை பேச, ஒருவனைத் தூண்டுவது, அவனிடம் அமைந்துள்ள, “நான்” எனும் அகந்தையாகும். தங்கள் கருத்துக்களில் உடும்புப்பிடியாய் இருப்பார்கள். சிறிதனவேனும் இளகி, விட்டுக் கொடுக்கமாட்டார்கள்.

அகந்தை ஒருவரிடம் அதிகரிக்க, அதிகரிக்க; அவனிடம் செருக்கு, கர்வம், தற்பெருமை, அடங்காத்தனம், செட்டு, அகம்பாவம், முரட்டுத்தனம் நலங்கள் அறுவது

போன்ற தீய குணங்கள், பெருகுகின்றன. கூடவே, வாழ்வில் நிம்மதி, மகிழ்ச்சி, அமைதி என்பனவும், வாழ்க்கையிலிருந்து விடைபெற்றுச் சென்று விடுகின்றன. அத்தகையவரிடம், ஒட்டி, உறவாடுபவை, துண்பங்கள் துயர்கள், குழப்பங்கள், அமைதியின்மை என்பன மட்டுமே; ஈற்றில் வாழ்க்கையில் தோல்வியுற்றவர்கள் வரிசையில் இணைந்து கொள்கின்றனர். அகந்தை முனைப்பினால், பாவ காரியங்களில் ஈடுபெடுகின்றனர். அவை துண்பங்களுக்கு ஏதுவாகின்றன.

பொதுவாகப் பார்த்தால், மனிதர்கள் தங்களுடைய தீய எண்ணங்கள், வாய்ப்பேசுக்ககள், கெட்ட செயல்கள் என்பவற்றாலேயே துண்பங்கள், துயர்கள், வேதனைகள், கவலைகள் என்பவற்றைப் பெருக்கிக் கொள்கிறார்கள்., “தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான்; வினை விதைத்தவன், வினை அறுப்பான்” என்னும் முதுமொழி, செயலுக்கேற்ற விளைவு நிச்சயம் எனும் விஞ்ஞான, மெப்ஞஞான உண்மையை விளக்குகிறது. எனவே, தீவினைகள், பிறவிகள் தோறும் தொடர்ந்து, துண்பங்கள், துயர்களை விளைவிக்குந்தன்மையன. அவ்வாறான பாவவினைப் பதிவுகளை, இறைந்தி வழங்கும் துண்பங்களை, அனுபவித்தே தீர்க்கவேண்டும். தீவினைகளைப் புரிவதற்கு மூல காரணமாகவும் உந்து சக்தியாகவும் அமைகின்ற, “நான்” எனும் அகந்தை ஒழிக்கப்படும் போதுதான், துண்பங்கள், துயர்கள், வேதனைகள், கஷ்டங்கள், நஷ்டங்கள் என்பன ஏற்படாமல் தவிர்த்துக்கொள்ளலாம். அதனை உணர்ந்து, தீவினைகள், பாவங்கள் என்பவற்றைச் சிந்தையாலும் தொடேன் என்னும் உறுதியான நிலைப்பாட்டுடன் வாழ்ந்து வருபவர்க்கு, இன்பமே எந்நானும் துண்பம் இல்லை” என்னும் உன்னத நிலை, வெகுவிரைவில் கிடைத்து விடும் என்பது உறுதி.

“எனது” எனும் மமதையும் ஒருவரிடம் புகுந்துவிட்டால், தீய உணர்ச்சிகள், தீய சிந்தனைகள், கெட்ட எண்ணங்கள் என்பன பெருகுகின்றன. சுய நல வேட்கை, தற்பற்று அதிகரிக்க, அதிகரிக்க பிறர் நலம் பேணல், நீதி வழுவா நெறி முறைகளைக் கடைப்பிடித்தல் என்பன அருகி மறைந்து விடும் நிலையை எழுதி விடுகின்றன. தாம் விரும்பியவற்றை அடைவதில் கண்ணுங்கருத்துமாக இருப்பார்களேயன்றிப் பின்பற்றும் வழிமுறைகள் பற்றி, அவை நீதியானவையோ, அநீதியானவையோ என்றெல்லாம் ஆராய்ந்து செயல்படுவது கிடையாது.

பற்றுக்கள் உலகியல் சார்ந்தவைகள்; ஆன்மீகம் சார்ந்தவைகள் என இரண்டு வகைகளாகப் பிரித்து நோக்கலாம். பெரும்பாலான மனிதர்கள், உலகியல் பற்றுக்களில் கடுமையாக மூழ்கியிருப்பதனாலேயே துன்பங்கள், துயர்கள், வேதனைகள், வலிகள் என்பன அவர்களைப் பற்றிக் கொள்கின்றன. ஆன்மீகம் சார்ந்த பற்றுக்களை, மனிதர்கள் இறுகப் பற்றும்போதுதான், துன்பங்களைத் தருகின்ற உலகியல் பற்றுக்களின் கோரப்பிழியிலிருந்து, தம்மை விடுவித்து, அவற்றிலிருந்து மீட்சி பெற மனிதர்களுக்கு முதிகிறது. விடுதலையைப் பூரணமாகப் பெற்று விட்டால், இன்பமே எந்நானும்; துன்பமில்லை. என்னும் வாழ்வின் அதியுன்னத குறிக்கோள் எய்தப்பட்டுவிடும்.

உலகியல் பற்றுக்களிலிருந்து நீங்குவதற்கு, ஆன்மீகத்தில் பற்றுவைப்பதுதான் ஓரேவழி என்று பெரியோர்கள் கூறியுள்ளனர். தீருவள்ளுவரும் “பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப் பற்றுக பற்று விடற்கு” என்கிறார். இறைவனைப் பற்றிக் கொண்டால், ஏனைய பற்றுக்கள் நீங்கிவிடும்.

துன்பம் தரும் உலகியல் சார்ந்த பற்றுக்கள் அனைத்திற்கும் மூலப்பற்று ஆகவும், முதல் பற்றாகவும் விளங்குபவை; தற்பற்று எனும் அகந்தையும், பொருட் பற்று எனும் மமதையும் ஆகும். அகந்தை, மமதை என்னும் இரண்டும் அளவு மீறக்கூடாது; அதேவேளை, நெறிமுறைகளையும் மீறக்கூடாது என்பவற்றில் சிரத்தையுடன் கருத்துச் செலுத்தி உலகியல் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வந்தால்; வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் துன்பங்கள்; துயர்கள் என்பவற்றிலிருந்து மீட்சிபெறமுடியும். அதற்கு, இறையுனர்வும் அறநெறியில் நின்று வாழும் ஆன்மீக, ஒழுக்க வாழ்வும் உறுதுணையாக அமையும்.

தனது நலன்களைப் பேணி, இன்பமாக வாழ விரும்புவது மனித இயல்பு; அதைத்தவறு என்று கூறுவதற்கில்லை. தன்னலப்பற்று ஆகத்தோண்றினாலும், அப்பற்றுத் தேவையானதே என்பதை மறுக்க முடியாது. தன்நலத்தில் மாத்திரம் சிரத்தை கொண்டு; பிறர் நலத்தைத் துச்சமென எண்ணி, இடையூறுகளை வருவித்துத் தன்னலத்தைப் பெருக்க முயல்வதுதான் தவறாகும். பிறரை வஞ்சித்து மோசம் செய்தும்; நம்பிக்கைக்கு இரண்டகம் செய்தும்; நற்பண்புகளைப் புறக்கணித்து அவற்றை அலட்சியம் செய்தும்; தான் வாழ்ந்தால்போதும், பிறர் எக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன? என்ற மனிதாபிமானமற்ற; எதிர்மறைச் சிந்தனைகள், செயல்கள் என்பவற்றை நலங்கள் அறுபது

உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட சுயநலம் – தன்னலம் – தற்பற்றுத்தான், அகந்தை, மமதை என்பவற்றின் இருண்ட பக்கமாகும். இந்த இருண்ட பக்கத்துடன் துறவு பூண்டு; அதன் ஒளிமயமான பக்கத்துடன் மட்டும் உறவு கொண்டு; தன்னலம் பேணிக்காத்து; அதேவேளை பிறர் நலத்தில் குறுக்கிடாது, எல்லோர் நலன்களையும் போற்றிக்காத்து வரும்போது, தற்பற்றுக்கூடாதது அல்ல; தற்பற்றும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்து மாந்தர்க்கு என்னும் நிலை தோன்றும்.

தற்காலத்தில், மனிதர்களில் பெரும்பான்மையோர், தற்பற்று என்பதை மனித ஆக்கத்திற்கன்றி, அழிவுக்கே பயன்படுத்துகின்றனர். அதனாலேயே தற்பற்று – சுயநலப்பற்று – தன்னலம் இன்று மதிப்பிறக்கம் பெற்று, பெரிதும் வேண்டத்தகாத பண்டமாகி வருகிறது. எம்மால் இயன்றளவிற்குப் பிறகுக்கு நன்மை செய்வோம். இயலாவிட்டால், தீமைகள் செய்யாமலாவது இருப்போம். இப்படியான உறுதிமொழியை எடுத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தால், தற்பற்றுத்தான் இழந்த மதிப்பை மீண்டும் அடையப்பெற வழியேற்படும்.

நாம் தற்போது சகல செல்வங்களும் சுகங்களும் பெற்று; நல்ல வசதி வாய்ப்புக்களுடன் இருந்தாலும்; நாம் செய்த, செய்கின்ற தீவினைகள், கொடுமைகள் நம்மைச் சூழ்ந்து எதிர்காலத்தில், தீமைகளை நமக்கு ஏற்படுத்தியே தீரும். அப்பொழுது “நாம், என்ன பாவம் செய்தோம்; கடவுள் ஏன் இந்தத் துண்பங்களைத் தந்து கொண்டேயிருக்கிறார்; தாங்க முடியவில்லையே,” என்று கடவுள் மீது பழிபோட்டு அழுது புலம்பிக் கண்ணோர் வடிப்பதால் ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை. செய்த பாவங்களை, துண்பங்களை அனுபவித்தே தீர்க்க வேண்டும். நாம், எமது நன்மைக்காகவேனும் பிறருக்குத் தீமைகள் நினைக்காமலும், தீங்கு இழைக்காமலும், அகிம்சை நலம் காத்து வாழுவேண்டியது அவசியமாகும். இங்கு சுயநலம், பொது நலம் இரண்டும் இணைந்து, தனக்கும் பிறர்க்கும் நன்மைகளைத்தருவனவாய் விளங்குகின்றன. திருவள்ளுவர்கூட, இக்கருத்தினை அங்கீகரிப்பதுபோன்று, மனிதனை நோக்கி, “நீ சுயநலமுள்ளவனாயிரு” என்கிறார். “தன்னைத்தான் காதலனாயின் எனைத்தொன்றும், துண்ணற்க தீவினைப்பால்” என்கிறது திருக்குறள் தன்னை நேசிப்பவனே, பிறரையும் தன்னைப்போல் நேசிப்பான். “நான்” எனும் தற்பற்றுச்சீரைமத்தல், இன்றியமையாததாகும். அவ்வாறே, பொருள் பற்றும் (எனது) சீரமைத்தல் செய்யப்படவேண்டும். பொருளை அறவழியில் தேடி; அதனைப் பிறருடன் பகிர்ந்தும், பிறரை ஓம்பியும் வாழ்ந்து வருபவர்களுக்கு, வாழ்வில் இன்பமே, எந்நானும் துன்பம் இல்லை என்பது

உறுதி. “ாதல் அறம்”; தீவினை விட்டுாட்டல் பொருள்”, என அறம் பொருள் இரண்டிற்கும் வரைவிலக்கணம் வகுத்தவர், ஒளவையார்.

நாம் நினைப்பதும், சொல்வதும் சரியாக இருக்கலாம். ஆயினும், நமது எண்ணங்கள், கருத்துக்கள், ஆலோசனைகள், உரைகள், செயல்கள் அத்தனையும் எப்போதுமே சரியென்று அடிப்பிடித்தல், சாதித்தல் ஆகாது. “நான்தான் சரி”; “மற்றையோருக்கு என்ன தெரியும்”, எனக் கூறிவருவது அறியாமையின் வெளிப்பாடு. “நிறைகுடம் தளம்பாது,” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. சகிப்புத்தன்மை, விட்டுக்கொடுத்தல், தியாகம், பொறுமை என்னும் மானுட விழுமியங்கள் மனிதரில் வற்றிவிடுவதற்கும் அற்றுப்போவதற்கும் காரணம், அவர்களிடமுள்ள “ஈகோ” என்னும் தன்முனைப்பு - ஆணவும் - அகங்காரமுமாகும். இத்தகையவர்கள், மாபெருந் தவறுகளைச் செய்து விட்டாலும் கூட, வாதிட்டும் நியாயித்தும், தாம் செய்தது சரியென்று நிலைநாட்ட முயற்சிக்கிறார்கள். அதேவேளை, பிறர் செய்த சிறிய தவறுகளைக்கூடச் சகித்துக்கொள்ள முடிவதில்லை. கோபம் ஏற்படுகிறது. பொறுமையை இழந்து விடுகிறார்கள். அகங்காரம், தலைக்கனம் அவர்களின் முழுவாழ்க்கையையுமே, துன்பமயமாக்கி விடுகின்றன. எனவே, சகிப்புத் தன்மை, பொறுமை, விட்டுக் கொடுத்தல், தியாகம், என்பவற்றை வளம்படுத்தி; அமைதியும் இன்பமும் காண்போம்.

“நான் எனது வாழ்நாளிலே யாருடைய உடலுக்கும், மனத்துக்கும் துன்பம் தரமாட்டேன். துன்பப்படுபவர்களுக்கு என்னாலான உதவிகளைச் செய்வேன்” என்னும், வேதாத்திரி மகரிஷியின் இரண்டொழுக்கப் பண்பாட்டு வாசகங்களை, தினமும் மனத்தினால் சிந்தித்து, நாவினால் உச்சரித்துச், செயலிலும் கடைப்பிடித்து வரும்போது, துன்பம், துயர்கள், வேதனைகள் என்ற பேச்கக்கே இடம் இருக்காது. “நோய்க்கு இடங்கொடேல்” என்பதுபோல, துன்பம், துயர் எனும் நோய்களுக்கும் இடங்கொடுக்கக் கூடாது. என்னால் முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கையுடன் செயல்பட்டால் காரியம் நிறைவு பெறுவது உறுதி; தன்னம்பிக்கையுடன், என்றும், எச்சந்தரப்பத்திலும், தளர்வறாத மனத்துணியும், மன உறுதியும் வேண்டும். தற்பற்று, பொருள் பற்று என்பவற்றை அளவோடும், நெறி முறையோடும் பேணி, அவற்றின் நலம் காத்து அமைதியும், இன்பமும் பெற்று நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்!

மனச்சுறை தவிர்த்தல் நுலம்

இன்றைய காலகட்டத்தில் மனிதர்களில் அனேகமானவர்கள், யாரைப் பார்த்தாலும், எந்நேரமும், எதையோ சுமந்து கொண்டு பார மிகுதியால் அவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டு திரிபவர்கள் போலக் காணப்படுகிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் சுமைதாங்கிகளாகக் காட்சியளிப்பது, தெளிவாகத் தெரிகிறது. தலைமீதுள்ள பொதிச்சுமையென்றாலும், தோள் மீது வைத்துள்ள சுமையென்றாலும், எங்கேயாவது அதனை இறக்கி வைத்து விட்டுச் சிறிதுநேரம் ஆறுதல் பெறலாம். ஆனால், இவர்களிடம் காணப்படுவதோ மனச்சுறை. மனச்சுறையை ஒரு வினாடி தன்னிலும் எங்கேயாவது இறக்கி வைத்துவிட்டு, ஓய்வு பெறும் ஆற்றலை, மனிதர்கள் இன்னனும் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை; விஞ்ஞானத்தினால் கூட இந்த விடயத்தில் மனிதர்களுக்கு உதவ முடியவில்லை. உண்மையைச் சொல்லப்போனால், விஞ்ஞானத்தின் அதிதீவிரவளர்ச்சியும்மனிதரின் மனச்சுறை அதிகரிப்புக்குப் பங்களிப்புச் செய்கின்றது. விஞ்ஞானம், தொழினுட்ப முன்னேற்றத்தினால், வாழ்க்கை வசதிகள் பெருக; அவை யாவற்றையும் அடைய வேண்டும் என்னும் பேராசை மனிதர்களின் மனங்களை உறுத்த; அவற்றை அடைய முடியாமையினால், ஏற்படுகின்ற ஏமாற்றம், ஏம்பலிப்பு, விரக்தி, அங்கலாய்ப்பு. மனங்களை அழுத்திய வண்ணம் இருக்கின்றது.

எத்துணை, வாழ்க்கை வசதிகளையும், செல்வங்களையும் பெற்றிருந்தும் கூட, அவர்களுட் பலர் அவற்றை ஆண்டு அனுபவித்து மகிழ்ச்சியாகவும் மன அமைதியுடனும் வாழ்வதாகக் காணப்படவில்லை. காரணம் இன்னும் வேண்டும், இன்னும் வேண்டும் என்னும் பேராசையும், மன அங்கலாய்ப்பும் பெருகிக்கொண்டே செல்வதாகும். “போதுமென்ற மனமே, பொன் செய்யும் மருந்து” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. இதனை உணராதவர்கள், இறுதிவரை மனச்சுறையால் வருந்தி உழல வேண்டியதுதான். இதனைத்தான், நூகம் என்றும் நூக வேதனை என்றும் நம் முன்னோர்கள் கூறி வைத்தார்கள்.

பகுத்தறிவு என்னும் ஆராவது அறிவைத் தாம் பெற்றுள்ளதாகப் பெருமை கொள்ளும் மனிதர்கள், இத்தகைய சிறுமையைத் தாம் அடைந்துள்ளமை பற்றிச் சற்றுநோம் ஆறு அமரி இருந்து, சிந்தித்துக் காரணத்தைத் தெளிந்து கொள்கிறார்கள் இல்லையே என்பதுதான் புரியாதபுதிராக உள்ளது. “போதுமென்ற மனம்” அதனால் ஏற்படும் மனநிறைவுதான் செல்வத்துள் செல்வம் என்பது யாவராலும் உணரப்பட்டதன்று; ஓவ்வொருவராலும் தாமாக உணரப்படவேண்டியது. இது அனுபவ உண்மையாகும்.

செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே என நம் முன்னோர், உறுதியாகக் கொண்டிருந்தனர். அதனைப் பாடல் ஒன்றில் பதிவு செய்து, தம் பிறசந்ததியினருக்கு வழங்கியுள்ளனர். அதனைக் கேட்டு நடந்தால் ஒரு பொல்லாங்கும் நேர்ந்திருக்காது. “சொற்கேளாப் பிள்ளைகளால் குலத்துக்கீனம்” என்பது பொருள் நிறைந்த கூற்று. இன்றைய சூழ்நிலையில் முழுமனித குலத்துக்கும் ஈனம், ஊனம் ஆகி வருகிறது. ஏனெனில், நம் முன்னோர் நாம் நன்றாக, நல் வண்ணம் வாழ்வேண்டும் என்ற நோக்கில், தம் அனுபவம் மூலம் கண்டறிந்த வாழ்வியல் உண்மைகளை, அழுதமொழிகளாகத் தீர்டிட்டு தந்துள்ளனர். அவை நம்முன்னோர் அளித்த அருஞ் செல்வங்கள், எமது முதுசம்கள். அவற்றைப் புறக்கணிக்காது, உரிமையுடன் வாழ்வில் பேணி வருவோமானால், மன நிம்மதியுடன், மனநிறைவுடன், சீரான வாழ்வு வாழ முடியும்.

ஆனால் இன்று “மனக்கவலை மாற்றலரிது”, என்னும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளோம். ஏனெனில், நம்முன்னோர்கள், சான்றோர்கள், சொற்கேட்டு, அவற்றை இலட்சியம் செய்யாது, அலட்சியம் செய்து தான்தோன்றித்தனமாக வாழ்ந்து வருவதுதான் என்பது உணர்தற்பாலது. தற்காலத்தில் மனிதர்கள், கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் எனக்கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர். பூமி, வளிமண்டலம், நீர், சுவாசிக்கும் காற்று, வாழும் சூழல், சுற்றுப்புறம் என்பன தற்காலத்தில் விரைவாக மாசடைந்து வருகின்றன. இவற்றால் மனிதகுலத்திற்கும் ஏனைய உயிர் வாழ் இனங்களுக்கும் ஏற்படும், ஏற்படப்போகும் அவலங்கள், அனர்த்தங்கள், அழிவுகள், கேடுகள், கெடுதல்கள், தீமைகள் என்பன பற்றியும்; சூழல் மாசடைதலைத் தவிர்ப்பதற்கும், தடுப்பதற்கும் எடுக்கப்படவேண்டிய நடவடிக்கைகள், முன்னேற்பாடுகள் பற்றியும் உலகந் தழுவிய ரீதியில், உலகத் தலைவர்கள், மாநாடுகள் கூட்டு ஆராய்ந்தும்; விஞ்ஞானிகள்

ஆய்வுகள் நடத்தியும் வருகின்றார்கள். இவையனைத்தும் பறத்தே, பற உலகில் நடத்தப்படும் ஆய்வுகள், ஆராய்ச்சிகள், நடவடிக்கைகளாகும்.

இந்தப் பற உலகம் மாசடைதலைத் தடுக்கவும், தவிர்க்கவும் உலகாளவியரீதியில், மிகுந்த சிரத்தையுடன்; தலைவர்களும், விஞ்ஞானிகளும் ஈடுபாடு கொண்டு வருவது, பெரிதும் வரவேற்கக்கூடியதேயாகும். அதேவேளை, மனிதர்களின் அக உலகம் மாசுபடுதலைத் தவிர்ப்பதற்கும்; படிந்துள்ள மாகக்கள், அழகுகள் என்பவற்றைத் துடைத்து, அகற்றித், துப்புரவு செய்வதற்கும், தூய்மைப்படுத்துவதற்கும், யாராவது முயற்சிகள், எத்தனங்கள் மேற்கொண்டு வருகிறார்களா? என்ற வினாவிற்குத்; தற்காலத்தில், பொதுவாக இல்லையென்றே, விடை கூறவேண்டியின்து. எங்கேயாவது, ஒருவர், இருவர் அரிதாக இருக்கலாம். அக உலகம் என்பது மனம் என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நாம் வாழுகின்ற பற உலகம் மாசடைவதற்கு மூல காரணம், நமது அக உலகம், அதாவது மனம் மாகக்களால் நிரம்பி வழிவதேயாகும். இந்த உண்மைநிலையை உள்ளுணர்வால் உணர்ந்து கொள்ள, மனிதர்கள் மறுத்து வருவதால், பற உலகம் விரைந்து மாசு அடைந்து வருகிறது. “வருமுன் காக்குக” என்னும் முதுமொழிக்கு ஏற்பா, உலகம் மாசடையாமல் தடுப்பதற்கும், காப்பதற்கும் மனித மனங்கள் மாசுபடாமல் காத்துக் கொள்ளுதலே தகுந்த வழியாகும். மனித உடலில் ஏற்படும் புண்ணை மாற்றுவதற்கு, அதன் உட்புண்ணில் சீழ் நிரம்பியிருக்க, வெளிப்புண்ணில் மீது மருந்து போட்டுக் கட்டிலிடுவதால் புண் ஆறிவிடாது. இது யாவரும் அறிந்ததே மனத்தூய்மையே, புறத்தூய்மைக்கு வழி வகுக்கும்.

“அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்” என்பது ஓளவை வாக்கு. அவ்வாறே அகத்தின் அலங்கோலமும் பறத்தே பட்டவர்த்தனமாகத் தெரியும். பற ஒழுங்கு ஏற்படுவதற்கும் நிலைத்து நீடிப்பதற்கும் அக ஒழுங்கு, மனத்தூய்மை மிக முக்கியமானது. எனவேதான் வள்ளுவரும், “மனத்துக்கண் மாசு இலன் ஆதல், அனைத்து அறன்” என்கிறார். ஒருவன் தன் மனத்தில் குற்றமில்லாது, மாகக்கள் படியாது, தூய்மையுள்ளவனாக இருந்தல் வேண்டும். அறம் அவ்வளவேதான், என்பது இக்குற்பாவின், பொருள்.

மனமாகக்கள் ஆவன; பேராசை, கடுமே பற்று, சினம், ஏற்றத்தாழ்வு, மனப்பான்மை முறையற்ற பால் கவர்ச்சி, வஞ்சம் எனும் ஆறு தீயக்குணங்களாகும். இவைதான் மனித மனங்களில், மனச்சுமையாக

உருவெடுத்து, அழுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. மனச்சுமை, மன அழுத்தம் நீங்குவதற்கு, குறிப்பிட்ட ஆறு தீய குணங்களையும் மனத்திலிருந்து முற்றாக அகற்றவேண்டும். மனம் தூய்மைபெறவேண்டும். அப்பொழுது மனக்கவலை, மனச்சுமையை மாற்றல் அரிது, என்னும் நிலைப்பாடு முற்றிலாக ஒழிந்து விடும். விதியை மதியால் வெல்லலாம் என்னும் கருத்து மெய்ப்பிக்கப்பட்டுவிடும்.

“உண்பது நாழி உடுப்பது நான்கு முழும்; எண்பது கோடி நினைந்து எண்ணுபவை – கள்ளபுதைந்த, மாந்தர் குடி வாழ்க்கை மண்ணின் கலம் போலச் சாந்துணையும் சஞ்சலமே தான்” என்பது ஓளவையார் அருளிய நல்வழி தரும் செய்தி கிடைக்கும் வாழ்க்கை வளங்களைக் கொண்டு திருப்தியடையாது, தன்தேவைகளை; ஆசை, அவாக்களாகப், பெருக்கி வாழ்நாட்கள் பூராவும் வாழுத்தலைப்பட்டால்; மரணபரியந்தம், மனச்சுமையைத் தாங்கிக் கொண்டு மனச்சஞ்சலத்துடன் காலத்தைக் கழிக்க வேண்டியிருக்கும்.

இன்று உலகில் பெரும்பாலான மக்கள் புலன் வழிப்பட்டு அவற்றின் கவர்ச்சியில் மயங்கி; அறநெறியை, ஆண்மீகத்தை மறந்து; ஆறு தீயகுணங்கள் வயமாகி வாழ்கின்றார்கள்; வாழ்வாங்கு வாழ மறுக்கிறார்கள். அதனால் துங்பங்கள், துயர்கள், சுமைகள் பெருகிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. உடல் நலம், மன நலம், உயிர் நலம், பெரிதும் குன்றுகின்றன. ஈற்றில் வாழ்வினை முடித்துக் கொண்டு, மரணித்து விடுகின்றனர். கிடைத்தற்காய மனிதப்பிறவி கிடைக்கப்பெற்றும்; நலந்தீது ஆராய்ந்து, அறியும் அறிவு பெற்றிருந்தும்; வாழ்க்கையில் ஆளுவு, முறைகளைப் பேணி வாழாது, மனம்போன போக்கில், புலன் கவர்ச்சியால் ஈர்க்கப்பட்டுவாழ்ந்தும், மனித நல்வாழ்விற்குப்பயன்படாத ஆதேவேளை, கேடுகளை விளைவிக்கும் கலாசாரப் போக்கிற்கும்; உலக மயமாதல் விளைவாக ஏற்பட்டு வருகின்ற பொருள் உற்பத்திப் பெருக்கமும், பரவலும்; எதிர்மறைக்கலாசார வளர்ச்சியும் உருவாக்கி வருகின்ற போட்டுகள் நிறைந்த, ஆரோக்கியமற்ற, மனிதாபிமானமற்ற வாழ்க்கை முறைகளுக்கும் மனிதர்கள் அடிமைப்பட்டு; மனிதத் தன்மைகளற்ற மனிதர்களாக, மனச்சுமையைத் தாங்கிய வண்ணாம், மனிதப் பிறவியின் நோக்கத்தையும் துறந்து மீண்டும் பிறப்பதற்கே ஆளாகி இறக்கின்றார்கள், துங்பத்திற்குக் காரணம் பிறப்பு என்பதை அறிந்தும் அறியாதவர்போல வாழ்கின்ற மனிதர்களாலேயே தனிமனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமுதாய அமைதி, நாட்டமைதி, உலக அமைதி என்பன குலைந்தும், குன்றியும் வருகின்றன என்பதை உணர்ந்து, மனச்சுமை தவிர்த்தல் நலம் காத்துப் பேணி, வாழ்வில் ஒங்கி அமைதி பெற்று நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன்: வாழ்க வையகம்!

அச்சுந்தனிர் ரூஸ்

அச்சம் என்பது மனிதனின் உள்ளத்தில் கிளர்ந்து எழுகின்ற ஒரு வகை உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு. நவரசங்களில் ஒன்று. அச்சம் தோன்றுவதற்கு ஒரு தூண்டி தேவை. அது அகத்திலிருந்தோ, பறத்திலிருந்தோ கிடைக்கப் பெறலாம். அச்சம், ஒருவரிடம் இயல்பாகவும் இருக்கலாம்; சுடுதியாகத் தோன்றியும் மறையலாம். அச்சம், பயம், பீதி, பதற்றம், ஏக்கம் எனப்பலவாறாக, இவ்வணர்ச்சி அவைகள் அழைக்கப்படுகின்றன. அச்சத்தில் சிக்கிக் கொள்ளாதவர்கள், எவருமே இல்லை எனலாம். வீரம், தைரியம், ஓரம், துணிவு, மன உறுதி, வைராக்கியம், உடற்பலம் படைத்தவர்கள் என முத்திரை குத்திக் கொண்டவர்கள் கூட அச்சம், பயம் உணர்ச்சிகளிலிருந்து முற்றிலாக விடுபட்டவர்கள் எனக்கூற முடியாது. மனம் உள்ளவனே மனிதன். மனம் உள்ளவரை, அச்சமும் ஏதோ ஓரளவில் மனதில் குடியிருக்கத்தான் செய்யும்.

அச்சம் நமக்குத் தேவைதானா? தேவையில்லையா? அச்சம் மனித முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக உள்ளதா? சார்பாக இருக்கிறதா? அச்சம் காரணமாக, எதையும் முன்னெடுத்துச் செல்லும் ஆற்றல் தடைப்படுகிறது. எதற்கும் முன்னுக்குச் செல்வதற்கு அஞ்சி பல நல்ல சந்தர்ப்பங்களை இழுந்து பின்னடைகின்றனர். ஆற்றல் இருந்தும், அதனை வெளிப்படுத்த விடாது அச்சம், கூச்சம் தடுக்கின்றன. அச்சம் காரணமாகப் பலர் கோழுகள் ஆகிவிடுகின்றனர். அதனால் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை, தைரியம், உடல்மன ஆரோக்கியம் எனபவற்றை இழுந்து, நடைப்பினமாக ஏனோதானோ என்று தமக்கும் பிறர்க்கும் பயனற்றவர்களாகிப் பூமிக்குப் பாரமாகி விடுவதைக் காண்கின்றோம்.

உள்ளத்தில் எழுகின்ற அச்ச உணர்வைகள், உடல் முழுவதும் பாய்ச்சப்படுகின்றன. அதிக அச்சத்தினால், அதிர்வுகள், உடலில் ஏற்படுகின்றன. உடலில் நடுக்கம்; உள்ளத்தில் கொந்தளிப்பு; பதற்றம், பதகளிப்பு என்பன தோன்றுகின்றன. உடலில் வியர்வை கொட்டுகிறது.

உள்ளமும் மூன்றாயும் உடலும் நிலைகுலைகின்றன. கருவி, கரணங்கள்; புலன் பொறிகள் ஸதம்பித்து விடுகின்றன. அச்சத்தினால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட மனிதன், செய்வதறியாது திசைத்து நிற்க நேரிடுகிறது.

சில ஏதுக்கள், மனிதரில் அச்சத்தை அதிகரிக்கின்றன. பலர் தேவையற்ற வதந்திகளைப் பாப்பி மனிதர்களை அச்சத்தில் மூழ்கடிக்கிறார்கள். பலர், வதந்திகளைப் பாப்பி; அவற்றிற்குக் கை, கால்கள் வைத்துப் பெருக்கி; பிறரை நம்ப வைத்து; அவர்களை மரண அவஸ்தைப்பட வைத்து, இரசிப்பதையே, பொழுதுபோக்காகவும், தொழிலாகவும் கூடகொண்டு வாழ்கின்றார்கள். இந்த விசித்திர மனிதரின் அலகிலா விளையாட்டினால், இன்று உலகத்தவர், பல அவலங்களையும், துன்பம் துயர்களையும்; அனர்த்தந்களையும்; உயிர் உடைமை இழப்புக்களையும் சந்திக்க நேரிடுகிறது. “பிள்ளைக்கு விளையாட்டாம், சண்டெலிக்குச் சீவன் போகுதாம்” என்ற பழமொழிதான் நினைவிற்கு வருகிறது.

பொதுவாக அபாயம், இடையூறுகள்; கஷ்ட நஷ்டங்கள்; பொருள் அழிவுகள்; மரணம், நோய்கள்; துன்பங்கள்; துயர்கள் என்பன தமக்கோ, தமக்கு நெருக்கமான குடும்பத்தினர், உறவினர், நண்பர்களுக்கோ; ஏற்படும்போதும்; அத்தகைய அபாயம், அபத்தங்கள், அனர்த்தங்கள், ஆபத்துக்கள் ஏற்படக்கூடும் என்று ஏங்கி, ஏங்கி எதிர்மறை எண்ணாங்களை வளர்த்துக்கொண்டு, அவற்றை எந்நேரமும் எதிர்நோக்கி இருக்கும்போதும், அச்சம் தோன்றிக் காட்டாறு போலப் பெருக்கெடுக்கிறது. அபாயங்கள் மற்றும் எதிர்பார்த்த பிரச்சினைகள் நீங்க, அச்சமும் நீங்கிவிடும். தன்னம்பிக்கையையும், உடன்பாடான எண்ணாங்களையும், இழுத்தலே அச்சம், பயம் ஒருவரில் குடிகொள்வதற்கும், நீங்காமல் நிலைப்பதற்கும், காரணம். அச்சம் ஓர் உள்நோயாகும். அதனை உளவியல்ரீதியாகவே கையாளவேண்டும்.

சிலர் வேண்டாததற்கெல்லாம், அஞ்சி அஞ்சிச்சாவர். “அஞ்சாதவற்கு ஒரு மரணம்; அஞ்சினவர்க்குச் சதாமரணம்” என ஒரு கூற்று உள்ளது. “அஞ்சினவன் கண்ணுக்கு ஆகாசமெல்லாம் பேய்” என்பர். “அச்சம் என்பது மட்டமை” என்றும் அஞ்சாமை மாணிட உடமை என்றும் “அச்சந்தவரி” என்றும் அமுத வாக்குகள் உள்ளன. “உச்சி மீது வாடினிடந்து வீழுகின்ற போதிலும்; அச்சமில்லை, அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே” – என்கிறார் மகாகவி பாரதியார்.

அச்சம் மனித முன்னேற்றத்திற்கு, பரம விரோதி; தடையாக இருக்கிறது. அதனால் அச்சம் தவிர்க்கப்பட வேண்டியது என்கின்றனர். அச்சம் தவிர்நலம் பேணிக்காத்து, வாழ்வில் ஓம்பப்படவேண்டியது, இன்றியமையாதது. அதனுடைய சரியான அர்த்தத்தைப்புரிந்து கொண்டு அதற்கேற்ப, அச்சத்தைத் தவிர்க்கவும் வேண்டும்; அதே வேளை அஞ்சவதினால் நமது வாழ்க்கைக்கு நன்மை கிடைக்கப்பெறுமானால், அஞ்சவுந்தான் வேண்டும். இந்நிலைப்பாடு திருவள்ளுவருக்கும் உடன்பாடாக உள்ளமை பின்வரும் குறளிலிருந்து தெரிகிறது;

“அஞ்சவ தஞ்சாமை பேதமை அஞ்சவது
அஞ்சஸ் அறிவார் தொழில்” - திருக்குறள்

அஞ்சத்தக்கதைக் கண்டு அஞ்சாதிருப்பது அறியாமையாகும். அஞ்சத்தக்கதைக் கண்டுப் போகவதே, அறிவுள்ளவரின் செயல், என்பது இதன் பொருள்.

அச்சம், சந்தர்ப்பம் குழந்தைகளைப் பொறுத்துத் தேவையே என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இயல்பாகவே அச்ச உணர்வு உள்ளவர்கள், வாழ்க்கையில் மிகவும் கவனமாகவும்; பின்வரும் விளைவுகள்பற்றி முன்னரே, சிந்தித்து ஆராய்ந்தும் செயற்படுவார். மிகுந்த அவதானம் பேணுவார். அத்தகையவர்கள், நிதானம் உள்ளவர்களாகவும் விளங்குவதால், வாழ்க்கையில் திடீரெனச் சரிந்து வீழ்ந்து விடமாட்டார்கள். ஆழந்தெரியாமல் கால்களை விடமாட்டார்கள். இலேசில் ஏமாற்றமடையவும் மாட்டார்கள். தாமதம் ஒரு குறைபாடாக இருப்பினும், இறுதியில் வெற்றி நிச்சயம். அவர்கள் படிப்படியாக முன்னேறுவார்கள்.

எதிர்காலம் பற்றிய அச்சமே, எதிர்காலப்பாதுகாப்பிற்காக, கல்விகற்கவும், கல்வியில் சிரத்தை கொள்ளவும், பரீட்சைகளில் உயர் சித்திகளைப் பெற முயற்சிக்கவும்; தொழில்களில் ஊக்கத்துடன் செயல் புரியவும்; பொருள், பணம் சம்பாதிக்கவும், சேமிக்கவும்; தொடர்ந்து உழைப்பில் ஈடுபாடு கொள்ளவும்; மனிதர்களுக்கு உந்துசக்தியாகவும், தூண்டுதலாகவும் அமைகின்றது. எனினும், யாவற்றிலும் அளவும், முறையும் பேணிவரும்போதுதான், நன்மையும், நலமும் அடையப் பெறலாம் என்பதையும் கருத்திற் கொள்ளுதல் வேண்டும். அச்சமும் அளவிற்கு அதிகமாகிவிடும்போது, அதனால் தீமையே விளையும். அளவிற்கு விஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு”, என்பது முதுமொழி.

வாழ்க்கையில், மதிப்பு, மரியாதை, மானம், கண்ணியம், கணிப்பு, கெளரவும், என்பன தம்மைவிட்டு அகன்று விடுமோ என்ற அச்சத்தினால்தான்; மனிதர் நல்லொழுக்கம், நன்னடத்தைகளைப் பேணி சமூகத்தில் நல்லவர்களாகவும், நாண்யமானவர்களாகவும்; பண்புள்ளவர்களாகவும், சான்றோர்களாகவும் வாழ்வதற்கு முயற்சிக்கிறார்கள்.

எவ்ரோரூவர், தீய எண்ணங்களைப் பிறப்பிக்கவும்; தீய சொற்களைப் பேசேவும்; தீய செயல்களில் ஈடுபடவும்; அச்சம் கொள்கின்றாரோ, அவர் சமூகத்தில் அறிவுடையவராகவும், உயர்ந்தோராகவும்; கணிப்பும் மதிப்பும் புகழும் பெறுகிறார். மனிதர்கள், மனிதத்தன்மைகளுடைய மனிதர்களாக வாழ்வதற்கு, அவர்களிடம் இயல்பாகவேயுள்ள சமூகப் பயப்பாடும் கடவுள் பயப்பாடும் காரணமாகின்றன. என்பதை மறுக்க முடியாது.

ஓழுக்கம், நடத்தை, மனிதப்பண்புகளைப் பேணுதல் என்பவற்றில் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவர்கள், மாக்கள் எனப்படுவர். கீழ் மக்கள் ஆவர். அவர்கள் மேன்மக்களாக உயர்வு பெறுவதற்கு, ஓழுக்கம், மனிதப்பண்பாடு பேணி, மனிதராக மனிதத்தன்மைகளுடன் வாழுவேண்டும். மனிதர்களிடையே பிறப்பினால், உயர்வு, தாழ்வு இல்லை. நல்லொழுக்கம்; நன்னடத்தை. மனிதப்பண்பாட்டு விழுமியங்கள், என்பவற்றை வாழ்க்கையில் பேணி, அவற்றின் நலம் காத்து வாழ்ந்து வருகின்ற நிலையில் உயர் தரப்பினர், இனங்கண்டு கொள்ளப்படுகின்றனர். உயர்ந்தோர், தமது ஓழுக்கம், பண்பாட்டு விழுமியங்கள், நடத்தை முறைகள் ஆகியவற்றில் சிறிய அளவிலேனும் தவறி, பழுது நேர்ந்தால், எங்கே தாங்கள் கீழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விடுவார்களோ, என்ற அச்சம் அவர்களிடம் தொடர்ந்து, வாழ்நாள் முழுவதும் இருக்கும். அந்த அச்சம்தான், உயர்ந்தோரை, என்றும் மேன் மக்களாக இருக்க உதவுகின்றது.

“மேன் மக்கள் மேன்மக்களே, சங்கு சுட்டாலும் வெண்மை தரும்” என்பது ஒளவை வாக்கு அஞ்ச வேண்டியவற்றிற்கு அஞ்சதல் அறிவுடைமை. இந்த இடத்திலேயே “அச்சந்தவிர்” எனும் நலம், பொருள் பெறுகிறது. குழந்தைகள் செய்தும் குழப்படுகளையும், குறும்புகளையும் தடுப்பதற்கு அவர்களைப் பெற்றோர் பயமுறுத்துகிறார்கள். பேய், பிசாக், வேதாளம், கதைகளை சொல்லி, குழந்தைகளைக் கோழைகள் ஆக்கி விடுகின்றனர். துணிவு, மனவலிமை, தைரியம் அவர்களை விட்டு விலகி விடுகின்றன. அச்சம், அவர்கள் நலங்கள் அறுபது

வளர்ந்து வயதானவர்கள் ஆன பின்னரும், அவர்களைத் தொடருகிறது. திக்குவாய் போன்ற பேச்சுக்குறைபாடுகளையும், குழந்தைப்பருவத்து அச்சம் ஏற்படுத்தி விடுகிறது. வளர்ந்து, குமரப்பருவத்தை அடைந்ததும்; பல்வேறு கற்பனைகளும் வளர வளர, எதிர்காலத்து எதிர்பார்ப்புகள்; ஏக்கங்களாகவும் அங்கலாய்ப்புக்கள் மற்றும் ஏமாற்றங்கள் ஆகவும், வடிவெடுக்கின்றன. அச்சத்தின் பல்வேறு வடிவங்கள் இவையாகும். முதுமையில், நோய் பயம், மரண பயம் ஏற்பட்டு மனிதனை வாட்டி வதைக்கின்றன. இந்த வகையில், மனிதர்கள், அச்சத்திலே வாழ்ந்து, அச்சத்திலே மதிகின்ற பரிதாப நிலையில் உள்ளனர்.

இதற்காகவே, “அச்சந் தவிர்”, என ஆன்றோர் கூறி வைத்தனர். பாரதியார் அழுத்தம் கொடுத்தார். “கீழோர்க் கஞ்சேஸ்; தீயோர்க்கஞ்சேஸ்”, “கொடுமையை எதிர்த்து நில்”, என்று புதிய ஆத்திருச் சுனைந்தார்.

அச்சம் ஒருவரின் பலமா? பலவீனமா? என்பதை ஆராய்ந்து முடிவிற்கு வரவேண்டும். சந்தர்ப்பங்கள், நிலைமைகளைப் பொறுத்து அச்சம் பலமாகவும் பலவீனமாகவும் உள்ளது. ஆக்கமும் கேடும், அச்சத்தினால் வருவதால், அதற்கேற்ப அச்சத்தைக் காத்தலும், தவிர்த்தலும், மனிதன் கையிலேயே தங்கியுள்ளது என்பதை உணர்ந்து, அறிவுழார்வமாகச் செயற்படுவோமாக.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

மனக் கவலை ஒழித்துல் நலம்

“யனக்கவலை மாற்றல் அரிது” என நம் ஆன்றோர் எப்பவோ சொல்லி வைத்து விட்டார்கள். ஆகையால் மனக்கவலை ஏற்படாமல் தவிர்த்துக் கொள்ளுவதே உத்தமம். மனத்தினுள் ஒரு முறை. கவலை நுழைய ஒரு சிறிய இடம் அளித்து விட்டால் அது இனப் பெருக்கம் செய்து, மிக விரைவில் முழுமனத்தையும் தனது ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவெந்து விடும். அது ஒரு மனநோய் “நோய்க்கு இடங்கொடேல்” என்பது ஒளவையின் அழுதமொழி.

கவலைப்படுதல்; தம் கவலைகளைக் கோர்வையாக்கிக் கேட்பார் பிணிக்குந் தகையவாய்க்கேளாரும் வேட்ப எடுத்துக் கூறிப் பிறரையும் கவலையில் ஆழ்த்துதல், என்பதை ஒரு கலையாகவே கொண்டு வாழ்ந்து வருபவர்கள் அனேகரைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. கவலை என்ற சொல்லிலேயே கலையும் உண்டு. வலையும் உண்டு என்பதை உற்று நோக்கினால் உணர்ந்து கொள்ளலாம். கவலையைக் கலையாக்கிப் பழக்கப்பட்டவர்கள், கவலை என்னும் வலைக்குள் தாழும் சிக்கி அவதிப்படுவதோடு; பிறரையும் சிக்க வைத்துத், துண்பத்தில் அவர்களையும் ஆழ்த்தி விடுகிறார்கள்.

கவலை என்பது மனச்கமை. குமை என்றாலே பாரம்; கனதியாகத்தான் இருக்கும். தலைச்சுமையாக எடுத்துச் செல்கின்ற பொதிகள், புறச் சுமையாகும். அச்சுமைகளை இறக்கி வைத்துப் பாதசாரிகள், ஆறுதல் பெறுவதற்காவே, சாலையோரங்களில் நம்முன்னோர், சுமைதாங்கிகளை அமைத்தனர். குமைதாங்கிகள், புறச்சுமைகளின் பாரதத்தைத்தாம் தாங்கிக் கொண்டு, குமந்து வந்த பாதசாரிக்கு ஆறுதல் வழங்கின. அகச்சுமையான, மனச்சுமையை, இறக்கி வைத்து ஆறுதல், பெறுவது எக்காலம், என வழி தெரியாமல் ஏங்கித்தவிக்கின்றனர். இத்தகையைக்கம், தலிப்பு, அங்கலாய்ப்பு, ஏமாற்றம் மேலும் மனக்கவலையை அதிகரிக்கச் செய்கின்றன.

மனமது செம்மையானால், தூய்மையானால், கவலைகள் ஒழிந்து விடும். மீண்டும் தோன்றி, மனிதரைவதைப்பதற்கு இடமோ வாய்ப்போ, கிடைக்காது. மனங்களில் குடிகொண்டுள்ள குற்றங்கள், குற்ற உணர்வுகள்; வஞ்சங்கள்; வெறுப்புக்கள்; குது வாதுக்கள்; பொய்புரட்டுக்கள்; திருட்டுக்கள்; பிறர் சொத்துக்களையோ, பொதுச் சொத்துக்களையோ அபகரித்தல், மற்றும் பஞ்சமாபாதகங்களில் ஈடுபடுதல்; இலஞ்சம், மோசடி, ஊழல்கள் இன்னோரன்ன தீயகுணங்கள், அழுக்குகள், கெட்ட இயல்வுகள், என்பன மனிதர்களில் மனக்கவலைகள் தோன்றி ஒங்கி வளர்வதற்குச் சிறந்த வளமாக்கிகள் ஆக விளங்குகின்றன.

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மன அழுக்குகள் சேர்ந்து பெருகுவதற்குக் காரணங்களாக அமைவன், மனிதர்களிடம் அபரிமிதமாகக் காணப்படுகின்ற தற்பற்று என்னும் சுயநலம்; மற்றும் பொருட்பற்று, ஆகிய இரண்டு கடும் பற்றுக்களுமேயாகும். இந்த இருவகைப்பற்றுக்களையும், மனிதர்கள் இறுகப்பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் வரை, மனக்கவலைகளுக்குப் பஞ்சமே இருக்காது. உலகியலுடன் சார்ந்து, அதனுடன் உறவு பேணி, நெருக்கமாக வாழ்ந்து வரும், வரை; தற்பற்று, பொருட்பற்று என்பன மிகுந்து கொண்டே வரும். எனவேதான்றலகியலுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்கள், ஆண்மீகத்தையும் வாழ்வடன் இணைத்து, வாழ்ந்து வரவேண்டிய அவசியம். வற்புறுத்தப்பட்டு வருகிறது. ஆண்மீகம், உலகியல், இரண்டும், இரு சமாந்தரக்கோடுகள் போன்று ஒன்றை மற்றொன்று சந்திக்க முடியாதன் அல்ல. அவை இரண்டும், ஒன்றையொன்று, சந்திக்கக்கூடியன; சந்தித்து இணையவும் வேண்டியன. அப்பொழுதுதான் வாழ்வு சிறக்கும்; கவலைகள் கலையும். மனித நாகரிகம் வளர்ச்சி பெற்று வந்த காலங்களில் உணவு, உடை, உறையுள், இம்முன்று அத்தியாவசிய தேவைகளும் நிறைவு செய்யப்பட்டுவிட்டால், வாழ்வில் திருப்தி ஏற்பட்டு விடும். தேவைகள் ழற்த்தியாகும் பட்சத்தில், கவலைகள் தோன்றுவதற்கு இடமில்லாமல் போய் விடுகிறது. போதுமென்ற மனமே, கவலைகள் தோன்றாமலும், தொடராமலும் தவிர்ப்பதற்கும் தடுப்பதற்கும் பொன் செய்யும் மருந்து என்பது அனுபவமொழி.

மனிதர்கள் குழுமங்களாகவும், தொடர்ந்து சமூகங்களாகவும் சேர்ந்து வாழத் தொடங்கிய காலங்களில் அவர்களிடையே ஒழுங்கு கட்டுப்பாடு, விதிமுறைகள், சட்ட திட்டங்கள் என்பன வகுக்கப்பட்டுப் பேணப்பட்டு வந்தன. உலகியல் வாழ்க்கையைச் சீர்ப்படுத்தி ஒழுங்குபடுத்தச் சமயங்களின் தேவை

உணரப்பட்டது. ஆன்மீகம் உலகியல் வாழ்வுடன் இணைக்கப்படக் கால்கோள் இடப்பட்டது. சமயம் என்பது வழி, பாதை, நெறி, மார்க்கம் எனப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இன்ன வழியில், வாழ்க்கையை இடுச் சென்றால், வையத்துள் வாழும் வகை தெரிந்து வாழ்வாங்கு வாழ முடியும்; இம் மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம்; வாழ்க்கைப் பயன்கள் மற்றும் மனிதப் பிறவியின் நோக்கம் எல்லையென அறிந்து, அவற்றை அடையமுயற்சிக்கலாம், என்பவற்றை மனிதர்களுக்கு உணர்த்தி, அவர்களை நெறிப்படுத்தி, வழிப்படுத்துவது சமயம். பிற்காலங்களில், ஆஸ்திகம், நாஸ்திகம்; உலகாயதம்; வைத்திகம், அவைதிகம்; சமயச்சார்பு, சமயச்சார்பின்மை போன்ற ஒன்றிற் கொன்று முரண்பட்ட கொள்கைகள், கோட்பாடுகள் என்பவை தோற்றுவிக்கப்பட்டு, சமயத்திற்கு ஊறுசெய்துவிட்டன. அதனால், மனித மனங்களில் மன அமைதிகுண்றி, மனக்கவலைகளின் ஆக்கிரமிப்பு வலுப்பெற்று வருகிறது.

சமயங்கள் பல; ஆயினும் ஆன்மீகம் ஒன்றுதான் என்னும் பேருண்மை உணரப்பட வேண்டும். எல்லாச் சமயங்களும் ஆன்மீகம் சார்ந்தவையே; அவைகள் மனித குல உய்வுக்குக் காட்டுவது ஆன்மீக வழியையோகும். ஆன்மீக வழியை, வாழ்க்கையில் பின்பற்றி வாழ மறுப்பவர்கள், மனக் கவலையற்ற நிறை வாழ்வை, இம்மையில் வாழ மறுப்பவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர்.

ஆன்மீக வழி என்பது அன்பு வழி, அற வழி, அறிவு வழி, நீதிவழுவா நெறிசார்ந்த வழி, அமைதி வழி, சத்திய வழி, அஹிம்சை வழி என்பவற்றோடு இணைந்து, வாழும் நல்வழியாகும்; இறையுணர்வுடன் அறநெறியில் தம் வாழ்க்கையையிட்டு வாழ்வதே ஆன்மீக வாழ்வு. இந்தகைய ஆன்மீக, ஒழுக்க வாழ்வு, வாழ்ந்து வருபவர்களுக்கு “இன்பமே எந்நாளும், துன்பம் இல்லை” என்ற உன்னத நிலை எய்தப்பட்டு விடும். மனக்கவலைகள் ஏற்படாமல் தவிர்ப்பதற்கும்; கவலைகளை ஓழிப்பதற்கும், மன அமைதி பெறுவதற்கும் இதுவே வழியாகும்.

உலகியலுடன் முற்று முழுதாக உறவு கொண்டிருப்பவர்கள், ஆடக்கடி, தோல்விகள், எமாற்றங்கள், கஷ்ட நஷ்டங்கள், பொருள் இழப்புக்கள், உடல் ஊனங்கள், உயிர் இழப்புக்கள், துன்பம் துயர்கள், நோய்கள், விபத்துக்கள், இயற்கை அனர்த்தங்கள், சதிகள், போர் அழிவுகள், தொழில் இழப்புக்கள் போன்றவற்றிற்கு முகங்கொடுக்கவும், எதிர்கொள்ளவும் நேரிடுகின்றது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் மனக்கவலைகள் ஏற்படுகின்றன. அவற்றுடன் நலங்கள் அறுபது

இனைந்து: மனவேதனை, மன அழுத்தம், மன இறுக்கம், மனக் கொந்தளிப்பு, மனச் சோர்வு, மனப்பயம் என்பனவும் வேதனைகளைத் தருகின்றன. நடந்து முடிந்து விட்ட நிகழ்வுகளையே நினைத்து மீட்டுக் கொண்டிருப்பது; தனிமையை நாடுவது; தமக்குள்ளேயே அழுது புலம்புவது போன்றவற்றிலேயே எந்நேரமும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பர். ஒரு சிலர் தம்முடைய பிரச்சினைக்குத் தீர்வாகத் தற்கொலை செய்ய முயல்கின்றனர். இது எத்துணை தவறான முடிவு என்பதை அறிவு பூர்வமாகச் சிந்தித்தால் அல்லது சிந்திக்க வைத்தால், புரிந்துவிடும். அறிவைப்பறந் தள்ளிவிட்டு, உணர்ச்சி காட்டும் வழியில் செல்வதாலேயே, இத்தகைய தவறான முடிவுகள் சடுதியாக எடுக்க நேரிடுகிறது. மனக்கவலைகளை ஒழிப்பதற்கு, அறிவு பூர்வமாகச் சிந்தித்துச் செயற்பட வேண்டியது அவசியம்.

கடவுள் வழிபாடு, ஆலயதரிசனம், புனித யாத்திரைகள் மேற்கொள்ளல், ஆலயத் தொண்டுகள் செய்தல், விரதமனுட்டித்தல், சமய விழாக்களில் பங்குபற்றுதல், சமய ஆசார ஒழுக்கங்களை மேற்கொள்ளுதல் என்பவற்றில் ஈடுபடுதல்; மற்றும் புராணபடனம், ஆண்மீக உரைகள், திருமுறைப் பாடல்கள், பண்ணினைச் பாடக்கேட்டல் என்பவற்றுடன் தம்மை இனைத்தும், ஈடுபடுத்தியும் கொண்டு; சமூகத் தொண்டிலும் தரும கைங்கரியங்களிலும் ஈடுபட்டு வந்தால் மனக் கவலைகள் தாமாகவே மறைந்து விடும்.

இவற்றுடன், மன நலத்தைக் காத்து ஒழிபுவதற்கு, தியானம், தவம், குண்டலினியோகம்; மற்றும் தற்சோதனை, அகத் தாய்வுப் பயிற்சிகள் என்பன பெரிதும் உதவுகின்றன. இவற்றைத் தக்க குருவிடம் கற்று ஒழுங்காகப் பயிற்சி செய்து வந்தால், மனம் நலமும் தூய்மையும் பெறும். “மனத்தை அடக்க நினைத்தால், அவையும்; மனத்தை அறிய முயன்றால் அடங்கும்.” என்பது அறிஞர் வழங்கிய அனுபவ மொழி. மனத்தை அறிவு பூர்வமாக அணுகினால். மனம் தானாகவே அடங்கிவிடும். மனம் அடங்கிவிட்டால், ஐம்புலன்களும் அடங்கி விடும். மனநலம் உறுதியாகி விட்டால், மனக்கவலைகள் மற்றும் மனநலக்குறைபாடுகள், அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றுவிடும். மனவடக்கம், புலன்டக்கம் நலம் பேணி, மனக்கவலைகளை ஒழித்து நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

மது, போதைப்பொருள் பாவனை, புகைத்தல் தயிர்த்தல் ரூஸ்

மது மற்றும் போதைப் பொருள் பாவனை, புகைத்தல் என்பன தற்காலத்தில், உலகளாவிய நிலையில், ஒரு பெரும் சமூகப் பிரச்சினையாக வடிவெடுத்துள்ளது. மனித நடத்தைகள்; நடை, உடை பாவனைகள்; பழக்க வழக்கங்கள் என்பன தனிமனித, குடும்ப மற்றும் சமுதாய நலன்களுக்குப் பங்கம் விளைவிப்பதாக அமைகின்ற போது; சமூக நலன், சமூக அமைதி, ஒழுங்கு கட்டுப்பாடு என்பனவற்றை அச்சுறுத்துகின்ற நிலையில், அவை சமூகப் பிரச்சினைகள் ஆகிவிடுகின்றன. அந்த வகையில், மது, போதைப்பொருள் பாவனை; புகைத்தல் என்பன தனிமனித மற்றும் சமூகப் பிரச்சினைகளின் ஊற்றுக்கண்களாகவும், ஊக்கிகளாகவும் விளங்குகின்றன.

கொலை, களவு, கள், காமம், பொய் என்னும் ஐந்தும், ஐம்பெரும் பாதகங்கள் என நம் ஆன்றோர் குறிப்பிட்டு, அவற்றை விலக்கி வாழுதலே அறும் சார்ந்த ஆண்மீக வாழ்வு எனக்கூறி, எம்மை நல்வழிப்படுத்தியுள்ளார். கள் என்பது மற்றைய நான்கு பழிபாவச் செயல்களுக்கும் நடுநாயகமாக வைக்கப்பட்டுள்ளமை சிந்திக்கற்பாலது. கள் என்பது மதுவைக்குறித்து நிற்கும் பானம். எனவே மதுபானம் எனப்படுகிறது; போதை தருகிறது. இன்றைய காலகட்டத்தில், கள் என்ற சொல், மது உள்ளிட்ட போதைப்பொருள்கள் அனைத்தையும் குறிப்பாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். புகைத்தலும் போதையைத்தான் ஏற்றுகின்றது. அந்த வகையில், கொலை, களவு, கற்பழிப்பு என்னும் பாலியல் வன்புணர்வு, பொய்யுரைத்தல் போன்ற எல்லாவிதமான அதிபாதகச் செயல்களும், குற்றங்களும், மது மற்றும் போதைப்பொருள் பாவனையின் தூண்டுதலாலேயே மனிதர்களால் புரியப்படுகின்றன. இவ்வண்மையை, நம் ஆன்றோர்கள் ஆராய்ந்து, அறிந்து, போதை தரும் கள் என்பதை, ஐம்பெரும் பாதங்களின் வரிசையில், நடுவில் வைத்து, போதையின் கொடுமையையும், கடுமையையும், மனிதகுலத்திற்கு உணர்த்தியுள்ளார். இதனை உணர்ந்து அதன்படி ஒழுக மறுப்பவர்கள் வாழ நலங்கள் அறுபது

மறுப்பவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர். அத்துடன் பிறர் வாழ்வையும் பறித்து, அவர்களை நிர்க்கத்திக்கு உள்ளாக்கியும், விடுகின்றனர்.

எந்தச் செயலுக்கும், அது நல்லதோ, கெட்டதோ, விளைவு நிச்சயமுண்டு. விளைவு அல்லது பயனில்லாத விளை கிடையாது. அறிந்தோ, அறியாமலோ தவறு செய்தாலும்; அதன் தன்மைக்கேற்ற தண்டனை கிடைத்தே தீரும். அதை அனுபவித்தே தீர்க்க வேண்டும். அது இயற்கை நியதி; இறை நீதியுமாகும். எவரும் விதிவிலக்கில்லை. எனவே, எண்ணம், சொல், செயல் இவற்றில் எது ஒன்றாலும் ஆற்றும் எந்தச் செயலும், விளை என்பது கிருது. விளையிற்குள், அதன் விளைவு தொக்கி நிற்கிறது. உரியநேரத்தில், செய்யப்பட்ட விளையின் தன்மை, அளவு, முறை, நோக்கம் என்பவற்றிற்கேற்ப, விளைவு வெளிப்பாடு ஆகிறது. இயற்கை நீதி; சமுதாய ஒழுக்க நெறிமுறைகள்; ஆண்மீக மனித விழுமியங்கள்; நாட்டின் சட்டவிதிகள் என்பவற்றை அறிந்தும், அலட்சியம் செய்தும், அவற்றை அவமதித்தும், ஆற்றும் தவறான, தப்பான, நீதிக்குப் புறம்பான தூய்மையற்ற செயல்களுக்கு விளைவாகத் துன்பங்கள், துயரங்கள் உண்டாவது வாழ்வியல் நீதியாகும். இங்கு, மேன்முறையீடு செய்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லை என்பது அறிந்ததே.

நமது செயல்களின் விளைவுக்கு, நாம் தான் பொறுப்பு. அந்த வகையில், நாம் அனுபவிக்கும் இன்ப துன்பங்களுக்கு, நாமே முழுக்க, முழுக்கப் பொறுப்பானவராவோம். ஒரு விளையைச் செய்வதற்கு முன்னர், அதனைச் செய்வது சரியா, பிழையா என்ற தீர்மானிக்கும் உரிமை நம்மிடம் தூண் உள்ளது. அதனைப் பயன்படுத்தாமல் விடுவது, திடிப்படை உரிமை மீறலாகும். “தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான்; வினை விதைத்தவன் வினையறுப்பான்,” என்பது ஆண்றோர் வாக்கு.

மது, போதைப்பொருள் பாவனை, புகைத்தல் என்பவற்றில் ஈடுபாடு கொள்வதற்கான காரணங்களைப் பின்வருவனவற்றுள் அடக்கலாம். அவையாவன: ஆசை, பிறரின் தூண்டல், பழக்கம், சந்தர்ப்பம் குழ்நிலை, தீய நண்பர்கள் சகவாசம், மரபு வழி, பிரச்சினைகள், பெற்றோர் வழிகாட்டலில் அசிரித்தை; வாழ்க்கையில் எதிர்கொள்கின்ற ஏமாற்றங்கள், தோல்விகள், துன்பங்கள், விரக்திகள், மனவேதனைகள், கவலைகள் முதலியன.

சிலர் வேடுக்கைக்காகவும், பொழுதுபோக்காகவும் நண்பர்களுடன் இணைந்து நட்பினைப் பேணுவதற்காகவும் மது, போதைப்பொருள் பாவனை,

புகைத்தல் என்பவற்றில் ஈடுபடத் தொடங்குகிறார்கள். வேடுக்கையாகத் தொடங்கி, விளையாட்டாகத் தொடர்ந்து, பின்னர் அதுவினையாகிவிடுகிறது. போதை ஏறாமல் உயிர்வாழுவே முடியாத நிலைமைக்கு வந்து விட்டதாகப் புலம்புகிறார்கள். ஈற்றில் போதைபே உயிரையும் உறிஞ்சிக்குத்து விடுகிறது. போதைப் பொருள்கள், ஆட்கொல்லி என்பதையும்; அவற்றின் பாவனை, தற்கொலைக்கு இணையானது என்பதையும் ஏனோ, உணர்ந்துகொள்ள மறுக்கிறார்கள் என்பதுதான் விசனத்தைத் தருகிறது.

புகைத்தல் தனக்குத் தானே மூட்டும் தீ ஆகும். புகைப்பவாக்ஞக்கு மட்டுமல்ல, அவர்களுக்கு அயலிலே நிற்கின்றவர்களின் உடல் நலமும் பாதிக்கப்படுகிறது; குழல் மாசடைகிறது. சமூக நல உணர்வு இருந்தால், மக்கள் கூடும் இடங்களிலும், பொது இடங்களிலும், வீதி ஓரங்களிலும் புகைத்துத் தள்ளுவார்களா?

“மதுவை நீ குடிக்க, அது உன் உயிர் குடிக்கும்; இலவசம் என்றாலும் வேண்டாம் உன்னைக் கொல்லும் நஞ்ச மது” – இவ்வறிவுரையைக் கேட்டு நடந்தால், வாழ்வு நலம் பெறும். உதாசீனம் செய்தால் தவிக்க நேரிடும்.

மது, போதைவஸ்துக்கள் பாவனை, மனிதனை மிருகமாக்கும்; பகுத்தறிவைப் பறித்து விடும்; கொலைகாரனாக்கும், குற்றங்கள் புரிய வைத்தும்; உழைத்தபண்ணத்தை ஊதாரித்தனாம் செய்யத்தூண்டும். இழப்புக்கள்; பணம், பொருள், சொத்துப்பத்துக்கள் மட்டுமல்ல; மானம், மரியாதை, கெளரவும், கண்ணியம், ஒழுக்கம், மதிப்பு, குடும்ப கெளரவும், மேன்மை என்பனவுமாகும். வாழ்க்கையே நாறும். இறுதியில் உயிரையே பறித்துவிடும். இறந்த பின்னரும், குடிகாரன், குடுகாரன் என்ற பட்டங்கள் நிலைத்து நிற்கும். சந்ததிக்கும், நீங்காத அவமானத்தையும் அவமரியாதையையும் தேடுக் கொடுத்த சிறுமைக்கும் உரியவராகிவிடுவார்.

தற்காலத்தில் வீதி விபத்துக்கள், வாகன விபத்துக்கள், அவற்றால் ஏற்படும் உயிரிழப்புக்கள், உடல் ஊனங்கள், குடும்பங்களுக்கு ஏற்படும் நஷ்டங்கள் என்பன அனைத்துக்கும் பிரதான காரணமாக அமைவது, குடுபோதையில் வாகனங்களை ஒட்டுதல் என்பது ஆய்வுகளின்மூலம் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

மனிதரிடம் ஏராளமான கெட்டபழக்கங்கள் இருக்கலாம். அவற்றுள் தலையாயது, மது மற்றும், போதைப்பொருள் பாவனை மற்றும் புகைத்தல் பழக்கமாகும். “மதுவே பாவங்களுக்கெல்லாம் தாம் தந்தை; குடியோ குடி கெடுக்கும்; மது குடிப்பவனையே கொல்லும்; மது உறவினை அழிக்கும்; ஈற்றில் தனிமையாக்கும்; மது பழி செய்யும், குழப்பங்களை உண்டாக்கும்; கொலையும் செய்யும்; மதுவை விடக் கொடியது வேறொன்றில்லை” - என்கிறார் ஒரு பெரியார்.

“நானை முதல் குடிக்கமாட்டேன் சத்தியமடி தங்கம்; இன்னிக்கு இராத்திரிக்கு தூங்கவேண்ணும், ஊத்திக்கிரேன் கொஞ்சம்” - குடிகாரர்கள் தினசரி எடுக்கின்ற சங்கல்பம்தான் இது. ஆனால் என்றுமே நிறைவேற்றப்படுவதில்லை. “குடிகாரன் பேச்சு விடுந்தாலே போச்சு”, என்பது பொருள் பொதிந்த கூற்று.

மது, போதைப்பொருள் பாவனை மற்றும் புகைத்தல் என்பன பாவனையாளருக்கும் - நுகர்வோருக்கும், தனிப்பட்ட முறையில், அவர்களின் உடல் நலம்; மன நலம், உயிர் நலம்; மனித உறவு நலம்; பொருளாதார நலம்; பண்பாடு - கலாசார, ஒழுக்க நலம்; குடும்ப நலம் என்பன பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளாகி விடுகின்றன. நம்பிக்கை, நாண்யம், நேர்மை, நிதானம் என்பன மதிப்பிறக்கம் பெற்றுவிடுகின்றன. நாணம், வெட்கம், கூச்சம், அச்சம் என்பன அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்று, விலகி வெகுதாரம் சென்றுவிடுகின்றன. அவர்களுடைய பேச்சு, நடை, உடை, போக்கு, வாக்கு, நடத்தைகள் இந்நிலைமையினை எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர் எஞ்சூன்றும் நஞ்சன்பார்கள்ஞஞ்சன்பவர்” - என்கிறது தமிழ்மறை. உறக்கத்திலுள்ளவர்கள், இறந்தவர்களை விட வேறுபட்டவர்களால்லர். அவ்வாறே மது உண்பவரும் அறிவு மயங்கிய நிலையில் இருப்பதால், நஞ்சன்பவர் ஆகிவிடுகின்றார். எனவே மது உண்பவர்கள் செத்தாருள் வேறல்லர் என்பது இக்குறட்பா தரும் பொருள்.

தற்காலத்தில், சமூகத்தின் உயர்மட்டங்களில் உள்ளவர்கள் கூட, ஒரு சிலர், இல்லங்களில் நடைபெறும் திருமண வைபவங்கள், பிறந்தநாள் விழா,

பூப்புனிதநீராட்டு விழா, புதுமனை புகுவிழா போன்ற மங்கல வைபவங்களில், பிரத்தியேகமான இடங்களில் வைத்து மது பானங்கள் பரிமாறப்படுகின்றன. விருந்தினர் சிலர் இதனை ஒரு நாகரிகமாகக் கருதுகின்றனர். மரணவீடுகளில் கூடச் சிலர் மதுபானம் பரிமாறிக் கொண்டாடுகின்றார்கள். இது இன்றைய நிலை.

போர், கொள்ளள நோய்கள், பஞ்சம், இயற்கை அனர்த்தங்கள், இடப்பெயர்வுகள் என்பவைகள் எதிர்பாராமல் நிகழ்கின்றன. இந் நிகழ்வுகள், மனித சமுதாயத்திற்கு ஏற்படுத்துகின்ற இழப்புக்கள், அழிவுகளைவிடப், பன்மடங்கு இழப்புக்கள், கொடுமைகளை மதுபானம், போதைப்பொருட்பாவனை, புகைத்தல் என்பன அவற்றைப் பயன்படுத்துவோருக்கு வழங்குகின்றன. இதனை நன்கு அறிந்து வைத்திருப்பவர்கள் தங்கள் எதிரிகள் என்று கருதப்படுவர்களை அழித்தொழிப்பதற்கு, மாற்று வழியாக, மது மற்றும் போதைப்பொருள் பாவனையை அவர்கள் மத்தியில் தாராள மயமாக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வருவதாகக் கூறப்படுகின்றது. குறிப்பாக, மாணவர்கள், இளைஞர்கள் ஆகியோரை இலக்கு வைத்தே, அவர்களைச் சிக்க வைக்கும் நோக்கத்தில், இச்சதிவலை வீசப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது.

“வெள்ளம் வரமுன் அணைகட்ட வேண்டும்”, “நோய்க்கு இடங் கொடேல்” போன்ற மகுட வாசகங்கள், நம்முன்னோர் எமக்களித்த அரும்பெரும் பொக்கிஷங்கள். அவற்றின் தேவை இன்று உணரப்பட வேண்டியது மிக அவசியமாக உள்ளது. இளையோர், பிள்ளைகள் ஆகியோரச் சமூக மயப்படுத்தியும், கலாசார மயப்படுத்தியும், ஆண்மீக மயப்படுத்தியும்; வாழும் சமூகத்தினருடன் பொருந்தியும்; உலகத்தோடு ஒட்டியும்; இம்மன்னில் வாழும் நெறியறிந்து நல்ல வண்ணம் வாழுச் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பும் கடமையும்; குடும்பம், பாடசாலைகள், மற்றும் கல்வி நிறுவனங்கள்; ஆலயங்கள், சமய-ஆண்மீக நிறுவனங்கள், சமூக - சமயத்தலைவர்கள் மற்றும் சமூக நலன்புரி நிறுவனங்கள் என்பவற்றிடம் உள்ளது. இப்பொறுப்பினைத் தட்டிக்கழித்தலாகாது. குறிப்பாகக் குடும்பமும், பாடசாலையும்; பிள்ளைகள் இளையோர்களின் நல்லொழுக்கம், நன்னடத்தை, கட்டுப்பாடு வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கு ஏற்க வேண்டும். வழிகாட்டல், ஆலோசனை கூறல், கண்காணித்தல் என்பனவற்றை, மிகுந்த சிரத்தையுடன் நடத்தி வர வேண்டும். அத்துடன் தாம், தந்தை மற்றும் குடும்ப நலங்கள் அறுபது

உறுப்பினர்கள், அதிபர், ஆசிரியர்கள் மற்றும் பாடசாலைச் சமூகத்தினர், சமூகத்தலைவர்கள் ஆகியோர் தாழும் முன்மாதிரியாக ஒழுக்கம் பேணி, சாதனையில் ஒழுகி வரவேண்டும்.

பாடசாலைக் கலைத்திட்டத்தில் விழுமியக் கல்வி, ஒழுக்கநெறிக் கல்வி, ஆன்மீகக் கல்விக் கூறுகள் கட்டாயமாக இடம்பெறவேண்டியது அவசியம். அத்துடன் இணைப்பாடவிதான் நிகழ்ச்சிகளில் மாணவர்களைப் பங்கேற்கச் செய்வதன் மூலமும் ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, நன்னடத்தைப் பண்புகளைப் புகட்டலாம். இளையோர்கள் சுயகட்டுப்பாடு, சுயமதிப்பு, சுயகெளரவும் என்பவற்றை, சுயமாகவும் உள்ளுணர்வாகவும் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வகையில், தகுந்த குழுவை அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டியது சமூகத்தினரின் கடமையாகும். மூத்தோர்கள், இளையோரை வழிப்படுத்தவும், அவர்களுக்கு முன்னுதாரணமாக நடந்து, வழிகாட்டவும் தவறினால், தவிக்க வேண்டி வரும் என்பது இன்றைய தூர்ப்பாக்கிய சமூக நிலைமைகள் கற்றுத்தரும் மிகச்சிறந்த பாடம் என்பதை உணர்வோமாக.

“தினால்பொருட்டால் கொல்லாது உலகெனின், யாரும் விலைப் பொருட்டால் ஊன்தருவார் இல்” – என்பது வள்ளுவர் திருவாக்கு. புலால் உண்பவர்கள் அருகிவிட்டால், புலால் விற்பனை செய்வர்களும் இல்லாமல் போய் விடுவர். அவ்வாறே மது மற்றும் போதைப்பொருள் பாவனையாளர்கள், அவற்றின் பாவனையை நிறுத்திக்கொண்டால்; மது, போதைப் பொருள் கடத்தல்காரர்கள், கறுப்புச் சந்தை வியாபாரிகள், ஆகியோரும் தாமாகவே சமூக விரோதச்செயல்களை நிறுத்தி விடுவார்கள். மனிதன் என்றால் மனம் தான், மனம் என்றால் மனிதன் தான். மனத்தின் தன்மை எதுவோ, அதுதான் மனிதனின் தன்மை; மனத்தின் உயர்வுதான், மனிதனின் உயர்வுமாகும். இதனை உணர்ந்து, மனவடக்கம், புலனடக்கம் நலம் காத்து, ஒம்பி வாழ்ந்து வரும்போது; மது, போதைப்பொருள் பாவனை; புகைத்தல் தவிர்த்தல் நலம் பேணிக், காத்து, ஒம்பி வாழ்ந்து ஒழுக்கம் நிறைந்த சமுதாயம் உருவாவதற்குப் பங்களிப்புச் செய்த பெருமைக்கு உரியவராவோம்.

வாழ்க் வளமுடன்; வாழ்க் வையகம்.

மணம், குயற்கைச் சுழல் மாசுடைதுல் தவிர்த்துல் நுலம்

மனித உடல் தோற்றும், மற்றும் மனித அங்க அடையாளங்களுடன் பிறந்துவிட்டால் மட்டும், மனிதன், மனிதனாகி விட முடியாது. மனிதத்தன்மைகள், பண்புகள் கொண்டவனாக வாழ்ந்து வரும்போதே, மனிதன் என்று அழைக்கப்படுவதற்குத் தகுதிப்பாட்டினைப் பெற்றுக் கொள்கின்றான். மனிதப் போர்வைக்குள் இருந்துகொண்டு, வெளியே தான் ஒரு மனிதன் என இனங்காட்டிக் கொண்டு, மறைந்தொழுகும் மனிதர்கள் பலர் தகாத செயல்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வெளியிலே நல்லவர்களாக நடித்துக் கொண்டு, சமூக விரோதச் செயல்களைப் பெருக்கிப் பிறருக்குத் தொல்லைகள் செய்கிறார்கள். இவர்களாலேயே, சமூகத்தில் நல்லவை தேய, அல்லவை பெருக்கின்றன.

மனித மனங்கள் மாச அடைந்து வருகின்றன. கற்றவர்கள் மத்தியிலேயேதான் இன்னும் அதிகமாக, இந்நிலைமை மோசமாகி வருகின்றது. அதனால் சமூகப்பிரச்சினைகள் தீர்க்க முடியாத அளவிற்கு அதிகரித்துள்ளன. அதிலும் பொறுப்புள்ள மனிதர்களின் மனங்கள், பெரும்பாலும் அழைக்குகளால் நிரம்பியிருப்பதால், முழு மனித சமூகத்திற்குமே கேடுகள், கெடுதல்கள் உண்டாகின்றன. “உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவோ உறவு கலவாமை வேண்டும்.” என்பது நீதி வாக்கியம்.

மற்றைய பாரதூரமான நிலைமை, இப்பூமியில் வாழுகின்றவர்கள் எதிர்நோக்கி வருவது, அவர்கள் வாழுகின்ற சூழல், சுற்றாடல் மற்றும் வளிமண்டலம் மாச அடைந்து வருவதாகும். விஞ்ஞான, தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியும் அவற்றின் பயனாகத் தொழில்கள் அனைத்தும் இயந்திரமயமாக்கப்பட்டு வருவதும், புனி மாசடைதலுக்கு வழி வகுத்துள்ளன. மனிதர்கள், சுயநலப்பற்றி, பொருட்பற்றி என்பவற்றில் மிகுந்த ஆர்வமும்; பிறர் நலன், பிறர் மீதான கரிசனை என்பவற்றில் உதாசீனமும்; வாழும் சூழல், சுற்றாடல் என்பவற்றில் அக்கறையின்மையும்; முற்றுமுழுதாக உலகியல்

நாட்டமும்; தான்மட்டும் எல்லா வசதிகள், வாய்ப்புக்களுடன் வாழ்ந்தால் போதும்; மற்றையோர் எக்கேடு கெட்டால், நமக்கென்ன என்ற தன்னல மனப்பாங்கும் கொண்டு தற்காலத்தில் வாழ்ந்து வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

ஆன்மீகம், அறநெறி, மனித விழுமியங்கள் என்பன மனித நடைமுறை வாழ்க்கையில், தேடப்படாதவையாகவும், நாடப்படாதவையாகவும், மறக்கப்பட்டும் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்நிலையில் விஞ்ஞான சக்திகள், அழிவுச் சக்திகளாகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இந்நிலையில் தம்மால் படைக்கப்பட்டவைகளுக்கு அஞ்சியும், அடங்கியும் வாழவேண்டிய நிலையில் மனிதர்கள் உள்ளனர்.

மனிதர் சுயமாகச் சிந்திப்பதற்கும்; தம்மைத்தாமே சுயமாக ஆராய்ந்து, தமது குறைநிறைகளை அறிந்து கொள்வதற்கும்; நல்லது கெட்டது பிரித்துணர்வதற்கும்; தற்காலக்கல்வி நிலையங்களிலோ, புரச் சமுதாயத்திலோ இடமளிக்கப்படுவதில்லை. அதனால் மனித வாழ்க்கை கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் என்னும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு வருகிறது. பண்புடைமை என்பது சகல துறைகளிலும் ஓரங்கட்டப்பட்டு விட்டது. மனித சக்தி, ஆக்க சக்தியாக மாறும் நிலை ஏற்படும்போதுதான், குழல், சுற்றாடல் மாசடைவதைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். நிலம், நீர், காற்று, உண்ணும் உணவு, வளிமண்டலம் அனைத்தும்; நசுக்குத்தன்மை கொண்டதாக ஆக்கப்பட்டு வருகின்றன. மனிதர்கள்தான் இந்த நாச வேலையைச் செய்கின்றனர். செய்து போட்டு, தடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருவதாக, நடிக்கின்றனர். இதுவரை எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள், பயனளித்ததாகச் தெரியவில்லை. “சாண் ஏற முழுஞ் சறுக்கும்” என்ற ஆன்றோர் வாக்கு, இங்கு பொருத்தமாக உள்ளது. ஒரு சிலர், குழல் மாசடைதலைத் தடுப்பதற்கும், தவிர்ப்பதற்கும் நடவடிக்கைகள் எடுத்து வருகின்றனர். அதேவேளை, பலர் குழல் மாசடைதல் அதிகரிக்கச் செய்வதற்குக் காரண கர்த்தாக்களாகவும் விளங்குகின்றனர்.

இன்று நாம் கவாசிப்பது, நசுக்காற்று; குடிப்பது நஞ்சு கலந்த அசுத்த நீர்; உண்பது நஞ்சு செறிந்த உணவு. இன்னும் ஒரு படிமேலே போனால் எமது எண்ணங்களில் நஞ்சு; பேச்சுக்களில் நஞ்சு; பார்வையில் நஞ்சு; செயல்களில் நஞ்சு; கலந்திருப்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

நேற்று ஒரு கொள்கை; இன்று வேறொரு கொள்கை; நாளை மற்றொரு கொள்கை. அவ்வாறே எண்ணங்கள், பேச்சுக்கள், செயல்கள்; நடை, உடை

பாவனைகள் என்பனவும் தினம், தினம் மாறிக் கொண்டே செல்கின்றன. வாக்குறுதிகள், தீர்மானங்கள், சங்கல்பங்கள், உறுதிமொழிகள் அனைத்துமே நீர்மேல் எழுதப்படுகின்ற எழுத்துக்கள் போன்று, தோன்றிய மறுகண்மே அழிந்து விடுகின்றன. பெருந்தலைவர்கள் முதற்கொண்டு சாதாரண மனிதர்கள் வரை, இதே நிலைதான் காணப்படுகின்றது. எவரும் இதற்கு விதிவிலக்கு இல்லைப்போலத் தோன்றுகிறது. கற்றவர், கல்லாதவர், அறிஞர் பார்மர்; தலைவர்கள், அடியாட்கள், எல்லோரும் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட விடயங்களைப் பொறுத்த வரையில், சமத்துவம் பேணி வருகின்றனர். காலத்தின் கேவலக்கோலம் இருந்தவாறு, எங்கும், எதிலும், எவரிடமும் நீதி இல்லை; நேர்மை இல்லை; நிதானம் இல்லை; தர்மம் இல்லை; உண்மை இல்லை; அன்பு, கருணை, கரிசனை எதுவுமே இல்லை. குழ்ச்சி, சதி; முன்னுக்குப்பின் முரண்; திருட்டு, ஊழல், பொய்மை, அராஜகம், குழிப்பிறத்தல், குட்டி முந்துதல், வன்முறைகள், வல்லுறவுகள், ஆட்கடத்தல், இவையே எங்கும் பரவியுள்ளன; தலைவரித்தாடுகின்றன. இவற்றைப் பார்க்கச் சகிக்கமுடியாத ஒரு மிகச்சில நல்ல உள்ளங்கள் வெந்து வெதும்பிச், செய்வதறியாது, இறைவனிடம் பாரத்தை ஒப்படைத்துவிட்டு வாழாவிருக்கின்றனர். அந்த நல்லோரின் தவம் வீண் போகாது. ஒளிபிறக்கும், இருள் அகன்று விடும் என்ற நம்பிக்கையோடு வாழ்வோமாக. நம்பினார் கெடுவதில்லை; இது நான்கு மறைத்தீர்ப்பு.

விஞ்ஞானத்தின் விந்தைகள், அஞ்ஞானத்தின் அசுரத் தன்மைகளுக்கு மனிதரை இட்டுச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. மனிதரை மனிதத்தன்மைகள் கொண்ட மனிதர்களாக உருவாக்க, விஞ்ஞானத்தினால், இற்றை வரைமுடியாமற் போய்விட்டது. விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்பவியலின் பலவீனம் அங்குதான் வெளிப்படாகிறது. மனித விழுமியக் கல்வி, சமூகவியல் கல்வி, ஆன்மீகக் கல்வி, இலக்கியப் பண்பாட்டுக்கல்வி, அழகியல் கல்வி என்பன மனிதர்களால் நாடப்படாதும், கற்றுணரப்படாதும் இருக்கும் பட்சத்தில், மனிதர்கள் மனிதத் தன்மைகள், பண்புகள் கொண்ட மனிதர்களாக அன்றி வெறுமேனே ஜடங்களாக, அறிவற்றவர்களாகவே காணப்படுவார்.

மனித வரலாற்றுத் தொடக்க காலத்திலிருந்து கட்டியெழுப்பப்பட்டு வந்த நயத்தக்க நாகரிகம், பண்பாடு, மெய்ஞ்ஞானம் யாவும் பறிபோனபின் மனிதரில் எஞ்சியிருப்பவை அஞ்ஞானமும், அறிவீனமும்; வஞ்சகமும் வன்செயல்களும்; மனிதர்களுடன் இணைந்து கொள்கின்றன. மனிதன் மிருக நிலைக்குக் கீழிறக்கப்பட்டு விடுகின்றான். இந்நிலையில், மனித மனம் மாசுபடுதலையும்; இயற்கைச் சூழல் மாசடைதலையும் எவராலும் தடுக்க நலங்கள் அறுபது ——————

முடியாமல் போய்விடும். இவற்றைத் தானா, மனித சாதனைகள் என்று நாம் அடுத்த சந்ததியினருக்கு, கையளித்துப் பெருமைப்படப் போகின்றோம். இதுபற்றிச் சிந்தித்துச் செயற்படவேண்டிய காலநேரம் வந்துவிட்டது. தாமதித்தால் தவிக்க நேரிடும் என்பதை உணர்வோமாக. விஞ்ஞானம் கூடாதது என்று எண்ணி விடக்கூடாது. மனித வாழ்வு வளமும், நலமும் பெறுவதற்கு விஞ்ஞானம் தேவை என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. ஆயினும், விஞ்ஞான அறிவு வளர்ச்சிபினால் விரிந்து காணும் உலகம்; சிந்தனையால் கருங்கிக்காணுகிறது, மனித மனம் மாசு அடைந்தமையே அதற்குக் காரணம். மனம் மாகக்களால் நிரம்பி வழியும்போது, சிந்தனை நலம், சொல் நலம், செயல் தூய்மை நலம் என்பன மங்கி மறைந்து விடுகின்றன. ஆன்மீக அறிவும், புலன்றிவும் தன்முனைப்பிலிருந்து மனிதனை விடுவித்து, அறிவின் முழுமையையும், அமைதியையும் உலகத்தவர்க்கு அளிக்க முடியாது என்னும் உண்மையும், மனிதர்களால் உளங்கொள்ளப்பாலது.

“மனிதனிடம் விழுமிய அறிவு உறங்கினால், கீழான இச்சைகள் தண்விழித்தெழுந்து குதியாட்டம் போடும்” என்று மனித குலத்தை எச்சரிக்கை செய்தவர், இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த கிரேக்க நாட்டுத் தத்துவங்களின் பிளேற்றோ அவர்கள். மனிதன் என்பவனுக்கு “மனதில் உறுதிவேண்டும்; வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும்; நினைவில் நல்லது வேண்டும்; செயலில் தூய்மை வேண்டும். அப்பொழுது மனிதன் மனிதனாக வாழ வழி பிறக்கும், எங்கிறார் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

விஞ்ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் இரண்டும் இணைய வேண்டும். வாழ்வில் வளம் பெருக்குவது விஞ்ஞானம். வளங்களைச் செம்மையாக்கிப் பயன்படுத்தவும்; உள்ளங்களைத் தூய்மை செய்து, வாழ்வில் அமைதியும், ஆனந்தமும் தருவது மெய்ஞ்ஞானம். விஞ்ஞானத்தை அளவோடும் சரியான முறையிலும் மனிதர்கள் பயன்படுத்தித் தீவைபிலாத நன்மைகளைப் பெற உதவுவது மெய்ஞ்ஞானம். மெய்ஞ்ஞானம் ஆன்மீகத்தை உணரச் செய்கிறது.

மனித வாழ்க்கையானது இயற்கை, சமுதாயம், மனிதன், எந்ற மூன்று கோடுகளுக்குள்ளேயே அமைகின்றது. எனவே, மனித மனம், சமுதாயம், இயற்கை ஆகிய இம்மூன்றும் மாசு அடையாமல் பேணி அவற்றின் நலம் ஓம்பிக் காத்து, நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

நிம்மதி ரூலும்

எவ்வரயாவது நோக்கி, “எப்படிச் சுகமாக இருக்கிறீர்களா? நலமா? நிம்மதியாக உள்ளீர்களா?” எனச் சம்பிரதாய பூர்வமாக, ஒரு கேள்வியைக் கேட்டால்; “ஏதோ இருக்கிறம்” என்று சலிப்புடன் கூறி, நிலைமையைச் சமாளித்துக் கொள்கின்ற மனிதர்கள், பலவரைக் காண்கின்றோம். சிலர் நிம்மதியைத் தொலைத்து விட்டு, அதைத்தான் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றோம் என்பார்கள். நிம்மதி, அமைதி என்பவற்றை அவரவர் மனங்களுக்குட் சென்று தேடினால்தான் கண்டு பிடிக்க முடியும் என்ற உண்மையை உணர்ந்து செயல்பட்டால் நிச்சயம், அவற்றை அடைய முடியும்.

குரிய ஒளியை, இருண்ட முகில் கூட்டங்கள் மறைத்துப் பூமியை அடையாமல் தடுப்பது போல; நமது மனங்களில் நிரம்பியுள்ள அழுக்குகள், குப்பை கூளங்கள்; நமக்குள்ளே, இயல்பாக, உள்ளார்ந்து காணப்படுகின்ற நிம்மதி, அமைதி என்னும் ஆண்மீக ஒளியை; எம்மை அடையவிடாதும், அனுபவிக்க விடாதும் இருட்திரையிட்டு மறைக்கின்றன. நிம்மதி பெற்றுத் துய்க்க விரும்புவோர், மனத்தைச் சுற்றிச் சூழ்ந்துள்ள இருட்திரையை விலக்கி வாழ; மனம், மொழி, மெய்த்தூய்மை பெற்று முயற்சிக்க வேண்டும்.

பேராசை, கோபம், பொறுமை, சுய நலப்பற்று, பொருட்பற்று தன்முனைப்பு, முறையற்ற பால் கவர்ச்சி, பகைமை, வெறுப்புணர்வு, ஆரோக்கியமற்ற போட்டி மனப்பான்மை, கர்வம், செருக்கு, பிறரை வஞ்சிக்கும் குண இயல்பு உள்ளிட்ட எதிர்மறை குண இயல்புகள் என்பன மனித மனங்களில் படிந்துள்ள அழுக்குகள். இவைதான், நிம்மதியை மறைத்து, நம்மை அடையவிடாமல் தடுக்கின்ற இரும்புத்திரை - இருட்திரை எம்மில் அநேகம் பேர், இவற்றைத்தான் தமது உயிர் நண்பர்களாக வரித்து, அனைத்து, அந்நியோன்யமான நட்புறவு பூண்டு அவற்றின் பணிப்புரைகளுக்குச் செவியடுத்து, விசுவாசத்துடன் செயல்படுத்தி வருகிறார்கள். இந்நிலைமையே, இவர்களின் நிம்மதி இழப்புக்குக் காரணம், என்பதை ஏனோ இவர்கள் ஏற்க

மறுக்கிறார்கள் என்பதுதான், இன்று புரிந்துகொள்ள முடியாத, அவிழக்க முடியாத புதிராக உள்ளது.

தற்காலத்தில், சமூகத்தில், எல்லா மட்டங்களிலும் உள்ள மனிதர்கள் பலர்; இலஞ்சம், ஊழல், முறையற் ற வழியில் சொத்துக்குவிப்பு, பணம் திரட்டல்; பதவி, புகழ் சம்பாதித்தல்; மற்றும் கறுப்புச் சந்தை வியாபாரம்; போதைப்பொருள் கடத்தல், ஆட்கடத்தல்; கொலை, திருட்டு, கொள்ளலை; வண்முறைகள், பாலியல் வண்புணர்வுகள் என்பவற்றில் நாட்டம் கொண்டு, அவற்றினால் தமக்கும், சமூகத்திற்கும் எத்துணை தீமைகளையும், தீங்குகளையும் இழைக்கின்றார்கள் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளாது, செயல்பட்டு வருகிறார்கள். இத்தகைய பாதகச் செயல்களால், தம்முடைய நிம்மதியும் கெட்டு; பிறரின் நிம்மதியையும் கெட்செய்து, விடுகிறார்கள். தீய செயல்களுக்கேற்ற, தீய விளைவுகள் ஏற்படுவது உறுதி. இது இயற்கை நியதி; இறை நீதியும் ஆகும். நீதி வழங்கும் தண்டனையிலிருந்து எவருமே தூப்பிவிடமுடியாது.

குற்றம் புரிந்தவர், வாழ்க்கையில் நிம்மதியைப் பறிகொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். நீதிக்கு முன் யாவரும் சமயானவர்கள். எத்தகைய செல்வாக்கு உடையவர்களும்; செல்வந்தார்களும்; தமது செல்வாக்கினை உபயோகித்தோ; செல்வங்களை வழங்கியோ, நீதியை முடக்கி விடமுடியாது.

மனிதர்கள் பகைமையை வளர்த்து, வெறுப்புணர்ச்சியைத் தூண்டி; பழிக்குப் பழிவாங்கும் எண்ணங்களை, சதாநேரமும் தம் மனங்களில் பிறப்பித்துக் கொண்டு இருப்பார்களோயானால், அவர்களிடம் நிம்மதி எப்படியிருக்கும். அவ்வாறே, ஆசைகள், அவாக்களை மனங்களில் தேக்கி வைத்திருந்தால் அமைதி நிம்மதி எவ்வாறு குடிகொண்டிருக்கமுடியும்? மன உபாதைகள், மன நெருடல்கள், வலிகள், மன அழுத்தங்கள், கவலைகள், துன்பம் துயர்கள், மன அங்கலாய்ப்புக்கள், ஏக்கங்கள், பய உணர்வுகள் என்பன அதிகரிக்க, அதிகரிக்க; உடல்நோய்களும், உள்பிணிகளும் மனிதரைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொள்கின்றன. நிம்மதி, எம்மை விட்டுத் தூரத்தப்பட்டு விடுகிறது. நாம் எமது நிம்மதியை இழுப்பதற்கு நாமே காரணம், என்பதை மறந்து; பிறரை நோவதும், அவர்களைப் பழிவாங்கி வஞ்சந் தீர்க்கத் துடிப்பதும்; மேலும் எமது நிம்மதியை இழுப்பதற்கு நாம் எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சியாகும். இவ்வாறு, நிம்மதி இழுப்பு, சங்கிலித் தொடர்போல, வாழ்நாட்கள் முழுவதும் மனித வாழ்வில் நடைபெற்றுக் கொண்டேயிருக்கிறது.

மனிதர்கள் பகுத்தறிவுடையவர்கள், என்றெல்லாம் ஏற்றிப் போற்றப்படுகிறார்கள். ஒரு கருமத்தை ஆற்றத் தொடங்குமுன்னார் அதன் நலம், தீது ஆராய்ந்து; பின் விளைவுகளை முன்கூட்டியே, அறிந்து செயல்படும் தகைமையுடையவர்கள், என்றெல்லாம் கூறப்படுகிறது. இவையாவும் உண்மையே, என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. “தீதும் நன்றும் பிறர்தா வாரா,” என்று நம்முன் னோர் வழங்கிய அருள் வாக்கும் பொய்யா மொழியேயாகும். இன்றைய மனிதர்கள் பலர், தமது பகுத்தறிவைப் பறிகொடுத்து விட்டு; கருமங்கள் செய்யத் தொடங்குவதற்கு முன் அவற்றின் நலம், தீது ஆராய்ந்து பார்க்காமல்; தன் முளைப்புக்கொண்டு, செயற்பட்டு வருவதாலேயே தனிமனித நிம்மதி, குடும்ப நிம்மதி, சமுதாய அமைதி, நாட்டு அமைதி, ஈற்றில் உலக அமைதி அனைத்தும் இழக்கப்பட்டு, மனித இனம், முழுவதுமே அவலத்திலும் அளர்த்துங்களிலும் அழியுந்து, மூச்சத் திணறிக் கொண்டிருக்கிறது.

சந்தேகம் என்பது சேர்ந்தாரைக் கொல்லி, வதந்திகளுக்குச் செவிமிடுத்தல், பரப்புதல், என்பனவும் நிம்மதியைக் கெடுக்கவல்லன. இவற்றை அனுசரித்து ஆதரிப்பதால், பலர் தமது நிம்மதியைக் குலைப்பதோடு மட்டும் நின்று விடுவதில்லை. குடும்பத்தவர் நிம்மதியையும், நன்பார்களின் நிம்மதியையும் கூடக் கெடுத்துவிடுகிறார்கள். “நம் நட, நம்பி நடவாதே”, என்னும் அழுத வாக்கு, நிம்மதியைப் பேணுவதற்கு உறுதுணையாக உள்ளது. ஒரு சிலர் மற்றையோரின் நிம்மதியைக் கெடுப்பதைப் பொழுது போக்காகக் கொண்டு செயற்பட்டு வருகின்றார்கள். அத்தகையவர்களை இனங்கண்டு, அவர்களிடமிருந்து சாதுரியமாக ஒதுங்கி வாழ்தல், தனது நிம்மதியைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு ஏற்ற வழியாகும்.

எச் செயல்களிலும், அளவு, முறை பேணப்பட்டு வந்தால், நிம்மதி ஒருவரிடம் தங்கி, அவரை வாழ்விக்கும். முக்கியமாக, உணவு, உழைப்பு, உறக்கம், உரையாடல், புலனின்பம், எண்ணங்கள், நட்புறவு, அவை அனைத்திலும் அளவு, முறை பேணப்பட்டுவந்தால், நிம்மதி நிலைக்கும். அவை மிகினும், குறையினும் நோய் செய்யும். மனத்தை அலைய வைக்கும்; துண்பம் தரும்; நிம்மதியைப் பறிக்கும். நமது மனோபாவும் மனநிலையே பிரச்சினைகளை நமக்கு உருவாக்குகின்றன. அதனால் நிம்மதியை இழுந்து தவிக்கின்றோம். எனவே, மனநலம் பேணி, நிம்மதி நலம் காத்து, நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்.

மகிழ்ச்சி ரூஸ்

மனிதர்கள் அனைவருமே மகிழ்ச்சியாக வாழவும், இன்பங்களையே சதாகாலமும் அனுபவிக்கவும் விரும்புகின்றனர். இந்த விருப்பம், மனங்களில் ஏக்கமாகவும் படிந்து எந்நேரமும் உறுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றன. மன அழுத்தங்களாகவும் மனநெருடல்களாகவும் உருவெடுத்து, அவை துன்பங்களையே தந்து கொண்டிருக்கின்றன. இன்பத்திற்காக ஏங்கித் தவிப்பதால், இன்பம் வந்துவிடப் போவதில்லை. மாறாக; துன்பங்கள், துயர்கள், தவலைகள் என்பவற்றின் பெருக்கத்திற்கே வழிவகுக்கப்படுகிறது.

தலையிலே பாரத்தைச் சுமந்துகொண்டு; பாரம் அழுத்துகிறது, கனக்கிறது என்று கதறினாப் போல, பாரம் குறைந்து விடப் போவதில்லை. தலையில் உள்ள பாரத்தைக் கீழே இறக்கி வைத்தால் தான், பாரம் அழுத்தாது. இது அனுபவர்தியான உண்மை.

நாம் இன்பத்திற்காக ஏங்குகிறோம். ஆனால் கிடைக்கப் பெறுவதில்லை. இதற்கென்ன காரணம் என்று நாம் சிந்திப்பதாக இல்லை. சிந்தித்தால் தெளிவுகிடைக்கும். நாம் பாரமான, கனதியான, பலவற்றை எம்நெஞ்சங்களில் எந்நேரமும் சுமந்து கொண்டிருக்கிறோம். பேராசை, கடும்பற்று, சினம், வஞ்சகம், சூது, பொறாமை, காமம், வெறுப்பு, பகைமை, ஏமாற்றம், அச்சம், பீதி, கர்வம், பழிவாங்கல் என்பன மனித நெஞ்சங்களில் குடியேறியுள்ளன. அவை நெஞ்சங்களை அழுத்தி அழுத்தி அல்லப்படுத்திக் கொண்டேயிருக்கின்றன. அவை நமது பகைவர்கள் என்பதை அறிந்தும், அவற்றை நம்முள் வைத்துக் கொண்டு, ஆதாவ நல்கி, அணைத்து, உறவு கொண்டாடுவது தான், மனித மட்டமையின் உச்ச நிலை ஆகும். மனிதன்; நலம் தீது ஆராய்ந்து, கருமம் ஆற்றும் பகுத்தறிவு படைத்தவன் என்று கூறப்படுவதெல்லாம், கம்மா ஒரு பேச்கக்குத்தான் என்று என்னத் தோன்றுகிறது.

மனங்களில் பாரம் மிகுந்து அழுத்தத் தொடங்கினால்; நோய்கள், ஒன்றின் பின் ஒன்றாக, வரிசையில் வந்து, காத்து நின்று, தாக்கத் தொடங்கும். தொடங்கி விட்டால், மீணுதல் அத்துணை எளிதன்று, நோய்கள் தனித்து வருவதில்லை. அவை கூட்டமாகவே வருகின்ற இயல்பை உடையன. எனவே தான் நம்முன்னோர் “நோய்க்கு இடங்கொடேல்”, “வரமுன் காக்க”, “வெள்ளம் வரமுன் அனை கட்ட வேண்டும்”. கூடாத கூட்டங்கள் கூட வேண்டாம் போன்ற அனுபவ மகுட வாசகங்களை நமக்கு அள்ளி வழங்கியுள்ளனர்.

நோய் வந்ததும் மருத்துவரை நாடுகிறோம். அவர் பரிசோதனை செய்து பார்த்து விட்டு, உயர் இரத்த அழுத்தம் என்று கூறி, மருந்து எழுதித் தருகிறார். மருத்துவச் செலவை நினைக்கும் போது, கவலையாகத் துன்பமாக மாறி; மனவழுத்தம், அதன் விளைவாக உயர் இரத்த அழுத்தம் மேலும் நிலை கொள்ள எதுவாகிறது. மருந்து சாப்பிட்டால், உயர் இரத்த அழுத்தம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்து விடுகிறது. மருந்தை நிறுத்தினால், இரத்த அழுத்தம் அதிகரிக்கிறது. இது தொடர்க்கதையாகி விடுகிறது. எனவே தொடர்ந்து மருந்து எடுக்க வேண்டிய கட்டாய நிலைமைக்குள் தள்ளப்படுகிறார்கள். அவ்வாறு மருந்தைத் தொடர்ந்தாலும், பூரண குணம் ஏற்படுமோ வென்றால், அதுவழில்லை. இதிலிருந்து என்ன நமக்குப் புலப்படுகிறது? உயர் இரத்த அழுத்தமும் அதன் பின் விளைவுகளாக ஏற்படுகின்ற கொடிய நோய்களும் நம்மை அனுகுவதற்கு மூலகாரணமாகவும், உந்து சக்தியாகவும் அமைவது, மன ஆரோக்கியக் குறைபாடு ஆகும். மனம் ஆரோக்கியமாக அமையும், படசத்தில் எந்த நோயும் நம்மை அனுக வாய்ப்பு இருக்காது.

மன ஆரோக்கியம் சீர்கெடுவதற்குக் காரணம், பிரதானமாக நாம் மனத்தில் தேக்கியும், பதுக்கியும் வைத்திருக்கின்ற அழுக்குகளும், பாரங்களும், வேண்டாத கனதியிக்க சுமைகளுமே, என்பதை, நாம் உணர்ந்து கொண்டால்; நமது நோய்களுக்கும் அவற்றால் ஏற்படுகின்ற தாக்கங்களுக்கும்; ஏனைய சமூகச் சீர்குலைவகுகளுக்கும்; நாமே காரணமாக உள்ளோம் என்பது தெளிவாகி விடும். எனவே தான் திருவள்ளுவரும் “உற்ற நோய் நோன்றல், உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமே” இவ்விரண்டும் தவமும், அறமும் ஆகும் என்கிறார். தனக்கு நேர்ந்த துன்பங்களுக்கு வேறுயாரும் காரணமில்லை; அவற்றுக்குத் தாமே காரணம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டால்; அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்வது தான் ஒரே வழி; பிறர் மீது சமத்துவதோ, பிறரை நலங்கள் அறுபது

நொந்து கொள்வதோ; பிறரைப் பழி வாங்க எத்தனங்கள் செய்வதோ முறையன்று. பாவப்பதிவுகளை மேலும் மேலும் அதிகரிப்பதாகவே அமைந்து விடும். அதனால் துண்பங்கள் பெருகுவதற்கு வழி வகுத்ததாகவே முடிகின்றது.

உயர் இரத்த அழுத்தத்திற்குப் பெரிதும் காரணமாக உள்ள மனச்சுமைகளையும், மனக்கனதிகளையும் கீழே இறக்கி வைத்து விட்டால் மருந்தோ, மந்திரமோ தேவைப்படாது. எங்கள் மனங்களை அழுத்தி நெருடுகின்ற அழுக்குகளான பேராசை, சினம், கடும்பற்று உயர்வு - தாழ்வு மனப்பான்மை, முறையற்ற பால்கவர்ச்சி, வஞ்சம். பொறாமை ஆகிய தீய குணங்களை மனங்களிலிருந்து அறவே நீக்கி விட்டு; அவ்விடத்தில் நிறைமனத்திருப்தி, பொறுமை, ஈகை, கற்பு, சமத்துவ உணர்வு, மன்னிப்பு, ஆகிய நற்குணங்களை அமர்த்தி விட்டால், மனப்பாரம் நீங்கி விடும். மன ஆரோக்கியம் பேணப்படுவதும் உறுதியாகி விடும். மன ஆரோக்கியம் பாதுகாக்கப்பட்டு விட்டால் உடல் ஆரோக்கியமும் சீராக அமைந்து விடும்.

நல்லவர்கள், கெட்டவர்கள்; ஊழில், மோசடிக்காரர்கள்; ஏமாற்றுக்காரர்கள்; கூடியிருந்து குழிப்பிற்போர்; சந்தர்ப்ப வாதிகள்; சதிகாரர்கள்; பொய்யர்கள்; புரட்டர்கள் எனப் பலதரப்பட்ட மனிதர்கள் வாழுகின்ற உலகில்; நற்பண்புகள், நல்லெலாழுக்க விழுமியங்கள் என்பவற்றை அன்றாட வாழ்க்கையில் பேணிக்காத்து, அவற்றின் நலன் ஓம்பி வருதல் மிகவும் கடினம் தான். என்றாலும், மதிப்பு வாய்ந்த, பயனுறுதிமிக்க, மனித குலத்தை வாழ்விக்கக் கூடிய நற்புண்புகளை; மனித விழுமியங்களை; நாம் ஓம்பிக் காத்தே ஆகவேண்டும். அதுவே, ஆட்சித் தலைவர்கள், ஆன்மீகத்தலைவர்கள், சமூகத் தலைவர்கள், குடிமக்கள் அனைவரினதும் தலையாய கடமையாகும். வெறுமென வாய்ப்பேச்சோடு மட்டும் நின்று விடாது, செயலிலும் இடம் பெறவேண்டும். எல்லாமே பேச்சுக்குத்தான் என்ற நிலைப்பாடு தொடர அனுமதித்தால், மனித குலநாசம் தவிர்க்க முடியாத தாகிவிடும். இவ்வண்மையை, உணர்ந்து, திரிகரண சுத்தியுடன்; தனக்கும் பிறர்க்கும் தற்காலத்திலும், வருங்காலத்திலும்; துண்பங்கள், ஏமாற்றங்கள் இழப்புக்கள் ஏற்படாத அளவிலும், முறையிலும் நன்கு சிந்தித்துச் செயலாற்றி வந்தால்; எல்லோரும் இன்பம், மகிழ்ச்சி, ஒற்றுமை, புரிந்துணர்வு, அமைதி நிறைந்த வாழ்வு வாழலாம்.

வேற்றுமைகள் இருப்பது இயற்கை; வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண்பது அறிவுடையோர் பண்பு நலம். ஆசை, பழக்கதோஷம், சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலை, தீயோர் சேர்க்கை, கூடாத நட்பு என்பன காரணமாக மனிதரின் கெட்ட உணர்ச்சிகள் மிகுந்து, ஆவேசம் கொள்ளும் நிலையில், அறிவு மங்கி, மயங்கி விடுகிறது. அறிவு நிலை சீர்க்குவைந்து, மயக்கநிலையை அடையும்போது தான், தீய செயல்கள் விளைகின்றன. அனுபவம், சிந்தனை, தெளிவு என்பன வழங்குகின்ற நல்ல முடிவை ஆதாரமாகக் கொண்டு; உணர்ச்சிகளை ஒழுங்குபடுத்திச் சீராக்கிக் கொள்ளும் திறனே, அறிவு எனப்படுகிறது. அத்தகைய நல்லறிவு உள்ளவர்களே, அறிவுடையோர், பண்புடையோர் ஆவர். அத்தகைய அறிவுடையோரையே இன்றைய உலகம் வேண்டி நிற்கிறது.

மனச்கமைகளை இறக்கி வைத்து, மனத்தைத்தூர்யமைப் படுத்துவது, ஒரு விழுமியச் செயற்பாடு, “மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்”, என்பது அறம், எனகிறார். வள்ளுவப் பெருந்தகை. மனமாக்ககள் தான் பேராசை முதலிய தீயகுணங்கள் ஆகும். மனம் என்றால் மனிதன்; மனிதன் என்றால் மனமே தான். நல்ல பண்புடையோர் ஆவதும்; கெட்டவர்கள் ஆவதும்; அவரவர் மனத்தின் தன்மையைப் பொறுத்ததாகவே உள்ளது. மனம், நல்ல மனம்; கெட்டமனம் என இருவகைப்பட்டுக் காணப்படுகிறது. நல்ல மனம் என்பது தூயமனம், வெள்ளை மனம். நல்ல மனத்தில் நல்ல எண்ணங்களே தோன்றுகின்றன. அவை நற்செயல்கள், நற்பண்புகளாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. அவற்றால் நற்பயன் விளைகின்றன. அன்பு, கருணை, தயை, தாட்சண்யம்; பிறர்நலம் பேணல், மனித நேயம், ஆன்மநேயம் நீதி, நேர்மை, நடுவுநிலைமை என்னும் நல்லனவெல்லாவற்றினும் விளைநிலம், நல்ல மனம். அதுவே தொண்டுமனமும் ஆகும். கெட்ட மனத்தின் மறுபெயர், மின்டு மனம். ஈரமில்லாத நெஞ்சும்; கொடு மனம் என்றும் கூறுவர். கெட்ட மனத்தின் பெருவளர்ச்சியே இன்றைய அமைதியின்மைக்கும்; அவலங்கள் அனர்த்தங்கள்; ஊழல்கள் மோசடிகளுக்கும்; மற்றும் மனிதாபிமானமற்ற குற்றச் செயல்களுக்கும் ஊற்றுக்கண் ஆக உள்ளது.

உலகம் பல்வேறு துறைகளிலும் இன்று பெருவளர்ச்சி பெற்று இருந்தும்; வாழ்க்கை வசதி வாய்ப்புக்கள்; மருத்துவ வசதிகள்; தொலைத் தொடர்பு வசதிகள்; துரிதபோக்குவரத்து வசதிகள், கல்வி வாய்ப்புக்கள் என்பன மிக வேக வளர்ச்சி கண்டிருந்தும்; நாள்தோறும் மக்கள் இடர்பாடுகளுக்குள் நலங்கள் அறுபது

சிக்கித் திணறித் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பிதாப நிலைமைக்குக் காரணம், மனிதரில் கெட்ட மனங்கள் பெருமளவில் இடம் பெற்றுள்ளமையோரும்.

மனம் தான் பிழை செய்கின்றது. தான் செய்வது பிழையென்பதை உணர்ந்து, இனிமேல் பிழைகள், தவறுகள், தப்புகள் செய்வதில்லை எனத்தீர்மானம் எடுப்பதும் மனமேதான். மனம் தான் மனிதன். மனிதன் தனக்குத் தானே வைத்தியம் செய்து, இன்பம், அமைதி காணவேண்டும். அவனே மனிதன். மனத்தைச் செப்பனிட்டு, தூய்மை செய்த மனிதனே மாமனிதன், மகான், மனிதருள் மாணிக்கம் ஆவான். இத்தகைய மாமனிதர்களையே இன்று உலகம் வேண்டி நிற்கிறது. முயன்றால் மனிதர்களுக்கு முடியாத தொன்றில்லை. இதனை உணர்ந்து மன நலம் காப்போம்; மகிழ்ச்சி நலம் அடைவோம்.

வாழ்க வையகம், வாழ்க வளமுடன்.

நேர்மை ரூஸ்

“நேர்மை” எனும் மனித விழுமியப் பண்பு பற்றியும், அதன் மாண்பு, மாட்சிமை தொடர்பாகவும்; பரவலாகப் பேசப்படுகின்ற, எழுதப்படுகின்ற அளவிற்கு; மனிதர்கள் வாழ்விலும் அப்பண்டினெக் கடைப்பிடித்து, ஒழுகி வருவார்களோயால், மாந்தர்கள் யாவரும் வளமும், நலமும்; அமைதியும், மகிழ்ச்சியும் பெற்றுச் சீரும் சிறப்புமாக, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கும். மனிதர்களுக்கு இது இயலக்கூடியதுமாகும். ஆனால் நிலைமை இன்று எதிர்மாறாக உள்ளது.

நேர்மை எனும் பண்பு வெளிப்படுத்தப்படும்போதே, அது மனித ஒழுக்கமாகின்றது. நேர்மை எனும் ஒழுக்கம், விழுப்பம் தருவதால், அது உயிரினும் மேலாக ஓம்பப்படவேண்டியது.

மனித வாழ்க்கையில் இரண்டு அம்சங்கள் தெளிவாக உள்ளன. ஒன்று வளமாக வாழ்தல்; மற்றையது வாழ்வாங்கு வாழ்தலாகும். வளமாக வாழ்தல் என்பது, பெள்கீ வளங்கள், வீடு வாசல்கள், பொருட்செல்வம், சொத்துப்பத்துக்கள்; பெயர், புகழ், பதவி, அந்தஸ்துக்களுடன் செழிப்பாக வாழ்தலாகும். வாழ்வாங்கு வாழ்தல் என்பது வாழும்முறை அறிந்து, வாழும் வகை தெளிந்து; அளவோடும் முறையோடும்; அறநெறி, ஒழுக்கநெறி, மனித விழுமியங்கள் என்பவற்றை வாழ்வில் அனுசரித்து, அவற்றின் நலம் காத்து ஒழிபி வாழ்தல் ஆகும். வாழ்வாங்கு வாழ்தல்; வளமாக வாழ்தல் ஆகிய இரண்டும் இணையும்போதுதான், மனித வாழ்வு உன்னதம் பெறுகிறது.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு, நேர்மையைக் கடைப்பிடித்தல் மிக இன்றியமையாதது. அதேவேளை, வாழ்க்கை வளங்களைப் பெருக்கி, வளமாக வாழ்வதற்கும், நேர்மை முக்கியமானது என்பதை நாம் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

தற்காலத்தில் நேர்மையற்ற வழியிலும், முறையிலும்; செல்வம் சேர்த்து, குறுகிய கால எல்லைக்குள், திடீர்ப் பணக்காரர் ஆகிவிடுவர்களைப்

பார்க்கின்றோம். இதனைக் கண்ட ஏனையோரும் குறுக்குவழியில் சென்று நேர்மை, நீதியை விலக்கி; அவற்றை ஓங்கட்டிவிட்டு, பொருள், பணம், பண்டங்களை எப்படிச் சேர்ப்பது? செல்வந்தராவது, எக்காலம்? எனக் கேள்விகள் எழுப்புவோரின் தொகை, தற்போது அதிகரித்து வருகிறது. அவர்களுக்கு வழி முக்கியமில்லை; செல்வத்தை அடைவதே பிரதானம். தவறையும் செய்து கொண்டு; தாம் செய்வது தவறல்ல; ஆவை உபாயங்கள், உத்திகள், இராஜதந்திரங்கள் என்று கூறி, அவற்றை நியாயப்படுத்துவதிலும் வல்லுனராகத் திகழ்கின்றனர். “காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்” என்பது அவர்களின் சித்தாந்தம்.

நேர்மை, நீதியைப் புறக்கணித்து விட்டுக் குறுக்கு வழியில் தேடிய சம்பாத்தியங்கள்; நீண்ட காலம் தேடியவரிடம் நிலைத்து நிற்காது என்று அனுபவாதியாகச் சான்றுகள் காட்டி, எடுத்துக் கூறினாலும், செவி சாய்ப்பதில்லை. “கெடுகுடி சொற் கேளாது சாகிறவன் மருந்து குடியான்” என்பது பொருள் பொதிந்த முதுமொழி. நேர்மை, நீதியை உதாசீனஞ் செய்தவர்கள், அதற்குரிய தண்டனையை அனுபவித்தே தீரவேண்டும். இது இயற்கை நியதி, செயலுக்கேற்ற விளைவு நிச்சயமுண்டு. “முற்பகல் செய்யில் பிற்பகல் விளையும்”, என்பது ஆன்றோர் வாக்கு, இன்று செயலுக்கேற்ற விளைவு, குறுகிய கால எல்லைக்குள் கிடைக்கப்பெறுவதை, நாம் நிதர்சனமாகக் கண்டு கொண்டுதான் இருக்கின்றோம். இதனையே தெய்வ நீதி என்றும் இறைநீதி என்றும் கூறுகின்றனர்.

“அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம், இழப்பினும் பிற்பயக்கும் நற்பாலவை,” என்பது திருக்குறள் அமுதவாக்கு. பிறர் வருந்துமாறு செய்து; அபகரித்துச் சேர்த்த பொருள், பணம் உடைமைகள், அனைத்தும்; அவற்றை அபகரித்தவனே வருந்துமாறு செய்து விட்டு, அவனை விட்டுப்போய் விடும். நல்வழியில், அறநெறி தழுவி; நேர்மையாக உழைத்துப் பெற்ற சம்பாத்தியங்கள், ஒரு சமயம் இழக்கப்பட்டாலும், பிறகு எதே விதத்தில் பயன் கிடைக்கப்பெறும்.

வஞ்சனையான, நேர்மையற்ற வழியில் சென்று; பொருள், பணம், சொத்துக்கள் சேர்த்து; அவற்றை சீவிய பரியந்தம் காப்பாற்றிக் கொள்ள எத்தனித்தல் என்பது, பச்சை மண்ணினால் வனையப்பட்ட பானைக்குள், நல்ல நீரை விட்டு நிரப்பி, அந்நீரைப் பயன்படுத்துவதற்குக் காப்பாற்றி வைத்தல் போன்றதாகும். இக்கருத்தைப் பின்வரும் திருக்குறள் நமக்கு எடுத்துக் கூறுகிறது. “சுலத்தால் பொருள் செய்துளம் ஆர்த்தல், பகுமண்கலத்துள் நீர் பெய்து இரீஇ யற்று” - திருக்குறள்

முன்னைய காலத்தில், தம் வாழ்க்கையில் ஒரு சிறிய தவறு தன்னிலும்; அறிந்தோ, அறியாமலோ, இழைத்துவிட்டாலும், அதனை ஒரு நீங்காத வடுவாகக் கருதி, நானுகின்ற மாந்தர்கள் வாழ்ந்தனர். இன்றும் அத்தகையவர்கள் ஒரு சிலர் உள்ளனர் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால், நேர்மையற்ற செயல்கள், குற்றங்கள் என்பவற்றில் ஈடுபட்டுக் கொண்டும்; பொறுப்புள்ள பதவிகளில் அமர்ந்து கொண்டும்; பதவி, புகழ், செல்வாக்கு, அந்தஸ்து என்னும் போர்வைக்குள் மறைந்து, தப்பிக்க முயற்சி செய்து கொண்டும் இருப்பவர்களே, தற்காலத்தில் அநேகர் காணப்படுகின்றனர். எவ்வாறாயினும், இறைநீதி குற்றம் இழைத்தவருக்கு உரிய தண்டனையை வழங்குவது உறுதியாகும். எனவேதான், வார்ணுவப் பெருந்தகை, “எற்றென்று இரங்குவ செய்யற்க, செய்வானேல், மற்றன்ன செய்யாமை நன்று”, என்று எமக்கு அறிவுரை கூறுகிறார். பிறகு எண்ணியெண்ணி, எங்குவதற்கும், துயரப்படுவதற்கும் காரணமான நேர்மை, நீதிக்குப் புறம்பான தீய செயல்களைச் செய்யக்கூடாது. ஒரு கால் தவறிச் செய்தாலும், மீண்டும் அத்தகைய இழிந்த செயல்களைச் செய்யாதிருத்தல் நல்லது என்பது இக்குறட்பா தரும் கருத்து.

இவ்வுலகில் ஒருவருக்குப் பெருந்துயாம் ஏற்படுவது எப்போதெனில்; தன்னைப் பெற்ற தாய், பசியினால் வருந்தித் துன்பப்படுவதைக் காணும் போதேதான், என்பதைத் துணிந்து கூறலாம். அத்தகைய கொடிய துன்பத்திற்குள்ளாகிய நிலையிலும் கூட, தாயின் பசியைப் போக்குவதற்கு, நேர்மையற்ற செயல்களைப் புரிந்து, தாயின் துன்பத்தை நீக்கிக்கொள்ளமாட்டார்கள் சான்றோர்கள். அவ்வாறான உயர் மரபு பற்றித் திருவள்ளுவர், “ஈன்றாள் பகிகாண்பான் ஆயினும், செய்யற்க சான்றோர் பழிக்கும் வினை” என்ற குறட்பாவில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அத்தகைய விழுமியைப் பண்பட்ட மரபினைக் கொண்டது மனித குலம். அந்தச் சீரிய வழியில் வந்த, தற்கால மனித இனம் அதன் பிறப்புரிமையான, மானுடம், மனிதம், மனித தர்மம், மனிதநேயம் என்பவற்றை இழுந்து வருவதையிட்டு, நல்லோர் வருந்தாமல் இருக்கமுடியாது. இதற்கு நல்ல தீர்வு காணப்படவேண்டியது மனித நலம் விரும்பும் அனைவரினதும் இன்றியமையாத கடமையும், கடப்பாடும் ஆகும்.

மானுடம் என்பது யாது? மானுடம் என்பது உள்ளத்து நேர்மை, உரையின் வாய்மை, செயலின் மெய்மை என்பவற்றின் கூட்டுப் பண்புடைமை. அவற்றின் ஒட்டுமொத்த விளைவுகள், உண்மை, நன்மை, அழகு என்னும்

மூன்றுமாம். இவற்றை முறையே. சத்தியம், சிவம், கந்தராம் என்றும் கூறுவார், இம்மூன்றையும் தன்னகத்தே கொண்டது நேர்மை. சான்றோர் எனும் உயர்ந்தோர் ஆவர். “உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மேற்று” எனும் மகத்தான மகுடவாசகத்தை, உலகினுக்கே வழங்கி, வான்புகழ் கொண்டது, பண்ணைய துழிமுகம்.

“மானுடம் வென்றதும்மா” என்கிறார் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர். என்றென்றும், வெற்றியை மட்டுமே, அணைத்துக் கொள்ள, ஆர்வ முள்ளவர்கள்; மானுடத்தைப்போற்றி, அதன் நலம் காத்து, ஓம்பி வாழவேண்டும். மானுடத்தின் உயிர் நாடி, நேர்மை எனும் ஆன்மீக விழுமியமாகும். கிரேக்க தத்துவஞானி, சோக்கிறற்றீஸ் என்பவரும், நேர்மை எனும் உயர் விழுமியைப் பண்பினை, உயிரிலும் மேலாக நேசித்தவர், அதனாலேயே அவர், கிரேக்கத்து இளைஞர்களை விழித்து, அவர்களுடாக, உலகத்து இளைஞர்கள் அனைவரையும் நோக்கி, “இளைஞர்களே, உங்கள் உள்ளத்து நேர்மை, உலகத்து உடன்பாட்டிற்காகத் தியாகம் பண்ணுதல் ஆகாது” என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக்கூறி வந்தார். அப்படிக்கூறி, இளைஞர்கள் நேர்மை வழிக்குத் திரும்ப, சோக்கிறற்றீஸ் மேற்கொண்ட நன்முயற்சி, இளைஞர்களைக் கெடுப்பதற்கென்றே, திட்டமிட்டுச் செய்யப்பட்ட குழ்ச்சியென்று கொள்ளப்பட்டு, அன்றைய கிரேக்கத்தில் அதனைச் சதிக்குற்றமாகக் கருதிச், சோக்கிறற்றீஸ்க்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது. ஊழல்கள், மோசாகள் நிறைந்த சமுதாயத்தில்; நேர்மை, நீதி, உண்மை என்பன உறக்க நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விடுகின்றன. நேர்மை, நீதி தவறுவதற்கு, அளவுக்கு விஞ்சிய ஆசையே காரணம். ஊழல்கள் மலிந்த சமுதாயத்தைக் கொண்ட, உலகத்தவரின் உடன்பாட்டிற்காக, உள்ளத்து நேர்மையை இளைஞர்கள் விட்டுக் கொடுத்தல் தகாத செயல் என்பதே தத்துவஞானி சோக்கிறற்றீஸின் இறுக்கமான நிலைப்பாடு.

இன்றைய காலகட்டம், பெரும்பாலும் நேர்மை, நீதி, நியாயம், உண்மை என்பன தியாகம் செய்யப்படுகின்ற காலகட்டமாகப் பெருமைபெற்று வருகிறது. உண்மையில் இது பெருமையில்லை; சிறுமையேயாகும். நேர்மை, நீதி, உண்மை என்பன தியாகம் செய்தற்கோ, விட்டுக் கொடுப்பதற்கோ, விற்பனை செய்வதற்கோ உரியனவல்ல. நேர்மை, நீதி, உண்மை, நடுவு நிலைமை என்பவற்றுடன் நல்லுறவு பூண்டு கூடிலாழுந்து, கோடி நன்மை பெறுவோமாக.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

தண்ணம்பிக்கை நலம்

வொழுக்கையில், முன்னேறுவதற்குத் தன்னம்பிக்கை அவசியம். வாழுக்கையானது சமுதாய வாழுக்கை, தனிப்பட்ட வாழுக்கை என வகைப்படுத்தலாம். தன்னம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொள்பவர்கள், எதையும் உடன்பாடாகவே நோக்குவார்கள்; சிந்தித்துச் செயல்படுவார்கள். எடுத்த கருமங்களில் வெற்றியை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். தன்னம்பிக்கையுடையவர்கள், எதிர்மறைச் சிந்தனைகள், எண்ணங்கள், உணர்ச்சிகள் என்பவற்றிற்கு இடமளிக்கமாட்டார்கள்.

“என்னால் முடியும் என்று எண்ணு. அப்படி எண்ணுபவர்களினால் எந்தச் செயலையும் ஆற்ற முடியும். முடியும், இயலும் எனும் திடமான நம்பிக்கையே, ஒருவருக்கு அளவற்ற திறனையும், வஸ்லமையையும் அளித்துவிடும். அதன்பின், அவரால் எச்செயலையும் ஆற்றுவது கடினமாயிராது.” இவ்வாறு அனுபவமுலம் கண்டறிந்த பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். இது முற்றிலும் உண்மை.

தன்னம்பிக்கை, உழைப்பு - இவ்விரண்டும் உடையவர்கள், நினைத்தவற்றை முடிப்பவர்களாக விளங்குகின்றனர். தனிமனித வாழுக்கைக்கும், சமூக வாழுக்கைக்கும் அச்சாணியாகவும், ஆதாரமாகவும் விளங்குபவை, தன்னம்பிக்கையும் உழைப்புமாகும்.

வாழுக்கையில் எதிர்நோக்கப்படுகின்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கும், அமைதியின்மைக்கும், காரணம்; தன்னம்பிக்கையின்மை; தன் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் மதிப்பிட்டுச் சரியாக அறிந்து கொள்ளாமை, மற்றும் உழைப்பில் சிரத்தையின்மை என்பனவாகும்.

மனிதர்களின் உடல்கள், மற்றும் பொறி புலன்கள் என்பன, வயது ஏற்றற முதுமை, மூப்பு அடையப்பெறுகின்றன. முதிர்ச்சியும், தளர்ச்சியும் நலங்கள் அறுபது —————— 203

மனிதர்களுக்கு ஏற்பட்டு விடுகின்றன. தற்கால மனிதர்கள் பெரும்பாலோரில், உடல்கள் முதிர்ச்சியடையும் அதேவேளை, பேராசை, கோபம், கடும் தற்பற்று மற்றும் பொருப்பற்று, வன்மம், பழிவாங்கல், பொய்யுரைத்தல், திருடுதல், பொதுச் சொத்துக்களை அபகரித்தல், இலஞ்சும், ஊழல் என்பன இளமையும் வலிமையும் மிகுதியாக அடைகின்றமையை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. இவைகளைத் தமிழுடன் அணைத்து, அவற்றுடன் உறவுகொண்டு, போற்றிப் பூசிக்க விரும்பும் மனிதர்கள்; தன்னம்பிக்கை, உழைப்பு, நாணயம், அன்பு, நீதி, உண்மை, அறம், அமைதி, இன்னாசெய்யாமை போன்ற நல்லவற்றுடன் உறவுகொண்டு, அவற்றைத் தமதாக்கி, அவற்றின்மூலம் வாழ்க்கையை மேம்படுத்த விரும்புகிறார்களில்லையே என்பதுதான் இன்றைய ஆதங்கமாகும்.

வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்திலிருந்தே - இளமையிலிருந்தே,
தன்னம்பிக்கையை வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். “இளமையிற் கல்வி
சிலையில் எழுத்து; என்பது முதுமொழி. தன்னம்பிக்கையை விருத்தி
செய்தலும், இளமையிலேயே தொடங்கவேண்டும்; இறுதிவரை விடாமல்
தொடரவேண்டும். தன்னில் நம்பிக்கை வைக்காதவர், தன்மீதான பிறரின்
நம்பிக்கையையும் இழந்தவர்களாகி விடுகின்றனர். பிறரின் நம்பிக்கையை
இழந்த எவராலும் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறமுடிவதில்லை.

உலகில், வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்றவர்களின் வரலாறுகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால், “முடியும்” என்று நம்பியவர்களும், உழைப்பில் நம்பிக்கை கொண்டவர்களுமே, வரலாற்றில் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். தன்னம்பிக்கையுள்ளவர்கள், அதிர்ஷ்டத்தில் நம்பிக்கை கொள்வதில்லை. அவர்கள், குறிக்கோள் வகுத்து, அடைவதற்கான திட்டங்களைத்திட்டி, செயல்படுவர்கள், அதிர்ஷ்டம் என்பதன் கருத்தே, திட்டமின்மையாகும். அதாவது, திட்டம் என்பதன் எதிர்க்கருத்துள்ள சொல், அதிட்டம். தன்னம்பிக்கை, கடின உழைப்பு எனும் இரண்டையும் கை நழுவ விட்டவர்களே, அதிர்ஷ்டத்தில் நம்பிக்கை கொள்பவர்கள்.

“என்னால் முடியும்” என்ற தன்னம்பிக்கையுடையவர்கள்; கடின உழைப்பாளிகள்; கருமமே கண்ணாகப் பெற்றவர்கள்; திட்டமிட்டு அறவழியில் கருமாற்றுபவர்கள்; நிதியிலும் நீதிக்கே மதிப்பளிப்பவர்கள்; இறை நம்பிக்கை, இறையுணர்வு நிரம்பப் பெற்றவர்கள்; இவர்கள் எடுத்த காரியங்களையும்

கருமங்களையும் இனிதே முடித்திருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் வெற்றி மேல் வெற்றிகளை அடைய முடிகின்றது. இவர்கள், மனத்தூய்மை, சொல் தூய்மை, செயல் தூய்மை உடையவர்களாகவும் விளங்குவர்.

அதேவேளை, முடியுமா? இயலுமா? என்று வினா எழுப்பி தன்னில் சந்தேகப்பட்டு; தன்னம்பிக்கை இழப்பவர்கள்; எடுத்த கருமங்களை முடிக்காமல்; தடுமாறி, இடையிலேயே நிறுத்தி விடுகிறார்கள். அதனால் நட்டமடைந்தவர்கள் ஏராளம் பேர்கள் உள்ளனர்.

தன்னம்பிக்கையானது, தொடர்ந்து ஒருவரை ஊக்கத்துடன், சோம்பலின்றி; எடுத்த கருமத்தில் வெற்றியடையும் வரை; தமது குறிக்கோளை அடையும் வரை; எண்ணியதை எண்ணியாங்கு எப்தும்வரை; கடினமாக, விடாமல் உழைக்கின்ற தெரியத்தையும், மனோதிடத்தையும், வைராக்கியத்தையும் வழங்கவல்லது. தன்னம்பிக்கையில், உறுதியாக உள்ளவர்களால் மட்டுமே, வாழ்க்கைப் பாதையில் தோல்விகளையோ, நட்டங்களையோ; துண்பங்கள் இடையூறுகளையோ சந்திக்க நேர்ந்தாலும்கூட; அவற்றைத்துச்சமென எண்ணி, புறந்தள்ளி விட்டுத்தொடர்ந்து உழைக்கின்ற மனதிலையைப் பெறமுடியும்.

“முதலில் உன்னிடத்தில் நம்பிக்கை வை. அதேவேளை கடவுளிடத்திலும் நம்பிக்கை வை” என்கிறார், வாழ்க்கையில் வெற்றிபெற்ற பெரியார் ஒருவர். “நம்பினவர்கள் வென்றார்கள்; நம்பாதவர்கள் தோற்றுப் போனார்கள்; வாழ்க்கையின் இரகசியம் இதுதான்”, என்பது அனுபவப் பொன்மொழி. தன்னம்பிக்கையுடையவர்களே வாழ்க்கையில் முன்னேறுகிறார்கள். அத்தகையவர்களே சாதனைகள் படைக்கிறார்கள்.

வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நிலையிலும், ஒவ்வொரு துறையிலும், வெற்றி பெறுவதற்குத் தன்னம்பிக்கையின் பங்கு மகத்தானது. தன்னம்பிக்கையோடு கல்வி கற்றவர்களே கல்வியில் முன்னேறுகிறார்கள். தன்னம்பிக்கை தளராமல் தொழில் செய்பவர்களே, தொழிலில் முன்னேற்றம் காண்கிறார்கள். தன்னம்பிக்கை இருந்தாலேயே, தனக்கு ஏற்பட்ட உடல் நோய், உள் நோய் என்பவற்றைக் கூட நீக்கமுடிகின்றது. நம்பிக்கைதான் வாழ்க்கை என்பது உணர்ப்படவேண்டிய வாழ்வியல் உண்மையாகும். தன்னில்; தன் திறமையில்; தன் அறிவு ஆற்றல்களில், முழுமையான நம்பிக்கை கொண்டு செயல்படுகின்ற மனிதர்கள் மட்டுமே, வாழ்க்கையில் முன்னேற முடியும்.

தன்னம்பிக்கை உள்ளவரை, ஆற்றல், பெருகுகிறது. தன்னம்பிக்கை தளர்ச்சியிரும்போது; ஆற்றல், வலிமை, மன உறுதி, ஆர்வம் அனைத்தும் சிதைகின்றன.

தன்னம்பிக்கை தளர்ச்சியிரும்போது, “நான் பலவீனன், திறமையற்றவன், இயலாதவன், அதிர்ஷ்டமற்றவன்”, போன்ற எதிர்மறை எண்ணாங்கள் மனத்தில் குடிகொள்கின்றன. இவ்வாறான எதிர்மறை எண்ணாங்களுக்கு இடமளிப்பது நாம் செய்கின்ற மாபெருந்தவறாகும். இத்தகையவர்கள், வாழ்க்கையில் தோல்வியடைவது; ஏழ்மையில் உழல்வது; துன்பம் துயர்களிலிருந்து மீளமுடியாமல் தவிப்பது; என்பவற்றைத் தவிர்க்க இயலாதவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர்.

கடவுளில் நம்பிக்கையில்லாதவன், நாத்திகன் என அழைக்கப் படுகின்றான். அவ்வாறே, தன்னிடம் நம்பிக்கையில்லாதவனும் நாத்திகனாவான் என்கிறார் கவாமி விவேகானந்தர். “தன்னை அறிந்தவன் தரணியாள்வான்”, “தன்னையறியித் தனக்கொரு கேட்டில்லை”, போன்ற மகா வாக்கியங்கள், தன்னையறிதல், தன்னிறைவு பெறல் என்பவற்றின் தேவையையும், முக்கியத்துவத்தையும் உணர்த்துகின்றன. நாம், மற்றையோரப்பற்றி அறிந்து வைத்திருக்கின்ற அளவிற்கு, எம்மைப்பற்றி அறிந்துகொள்வதில் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. பிறரின் குறைநிறைகள், குற்றங்குறைகள் மற்றும் நலம் தீதுகள் என்பவற்றை அறிந்து, விமர்சித்துக் குறைகளை நீக்கி, நிறைகளைக்கொள்ள விரும்புவதில்லை.

மனிதன் தன்னையறிதல்மூலம் தன்னிடமுள்ள, நிறைகுறைகள்; பஸம், பஸவீனாங்கள் என்பவற்றைச் சரிவர அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது. அதனால் தமிழ்முள்ள குறைகள், குற்றங்கள் பலவீனங்கள் என்பவற்றை அகற்றவும்; மீண்டும் தோன்றாமல் தவிர்க்கவும் முடிகின்றது. மனிதன், தமக்கு இயல்பாகவே கிடைக்கப்பெற்ற பகுத்தறிவு, ஒன்றைப்பற்றிய நலம், தீது ஆராய்வதற்கு உதவுகிறது. அப்பொழுதுதான், தன்னம்பிக்கை, தீயசெயல்களுக்குத் துணைபோகக்கூடாது என்பதில், மிகச்சிராத்தையாக இருத்தல்வேண்டும். அவ்வாறே, மிகைப்படுத்தப்பட்ட தன்னம்பிக்கையும் நன்மை பயக்காது என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். தன்னம்பிக்கை மிகினும், குறையினும் நோய் செய்யும். அதனால், தன்னம்பிக்கையை அளவும், முறையும் தெரிந்து பயன்படுத்துவது, அறிவார்ந்த செயலாகும். தன் முனைப்பு

என்னும் ஆணவத்தின் சாயல் எவ்விதத்திலும் தன்னம்பிக்கையுடன் இணைந்துகொள்ள அனுமதித்தலாகாது. “என்னால் முடியும்” என்னும்போது, அதில் ஆணவத்தின் தொனியோ, சாயலோ இருத்தல் கூடாது.

தன்னம்பிக்கை கொள்வதில் நிதானமும்; தம்மிடமுள்ள வளங்கள் பற்றிய சரியான அறிவும்; விவேகமான அனுகுழுறையும் தேவை. தன்னம்பிக்கை கொண்டபின், அதில் உறுதியாகவும் நிலையாகவும் நிற்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் வெற்றி நிச்சயமாகின்றது. திறமையற்றவர்கள் என்று உலகில் எவரும் இல்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் ஏதோ ஒன்றோ, ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோ, திறமை இருக்கிறது என்பது உண்மை. ஒருவர் தம் உள்ளார்ந்த திறமையை, தாமே முயன்று, கண்டுபிடித்து, வெளிப்படுத்தவேண்டும். இங்குதான், விடாமுயற்சி, ஆர்வம், ஊக்கம் என்பவற்றுடன் தன்னம்பிக்கையும் விவேகமும் பேருதலி புரிகின்றன. சோம்பல், சோர்வு, மனத்தளம்பல், அசிரத்தை, அலட்சியம் என்பன மனித முன்னேற்றத்திற்குப் பரம விரோதிகள், இவற்றை விரட்டக்கூடிய வலிமை, தன்னம்பிக்கையிடமே உள்ளது. அந்தவகையில் தன்னம்பிக்கை, மிகச்சிறந்த மூலதனமாகும்.

தோல்வி, துண்பங்கள் இல்லாமல், எவராவது வெற்றி பெற்றதாகச் சரித்திராமே இல்லை. சோதனைகள், வேதனைகளின்றிச் சாதனைகள் படைத்தவர்கள் எவருமில்லை. தோல்விகள் அனைத்தும் வெற்றிப்படிக்கட்டுக்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. தோல்விகளைக் கண்டு துவண்டுவிடாமல், ஒருமுறை தொடங்கப்பட்ட கருமோ, செயலோ, வெற்றியடையும் வரை விடாமல் முயலவேண்டும். அதற்கு உந்துசக்தியாக, ஊக்க ஆற்றலாக இருப்பது தன்னம்பிக்கையேயாகும். தன்னம்பிக்கையுடன், விடாது முயற்சி செய்தல், கடின உழைப்பு மேற்கொள்ளல், மன உறுதி என்பன வெற்றியை உறுதி செய்கின்றன. தன்னம்பிக்கை நலம், வாழ்வில் காத்துப் பேணி, வாழ்க்கையில் வெற்றிமேல் வெற்றி பெறுவோமாக.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

ரூஸ்ரைண்ணம் சம்பாதித்துல் ரூஸம்

சிந்தனை என்றும், எண்ணம் என்றும் பொதுவாகப் பேசப்பட்டும் அதேவேளை, நற்சிந்தனை, நல்லெண்ணம் எனச் சிறப்பாகவும் பேசுகிறோம். சிந்தனை, தீய சிந்தனையாகவும் இருக்கலாம்; எண்ணம், தீய எண்ணம் ஆகவும் ஆமையலாம்.

தனிமனிதன் ஒருவன், தனது உள்ளத்திலே நல்லெண்ணங்களைத் தோற்றுவிக்கும்போது; அவை நல்ல உரைகளாகவும், நற்செயல்களாகவும் வெளிப்பாடாகின்றன. இவை, பிறருக்கு நன்மையையும் இன்பத்தையும் வழங்குகின்றன. இது ஒரு வகை நல்லெண்ணம். மற்றொருவகை எண்ணென்றால், எம்மைப் பற்றிய; எமது செயல்பாடுகள், நடத்தை முறைகள் பற்றிய நல்லெண்ணத்தைப் பிறவில் ஏற்படுத்துதலாகும். இதனை இன்னொருவிதமாகக் கூறுவதாயின், நாம் எம்மைப் பற்றிய பிறரது நல்லெண்ணத்தைச் சம்பாதித்துப் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அதற்கு நாம் எம்மைத் தகுதிப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகும்.

நல்லெண்ணம் சம்பாதித்தல் என்பது பணம், சொத்து, பொருள், பண்டம் என்பவற்றைச் சம்பாதித்துச் சேர்த்தல் போன்று நிகழ்வதல்ல. பணம், சொத்து, பொருள், பண்டங்களைக் கடுமையாக உழைத்தும் பெறலாம்; அதேவேளை உழைக்காமலும் பெற்றுக் கொள்ளமுடிகிறது. பிறர் பணம், சொத்துக்கள், பண்டங்களைத் திருடியும், குறையாடியும்; இலங்கை, ஊழல்கள் மூலமும்; சட்ட விரோதமாகவும்; கறுப்புச் சந்தை வியாபாரத்தில் ஈடுபடுவதன் மூலமும்; பொதுச்சொத்துக்களை அபகரிப்பதன் மூலமும் திரட்டிக்கொள்ளப்படுகின்றன.

நல்லெண்ணத்தைச் சம்பாதித்துப் பெறுவதற்குக் கடன் உழைப்பு ஓன்றினாலேயே அடைய முடியும். குறுக்கு வழிகள், சுருக்க வழிகள் எதுவும் கிடையாது. வேறொருவரிடமிருந்து அபகரித்துக் கொள்ளவும்

முடியாது. நல்லெண்ணம் விலை கொடுத்துப் பிறரிடமிருந்து கொள்வனவு செய்யக்கூடிய பண்டமும் அன்று. திரிகரண சுத்தியுடன், நேர்மையாக உழைத்தே ஒருவர் பிறரின் நல்லெண்ணத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள முடிகின்றது. குறுக்குவழியில் சென்று நல்லெண்ணத்தை தேடிக்கொள்ள முடியாது. அப்படி அடையப் பெற்றாலும், குறுகியகால எல்லைக்குள், அவரை அழுவைத்து; அது நீங்கி விடும். இந்நிலைமையை நிதர்சனமாக நாம் இன்று கண்டு கொண்டுதான் இருக்கின்றோம். செயலுக்கேற்ற விளைவு நிச்சயம் உண்டு. அதுவே இறைநீதி. “முற்பகல் செய்யில் பிற்பகல் விளையும்”, என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. ஆன்றோர் வாக்கு என்றுமே பொய்த்ததில்லை.

நேர்மையான, நீதியான ஒரேயொரு வழிமாத்திரமே நிலையான நல்லெண்ணம், நல்ல அபிப்பிராயம் என்பவற்றைச் சம்பாதித்து, இறுதிவரை அதனைக் காத்துக் கொள்வதற்கு உள்ளது. ஒருவர் இறந்த பின்னரும், அவர் ஈட்டிக்கொண்ட நல்லெண்ணம் தொடர்ந்து வாழும். இதனையே, ஒருவரின் தூல உடம்பு அழிந்தாலும், அவரின் புகழுடம்பு அழிவதில்லை. செயற்கரிய காரியங்களைச் செய்த பெரியோர் என்றென்றும் புகழுடம்பில் வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சரித்திர புருஷர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர்.

“உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின், உலகத்தார் உள்ளத்துளைல்லாம் உள்ளன்.” என்கிறது தமிழ்மறை. ஒருவன் தனது மனம் அறியப் பொய் இல்லாமல் ஒழுகி வருவானாயின், அத்தகையவன் உலக மாந்தர்களின் உள்ளங்களில் நிரந்தரமாக, குடியிருப்பவனாவான். நல்லெண்ணம் சம்பாதிப்பதற்கு அடிப்படையில் இருக்கவேண்டிய தகைமைகள், உண்மை, வாய்மை, மெய்ம்மை என்பனவாகும். உண்மையென்பது, உள்ளத்தால், சிந்தனையால், எண்ணத்தால் பொய்யாதிருத்தல். வாய்மையென்பது வாயினால் பொய் பேசாது இருத்தல். மெய்ம்மை என்பது மெய்யினால், அதாவது உடம்பு மற்றும் அதனோடு இணைந்திருக்கும் புலன்கள், பொறிகள் என்பவற்றால் பொய்யாது ஒழுகுதல்; ஒருவர் ஆற்றும் செயல்கள் நீதி, நேர்மை, மெய்ம்மை, நடவுநிலைமை என்பவற்றில் வழுவாதிருத்தல்; ஒருவனின் வாழ்க்கை பொய் இல்லாமல், அறைநறியில் நின்று; நல்ல செயல்களையே புரிந்து, எல்லோர்க்கும் இனியவனாய், நண்பனாய், உதவுபவனாய் வாழ்தல். இத்தகைய சத்தியம், அஹிம்சை ஆகிய மனிதப்பண்புகளை வாழ்க்கையில் பேணிக் காத்து ஒம்பி வருபவர்கள், பிறரின் நல்லெண்ணங்களை விரைவில் நலங்கள் அறுபது

சம்பாதித்து விடுவார்கள், இத்தகைய நல்வாழ்வு வாழ்பவர்கள் அன்பு, கருணை என்பவற்றை மூலதனமாகவும், கருந்தனமாகவும் கொண்டு வாழ்கிறார்கள். அத்தகையவர்களிடம் பிறரின் நல்லெண்ணை தேடி வரும். நல்லெண்ணத்தைத் தேடி அலைய வேண்டிய நியதி அவர்களுக்கில்லை. நல்லெண்ணைம், நல்வாழ்க்கைக்குப்பெரிதும் தேவைபான மூலதனம் என்பதால், அதனை நல்ல வண்ணைம் பேணி, அதன் நலம் காத்து வரவேண்டியது மிக இன்றியமையாததாகும். சற்றுச் சோர்வு அடைந்தாலும், சிறிது அலட்சியமாக இருந்தாலும், நல்லெண்ணைம் நம்மை விட்டு நீங்கிவிடும்.

ஒரு தனிநபரோ, ஒரு குடும்பமோ, மற்றையோரால் பெரிதும் மதிக்கப்படுகின்றதென்றால், அதற்குக் காரணம், பிறரின் நல்லெண்ணைம், நல்லபிப்பிராயம் என்பவற்றிற்குப் பாத்திரமாகி விட்டமையாகும். ஒரு வணிக நிறுவனம், மக்களால் பெரிதும் விரும்பப்படுகின்ற நிலையில், மக்களின் நல்லெண்ணத்தையும், நல்ல அபிமானத்தையும் பெற்றுவிட்டால், அது உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களைச் சந்தைப்படுத்துவதில் எவ்வித சிரமமும் இருக்கமாட்டாது. தரமான பொருட்களை உற்பத்தி செய்வதனாலும்; கலப்படம் செய்யாமையினாலும்; நியாய விலைக்கு விற்பதனாலும்; அந்த நிறுவனம், நுகர்வோரின் நல்லெண்ணத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள முடிந்தது.

ஒரு தரம், பிறரின் நல்லெண்ணத்தைச் சம்பாதித்துவிட்டால், அதனை எச்சந்தரப்பத்திலும், எக்காரணமும் கொண்டு இழந்துவிடக்கூடாது. அதனை நன்கு பேணிக் காத்துக் கொள்ளவேண்டும். எத்தனையோ புறசக்திகள், ஆசைகாட்டி மோசஞ் செய்யக்கூடும். அவற்றிற்கு இடங்கொடுக்கக் கூடாது. தனது சுயமரியாதை, சுயகெளரவும், தன்மானம் என்பவற்றைப் பொன்போல் பேணிக்காத்துக் கொள்ளவேண்டும். தமது ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, நடத்தைகள் என்பவற்றில் மிகவும் சிரத்தை கொண்டு எல்லோரும் போற்றும்படியாக நடந்து கொள்ளவேண்டியது அவசியம்.

மானத்தோடு, மதிப்போடு வாழ்தல் என்பது ஒழுக்கத்தில், நடத்தையில், மற்றும் குணநலன்களைப் பேணி வருவதில், இம்மியளவும் குறைவு, குற்றம் ஏற்படாமல் சீரான வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருதலாகும். ஒரு பாந்த வெள்ளைத்திரையில் ஒரு சின்னஞ்சிறிய கறுப்புப்பள்ளி இருப்பின், அந்தக்கறுப்புப் புள்ளிதான் பார்ப்பவர்கள் யாவர்க்கும் துலக்கமாகத் தெரியும். மானம், மரியாதை, மதிப்பு, கெளரவும் என்பவற்றுடன்; பிறரின்

நல்லெண்ணத்தையும் பெற்றுச் செம்மை வாழ்வு வாழ்ந்து வருபவர்கள்; ஒரு சின்னஞ்சிறிய தவறு செய்தாலும், அது பெண்ணம்பெரிதாகவே பிறருக்குக் காட்சியளிக்கும். இதனை நன்குணர்ந்து ஒழுகி வந்தால், கடைசிவரை, நாம் பிறரின் எம்மைப்பற்றிய நல்லெண்ணம், நல்ல அபிப்பிராயம் என்பவற்றைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளமுடியும். பிறரின் எம்மைப்பற்றிய நல்லெண்ணம், நன்மதிப்பு என்பவற்றைக் கடின உழைப்பின் மூலம் சம்பாதித்து, அவற்றின் நலம் காத்து, நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக!

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்!

சமுத்துவம், சௌகாதரத்துவம் நலம்

சில வேளைகளில், மிருகங்களின் பெயர்களால் மனிதர்கள் அழைக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். மனிதர்கள் மனிதத்தன்மைகள், பண்புகள் சகிதம் விளங்கும் போது, அவர்கள் உரிய மனித மதிப்பைப் பெறுகின்றனர். மாறாக, மனித அங்க அடையாங்களுடன் இருந்தும், மிருகக் குணங்களை, மனிதர்கள் தங்கள் நடத்தையில் வெளிப்படுத்தும் போது மிருகங்களுக்குரிய பெறுமானத்தையே, அத்தகைய மனிதர்கள் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். தகுதிக் கேற்ப மதிப்பைப் பெறுவது, நீதியானதே.

சிலரை மனிதர்களாகவும், வேறு சிலரை, மனித வடிவில் நடமாடும் மிருகங்களாகவும் கணிக்கப்படுவதற்கும், தகுதிக்கேற்ப மதிப்பளிக்கப்படுவதற்கும் சமூகத்தில் அவரவர்கள் நடந்து கொள்ளும் நடத்தை முறைகளே காரணம் ஆகும்.

மனிதர்களில் தெய்வங்களும் உண்டு. அவர்கள் மனிதருள் மாணிக்கங்களாக மதிக்கப்படுகின்றனர். 'செயற்கரிய செய்வார், பெரியார் என்று கூறும் திருவள்ளுவர்; சிறியர், செயற்கரிய செய்கலாதார் என்கின்றார். செய்வதற்கு அரிய செயல்களைச் செய்ய வல்லவர் நடைமுறையில் செய்துவருபவர், பெரியோர் ஆவர். வாழ்வில் நல்லொழுக்கம், நன்னடத்தை, விழுமியப் பண்புகள் பேணி, காத்து, ஓம்பி, வருவதென்பது செயற்கரிய செயல் ஆகும். அவர்களை பெரியோர், உயர்ந்தோர், சான்றோர் வரிசையில் வைத்துச் சமூகம் மதிப்பளிக்கின்றது. அவர்கள் மனம், மொழி, செயல் தூய்மையாய்; மனித நேயம், ஆண்மனேயம் உடையவராய்; நடமாடும் தெய்வங்களாய், சமூகத்தில் விளங்குகின்றனர்.

மனிதர்கள் தெய்வங்களாக; தெய்வீகத் தன்மைகளுடன் விளங்குவது சிரமம் என்றால் அவர்கள் மனிதத்தன்மைகளுடைய மனிதர்களாக, நல்லொழுக்கம், நன்னடத்தையுடையவராய், விளங்குவதில் எவ்வித சிரமமும் இருக்க முடியாது. 'மனம் உண்டானால் இடமுண்டு' என்பது ஆண்றோர்

வாக்கு. தம் சிந்தனையில், பேச்சில், செய்காரியங்களில், ஒழுக்கத்தில் நடை, உடை, பாவணையில், பண்பில், பழக்கவழக்கங்களில், பார்வையில், நோக்கில், போக்கில், மனிதத் தன்மைகளை வெளிப்படுத்துபவர்கள், மனிதர்கள், நல்ல மனிதர்கள்; சான்றோர்கள்.

மனிதர்கள் பிறருக்கு நல்லவற்றைச் செய்ய, இடம், பொருள், ஏவல் என்பன சாதகமாக அமையாவிட்டாலும், அல்லவற்றை, தீமை பயப்பனவற்றைத் தன்னிலும் பிறருக்கோ, தனக்கோ செய்யாது, அவற்றைத் தவிர்க்கலாம் தானே. இது மனிதர்கள் எல்லோருக்கும் சாத்தியப்படக்கூடிய அறம் ஆகும். அறஞ்செய விரும்பு என்கிறார், தமிழ் முதாட்டியார். அறம் செய்ய வேண்டும் என மனம் விரும்ப வேண்டும். அது கிடைக்கப்பெறின் அறம் கைகூடும். நல்லவை செய்தல் ஆற்றீராயினும், அல்லவை செய்தல், தவிர்க்குமாறு, தமிழ்ப் பண்பாடு நமக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளது. இதையும் கருத்தில் கொள்ளாது, மனம் போன போக்கில் சென்று கொண்டிருப்பார்களோயானால், அத்தகைய மனிதர்கள், மனித வடிவங்களில் நடமாடும் கொடிய மிருகங்களேயன்றி வேற்றல்ல என்ற நிலைக்கு மதிப்பிறக்கம் பெற்று விடுகின்றனர்.

பிறப்பினால், மனித இனத்தைச் சார்ந்திருந்தும், ஒழுக்கம், நடத்தை, குணங்கள், பண்புகள், மனிதத்தன்மைகள், நலம்காத்து ஒம்புதல் என்பவற்றில் மனிதர்களிடையே வேற்றுமை, வேறுபாடுகள், பேதங்கள், ஏற்றத்தாழ்வுகள், சமத்துவமின்மை என்பன இருக்கத்தான் செய்கின்றன. இதனை எவராலும் மறுக்க முடியாது. ஒவ்வொருவரும் தற்சோதனை செய்தல்; தன்னை ஆராய்தல், அகத்தாய்வு செய்தல் மூலம் தம்மிடமுள்ள நிறை குறைகளை அலசி ஆராய்ந்து, குறைகளை நீக்கி, நிவர்த்தி செய்து, நிறைகளை மேலும் நிறைவுகளாக்கி, மனிதத் தன்மைகள் கொண்ட மனிதர்களாக; நல்லொழுக்கம், நன்னடத்தை, நந்குணப்பண்புகள், மனித விழுமியங்கள் என்பவற்றைப் பேணி, இறையுணர்வு பெற்று, அறைநெறியில் நின்று வாழும் போதுதான், சமத்துவமின்மை நீங்கப் பெற்று, முழுமையான சமத்துவத்தை அடையழுதியும். சமத்துவ, சகோதரத்துவ உணர்வு ஒவ்வொரு மனிதனினதும் உள்ளுணர்வாக, அகத்திலிருந்து வெளிவரவேண்டும். புற அழுத்தங்களினால், சட்டவிதிகளை இயற்றுவதால், முழுமையான சமத்துவம் எய்தப்படமுடியாது. விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்த முயற்சிகளை மேற்கொள்ள முயலும் நல்ல உள்ளங்கள், இதுபற்றி ஆழந்து சிந்தித்து, மாற்று வழிகளைக் கையாண்டு, மனிதர்களில் சமத்துவம், சகோதரத்துவம் பற்றிய உள்ளுணர்வினை, தற்சோதனை, அகத்தாய்வு, தியானம் மற்றும் நலங்கள் அறுபது

யோகாமுறைகளைக் கையாண்டு வெற்றி கொள்வார்களாக, மனித நேபம், ஆன்மனேயம் என்பன ஒவ்வொருவரின் உள்ளத்திலும் நிரம்பியிருக்கும் போது தான் சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்பன சமுதாயத்தில் உள்பொருளாக உறுதி பெறும்.

மனிதத் தன்மைகள், மனித விழுமியங்கள், பண்புகள் ஒழுக்க நெறிமுறைகள் என்பனவற்றை நடைமுறை வாழ்க்கையில் மனிதர்கள் பேணிக் கடைபிடித்து வாழ மறுத்துவரும் வரை மனித சமுதாயத்தில் சமத்துவமின்மை இருப்பதை எவராலும் தடுக்க முடியாது. இந்தத் துர்ப்பாக்கிய நிலைமை தொடர்ந்து சமுதாயத்தில் நிலை கொண்டிருக்கும் வரை, சமூக, பொருளாதார, அரசியல், கல்விச் சமத்துவம், சமவாய்ப்பு, சமசந்தர்ப்பம் என்பன அடையமுடியாதனவாகவே இருக்கும். வெறுமனே இலட்சியம் தான். நோய்க்கான காரணத்தை அறிந்து மருத்துவம் செய்தால்தான் நோயைக் குணப்படுத்த முடியும். உடல் நோய்க்கு மட்டுமல்ல, சமுதாய நோய்க்கும் இது பொருந்தும்.

அழுக்குப் படிந்துள்ள பாத்திரத்தில், சுத்தமான பால் விட்டு வைத்தால், பால் பழுதாகி விடும். நச்சுத் தன்மை பெற்றுவிடும். அருந்தியவர் உயிருக்கே உலைவைத்துவிடும். அது பாலின் குற்றமன்று, பாத்திரத்தின் குற்றம். பால் கெட்டுவிடாமல் இருக்க வேண்டுமென்றால் பாத்திரத்தை நன்றாகக் கழுவி, அழுக்கு நீக்கி துப்பரவு செய்ய வேண்டியது அவசியம். அவ்வாறே, சமுதாயத்தில் நிலைகொண்டுள்ள சமூக, பொருளாதார, இன், மத வேறுபாடுகள், ஏற்றத் தாழ்வுகள், முரண்பாடுகள் என்பவற்றைக் களைந்து சமத்துவம் ஏற்படுத்துவதற்கு முதல் நடவடிக்கையாக, மனிதர்களின் மனங்களில் படிந்துள்ள அழுக்குகள். அகத்தங்கள் நீக்கப்பட்ட வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். ‘அகத்தின் அழுகு முகத்தில் தெரியும்’ என்பர். முகத்தில் மட்டுமல்ல பறத்தே, முழு உடல் தோற்றத்திலும் அழுகுப்பொலிவும், ஆரோக்கியமும் தெரிவாகத் தெரியும். மனம், ஆரோக்கியமாக இருக்கும் மனத்தின் உயர்வுதான் மனிதனின் உயர்வாகும். மனநலம் பேணுபவர்களுக்கு எல்லா நலங்களும் கிடைக்கும்.

சமத்துவம், சகோதரத்துவம், பரஸ்பரம் அன்பு, கருணை மனித சமுதாயத்தில் நிலவுவதற்கு, மனித மனங்களில் நன்மாற்றம் தேவை. மனத்தூய்மையின்றி மனங்களில் நன்மாற்றங்கள் நிகழ்முடியாது. எல்லா வகையான மனித அபிவிருத்திக்கும் சமூக, பொருளாதார வளர்ச்சிகளுக்கும்,

மனிதப்பண்பு விருத்தியே அடித்தளமும் ஆதாரமும் ஆகும். கற்பாறையில் பயிர்கள் முளைத்து வளரமுடியாது. கடன், கொடுமைங்களில் மனித நேயம், ஆன்மேயம் தோன்றி வளர்ச்சி பெறுதல் இயலாத காரியம் ' மாந்தர் தம் உள்ளத்தனையது உயர்வு பெற்றாலே ஒழிய புற அழுத்தங்களாலோ, புற விசைகளினாலோ, புறநெருக்குதல்கள் போராட்டங்கள், எழுச்சி ஊர்வலங்கள், கருத்தரங்குதல்கள் என்பனவற்றினாலோ; சமத்துவமின்மையை ஒழிப்பதற்கும், நிரந்தரத் தீர்வினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் எதிர்ப்பார்த்த பயன் எய்தப்பட்டதா என மதிப்பீடு செய்து பார்த்தால்; அத்துணை திருப்தி என்று கூறுவதற்கில்லை. ஓரளவு வளர்ச்சி கண்டிருக்கலாம். ஆனால் சமூக, பொருளாதார சமத்துவமின்மை முற்றிலாக ஒழிக்கப்படவில்லை. இது உண்மைநிலை. ஆகவே, சமத்துவம் மலர்ச்சி பெறுவதற்கும், சமுதாயத்தில் நிலை கொள்வதற்கும் புற அழுத்தங்கள் மட்டும் போதுமானவையல்ல. ஒவ்வொரு மனிதனும் உள்ளார்ந்த நிலையில் அறிவைத் தட்டியெழுப்பி, உணர்ச்சிகளின் வேகத்தைத் தணித்து, படிப்படியாக நீக்கி, தன்னை ஆராய்தல், தன்னுணர்வு பெறுதல், தன்னிறைவு பெறுதல் மூலம் உள்ளே அகத்திலே நன்மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக்கூடிய உந்து சக்தி, உள்ளாற்றல் கிடைக்கப் பெறுவதற்கு வழி பிறக்கிறது. மனிதர்கள் 'சித்தம் அழகியர்' ஆக வேண்டும்.

தற்காலப் பரபரப்பான உலகில், மனித உள்ளங்களைப் பண்படுத்துவதற்கு, உள்ளிசையின் அறிவு பூர்வமான அழுத்தத்துடன் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் புறவிசைகளின் புற அழுத்தங்களும் ஓரளவு தேவையே என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் வன்முறையாக, வெளியிலிருந்து வரும் புற அழுத்தங்கள் மாறிவிடக்கூடாது. காந்தியாடிகள் வெற்றி பெறுவதற்கு அவர் போற்றி மதித்த சத்தியம். அஹிம்சை என்னும் இரண்டையும் இறுகப்பற்றிப் பிடித்து அவற்றின் வழிப்படுத்தவில் செயற்பட்டமையே காரணமாகும். உள் அழுத்தம், புற அழுத்தம் இரண்டும் இணைந்திருந்தமை, காந்தியடிகளின் முயற்சிகள், செயற்பாடுகள் வெற்றியடைந்தமைக்கு ஏதுவாயிருந்தன. 'உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின், உலகத்தார் உள்ளத்துளைலாம் உளன்' என்ற வள்ளுவர் வாக்கினை நடைமுறையில் நிலைநாட்டிக் காட்டிய பெருமைக்குரியவர் காந்தியடிகள். அதனால் அவர் மகாத்மா ஆனார். சமத்துவ நலம் பேணிக் காத்து ஒம்பி நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

சுதந்திரப்பண்பு ரூஸ்

சுதந்திரம், யாவராலும் விரும்பப்படுகின்ற மனித விழுமியம். அது மனிதரின் அடிப்படை உரிமை. சுதந்திரத்தை ஒருவர் அனுபவிக்கும்போது; அதனால் ஏற்படும் விளைவுகள், தமக்கோ, பிறருக்கோ தீமைகளை ஏற்படுத்தலாகாது. ஒருவரின் சுதந்திரம் கட்டுமீறி, எனையோருக்குத் தீமைகள், கேடுகள், துன்பங்கள் விளைவிக்கும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. அத்தகைய சுதந்திரம், விழுமியமாகாது. ஒருவரின் சுதந்திரம், மற்றவரின் சுதந்திரத்தை மறுப்பதாகவோ, பறிப்பதாகவோ அமைந்து விடக்கூடாது.

ஆசைக்கோர் அளவில்லை என்பார். அவ்வாறே சுதந்திரத்திற்கும் அளவு, எல்லையில்லை. அளவற்ற ஆசையே துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம். ஆசையும் எல்லையற்ற சுதந்திரமும் ஒருவரிடம் சேர்ந்து கொண்டால்; பிறர் துன்பங்களுக்கும், தொல்லைகளுக்கும் காரணமாகி விடுகின்றன. எனவே ஒருவரின் ஆசைக்கும் எல்லை வேண்டும். சுதந்திரத்துக்கும் வரம்பு வேண்டும். ஒருவரின் அமிர்தம், இன்னொருவருக்கு நஞ்சு ஆகிவிடக்கூடாது என்பதில் கண்ணுங்கருத்துமாக இருத்தல் அவசியம். “அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு” என்பது முதுமொழி.

சுதந்திரம் அனுபவிப்பதற்கு ஓர் எல்லை, அளவு, கட்டுப்பாடு தேவை என்பதை உணரும் பட்சத்தில், அந்தக் கட்டுப்பாட்டின் எல்லையை வகுப்பது யார்? என்ற வினா அடுத்து எழுகிறது. சுதந்திரத்தை அனுபவிப்பவரே, எல்லையை, தீர்மானித்துச் செய்றப்படவேண்டும். அதுக்கூட்டுப்பாடாக அமைய வேண்டுமே தவிர பிறரின் அழுத்தத்தினாலோ அடக்கு முறையினாலோ ஒருவரின் சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவோ, பறிக்கப்பட்டதாகவோ இருத்தல் கூடாது.

அடக்குதல் என்பது தாமாக அடங்குதல். இதுவே மனித நற்பண்பு. அதுவே, கற்றறிந்த சான்றோரின் பண்பு. அடக்குதலாகாது. பிறரால்

அடக்கப்படுவது என்பது, பிறரின் சுதந்திரத்தை வண்டுறையால் பறித்தலாகும். அது மனித உரிமை மீறல்; சனநாயகப் பண்புமன்று.

ஓவ்வொருவரின் சுதந்திர நலம், காத்து, ஓம்பப்பட வேண்டியது, சனநாயகப் பண்பாகும். சுதந்திரம், தூர்ப்பிரயோகம் செய்யப்படுவதும்; பிறரால் அடக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கப்படுவதும், மனித உரிமை மீறலாகும்.

அடக்கம், பணிவு என்பன சுதந்திரம், என்பதன் எதிர்க்கருத்துச் சொற்களால்ல. அடங்காமை, தான்தோன்றித்தனம், பணிவின்மை என்பன சுதந்திரத்தை வெளிப்படுத்தும் முறையுமன்று. சுதந்திரம் ஓவ்வொருவரின் தும் உரிமை; அதை அளவோடும், நெறியோடும் பயன்படுத்துவது அறமாகும்.

“எனக்கு எல்லாச் சுதந்திரமும் உண்டு. நான் நினைத்தபடி நடப்பேன். எவருக்கும் நான் அடங்கமாட்டேன்,” என்கிறார்களே; இவர்கள் பரிதாபத்திற்குரியவர்கள்; ஆணவழுவனப்பின் ஆட்சிக்குட்பட்டவர்கள். சுதந்திரம் என்றால் என்ன? என்று அறியாதவர்கள். விரைவில் இவர்கள் சுதந்திரத்தை இழந்து விட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. சுதந்திரம் என்னும் போர்வைக்குள் மறைந்து நின்று கொண்டு, நீதிக்குப் பறம்பான அடாத செயல்களில் ஈடுபடுவோர், சுதந்திரத்தைத் தூர்ப்பிரயோகம் செய்வோர் வரிசையில் ஆடங்குவர்.

உண்மையில், பணிவு, தன்னடக்கம், விட்டுக் கொடுத்தல், சகிப்புத் தன்மை, தியாகம், பொறை ஆகிய விழுமிய நற்பண்புகள் மனிதரில் சுதந்திரத்தை நன்கு பேணவும், காத்து ஓம்பவும் பெரிதும் உதவுகின்றனவே தவிர மழுங்கச் செய்யவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

விட்டுக் கொடுத்தல், சகிப்புத் தன்மை, பொறுமை, பணிதல் என்பவற்றை நாம் வாழ்வில் கடைப்பிடித்து வரும் போது, பிரச்சினை விடுவித்தல் இலகுவாகி விடும். ஒரு கையை அசைத்து, சத்தம் எழுப்ப முடிவதில்லை. இரு கைகளையும் வீசி, ஒன்றுடனொன்று மோதும்போதே, ஓசை எழுகிறது. அவ்வாறே, இருவர் மோதுவதற்குத் தொடங்கு முன்னர், அவர்களில் ஒருவர், விட்டுக்கொடுத்து, விலகிக் கொண்டால்; பாரிய பிரச்சினைகள், தோன்றாமலோ; அவை பூதாகரமாக வடிவெடுக்காமலோ; தடுத்து விடலாம். அவற்றை முளையிலே கிள்ளியெறிந்து விடுவதற்கு விட்டுக் கொடுத்தல், நலங்கள் அறுபது

சகிப்புத்தன்மை, பொறுமை ஆகிய விழுமியப் பண்புகள் பேருதவி புரிகின்றன.

விட்டுக்கொடுத்தல், பொறுமைப் பேணுதல், சகித்துக் கொள்ளுதல், ஒருவரின் பலவீனத்தைக் காட்டுகின்றன எனப் பலர் நினைக்கின்றனர். அது தவறான எண்ணைம். உண்மையில், அவை ஒருவரின் வீரம், பலம் என்பவற்றின் வெளிப்பாடுகளாகும்.

சுதந்திரம் எமது பிறப்புரிமை என்ற வகையில், எம்மில் அகந்தை, மமதை என்பவற்றை வளர்க்க முனையக் கூடாது. அவ்வாறே வாழ்க்கையில் ஒழுங்கீனத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும், சமுதாயத்தில் குழப்பங்களை உண்டாக்குவதற்கும்; சுதந்திரம் மற்பட, அனுமதித்தலாகாது. சுதந்திர நலத்தை முறையாகப் பேணிக்காத்து, ஓம்பி; அதன் நற்பயண அடையவேண்டும். சுதந்திரம், அதனை நன்முறையில் பயன்படுத்தத் தகுதியற்றவர் கையில் சிக்கிவிட்டால்; குரங்கின் கையில் அகப்பட்ட அழகிய பூமாஸைக்கு ஏற்படும் கதிதான்; சுதந்திரத்திற்கும் ஏற்படும். பூமாஸையின் அழகினையும், பெறுமதியையும் உணர்ந்து கொள்ளும் தன்மை குரங்கிற்கில்லை. “கழுதைக்குத் தெரியுமா கற்பூர வாசனை?”, என்னும் பழமொழி, இந்த இடத்தில் சிந்தனைக்குரியது. சுதந்திரத்தின் பெறுமானத்தையும், மனித குலத்திற்கு அதன் இன்றியமையாமையையும்; செவ்வையாக அறிந்து கொள்ளாத மனிதர்களிடம் சிக்கிவிட்ட சுதந்திரத்திற்கும்; அதே கதிதான் ஏற்படுகின்றது.

மனிதர்களுக்கு அன்புத்தேவை; பாதுகாப்புத்தேவை; கணிப்புத்தேவை, இருப்பது போன்று; சுதந்திரத்தேவையும் உள்ளது. இத்தேவைகள் மறுக்கப்படும் பட்சத்தில்; பாதிக்கப்பட்டவர்கள், தும்மை அடக்கப்பட்டவர்கள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் ஆகக் கருதிப்போராட்டங்களில் குதிக்கின்றனர். போராட்டங்கள் அகிம்சை வழியில் சாத்வீகப் போராட்டங்களாகத் தொடங்கி, நடாத்தப்பட்டு வந்தாலும்; வெற்றி கிடைக்காத பட்சத்தில்; வன்முறைப் போராட்டங்களாக வடிவெடுத்து விடுகின்றன. உலக வரலாறு நமக்குக் கற்றுத் தரும் பாடம் இதுவாகும். “History repeats itself”, என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மகுட வாசகம்.

போராட்டங்கள், அவை எந்த வடிவில் இடம்பெற்றாலும்; சமுதாயத்தில் அமைதியின்மை, அழிவுகள், அனர்த்தங்கள் என்பன ஏற்படுதல்

தவிர்க்கமுடியாததாகிவிடும். “வருமன் காக்க”; “வெள்ளம் வருமன் அணைக்ட் வேண்டும்.” என்னும் ஆன்றோர் வாக்குகளுக்கேற்ப மனிதர்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்படுவதற்கு உதவுதல், அமைதியை விரும்பும் அறிவுடையோர் செயலாகும்.

பேச்க, எழுத்து, கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம், மனிதரின் அடிப்படை உரிமை; மிகச்சிறந்த சனநாயக விழுமியம். அது மறுக்கப்படுதல் உரிமை ரூம் செயலாகும். அதேவேளை, அச்சுதந்திரத்தை அனுபவிப்பவர்கள். நீதி வழுவா நெறிமுறையில், நடுவுநிலைமை, நலம் பேணிக்காத்து; தம் பணியை ஆற்றி வருதல்; மானுடம் தழுவிய, சனநாயகம் சார்ந்த அறமாகும்.

குடும்பம், ஒரு சமூகம். ஒரு குடும்பத்தில் கணவன், மனைவி இருவருக்குமிடையே, நல்லுறவு, ஜக்கியம், புரிந்துணர்வு என்பன இருக்கவேண்டியது அவசியம். குடும்பத்திலேயே இணைத்தலைமை உள்ளது. இல்லத்தலைவன், இல்லத்தலைவி என நம்முன்னோர் இலக்கிய நூல்களில், கணவன், மனைவி ஆகியோரைக் குறிப்பிட்டுள்ளை நோக்கற்பாலது. எத்துணை நயக்கத்தக்க, பண்பாடு மிக்க குடும்ப வாழ்வியல் முறையையை நம்முன்னோர் உருவாக்கி, வளர்த்து சமூக மரபாக நமக்குக் கையளித்துள்ளனர்; என்பதை நாம் சிந்தித்துத் தெளியவேண்டும்; வாழ்வில் கடைப்பிடித்து ஒழுகவும் வேண்டும்.

காலப்போக்கில், மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. அவை யாவுமே நல்லனவாக அமைந்தனவென்று கூறுவதற்கில்லை. முற்போக்கு, பிற்போக்கு; பழைமை, புதுமை; மரபு, மாற்றம் என்றெல்லாம் பேசப்படலாயின. இவற்றால், சமூகங்களில் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன. குடும்பங்களிலும் உயர்வு - தாழ்வு மனப்பான்மை வஞ்சம் வெறுப்புணர்வு; மனமுறிவு, மனமுறிவு என்பன பரவலாக ஏற்பட மாற்றங்கள் பெரும்பாலும் வழிவகுத்தன. தனிமனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமூக அமைதி என்பவற்றிற்குப் பங்கம் ஏற்படலாயிற்று.

ஒரு குடும்பத்தில் கணவன், மனைவி ஆகியோருக்கிடையிலான உறவு; அன்பின் அடிப்படையிலான பிணைப்பினால் ஏற்பட்ட உறவு; “காதல் இருவர் கருத்தொருமித்து ஆதாவுட்டதே இன்பம்” என இன்பம் என்பதற்கு வரைவிலக்கணம் தருகிறார் ஓனவைப்பிராட்சியார். கணவன், மனைவி இருவரும் கருத்தொருமித்தவராய்; அன்பினால் ஒருவருக்கொருவர், நலங்கள் அறுபது

விட்டுக்கொடுத்தும்; அன்பினைக் கொடுத்தும், வாங்கியும்; பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை, தியாகம் என்னும் மனித விழுமியங்களை வாழ்வில் போற்றியும்; சமத்துவம், திறந்த மனப்பான்மை நடைமுறையில் பேணியும்; முன்றாமவரின் தலையீடு இல்லாமலும்; குடும்ப விடயங்களை வெளியாருடன் உரையாடாமலும், பெருந்தன்மையுடன் நடைபெறுவதுதான் இல்லாழ்க்கை. அறநெறி ஒம்பி நலம் காத்து, வாழ்வதாலேயே, இல்லாழ்க்கை, இல்லறம் என அழைக்கப்படலாயிற்று. ஒளவையாரும் “இல்லறமே நல்லறம்.” என்றும், “இல்லறமல்லது நல்லறமன்று” என்றும் கூறியுள்ளை நோக்கற்பாலது.

இக்காலத்தில் சிலர் மனம் போன போக்கில் நடந்து கொள்வதுதான் சுதந்திரம் என்று என்னிக் கொண்டு, தமக்கும் பிறருக்கும் தொல்லைகளை விளைவிக்கின்றனர். இதனால் பல சமூகப் பிரச்சினைகள் தோன்றுகின்றன. சுதந்திரம், உரிமை என்பவற்றைக் குடும்பத்திலோ, வாழும் சமுதாயத்திலோ, கேட்டுப்பெற்றுக் கொள்வதல்ல. அன்பும், அறமும், புரிந்துணர்வும் குடும்பத்தவரிடையே நிலவும்போது, ஒவ்வொருவரினதும், உரிமையும், சுதந்திரமும் நிச்சயம் பாதுகாக்கப்படும் என்பது உறுதி. சுதந்திர நலம் பேணிக் காத்தல் என்பதில், தமது சுதந்திர நலம் காத்தலுடன்; பிறரின் சுதந்திர நலத்திற்கும் இடையூறுகள் விளைவிக்காமல் ஒழுகுதலுமாகும் என்பதை உணர்ந்து நல்லாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

சொல், சொய்ல் நுலம்

இன்றைய உலகில், பெரும்பாலும் பிறருக்கு, புத்திமதி கூறுபவர்கள், ஆலோசனைகள் வழங்குபவர்கள், உபதேசம் செய்பவர்கள் ஆகியோரின் தொகை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கிறது. அதேவேளை, அவற்றைக் கேட்டு நடப்பவர்கள், ஒழுகுபவர்கள், வாழ்வில் கடைப்பிடிப்பவர்களின் எண்ணிக்கை, குறைந்து கொண்டே செல்கிறது. தற்காலத்தில் எழுகின்ற சகலவிதமான பிரச்சினைகளுக்கும், சமூக, அரசியல், பொருளாதார, ஒழுக்கச்சிக்கல்களுக்கும், சீரற்ற நிலைக்கும்; இத்தகைய உறுதியற்ற நிலைப்பாடுதான் பெரிதும் காரணமாக அமைகின்றது. சொல்பவர்கள் கூடச் சொல்வது ஒன்று; சொல்லிவிட்டுத் தாம் செய்வது, முற்றிலும் வேறொன்றாகவே இருக்கின்றது. சொன்ன சொல் தவறாமை, நம்பகத்தன்மை; நாணயம், நேர்மை, நிதானம் ஆகிய அரிய மனிதப் பண்புகளுக்கு மனித சமுதாயத்தில் அருந்தலும், தட்டுப்பாடும் இன்று ஏற்பட்டு வருவதையே இன்றைய சீரற்ற நிலைமைகள் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன. அறிஞர்களே அறிவிலிகள் போல நடந்தும், ஒழுகியும் காட்டும்போது; சாதாரண மக்கள் எம்மாத்திரம்?

அறிஞர்கள், போதனையாளர்கள், வழிப்படுத்துபவர்கள், புத்திமதி கூறுபவர்கள் என்போர், வெறுமனே துறைசார் அறிவை மட்டும் பெற்றிருந்தால் மாத்திரம் போதாது. போதனையாளர்கள், சாதனையாளர்களாகவும் விளங்கவேண்டும். அப்போதுதான் அவர்களின் போதனைகளையும், புத்திமதிகளையும் கேட்போர் அவர்களின் மீது நம்பிக்கை கொண்டு, அவர்களின் சொற்களை ஏற்று, அவற்றின்படி வாழ்வில் ஒழுகவும் முயல்வார்கள்.

உலகிலேயே மிகவும் எனிது; இலகுவானதும் கூட; எதுவெனில், பிறருக்கு உபதேசம் செய்வதுதான் என்றால் அது மிகையாகாது. மிக இனியது எது? கொடியது எது? மிக அரியது எது? மிகப் பெரியது எது? போன்ற நலங்கள் அறுபது

வினாக்களுக்குத்தகுந்த விடைகளைக் கூறிவைத்த ஒள்ளைபார், எனோ மிக எளியது எது? என்பதற்கு விடை எதுவுமே கூறாமல் விட்டுவிட்டார். இது ஆய்வுக்குரியது.

எனினும், திருவள்ளுவர், “மிக எளியது எது?” என்பதற்கும்; அதனுடன் இணைத்தே, “மிக அரியது எது?” என்பதற்கும் ஏற்ற விடைகளை வழங்கியுள்ளனமை; எமது தேடலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதாக அமைந்து; மிக்க மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. அக்குறள் பின்வருமாறு; “சொல்லுதல் யார்க்கும் எனிய; அரியவாம் சொல்லிய வண்ணம் செயல்.” ஒன்றை வாயினால் சொல்வது போதிப்பது, பிரசங்கிப்பது, மிக எளியது; அதேவேளை; சொல்லிய படி செய்தல், வாழ்ந்து காட்டுதல், ஒழுகுதல் அரியது; அருமை வாய்ந்ததுமாகும்.

போதனை எனிது; சாதனை அரிது. போதனை, சாதனையாதல், மனித குல மேம்பாட்டுக்கும், மேன்மைக்கும் உறுதிப்பயப்பதாகும்.

தற்காலத்தில் மனிதர்களிடம் ஒழுக்கம், நடத்தைப் பண்புகள், அறநெறி, நீதி, மனித நேயம், ஆண்ம நேயம், அஹ்மிசை, சாந்தி, சமாதானம் என்பன பற்றிய அறிவு, விற்பனம், புலமை என்பவை நிறையவே உண்டு; பஞ்சமில்லை. அறிவில் செல்வந்தர்களாக விளங்கும் அவர்கள் அவற்றை நடைமுறை வாழ்வில் செயற்படுத்துவதில், வறியோராகி விடுகின்றனர். “பேச்சுப்பல்க்கு, தம்பி காலநடை” என்ற முதுமொழி இதனை விளக்குகின்றது. இன்று எல்லாமே பேச்சளவோடு நின்று விடுகின்றது. செயலில் நடைமுறையில் இல்லவேஇல்லை.இதையிட்டுகவலைப்படுபவர்களோ,வெட்கப்படுபவர்களோ எவரையும் காணோம்.

நல்லொழுக்கம் பேணி, நன்னெறியில் நின்று, மனிதர்களாக வாழ மறுத்து வருபவர்களாலேயே, உலகில் அமைதி, சாந்தி, சமாதானம் குன்றி வருகின்றது. அதே வேளை வன்முறைக்கலாசாரம், முறையற்ற பால் கவர்ச்சி, சதிகள், குழுச்சிகள், குதுவாதுகள், கள்ளங்குபடங்கள், திருட்டுக்கள், கறுபுச்சந்தை வியாபாரம், இலங்க ஊழல்கள், ஏமாற்று வித்தைகள், துரோகங்கள், ஆட்கடத்தல்கள் போன்ற அடாத செயல்களும் மனிதாபிமானமற்ற செயற்பாடுகளும் பல்கிப் பெருகி வருகின்றன. இதனால், நாம் வாழுகின்ற இவ்வுலகம், மனிதர்களும் ஏனைய உயிரினங்களும் விரைவில் வாழுத்தகாத இடமாக வந்துவிடுமோ என அஞ்சவேண்டியுள்ளது.

இந்த அவைநிலையமை தொடர, அனுமதித்தலாகாது. உடனடியாக மாற்றிப்பைக்க வேண்டியது, மனிதாபிமானமுள்ள யாவரினதும் பொறுப்பும், கடமையுமாகும். “புன்னென்றியதனிற் செல்லும் போக்கினை மாற்றி, மேலாம் நன்னென்றியதனிற் செல்ல” இயன்றவு யாவரும் முயலவேண்டும். பெரியோர்கள், நல்லவற்றையே சொல்வார்கள், தாழும் சொல்லியபடி, நடந்தும் காட்டுவார்கள்.

பகவான் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த உண்மைச் சம்பவம் ஒன்றை நினைவு கூறுதல் பொருத்தமாக அமையும்.

ஒருநாள் ஒரு தாய், தனது மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு பகவான் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரிடம் வந்தாள். இருவரும் பகவானை வணங்கி ஆசிபெற்றுக் கொண்டனர். பின்னர், பகவானிடம், அந்தத் தாய், சென்று தனது வேண்டுகோளை முன் வைத்தாள். “குரு தேவா, எனது மகன் இனிப்புப் பண்டங்களைத் தினமும் நிறையச் சாப்பிடுகின்றான். சாப்பிடாதே என்றால், அடம்பிடிக்கிறான். ‘பற்கள் பழுதடைந்து விடும்; வயிற்றில் பூச்சிகள் உண்டாகி நோய்கள் ஏற்படும்; ஆகையால் இனிப்புப்பண்டங்களை அதிகம் சாப்பிடக்கூடாது’ என்று பல தடவைகள் சொன்னேன். சொல்வதிகேட்டு அதன்படி நடக்கிறானில்லை. நான் வாங்கிக் கொடுக்காவிட்டால், பணத்தைக் களவுடெத்துக் கொண்டுபோய், எனக்குத் தெரியாமல் ஒளித்து வைத்துச் சாப்பிடுகின்றான். அன்பாகப் புத்திமதிச் சொன்னேன், அவன் கேட்டபாடில்லை. கடுமையாக எச்சரித்தேன், எதுவித பயனுமில்லை; அலுத்துப்போய், கடைசியில் ஒரு நாள் அவனை அடித்தும் விட்டேன்; எனது ஒரே மகன். அவன் அசையவில்லை. நான் கடுமையாக வருந்தினேன்; கடைசியில், அவனைத் தங்களிடம் அழைத்து வந்தேன். தயவு செய்து என் மகனை ஆசீர்வதித்து, அவனுக்குத் தகுந்த புத்திமதிகளைக் கூறி, அருள்பாவித்து; இனிப்புக்கள் சாப்பிடும் பழக்கத்தை, அவனிடமிருந்தே அறவே நீக்கவேண்டும்;” என்று அந்தத்தாய் விநுயமாக விண்ணனப்பித்தாள்.

அந்தத் தாய் மனவேதனையுடன் கூறியவற்றை, அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பகவான் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர், வேறு எவ்வித பரிகாரமும் கூறாது; தாயிடம் இரண்டு வாரங்கள் கழித்து, மகனையும் கூட்டிக் கொண்டு மீண்டும் வருமாறு கூறி அவர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பினார்.

பகவான் கூறியிப்படி, இரண்டு வாரங்களுக்குப் பின்னர், தாயும் மகனும் திரும்பவும் வந்து, பகவானைத் தரிசித்தனர். அப்போது பகவான் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர், சிறுவனை நோக்கி, மிகவும் பரிவுடன், “மகனே, உன் அம்மா சொல்வது சரிதானா? தினமும் இனிப்பு வாங்கித் தரும்படி, அம்மாவைத் தொந்தரவு செய்கிறாயா?” என வினவினார். சிறுவன் எதுவுமே பேசாமல், அமைதியாக தலையைத் தொங்கப் போட்டபடி, பகவான் முன்னிலையில் நின்றான். மௌனம், “ஆம்” என ஏற்றுக்கொள்வதற்கு அறிகுறி எனப் பகவான் உணர்ந்து கொண்டார். அதேவேளை, சிறுவனும் “உண்மைதான் கவாமி” எனச் சொன்னான்,

தவறுசெய்தவன், தான் செய்ததுதவறுதான் என்பதை ஒப்புக்கொண்டால் அவன் பாதி திருந்திவிட்டான். என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இத்தருணத்தைப் பயன்படுத்திப் பகவான், சிறுவனுக்குச் சில புத்திமதிகளைக் கூற விரும்பி, அச்சிறுவனை நோக்கி, “நீ ஒரு புத்திசாலிப் பையன். நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேள். இனிப்புப் பதார்த்தங்களை நீ, ஒவ்வொரு நாளும் அதிகம் தின்று வந்தால், உன்னுடைய பற்களை இந்த இளம் வயதிலேயே இழந்து விடுவாய். கொதி, வலி வேதனைகள் ஏற்படும். தாங்க முடியாமல் தவிப்பாய். பற்கள் எவ்வளவு அவசியம் என்பது உனக்குத் தெரியும். வயிற்றுக் குடலிலும் பூச்சிகள் உண்டாகி, நோய்களை ஏற்படுத்தும். அத்தோடு அம்மாவுக்குப் பணமும் செலவாகும். நீ படிப்பதற்குப் புத்தகங்கள் வாங்கவும், உடுப்பதற்குத் துணிகள், ஆடைகள் வாங்கவும், பணத்திற்கு அம்மா எங்கே போவாள். நீ விவேகமுள்ள பிள்ளை. யோசித்துப் பார். நீ செய்வது தவறுதானே. ஒத்துக் கொள்கிறாயா?” என்று சிறுவனைக் கேட்டார்.

பகவான் கூறிய அறிவுரைகள், சிறுவனின் இதயத்தைத் தொட்டு விட்டது போலும். உடனே, அவன் தவறு தன்னுடையது என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு மன்னிப்புக் கேட்டான். இனிமேல், இனிப்பு வாங்கித்தரும்படி தாயாரைத் தொந்தரவு செய்யப்போவதில்லை என்ற உறுதிமொழியையும் தாயாருக்குப் பகவான் முன்னிலையில் அளித்தான். பகவான் மகிழ்ந்து அச்சிறுவனை ஆசீர்வதித்தார். தாயாரும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தாள். அதன் பின் தன் மகனை வெளியே சென்று அமர்ந்து கொள்ளுமாறு தாய் கூறினாள். அவன் வெளியே சென்ற பின்பு, அத்தாயானவள், ஒரு முக்கிய வினாவைப் பகவானிடம் கேட்டாள்.

“பகவானே! மன்னிக்கவேண்டும். தங்களிடம் ஒரு வினாவைக் கேட்க வேண்டும் போலத் தோன்றுகிறது. கேட்பதற்கு அனுமதி வேண்டும், எனக் கேட்டுப் பகவானின் அனுமதி பெற்றின், அந்த வினாவை மிகுந்த பணிவுடன் கேட்டான்.

“பகவானே! இந்தப்புத்திமதியை, இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர் நாங்கள் தங்களைத் தரிசிக்க வந்தபோது, எங்களை ஆசீர்வதித்து அனுப்பியிருக்கலாம் தானே! அவ்வாறு செய்யாது இரண்டு வாரங்கள் கழித்து மீண்டும் வருமாறு எங்களைப் பணித்தமைக்கு ஏதோ காரணம் இருக்கவேண்டும். அக்காரணத்தை நாம் அறிந்து கொள்ளலாமோ?” என வினாவினாள். அவ்வினாவுக்குப் பகவான் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் சூறிப பதில்தான் நாம் ஒவ்வொருத்தரும் உள்கொண்டு, கருத்தில் பதித்து வாழ்நாட்கள் முழுவதும் தவறாது கடைப்பிடித்து, அதன் நலம் ஓம்பிக்காத்து, ஒழுகி வரவேண்டிய நற்செய்தியாகும்.

பகவானின் பதில் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது: “நீங்கள் இருவாரங்களுக்கு முன்னர், இங்கு வந்திருந்த அன்றைய தினமும், அதற்கு முன்னரும், எனது பக்தர் வழங்கிய இனிப்புப் பதார்த்தங்களைச் சாப்பிட்டிருந்தேன். நான் இனிப்புக்களைச் சாப்பிட்டு விட்டு, அச்சிறுவனை மட்டும் இனிப்புச் சாப்பிடக்கூடாது, சாப்பிட்டால் உடல்நலம் பாதிக்கும், நோய் வரும் என்று எப்படி அறிவுரை கூறலாம்? எனக்கென்ன யோக்கியதை இருக்கிறது. தனக்கொரு நியாயம், பிறருக்கொரு நியாயம் என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிடுமல்லவா! எல்லோருக்கும் நீதி ஒன்றுதான். நீதி என்பது கால, தேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்த நிலையில் உள்ளது. நீதியே கடவுள். நீதியை நேசித்தல் என்பது கடவுளை நேசித்தலாகும். கடந்த இரண்டு வாரங்களாக நான் இனிப்புப் பதார்த்தங்கள் சாப்பிடுவதை முற்றிலாகவே நிறுத்திவிட்டேன். இன்று இந்த அறிவுரையை அச்சிறுவனுக்கும், மற்றைய எவருக்கும் கூறுவதற்கு நான் முற்றிலும் தகுதி பெற்றுள்ளேன்.” என்றார், பகவான் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர். நாம் சொல்வதை, நடைமுறை வாழ்வில் செயற்படுத்திக் காட்டினாலேயே, அந்த நல்லுரைகளுக்கு மதிப்பும், பெறுமதியும், ஆற்றலும் உண்டு; அதேவேளை பிறரும் அவற்றைக் கேட்டு, விருப்பத்துடன் வாழ்வில் பின்பற்றி ஒழுகி நற்பயன்களை அடைவார் என்பதை உணர்ந்து செயற்படுவோமாக.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்!

முயற்சி வனிகம் ரூஸ்

“முயற்சியடையார் இகழ்ச்சியடையார்”, விடாமுயற்சி வெற்றி தரும், முயற்சி திருவினையாக்கும், ஏற்பட்டுருக் கல்லுந் தேயும்.” என்பன போன்ற எத்தனையோ முதுமொழிகளையும், மகுட வாசகங்களையும் நம் முன்னோர்கள் நமக்கு உவந்து அளித்துள்ளனர். இவையனைத்தும் நம் முன்னோர், முயற்சியின் முக்கியத்துவத்தை அனுபவமுலம் அறிந்து, நம் நன்மையின் பொருட்டு நமக்களித்த அருஞ்செல்வங்கள். முயற்சி என்பதோடு அவர்கள் நிறுத்திவிடவில்லை; விடாமுயற்சி என்றனர். முயற்சியை விடாமல், மரணபரியந்தம் தொடரவேண்டும் என்று வலியுறுத்தியுள்ளனர். “சாந்துணையுங் கல்வி”, என்பது போலவே, “சாந்துணையும் முயற்சி” என்பதையும் வாழ்நாள் முழுவதும் வாழ்க்கை நீஷ்த்த முயற்சியாகக் கைக்கொண்டு வரவேண்டும். வாழ்க்கை மேம்பாட்டிற்கும் உயர்ச்சிக்கும் நலத்திற்கும், விடாமுயற்சியே வெற்றி தரும் என்பது உறுதி.

விவேகம், படிப்பு, அறிவு, பட்டங்கள், ஆற்றல்கள் இவை மட்டும் ஒருவரிடம் இருந்தால் வாழ்வில் நிறைவான வெற்றியைப் பெற்றுவிடலாம். என எண்ணி விட முடியாது. அவற்றுடன் விடா முயற்சியும் வேண்டும்.

இன்பங்கள், தடைகள், தோல்விகள், தடங்கல்கள் என்பன இடையிடையே இல்லாமல், யாரும் வெற்றி பெற்றதில்லை. இத்தகைய தோல்விகள், இழப்புக்கள், துண்பங்களைக் கண்டு துவண்டு விடக்கூடாது. தொடர்ந்து முயலவேண்டும். இதையே விடாமுயற்சி என்பார். என்னால் முடியும், வெற்றி நிச்சயம், என்ற தன்னம்பிக்கையோடு சளைக்காது முயற்சி செய்தால் வெற்றி உறுதியாகிவிடும்.

எல்லாம் விதிப்படியே நடக்கும். நாம் தலைமூக நின்றாலும் விதியை மாற்ற முடியாது என்று எதற்கும் விதியின் மீது பழோட்டுவிட்டு, முயற்சியற்று இருப்பவர்கள் பலர் உள்ளனர். முயற்சியற்றவர்கள், தப்பிக்கும்

முயற்சியான, இதனை ஓர் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். இத்தகைய மனிதரை நோக்கியே, “ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பார், உலைவின்றித் தாழாது உஞ்றறுபவர்” என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. சோர்வி, சோம்பல் இன்றி விடாமல் முயல்கின்றவர், தமது செயலுக்கு இடையூறாக வருகின்ற ஊழ் என்பதைத் தோல்வியறச் செய்வர், என்பதே, இக்குறள் தரும் கருத்து.

“முயற்சி திருவினையாக்கும், முயற்றின்மை இன்மை புகுத்திவிடும்.” என்பது மற்றொரு குறள் தரும் செய்தி. செல்வத்தைப் பெருகச் செய்யும் முயற்சியில்லாமல், சோம்பேறிகளாக இருப்போர்; விதியில் பொறுப்பைச் சுமத்திவிட்டு, வீண் பொழுது போக்குவோர், வறுமையில் வாடுவர், நித்திய தரித்திரர்களாகவே காலத்தைக் கழிக்க வேண்டியிருக்கும். செல்வம் என்பதில், பொருட்செல்வம் மாத்திரமன்று; கல்விச் செல்வம், அருட்செல்வம், ஆண்மீசுச் செல்வம், செவிச்செல்வம் எனப் பலவும் அடங்கும் “செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே.” என்கிறது தமிழ்மரபு. எவை, எமக்கு முழுமையாக நிறைவையும் மகிழ்ச்சியையும், திருப்தியையும்; மனத்திற்கு முழு அமைதியையும் தருகின்றனவோ, அவையாவும் செல்வங்களோயாகும். அதேவேளை, நமக்குச் செல்வங்களாகக் கிடைக்கப் பெற்றவற்றை நாம் தேடும் பொழுதோ; அவற்றை அடைந்து வாழ்க்கையில் அனுபவிக்கும்போதோ; மற்றும் ஏக்காலத்திலோ; தனக்கோ; பிறருக்கோ; எவ்விதத்திலும் தீமைகள், தீங்குகள் ஏற்படாதவாறும்; நன்மைகள் மட்டும் கிடைக்கக்கூடியதாகவும், நாம் செயல்படுவதும், நடந்து கொள்வதும் இன்றியமையாததாகும். இதற்கும் முயற்சியும் ஊக்கமும் தேவை. மாறாக அவற்றில் கவனம் செலுத்தாது மனம்போன போக்கிலே எதிர்மறைத்திசையில் சென்று கொண்டிருப்பவரின் எந்தச் செல்வமும் விரைவில் அவரை விட்டு நீங்கி விடுவதும் திண்ணனம். “இன்பம், இன்பம், இன்பம் இன்பத்திற்கோர் எல்லை காணில், துன்பம், துன்பம், துன்பம்”, என்கிறார் மகாகவி பாரதியார்.

இன்பம் தரும் செல்வம்; ஏன் துன்பத்தில் முடியவேண்டும்? பாரதியார் எம்மைச் சிந்திக்க வைக்கிறார். பாரதியார் கவிதைகளை ஆய்வு செய்தவர்கள், ஆய்வு செய்ய இருப்பவர்கள்; படித்து “ஆகா, ஒகோ”என்று இன்புறுபவர்கள் ஆகியோருக்கு இவ்வினா சமர்ப்பணம். இன்பத்தின் மேல் எல்லையாகத், துன்பம் அமைவதற்குக் காரணம் ஏதோ இருப்பதாலேயே பாரதியார், இன்பத்தின் எல்லையில் துன்பம் காணப்படுவதாகக் கூறியுள்ளார். இன்பமும் துன்பமும்; சுகமும் துக்கமும்; சிரிப்பும் அழுகையும்; நலங்கள் அறுபது —————

போரும் அமைதியும்; பகலும் இரவும் போன்று; மாறி, மாறி, ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிகழ்வதும் மறைவதும், உலகத்து இயற்கை நியதி. எனவே, இன்பம் அனுபவிக்கும்போது, இறுமாப்புக்கொள்வதோ, துன்பம் கண்டு விடுவதோ அறிவுடையோர் செயலன்று. இன்பத்தை அதன் முடிவில் துன்பம் வரும், என்பதை எதிர்பார்த்திருக்கவேண்டும். அத்தகைய மனப்பக்குவம் பெற்றவர்கள் வாழ்க்கையில் ஏமாற்றமே அடையாட்டார்கள். இன்பமோ; துன்பமோ நிரந்தராமானவையல்ல; அவை நீர்க்குமிழிகள் போலத் தோன்றி, நின்று மறையும் தன்மையை என்னும் உண்மையைத்தான், பாரதியாரின் அந்தப்பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

இக்கருத்தினைச் சிலர் வேறு விதமாகப் புரிந்து கொண்டு, நடப்பது நடந்தே தீரும்; எல்லாம் விதிப்படியே நடக்கும்; அதில் மாற்றமில்லை என எண்ணிக்கொண்டு, எவ்வித முயற்சியும் இல்லாமல் வாழாவிருக்கின்றனர்.

விதியே வலிமை மிக்கதென்று ஒரு சாராரும்; மற்றொரு சாரார் மதியே வலிமை மிக்கதென்றும் வாதாடுவர். “குதும் வாதும் வேதனை செய்யும்” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. இது முற்றிலும் உண்மை. குது, வாது, இவற்றில் எதில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களும் முடிவில் எவ்வித நன்மையையும் அடையப் பெற்றில்லை; பதிலாக வேதனைகளையும், துன்பங்களையுமே சந்திக்கின்றார்கள். இது வராறு கற்றுத்தரும் பாடம். “ஊழிற் பெருவலியாவன?” என வினா எழுப்பி; “மற்றொன்று குழினும் தான் முந்துறும்”, என்று விடையையும் தந்துள்ள திருவள்ளுவரே, “தெய்வத்தால் ஆகாதெனினும், முயற்சி தன் மெய்வருத்தக்கூலி தரும்.” என்று முடிந்த முடிவாகக்கூறி, முயற்சியின் முக்கியத்துவத்தையும் அதன் வலிமை நலத்தையும்; அதனைக் காத்து ஓம்பிப் பேணி வரவேண்டியதன் இன்றியமையாத் தேவையையும் வலியுறுத்துகிறார்.

விதி அல்லது ஊழி என்பது யாது? என்பதைச் சரிவர நாம் அறிந்து கொண்டால், வள்ளுவர், விதி குறித்தும், முயற்சி குறித்தும் கூறிய கருத்துகள், ஒன்றிற்கொன்று முரணானவையாகத் தோன்றினாலும், இரண்டும் ஒன்றே என்பது தெரியவரும். விதி அல்லது ஊழி என்று சமயீதியாகக் கூறப்படுவது, நாம் முன்னர் செய்த கன்மங்களின் பலன்கள்; அதாவது செயல்கள், அவற்றை முயற்சிகள் என்றும் கூறுவர். முயன்று செய்யப்படுபவை முயற்சிகள். முயற்சி நல்லதாக அமைந்தால் நல்வினை என்றும், தீயதாக இருப்பின் தீவினை

என்றும் சாத்திர நூல்கள் கூறுகின்றன. இவ்வினைகளை முறையே புண்ணியங்கள், பாவங்கள் என்று சமய நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. செயல் வினைவுத்தத்துவம் என்றும் இதனைக்கூறுவார். செய்த செயலுக்கேற்ற வினைவு நிச்சயம். விதி அல்லது ஊழ என்பதற்கும் மூலமாய், ஆதியாய் அமைவது நமது செயல்கள், கருமங்கள், வினைகள்தான். எனவே முயற்சிக்கு வேறாகாத விதியை, வேறு தனிப்பொருளாகக் கொள்ளுதல் முறையன்று. முயற்சியடையவர் நிச்சயமாக. எடுத்த காரியத்தில், வெற்றி பெறுவார். இதற்கு, பகீரதன் என்பான் ஆகாய கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்த வரலாறு, சான்று பகரும். இன்று கங்கைநதியாக இந்தியாவை வளம்படுத்துகிறது, இதனால்தான், பகீரதப்பிரயத்தனம். “ விடாமுயற்சிக்கு மறுபெயராயிற்று.

ஆறுமுறை போரில் தோல்வியற்று, பின்வாங்கி, எதிரிகளிடமிருந்து, தமது நாட்டை மீட்க முடியாது, என்று ஒரு குடிசையில், மறைந்து வாழ்ந்து வந்த, ஸ்கொத்துலாந்து மன்னான், ரொபேர்ட் புருஸ், அக்குடிசை முகட்டில், சிலங்கி ஓன்று வலைபின்னுவதை அவதானித்தான் அச்சிலந்தி தனது வாயிலிருந்து வெளிக்கொணர்ந்த நூலின் ஒரு முனையை, குடிசையின் ஒரு பக்க வளையில் கட்டி; மறுமுனையை எதிர்ப்பக்க வளையில் தொடுக்க வேண்டி, அந்நூலில் ஊசலாடி, ஆறு தடவைகள் முயன்றும்., காரிபம் கைகூடவில்லை, எனினும் சிலந்தி சோர்ந்து விடவில்லை. முயற்சியைக் கைவிடவுமில்லை; ஏழாவது முறை, சிலங்கி முயன்று, முயற்சியில் வெற்றி கண்டது. இதைக் கண்ணாரக் கண்டு அதிசயித்து, ரொபேர்ட் புருஸ், புத்தூக்கம் பெற்றான். உடனே வெளியே சென்று படை தீர்டி, எதிரிகளை முறியடித்து வெற்றி பெற்று, ஸ்கொத்துலாந்தின் சுயாதீனத்தை நிலைபெறச் செய்தான். இது வரலாற்று உண்மை. ஆறுமுறை தோல்வியைத் தழுவிய புருஸ் ஏழாவது முறை அவனது விடாமுயற்சி வெற்றியைத் தேடிக் கொடுத்தது. விடா முயற்சி வெற்றி தரும்; முயற்சி திருவினையாக்கும் போன்ற மகுட வாசகங்கள், வெறுமனே வார்த்தை ஜாலங்கள்ல; அவை சாதனைகள் மூலம் நிலை நாட்டப் பெற்ற உண்மைகள்; உண்மைக்கு அழிவில்லை என்பதை உணர்ந்து, முயற்சி வலிமை நலம்பேணி, வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுவோமாக.

வாழ்க வையகம்; வாழ்க வளமுடன்!

சக்தி ரூலம்

சக்தி என்றால் ஆற்றல், வல்லமை, வலு, உந்துவிசை, திறன், பலம் எனப்பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. உலகில் எல்லாவகையான இயக்கங்களுக்கும்; உயிரினங்களின் வாழ்வுக்கும், அசைவிற்கும் வாழ்வாதாரங்களைத் தேடிப் பெறுவதற்கு, அவற்றை அனுபவித்துப் பயன் பெறுவதற்கும்; உடல், மனம், அவற்றோடு தொடர்புடைய புலன்கள், பொறிகள், மற்றும் கருவி, கரணங்கள் ஆகியவற்றின் தொழிற்பாட்டிற்கும்; அவற்றின் நலங்கள் வளங்கள் பேணப்படுவதற்கும்; மனிதரின் அறிவு, மற்றும் ஆண்மீகம், உலகியல் சார்ந்த பல்துறை வளர்ச்சிக்கும்; இருப்புக்கும், பாதுகாப்புக்கும், உழைப்புக்கும், தொடர்பாடலுக்கும்; மற்றெல்லாச் செயற்பாடுகளுக்கும்; மனிதப்பிறவியின் நோக்கங்களான அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதல் என்பவற்றை, அறிவில் முழுமை பெற்று, அடையப் பெறுதலுக்கும் மூலாதாரமாகவும், முதலாகவும், உறுதுணையாகவும், அமைவது சக்தியாகும். ஆக்கத்திற்கு உதவும் சக்தி, அழிவிற்கும் காரணமாகின்றது என்பது, நாம் யாவரும் உணர்ந்து, தெளிந்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டிய உண்மை. அதனால் சக்தியை, அளவாகவும், முறையாகவும் பேணி, அதனை ஆக்கத்திற்கே பயன்படுத்தி மிகவும் அவதானமாகவும் உறுதியுடனும் சக்தியின் நலம் காத்து, ஒம்பி வரவேண்டியது, உலக நன்மையின் பொருட்டு, நம், ஒவ்வொருவரினதும் கடமையும், கண்ணியம் மிக்க அறப்பணியும், கடப்பாடுமாகும். இக்கடமை தவறின், உலகில் அழிவுகள், அளர்த்தங்கள், இயற்கைச் சீற்றங்களின் கொடிய விளைவுகள், பாதகமான காலநிலை மாற்றங்கள் என்பன தவிர்க்க முடியாதனவாகிவிடும்.

எனவேதான், மனிதர்களை நோக்கி, உலகினை உய்விக்கத் தோன்றிய மகான்களின் அழுதமொழிகள்; நீதி மற்றும் அறநெறி ஒழுக்கம், ஆண்மீகம் சார்ந்த புனித நூல்கள் என்பன, ஒவ்வொருவரையும் உணவு, பணம், நேரம், சக்தி என்பவற்றைக் குறிப்பாகக் குறிப்பிட்டு, அவற்றை வீணாக்குதல்,

துஷ்பிரயோகம் செய்தல், அழிவுக்குப் பயன்படுத்துதல் என்பன கொடிய பாவங்கள் என்றும், கழுவாய் கிடையாதென்றும் எச்சரிக்கை செய்கின்றன.

“அஞ்சுவதஞ்சாமை பேதமை, அஞ்சுவது அஞ்சல் அறிவார் தொழில்” என்கிறது தமிழ் மறை. அஞ்சத்தக்கவற்றைக் கண்டு, அஞ்சாது விடுதல் அறியாமையாகும்; அதனை மட்டமை என்றே கூறவேண்டும். அதேவேளை அஞ்சவேண்டியனவற்றைக் கண்டு அஞ்சுவது; அவற்றுடன் உறவுகளைத் துண்டித்துக் கொள்வது; யாவும் அறிவுடையோர் செயலாகும். அதுவே வீரமுமாகும். உணவு, பணம், நேரம் என்பவற்றுடன் உறக்கம், உழைப்பு, உடலுறவு, எண்ணம், சொல், சக்தி இவற்றை அளவோடும், தகுந்த முறையோடும் பயன்படுத்தி நற்பயன்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அதுவே, அறிவுடையோர் செயல்.

இப்பூமி, அண்டசராசரங்கள், மனிதர்கள் உட்பட அனைத்தும் நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சஸூதங்களின் சேர்க்கையால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவையோகும். ஐம்புதங்களும் சக்திமிக்கவை. அவை சக்தியை வழங்கி, உயிரினங்களை இயக்குவன. இவற்றால் வழங்கப்பட்டு வருகின்ற இயற்கைச் சக்தியை நாம் அளவோடும், முறையோடும் தேவைக்கேற்பவும், ஆக்கழுர்வமாகவும் பயன்படுத்திக் கொள்ளவோ, மாகுபடுத்தவோ, அழிவிற்காகப் பயன்படுத்தவோ, வீணாக்கவோ கூடாது. இதனை வாழ்க்கையில் கண்ணுங்கருத்துமாகக் கடைப்பிடித்து வருதல் அறமாகும்.

“சர்வம் சக்தி மயம்” என்னும் இந்து தர்மக் கோட்பாடு, ஆன்மீக ரீதியில் எழுந்தது. மெய்ஞ்ஞானத்தின் கண்டுபிடிப்பு, இன்று விஞ்ஞானத்திற்கும் உடன்பாடான கூற்றாகி விட்டது. சக்தியை வேண்டி நிற்பவர்கள் இவர்கள்; வேண்டி நில்லாதவர்கள், மற்றையோர் என்று உலக மக்களை வேறுபடுத்திக், குறிப்பிட்டுக் காட்ட முடியாது. எல்லோருக்கும் சக்தி வேண்டியதே, இந்த மாநிலத்தே, என்பதுதான் உண்மைநிலையாகும்.

இந்துமக்கள் இந்த உண்மையை உணர்ந்து கொண்ட பன்றைய காலந்தொட்டு, உலகின் தோற்றுத்திற்கும், மற்றும் எல்லாவகை உயிரினங்களின் தோற்றுத்திற்கும், அவற்றின் வாழ்விற்கும், இயக்கத்திற்கும், நலங்கள் அறுபது

மூலமாகவும், ஆதாரமாகவும் அமைந்துள்ள அந்தப் பேராற்றலுக்கு; மகாசக்திக்குத் தெய்வ வடிவம் சூட்டி, மிக உயர்ந்த நிலையினை வழங்கி, பயபக்தியோடு, விழா எடுத்து, வழிபாடு செய்து வருகின்றனர். புரட்டாதி மாதத்தில் வருகின்ற பூர்வபட்சப் பிரதமைத்திதி வரும் நாள் தொடக்கம், நவமித் திதி நாள் ஈராக, ஒன்பது நாட்கள், பராசக்திக்கு விசேஸாக மாபெரும் விழா நடாத்தப்பட்டும், பூசிக்கப்பட்டும் வருகிறது. நவராத்திரி விழா என அழைக்கப்படுகின்றது.

தற்காலத்தில், இதன் சிறப்பினை உணர்ந்து, சமய வேறுபாடின்றி, தேசிய விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. பல்லின, பல்சமய மக்களிடையே, வேற்றுமைகளை மறந்து ஒற்றுமையையும், ஒருமைப்பாட்டையும், ஐக்கியத்தையும் வளர்ப்பதற்கு இத்தகைய சமய, சமூக விழாக்கள், பெருந்துணையாக விளங்குகின்றன. கோயில்கள், வீடுகள், பாடசாலைகள், உயர்கல்வி நிறுவனங்கள், அலுவலகங்கள், வேலைத்துவங்கள், பொது மன்றங்கள், கலை மற்றும் கலாசார நிலையங்கள், வங்கிகள், அரச திணைக்களங்கள், அமைச்சக்கள், பாராளுமன்றம் உள்ளிட்ட பல்வேறு அரச, தனியார் நிறுவனங்கள், அமைப்புக்கள் போன்ற பல்வேறு நிலையங்களிலும் இடங்களிலும், இன, மத, சமூக வேறுபாடுகளின்றிப், பாரம்பரிய முறைப்படி, அன்னை பராசக்திக்கு நவராத்திரி விழா எடுக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வுலகத்தின் மூல சக்தியான ஆதிபராசக்தியின் அருட்தோற்றங்களாகத் தூர்க்கை, இலக்குமி, சரஸ்வதி ஆகிய சக்தி வடிவங்கள் போற்றப்படுகின்றன. மனித வாழ்க்கை சிறப்பாகவும், நிறைவாகவும் அமைவதற்கு; மனிதர்கள் வீரம், செல்வம், கல்வி ஆகிய மூன்றிலும் சக்தி படைத்தவர்களாக; ஆற்றல் பெற்றவர்களாக; அவற்றை ஆக்கபூர்வமாகத் தாழும் பிறரும் பயன்கொள்ளத்தக்க வகையில், பயன்படுத்தக்கூடிய அறிவு, திறன், மனப்பாங்கு, விழுமியங்கள் என்பவற்றை விருத்தி செய்தவர்களாக, விளங்கவேண்டியது இன்றியமையாததாகும். இவையனைத்தும், வெறுமேன, உலகியல் சார்ந்தனவாக வளர்ச்சி பெற்றிருந்தால், நன்மையிலும் பார்க்கத் தீமைகளும் தீங்குகளுமே வாழ்க்கையில் சந்திக்க நேரிடும். ஆனால் உலகியலுடன் ஆன்மீகமும், இணையப் பெற்றிருப்பின், என்றென்றும் தமக்கும் பிறருக்கும் நன்மைகளும் நலங்களுமே கிடைக்கப்பெறும். அந்தவகையில், உலகியல் விடயங்கள்,

ஒவ்வொருதுறைக்கும், அதிபதிகளாகவும் கண்காணிப்பாளர்களாகவும் தெய்வங்களை நியமிக்கும் பாங்கும்; தெய்வங்களை வேண்டுதல் செய்து, திருவருட் கடாட்சத்தினால் வாழ்க்கை வளங்களை அடைந்து, நீதி வழவா நெறிமுறையில், தம்மால் அடையப் பெற்ற வளங்களையும் நலன்களையும் இட்டு, இறையனர்வோடு ஆண்மீகத்தை உலகியலுடன் இணைக்கும் மரபும், இந்து மக்களிடையே மிகப் பண்ணடை காலத்திலிருந்தே இடம்பெற்று, தொடர்ந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்து தர்மம், மனிதர்களின் உலகியல் வாழ்க்கைத் தர்மங்களை ஆண்மீகத் தர்மங்களுடன் இணைத்து; மனிதர்களை மனிதத் தன்மையுடையவர்களாக ஆண்மீக ஒழுக்க விழுமியப் பண்புகளை நடைமுறை வாழ்க்கையில் பேணிக்காத்து வருபவர்களாக, உருவாக்குவதை அதன்பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. சமயம் என்பது பூசைகள், வழிபாடுகள், சடங்குகள், கிரியைகள், விழாக்கள், விரதங்கள் என்பவற்றுடன் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்று எண்ணினிடக்கூடாது. இவற்றிற்கும் மேலாக, சமயம் என்பது ஒரு வாழ்க்கை நெறியாகும். மனிதர்கள், வையத்துள் வாழும் முறையறிந்து வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு; மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழ்வதற்கு, அவர்களை நெறிப்படுத்தி, வழிப்படுத்துவது, சமயம். அதனால், சமயம் என்பதற்கு நெறி, வழி, பாதை, மார்க்கம் என்றும், பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

வாழ்க்கையில், இன்பத்தையும், மேன்மையையும் தருகின்ற வீரம், செல்வம், கல்வி என்பவற்றால் கிடைக்கப்படுகின்ற சக்தி, மனிதர்களுக்கு இன்னல்களையும், இடர்களையும், ஏன் அழிவுகளையும் கூட ஏற்படுத்துகின்றன. நிலநெய் எனப்படுகின்ற பெற்றோலியம்; நீர் மற்றும் அனல் மின்சக்தி; அனுசக்தி ஆகிய சக்தி வளங்கள் என்பவற்றுடன் குரியசக்தி ஆகியனவற்றை மிக அவதானமாகவும், அளவாகவும், அதேவேளை அளவுமுறைப் பேணியும் நாம் பயன்படுத்தினால் அவை ஆக்கத்தைத்தரும். தவறின், துண்பத்தையும் அனர்த்தங்களையுமே தரும். எனவேதான் பராசக்தி என்னும் பேராற்றல், படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளால் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் ஆற்றுகின்றது என இந்துசமயம் கூறுகின்றது. ஆக்கமும் அழிவும் சக்தியினால் வருவதால் சக்தி நலம் காத்து, ஓம்பி வரவேண்டியது மனித நலத்திற்கும், வாழ்வுக்கும், வளர்ச்சிக்கும் மிக இன்றியமையாதது என்பதையே நவராத்திரி கால சக்தி வழிபாடும், விழாவும் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

“உலகிலுள்ள பொறுப்புடைய தலைவரெல்லாம்; உயிரறிவை உள்ளுணர்வாய்ப் பெறுதல் வேண்டும்”என்று வேண்டுகிறார், வேதாத்திரி மகரிலி. இங்கு, உயிரறிவு என்பது ஆன்மீக அறிவு. அந்த விழுமிய, தூய நல்லறிவை, நாம் கல்வித் தெய்வம், கலைமகனை, வேண்டித்தான், அந்த சக்தியின் அருட்சக்தியின் ஊடாக உள்ளுணர்வாகப் பெறமுடியும். வேறு எந்தத் தற்காலப் பாடசாலைகளிலோ, பல்கலைக்கழகங்களிலோ அத்தூய நல்லறிவைப் பெற்றுக் கொள்ளமுடியாது. தலைவர் என்று இங்கு குறிப்பிடப்படுபவர், நாட்டின் தலைவர், சமூகத்தலைவர், ஆன்மீகத் தலைவர், உலகின் தலைவர்கள், முகாமைத்துவத்தலைவர்கள் மற்றும் குடும்பத்தலைவர்கள்; இவர்கள் அனைவரையுமே உள்ளடக்குவதாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு பார்க்கப்போனால் மனிதர்கள் எல்லோருமே தலைவர்கள்தான் என்பதை மறுக்க முடியாது. எனவே, எல்லோருமே ஒருவகையில் தலைமைத்துவப் பொறுப்புடையவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகையினால், அனைவருமே, “உயிரறிவை,” ஆன்மீகக் கல்வியை, கலைமகனை வேண்டி உள்ளுணர்வாய்ப்பெறுதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான், “உலகில் போர், பகை அச்சமின்றி, மக்கள் உழைத்துண்டு வளம் காத்து”, வாழ்வாங்கு வாழுவும்; “உலகமெங்கும் மனிதகுலம் அமைதியென்னும் ஒரு வற்றாத நன்னிதி பெற்றுயியவும்; வழிபிறக்கும். மகாகவி பாரதியார், சிவசக்தியை நோக்கி, “சொல்லடி சிவசக்தி! - எனைச் சுடர்மிகு அறிவுடன் படைத்து விட்டாய், வல்லமை தாராயோ - இந்த மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே”, எனப் பிரார்த்திக்கிறார். தனது மேம்பாட்டிற்காக அல்ல, உலகத்தவர் மேம்பாட்டிற்கு உழைக்கவே சக்தியை, வல்லமையைத் தமக்குத்தரும்படி வேண்டுகிறார். சக்தி நலம் பேணிக்காத்து வாழ்வோம்; உலக அமைதிக்கு எம்மாலான பங்களிப்பை வழங்குவோம்.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

தொண்டு நுலம்

தொண்டு என்பது சேவை. பணி, செயல் எனப் பொருள்படும். எனினும், தன்னலம் கருதாதும்; கைம்மாறு மற்றும் பிரதிபலன் எதிர்பார்க்காமலும் செய்யப்படுகின்ற பணிகள், சேவைகள், செயல்கள் என்பவையே தொண்டுகள் எனப்படுகின்றன. எனவே தன்னலம், தற்பற்று, எதிர்பார்ப்புக்கள், அகந்தை, மமதை என்பன இல்லாமலும்; பிறர் நலம், பொது நலம் கருதியும்; பிறர் தேவைகளை நிறைவு செய்வதையே நோக்காகக் கொண்டும்; எவ்விதத்திலும் எவரையும் துன்புறுத்தாமலும் செய்யப்படுவது தொண்டு. பிறரின் வற்புறுத்தலுக்காவோ; பாவ வினைகளை நீக்ககவோ; புண்ணியங்கள் தேடிக் கொள்ளகவோ; நோய்களுக்குப் பரிகாரமாகவோ, பிற்சந்ததியினரின் நல்லாழ்வுக்காகவோ; பாப விமோசனமாகவோ; சுய விளாம்பரத்திற்காகவோ; பேர், புகழ், பட்டம், கெளரவும் பெறுவதற்காகவோ; செய்யப்படுவது தொண்டு ஆகாது. அங்கு பிரதி பயன் எதிர்பார்ப்பு ஏதோ விதத்தில் காணப்படுகின்றது.

தொண்டு அதன் உண்மை இலக்கணங்களோடு கூடிய தொண்டாக இருக்கவேண்டும். அதனை ஊதியம் தரும் தொழிலாகக் கருதிச் செய்யக்கூடாது. தமக்கு இலாப நஷ்டம் கணக்குப் பார்த்து, இலாப நோக்குடன் செய்யப்படுவது தொழில். இங்கு சுய நலம், சுயலாபம் என்பன முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றன. எனவேதான் தொண்டு, தொண்டாகவே செய்யப்படவேண்டும்; தொழிலாகத் தொண்டினை மாற்றிவிடக்கூடாது என்று தொண்டுக்கு வரைவிலக்கணம் வழங்கிய பெரியோர்கள் கூறியுள்ளனமே, தொண்டர்களினால் உளங்கொள்ளற்பாலது. தொண்டின் மகிழமையையும், மகத்துவத்தையும் நன்குணர்ந்து; அதனைக் கொச்சைப்படுத்தாமலும், பழுது செய்யாமலும், பாதுகாக்க வேண்டிய பெரும் பொறுப்பும், கடப்பாடும், தொண்டர்களுக்கும், தொண்டு நிறுவனங்களுக்கும் உண்டு. குளிக்கப் போய் சேறு பூசிக் கொள்ளக்கூடாதல்லவா!

தொண்டு, இவ்வுலகத்தில் நடைபெறுகின்ற போதிலும் அது ஆன்மீக மயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனவேதான் தொண்டர்கள், ஆன்மீக விழுமியங்களைப் பேணி, ஆன்மீகத்திற்கு முரண்படாமல், தமது தொண்டுகளை ஆற்றி வரவேண்டியது, தொண்டர்களின் தர்மமாகும்.

அப்பொழுதுதான், தொண்டு, அறப்பணியாக மலர்ச்சிபெறும் வாய்ப்பைப் பெறுகின்றது. அதற்குத் தொண்டர்கள் அடிப்படையாகத் தமில் வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டியவை மனித நேயம், ஆன்ம நேயம் எனும் இரண்டுமாகும். மனித நேயம் என்பது மனிதர்கள்மீது கொண்டுள்ள அன்பும், கருணையும் ஆகும். அந்த வகையில், அன்பும், அருளும், அறமும்; தொண்டு என்பதற்குப் பண்பும் பயனும் ஆக உள்ளன.

தொண்டு செய்வதற்குப் பணம், பொருள், பண்டங்கள் மற்றும் வசதி வாய்ப்புக்கள் வேண்டுமே என்று பலர் ஆதங்கப்படுகிறார்கள். உண்மையில் நல்ல தூய மனம்தான், தொண்டு செய்வதற்கு அத்தியாவசியமாகத் தேவை “மனம் உண்டானால் இடம் உண்டு” என்பது முதுமொழியாகும். மனத்தூய்மை, சொல் தூய்மை, விளைத்தூய்மை; இம்முன்றும் தொண்டுக்கு ஆணிகலன்களாகும். மின்டு மனம், தொண்டு மனம் என இருவகையான மனங்களைப் பற்றி நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தொண்டு செய்வதற்கு அழைப்பு விடும் மெய்யடியார் ஒருவர் “மின்டு மனத்தவர் போமின்கள், மெய்யடியார்கள் விரைந்து வம்மின்” எனக் கூவி அழைப்பதாகத் திருவாசகப்பாடல் ஒன்றில் ஒரு குறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. இதிலிருந்து தொண்டர்கள், தொண்டு உள்ளம் கொண்டவர்களாக விளங்கவேண்டியதன் முக்கியத்துவம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளமை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. “மக்கள் சேவை மகேசன் சேவை” என நம் ஆன்றோர் கூறியுள்ளனர். மக்கள் நலப்பணிகளில் அர்ப்பணிப்போடு ஈடுபடுதல் இறைதொண்டுக்கு இணையாகும். எனவேதான், “தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே” என ஒளவையார் மொழிந்துள்ளார். உவகத்திற்குக் கர்த்தாவான இறைவனே தொண்டர் உள்ளத்துக்குள் அடக்கம் என்றால்; பெரியவற்றுள் பெரிதாக இருக்கக்கூடிய தகுதி தொண்டருக்கே உண்டு என்பதில் இரண்டு கருத்துக்கள் இருக்க முடியாது. தொண்டின் பெருமையை இவ்வாறு ஒளவையார் உணர்த்தியுள்ளார்.

பிரதிப்பயன், கைம்மாறு, கைம்மேற்பலன் என எதையும் எதிர்பாராது செய்வது தொண்டு. எனினும் செயல்விளைவுத் தத்துவத்தின் படி,

ஒவ்வொரு செயலுக்கும் விளைவு நிச்சயமுண்டு. தொண்டு செயல் சார்ந்தது. அதனால் அதற்கு விளைவு எனும் பயன் நிச்சயமாக இருக்கத்தான் செய்யும். இறைநீதி, ஒருவர் செய்கின்ற செயலுக்குரிய விளைவு, பயனை வழங்குகிறது. தொண்டு செய்வதால், செய்வரின் மனம் அடங்கி, அமைதி பெறுகிறது. மனவடக்கம் கிடைக்கப் பெறுவதோடு, புலன்டக்கமும் கைவரப் பெறுகிறது. சித்தம் அழகியர் ஆகிலிடுகின்றனர். ஆன்மீகப் பண்புகள் நிறைந்தவர்களாகத் திகழ்கின்றனர். இத்தகைய தொண்டர்களின் நோக்கும், போக்கும், வாக்கும், செயல்களும் மிக உயர்ந்தனவாயும், பரந்தனவாயும்; நீதி, நேர்மை, நடுவுநிலைமைப் பண்புகள் தழுவியனவாயும் அமைந்திருக்கக் காணலாம். இத்தகைய மெய்த்தொண்டர்கள், சத்தியம், அஹிம்சை, சாந்தம், பணிவு, பொறுமை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம் மற்றும் இன, மத, மொழி, உயர்வு, தாழ்வு, வேற்றுமைகள் பாராட்டாமை ஆகிய உயர் விழுமியப்பண்புகளின் உறைவிடமாக விளங்குபவர்கள். பொறுமை, விட்டுக் கொடுத்தல், சகிப்புத்தன்மை, தியாகம், அர்ப்பணிப்பு என்பனவற்றை நடைமுறை வாழ்க்கையில் பேணிக்காத்து அவற்றின் நலம் ஓமிபி; என்றும் முக மலர்ச்சியிடனும், இன்சொல் பேசியும் தங்கள் நலன்புரிப் பணிகளை முட்டின்றி நடத்தி வருபவர்கள் நந்தொண்டர்கள். இவர்கள் போற்றுதலுக்கும், வணக்கத்திற்கும் உரியவர்கள். ஆனால் இவற்றை எதிர்பார்ப்பவர்களோ ஏற்றுக் கொள்பவர்களோ அல்லர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. “நான் செய்தேன்” என்னும் தன்முனைப்பு உணர்வு முற்றிலாக நீங்கப் பெற்றவராய்; “நாம் செய்தோம்” என்னும் தூய பன்மைத்துவ உணர்வோடும்; குழுவாக இணைந்து, கூட்டாகப் பணியாற்றும் பண்பினர், மெய்த்தொண்டர்கள். ஒரு சிறந்த தொண்டன்தான், சிறந்த தலைமைத்துவப் பண்புகளுடன் கூடிய தலைவனாகவும், விளங்கக் கூடியவன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொண்டு முதலில் வீட்டில், குடும்பத்தில் ஆரம்பிக்க வேண்டும். தாய், தந்தையர்க்குச் சேவை செய்வது; அவர்கள் சொற்கேட்டு, அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பணிந்து, இட்ட பணிகளைச் சிரத்தையோடு நிறைவேற்றுவது; அவர்களின் மனங்கோணாமல், அவர்களை மதித்து மரியாதை செய்து; அவர்களை மகிழ்வித்து; இறுதிக்காலத்தை அமைதியாகக் கழிக்க உதவுதல்; அவர்களை அன்போடும், ஆதாவடனும் பராமரித்தல் என்பன தொண்டுகள் யாவற்றுள்ளும் தலையாய தொண்டுகளாகும். “தாய் ஊரிலே பிச்சையெடுக்க, மகன் கும்பகோணத்திலே கோதானம் செய்தானாம்.” என்றொரு பழமொழி, நம்மத்தியில் புழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது. கோதானம் என்பது பகுக்களைத் தானமாக வழங்குதல். புண்ணியம் சேர்ப்பது தானத்தின் நோக்கமாகும்.

“தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை, தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை”, “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்.” ஆகிய ஓளவைப்பிராட்டியின் அருள் வாக்குகளை, ஆரம்பக்கல்லிக்காலத்திலேயே மனனம் செய்து கற்றிருந்தும், கருத்தறியாதவர் போலப் பலர் வாழ்ந்து வருவது தற்கால உலகின் விசித்திரமும் விந்தையுமாக உள்ளது. “தந்தை தாம் பேண்”, என்னும் அன்னையின் அழுதவாக்கு. பெரும்பாலும் அலட்சியத்திற்குள்ளாகி வருவது விசனத்திற்குரியது. இச்சந்தரப்பத்தில், “கற்றவரிலும் கல்லாதவரே நல்லவர்கள்,” என்னும் ஞானியரின் அனுபவப் பாடல் வரி நினைவுக்கு வருகிறது. தாம் தந்தையரைப் பேண மறுப்பவர்கள்; அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய அருந் தொண்டினைச் செய்ய மறுப்பவர்கள், தாம் சீரோடும் சிறப்போடும் நல்வாழ்வு வாழ மறுப்பவர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர்.

“Charity Begins At Home” என்னும் ஆங்கிலப் பொன்மொழி, பொருள் நிறைந்த கூற்று. இல்லத்தில் தொடங்கிய தொண்டு, சமுதாய, நாடனாவிய, உலகளாவிய தொண்டு நலப்பணிகளாக ஏற்றம் பெறவேண்டும். வீடு, குடும்பம் என்பன தொண்டுப் பணிகளுக்கான பறிச்சிக் களமாக அமைய வேண்டும். தொண்டு தொடர்ந்து வாழ்நாட் தொண்டாக மலர்ச்சி பெறவேண்டும். மனிதர்கள் எல்லோரினதும் வாழ்விலும் கொடுப்பதும், கொள்வதும் நடைபெற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றது. பிறரைத் தாங்கியும்; பிறரில் தங்கியும் வாழ்கின்ற வாழ்க்கையாக மனித வாழ்வு அமைகின்றது. தொண்டு என்பதில் ஈதல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. ஈதல், அறம், அறவழியில் ஈட்டிய பொருளை ஈவதே ஈகை அல்லது ஈதல் எனப்படுகிறது. ஈதல் என்பது பணம், பொருளாகவோ, சரீர உழைப்பு; ஆலோசனைகள் வழிகாட்டல்கள், கல்வி அறிவுட்டல்கள், நல்வாழ்ந்துக்கள் நல்குதல் போன்ற எந்த வடிவங்களிலும் இருக்கலாம். “நிதி மிகுந்தவர் பொற்குவை தாரீர்; நிதி குறைந்தவர் காக்கள் தாரீர்; அதுவுமற்றவர் வாய்ச்சொல் அருளீர்” என்று கூறி, ஈதல் என்னும் தொண்டு எல்லோருக்கும் இயலக்கூடியதே என்பதை மகாகவி பாரதியார் கட்டிக்காட்டுகிறார். நலிந்தோர் வாழ்வில் ஒளியேற்றி, நன் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவது தொண்டு என்னும் அறமாகும். பாத்திரமறிந்து ஈகை செய்தல் வேண்டும். நலிந்தோர் தேவையை அறிந்து, உணர்ந்து, அவர்களின் வாழ்வு மேம்பாட்டிற்கு உதவதல் சிறந்த தொண்டாகும். தொண்டு நலம் பேணி நலிந்தோர் வாழ்வினை மேம்படுத்தி, இன்பங்கண்டு நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்!

பொது நலம்

எல்லா மனிதர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்துவது மனிதநேயம். மனிதர்களுடன் இணங்கியும், இசைந்தும், ஒத்துழைத்தும், உதவியும், இன்ப துண்பங்களில் பங்குகொண்டும், பிறரில் தங்கியும், பிறரைத் தாங்கியும், தத்தம் கடமைகளைத் தவறாமல் உணர்வோடு புரிந்தும்; பொது நலம் பேணியும் வாழ்வதே மனித நேயம் தழுவிய மனிதவாழ்வாகும்.

உலகிலுள்ள எல்லா உயிரினங்களிடத்தும் அன்பு செலுத்துவதே ஆன்மநேயம் எனப்படுகிறது.

“அனைத்துயிரும் ஓன்றென்று அறிந்த அடிப்படையில் ஆற்றும் கடமையெல்லாம் அன்பின் செயலாகும்.” என்கிறார் தாயுமானவர். அன்பும் கருணையும் தெய்வீகப் பண்புகள்; இவ்விரண்டும் மனிதரில் மேலோங்கும்போது, பொதுநலம் அவர்களில் மலர்ச்சி பெறுகிறது. “நான்” என்னும் தன்னலப்பற்றும், “எனது” எனும் பொருள் பற்றும் மனிதரை விட்டுப்படிப்படியாக விலகி விடுகின்றன. அறம் தழைக்கின்றது: தானமும் தர்மமும் துளிர்க்கின்றன. எண்ணம், சொல், செயல்களில் தவறு செய்ய விழிப்பு நிலை மேலோங்குகிறது. மனத்தூய்மை, சொல் தூய்மை, செயல் தூய்மை, எய்தப் பெறுகின்றன. நீதி மனிதரை வழி நடத்திச் செல்கிறது. எங்கும் அமைதி, தனி மனிதனில், குடும்பத்தில், சமுதாயத்தில், தேசத்தில், உலகத்தில் எங்கும் அமைதி; என்கிறார் வேதாத்திரி மகரிவி.

மனிதரிடம் மனித நேயமும் ஆன்மநேயமும் நிலை கொள்ளும்போது பினாக்குகள் நீங்கவும், அமைதி ஏற்படவும் வழி பிறக்கும். அமைதியாவது இனிமேல் தோன்றுவதாவது என்ற ஜயம் இன்று பலரிடம் காணப்படுகிறது. அமைதி என்பது வெறும் கனவுதான், அது என்றும் நிஜம் ஆகப்போவதில்லை. இவ்வாறான எதிர்மறை எண்ணங்களை மனிதர்கள் மனங்களில் பிறப்பித்துக் கொண்டிருக்கும் வரை அமைதி என்பது வெறுமென கனவுதான். பொய்யாய், நங்கள் அறுபது ——————

பழங்கதையாம், நீர்க்குமிழிபோன்று அவ்வப்போது தோன்றி மறையும் கானல் நீர்போன்றதுதான் சந்தேகமே இல்லை.

அமைதி தேடிப் புறத்தே அலைதல் வீண்முயற்சியாகும். புறத்தே எங்கும் அமைதி இல்லை. ஒரு பொருளைக் கொள்வனவு செய்ய வேண்டுமாயின் அப்பொருள் இருக்கும் இடம் தேடிச் சென்று பெற்றுக் கொள்வதுதான் முறையும் விவேகமுமாகும்.

அன்பு, கருணை, நீதி, உண்மை, அமைதி என்பன மனிதர்களிடம் இயல்பாக அமைந்துள்ளன. மனிதரில் பிறப்புரிமையாக அவை விளங்குகின்றன. அவை மனிதருள் உள்ளார்ந்த நிலையில் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. அழுக்குத் திரைகளால் அவை யாவும் மறைக்கப்பட்டுள்ள நிலையில் மனிதருக்குள்ளேயே மண்டிக் கிடக்கின்றன. பேராசை, கடும் பற்று, சினம், பொறாமை, பகைமை, காமம், செருக்கு, அகந்தை, மமதை என்பன மனித உள்ளங்களை இறுகிப் பற்றிப் பிடித்துப் படாந்து நல்லவற்றை மறைத்துள்ள அழுக்குத் திரைகள்.

மனிதர்கள் செய்வேண்டிய முக்கிய பணியொன்றுள்ளது. இப்பணி தன்னுடைய நலம் சம்பந்தப்பட்டது. முதலில் தனிமனித அமைதி பெறுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும். அதற்கு அறிவு பூர்வமாகச் சிந்தித்து தெளியவேண்டும். இது மனிதர்களுக்கு இயலக்கூடியதுதான். மனமுண்டானால் இடமுண்டு. தனிமனித நலம் முதன்மைப்பட்டிருப்பினும் ஈற்றில் அடைய என்னுவது, விரும்புவது, பொது நலமேதான் என்பது கருத்திற் கொள்ளற்பாலது.

தனிமனித அமைதியைப் பெற முதலில் மனம் தூய்மை பெற வேண்டும். மனத்தூய்மை, அதன் வழி மனவிரிவு, அதன் வழி மனித நேயம், ஆன்ம நேயம் என்பன மனிதரில் தோன்றி நிலைபேறு கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. மனத்தூய்மை ஏற்படுவதற்கு மனத்தைப் பற்றியிருக்கும் அழுக்குத் திரையை அகற்றிவிட வேண்டும். மனம்தான் அந்தப் பணியையும் செய்ய வேண்டும். மனத்தூய்மை அடையப்பெறும் பட்சத்தில் அன்பு, கருணை, மற்றும் மனித நேயம், ஆன்ம நேயம் என்பவற்றுடன் உறவு கொள்ளவும் ஓவ்வொரு வினாடியும் அயரா விழிப்புடன் அவற்றை வாழ்வில் செயல்படுத்தி வரவும் வழி ஏற்படுகின்றது. மனம் பக்குவப்பட, பக்குவப்பட மனம் விரிவும் விசாலமும்

பெறும். அந்திலையில் மலர்ச்சியும், எழுச்சியும் பெறுவதுதான் பொது நலம் என்னும் உயர் விழுமியமாகும். இயற்கை, மனிதன், சமுதாயம் இம்முன்றும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபட்டுள்ளன. இம்முன்றையும் உள்ளடக்கியதாகப் பொது நலம் அமைய வேண்டியது அவசியம். மனிதனைப் பொறுத்தளவில் மன நலம் பிரதான இடத்தை வகிக்கிறது. மனத்தின் தன்மை எதுவோ அதுதான் மனிதனுடைய தன்மையாக உள்ளது. மனிதன் பொதுநலம் காக்க வேண்டுமென்றால் மனநலம் காக்கப்படவேண்டும். ஆகவே மனிதன் எந்தளவிற்குத்தன் மனநலத்தை உயர்த்திக் கொள்கிறானோ அந்தளவிற்குத் தான் மனிதனின் பொது நல நாட்டம், பொது நல ஈடுபாடு என்பன அமையும். எனவே பொது நலத்தின் விளைநிலம் மனம் என்பதை உணர்ந்து முதற்பணியாக மனதைத் தூய்மைப்படுத்தி வளப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

பொது நலம் என்னும்போது தனிமனித நலம், சமுதாய நலம், இயற்கை நலம் இம்முன்றினதும் ஒருங்கிணைந்த நலம். எனக்கருதப்பட வேண்டும். சிலர் தன்னாலம் முற்றிலாகக் கூடாது என்கின்றனர். பொது நலத்தில் ஈடுபாடு கொள்வதற்கு முன்னர் முதற் படியாகத் தன்னால மறுப்பு ஏற்பட வேண்டும் என்கின்றனர். இது சாத்தியப்பட்கூடிய விடயமன்று. மனக்கட்டுப்பாடு தேவைதான் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அளவான தன்னாலம், இறையுணர்வு, அறநெறி என்பன பொது நலம் வளமும் வலிமையும் பெற்றுத் திகழ்வதற்கு உந்து சக்தியாக விளங்குகின்றன. ஒழுக்கம், கடமை, ஈடுகை என்பன அறம் என்பதன் உள்ளடக்கம். பொது நலம் தழுவிய உலக வாழ்க்கை வெற்றி பெறுவதற்கு இந்த அறநெறியே கருந்தனம் ஆகும்.

மனிதர்கள் இந்த உலகத்தில்தான் வாழ வேண்டியவர்கள். இந்த உலகமும் அது கொண்டுள்ள இயற்கை வளங்களும், செல்வங்களும் மனிதர்கள் அனைவருக்கும் உரித்தானவை. அவை பொதுவுடைமைகள். அவற்றை அளவாக நூகர்ந்து அனுபவிக்க மனிதர்களுக்குப் பூரண உரிமையுண்டு. கடவுளின் குழந்தைகள் நாம். அனைவரும் சகோதர உறவு பூண்டவர்கள், சம உரிமைகள் உடையவர்கள். எவ்வாறும் மற்றையவர்களின் உரிமைகளைத் தட்டிப் பறிக்கவோ, அபகரிக்கவோ அனுமதியில்லை. மீறி நடப்பவர்களுக்கு இறை நீதி தண்டனை வழங்கும். இங்கு பொது நலம் பேணப்பட வேண்டியது மிகமிக இன்றியமையாதது.

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, விண்வெளி ஆகிய இயற்கை வளங்கள் இலவசமாகவே இயற்கை நமக்கு வழங்கியுள்ளது. இந்த இயற்கை வளங்களை வாழ்க்கை வளங்களாக மாற்றி அளவாகவும், முறையாகவும் அனுபவிக்கும் அறிவையும், ஆற்றலையும், திறனையும் மனிதர்கள் பெற்றுள்ளனர்.

உலகில் காட்டு வளங்கள், கனிப்பொருள் வளங்கள், நில வளம், கடல் வளம், பயிர் வளம் அனைத்தும் மனிதர்களும் மற்றும் உயிரினங்களும் வாழ்வதற்காகவே இயற்கையால் வழங்கப்படுள்ளன. இயற்கைக்கு நாம் நன்றியடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். இயற்கைக்கு நாம் அனைவரும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். இயற்கை வளங்கள் அனைத்திலும் உலகில் பிறந்து வாழும் ஒவ்வொருவருக்கும் சம பங்குண்டு. அவற்றை அபகரித்தும், தனியிரிமை பாராட்டியும், பதுக்கியும், பணத்திற்காக வியாபாரம் செய்யும் உரிமை எவருக்கும் கிடையாது. அவற்றை மாசுபடுத்தலும் ஆகாது.

தனக்கும், பிறருக்கும் இயற்கை வளங்களுக்கும் தற்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் துன்பங்கள், தீங்குகள், இழப்புகள் எழாத வகையில் உரிய முறையோடும் அளவோடும் உலகின் இயற்கை வளங்களை அறவழி நின்று அனுபவித்து வாழ்ந்து வருதலே இயற்கைக்கு நாம் செலுத்தும் நன்றியாகும். இன்னொரு வகையில் கூறப்போனால் நாம் பொது நலம் பேணி வருதல் மூலம் நன்றி செலுத்தியவர்கள் ஆகின்றோம்.

இயற்கை அன்பும், கருணையும், நீதியும், அழகும் நிறைந்து காணப்படுகிறது. இயல்பர்கவே தூய்மையானது. அன்மைக்காலங்களில் விஞ்ஞான மற்றும் தொழில் நுட்ப அதித்வர் விருத்தி காரணமாக பல்வேறு வழிகளில் இயற்கை மாசுபடுத்தப்பட்டும், குறையாடப்பட்டும், அழிவுக்குள்ளாக்கப்பட்டும் வருகின்றமை தெளிவாகத் தெரிகிறது. மனிதர்களின் இத்தகைய மனிதாபிமானமற்ற இயற்கை விரோதச் செயல்களால் பூகோளம் வெப்பமடைதல், காலநிலை மாற்றங்கள், பூகம்பங்கள், நிலச்சரிவுகள், வெள்ளப் பெருக்குகள், கடும் வரட்சி, சனாமி புயல், கடல் மட்டம் உயர்தல் போன்ற இயற்கை அனர்த்தங்கள் உலகம் முழுவதும் இன்று பரவலாக நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இயற்கையை மனிதர்கள் சீண்டினால் இயற்கையின் சீற்றங்கள் தவிர்க்க முடியாதனவாகிவிடும். பொறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக நிலத்தைச் கூறுகிறார் திருவள்ளுவர். “அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போல” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு,

பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லையுண்டு. “அளவுக்கு மின்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு”. இயற்கையோடு இசைந்தும் இனங்கியும் மனிதர்கள் வாழ்ந்த காலங்களில் ஒரு பொல்லாப்பும் நேரவில்லை. அவர்கள் பொது நலம் பேணியும் இயற்கையை நேசித்தும் வாழ்ந்தார்கள்.

இயற்கை நலம் பேணுதல் என்பது பொது நலம் பேணுதலின் ஓர் இன்றியமையாத அங்கம் என்பது உணர்தற்பாலது.

இந்த உலகம் இன்னும் பல கோடி ஆண்டுகள் நிலைத்து நிற்கக் கூடியது. மனிதர்கள் மற்றும் ஏனைய உயிரினங்கள் ஆகியவற்றின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு வேண்டிய இயற்கை வளங்கள், மூலதனங்கள் என்பன போதியளவுண்டு. ஆனால் மனிதர்களின் ஆசைகளை நிறைவு செய்வதற்கு அவை போதியளவில் இல்லை என்பது அப்பட்டமான உண்மை. மனிதர்கள் போராசையினால் உந்தப்பட்டு அளவு மீறி இயற்கை வளங்களைச் சுரண்டு துஷ்பிரயோகம் செய்வார்களோயானால் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்குத் துரோகம் இழைத்த மாபெருங் குற்றத்திற்கும் ஆளாவர். எனவே பொது நலம் பேணுவோம். இயற்கை வளங்களை இனி வருஞ்சந்ததியினரின் பயன்பாட்டிற்காகச் சேமித்துப் பாதுகாத்துக் கையளிப்போம். இன்றைய சந்ததியினர் அன்பும் கருணையும் பொது நலமும் மிக்கவர்களே என்பதை நிருபிக்க உறுதி பூணுவோம். இதுவே இயற்கைக்கு நாம் செலுத்தும் நன்றிக்கடனாகும்.

மனிதர்களால் இயற்கையும், இயற்கையால் மனிதர்களும் காக்கப் பெறுவது போன்றே; தனி மனிதர்களால் சமுதாயமும் சமுதாயத்தினால் தனி மனிதர்களும் காக்கப் பெறுகின்றனர். ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்க்கைக்கும் உணவு, உடை, இருப்பிடம் மற்றும் நூகர் பொருட்கள் வசதிகள் எனத் தேவைகள் பல உள்ளன. எந்த மனிதனாலும் தனக்குத் தேவையானவற்றைத் தானாகவே தனித்துப் பிறர் உதவி, ஒத்தாசை, அறிவு, திறன், உழைப்பின்றி உற்பத்தி செய்து நூகரவோ அனுபவிக்கவோ முடியாது. எனவே தான் சமுதாயமாக மனிதர்கள் கூடி நல்லுறவு கொண்டு வாழ வேண்டியவர்களாக உள்ளனர். குழந்தைகள், சிறுவர்கள், குறிப்பிட்ட வயதெல்லை வரை எந்தப் பொருளையும் உற்பத்தி செய்ய முடியாதுள்ளனர். அவர்களுக்கு உணவு, உடை, கல்வி வசதிகள் வழங்கி, அவர்களை வளர்த்துப் பாதுகாத்து வருவது சமுதாயம் தான். ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏதோ வகையில் பிறரில், நலங்கள் அறுபது —

சமுதாயத்தில், தங்கி வாழ வேண்டியுள்ளது. அதேபோன்று நோய், முதுமை, இழப்புக்கள், வறுமை வந்த காலங்களில் சமுதாயம் தான் அவர்களுக்கு உதவுகின்றது.

சமுதாயத்திற்கு ஒவ்வொரு மனிதனும் கடமைப்பட்டிருப்பது தெளிவு, நாம் ஒவ்வொருவரும் சமுதாயத்திடம் கடன்பட்டுள்ளோம். சமுதாயத்திடம் பட்ட கடனைத் திருப்பி ஏதோ ஒரு வகையில் தீர்க்க வேண்டியது எமது கடமையும் பொறுப்புமாகும். எனவே எம்மை வாழ வைக்கும் சமுதாயத்தின் நலன் பேணும் வகையில் நாம் ஒவ்வொருவரும் அறிவாற்றல், உடலாற்றல் மூலம் பொது நல உணர்வோடு செயலாற்றி வாழும் பண்பே கடமை உணர்வாகும். “பகுத்துண்டு பல்லுயர் ஒம்புதல்” பொது நலம் என்கிறது தமிழ்வேதம். பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்ளுதல், பிறர் துன்பம் போக்குதல், பொதுச் சொத்துக்களைப் பாதுகாத்தல், சுற்றாடல் பேணுதல், கைம்மாறு எதிர்பாராது பணிசெய்தல் இவையாவும் பொது நலப் பணிகளாகும். இறைபணிகள் எனவும் கூறலாம். “என் கடன் பணி செய்து கிடப்பே” எனும் நாவுக்கரசர் திருவாக்கு; பொது நலம் நோக்கியது. பொது நலம் என்பதில் ஒழுக்கம், கடமை, ஈகை ஆகிய மூன்றும் ஒன்றிணைந்து இருக்கின்றன. எனவே பொது நலம் என்னும் உயர் நெறியே அறமாகும். “எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறு ஒன்று அறியேன் பராபரமே” என்பது தாயுமானவர் வாக்கு.

வாழ்க் கையகம், வாழ்க் காலமுடன்.

நட்பு ரூலம்

மனித வாழ்க்கையில், அதன் நலத்துக்கும் வளத்துக்கும், இன்றியமையாததாக வேண்டப்படுவதும், விலை மதிக்க முடியாததுமான ஒன்று நட்பாகும். நட்பு என்பது நல்ல நட்பு, தீய நட்பு என இரண்டு வகைப்படும். நல்ல நட்பு நல்லவர்களுடனான சேர்க்கையால் ஏற்படுவது. அது, முதலில் நுனிக்கரும்பைச் சுவைத்து, அதிலிருந்து தொடர்ந்து கரும்பின் நடுப்பகுதியைச் சுவைத்து, ஈற்றில், அடிக்கரும்பைச் சுவைத்து அதன் இனிய சுவையை அனுபவிப்பதற்கு ஒத்ததாகும். நல்ல நட்பும் படிப்படியாக, அதன் இனிமையை, இன்பத்தை, நலத்தை அதிகரித்துக் கொண்டே செல்லும் தன்மையது. தீய நட்பு, தீயவர்கள் மற்றும் நடத்தை கெட்டவர்களுடன் சேர்ந்து நட்புக்கொள்வதால் ஏற்படுவதாகும். அத்தகைய நட்பு, முதலில் அடிக்கரும்பைச் சுவைத்து, அதன்பின் நுனிக்கரும்பவரை தொடர்ந்து சுவைத்துப் பெறும் சுவை அனுபவத்தை ஒத்ததாக இருக்கும். அடிக்கரும்பு இனிக்கும்; நுனிக்கரும்பு துவர்க்கும், கசக்கும். அது கரும்பின் இயற்கையான, இயல்பான, குணப்பண்பு அதனை மாற்ற முடியாது.

நாம் ஒருவருடன் நட்புக்கொள்வதற்கும், சேர்ந்து பழகுவதற்கும் முன்னர், அவரின் நடத்தை முறைகளையும் குணநலன்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். நட்பினால் ஏற்படும் பின்விளைவுகள், நல்லனவோ, தீயனவோ என்பதை ஆராய்தல் நட்புமூலம் அறிந்து கொள்ள முடியும். தீய நட்புத் தீரா இடும்பை, துண்பம் தரும். சிறந்த பண்புடையோர், உயர்ந்த அறிவுடையோரிடம் கொள்ளும் நட்பு, பிறைமதி வளர்ந்து முழுமதியாக நிறைந்து வருதல் போன்ற தன்மையது. பண்பில்லாதவர் மற்றும் அறிவிலிகளுடன் கொள்ளும் நட்பு, முழுமதி தேய்ந்து, ஓளி மங்கி, பின் செல்லுதல் போன்ற தன்மையுடையது. “நிறை நீர் நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்பின் நீர் பேதையார் நட்பு” என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. அதேவேளை, நல்ல நட்பின் உயர்வு பற்றிக்கூறும்போது, “நவில்தொறும் நூல் நயம்போலும், பயில்தொறும் பண்புடையாளர் நலங்கள் அறுபது —

தொடர்பு “என்கிறார். இதன் பொருள், நற்பண்புகள் நிறைந்த ஒருவரின் நட்பு, அவருடன் நெருங்கிப் பழகப்பழக, இன்பம் தருதல், மகிழ்ச்சி பெருகுதல், சிறந்த நூலின் நற்பொருள், கற்கக் கற்க, மேன்மேலும் புதுப்புது விளக்கமும் இன்பச்சுவைப் பெருக்கமும் அந்நூலைக் கற்போனுக்குக் கிடைக்கப்பெறுதல் போன்றதாகும்.

வாழும் சமூகச்சுழல், மனிதர்களின் நடத்தை முறைகள், குணப்பண்புகள் என்பவற்றை உருவாக்குவதில் பெரும்பங்கு கொள்கின்றது. எந்தக் குழந்தையும் மண்ணில் பிறக்கும்போது, நல்ல குழந்தையாகவே பிறக்கின்றது. அக்குழந்தை நல்லவனாவதும், கெட்டவனாவதும் குடும்பத்தில் வளர்க்கப்படும் விதத்திலும்; சேர்ந்து வாழும் சமூகச்சுழலின் தன்மையிலுமே பெரிதும் தங்கியுள்ளது என்பது சமூகவியலாளர் தரும் கருத்து. சமூகச்சுழல் என்பதில், நண்பர்கள், தோழர்கள் ஆகியோரும் அடங்குவார். “உன் நண்பர் யார், என்பதைக் கூறு; நீ எப்படிப்பட்ட ஆள் என்பதைக் கூறிவிடுகின்றேன்” என்னும் கூற்றுப்பொருள் நிறைந்தது.

நண்பர்கள், உயிர்காக்கும் உத்தமர்களாகவும் உள்ளனர்; உயிர் பறிக்கும் விஷைகளாகவும் உள்ளனர். “கூடாத கூட்டங்கள் கூடவேண்டாம்” என்றும் “சேரிடம் அறிந்து சேர்”, என்றும் நமது ஆன்றோர்களும் சான்றோர்களும், எச்சரிக்கை சமிக்ஞை செய்திருப்பது சிந்தனைக்குரியது. “பன்றியிடன் சேர்ந்த பசுக்கன்றும், மலம் தின்னும்” என்ற கூற்றும் ஆழந்த அர்த்தமுடையது. எனவே, நண்பர்களை அணைத்துக் கொள்ளும்போது, அவர்கள் எத்தன்மையர்; யார் யாருடன், சேர்ந்து பழுபவர்கள்; அவர்களின் நண்பர்கள் யாவர்; பழக்க வழக்கங்கள் எத்தகையன, போன்றன தொடர்பான சரியான தகவல்களை ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளவேண்டியது மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

“ஆழந்தெரியாமல் காலை விடாதே” என்றொரு பழமொழியுள்ளது. மனிதரை அளந்து அறிவதும், குறிப்பாக அவர்களின் மன ஆழத்தினை அறிவது அத்துணை இலகுவான காரியமல்ல. ஆயினும், முயற்சி செய்தால், முடியாததொன்றில்லை என்பதும் உண்மையே.

ஒருவருடன் நட்புக்கொண்டபின், நட்பை உடையவர் அதிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்ளல் என்பது அத்துணை இலேசான காரியமல்ல.

ஆகையால் நன்கு ஆராயாமல் நட்புக் கொள்வதைவிடக் கேட்டு பயப்பது வேறு எதுவுமில்லை, என்கிறார் திருவள்ளுவர். “நாடாது நட்டவின் கேட்ல்லை, நட்டபின் வீட்ல்லை நட்பாள்பவர்க்கு” என்பது அவர் தரும் குற்பா.

“தீயாரைக் காண்பதுவும் தீதே, திரு அற்ற தீயார் சொல் கேட்பதுவும் தீதே, தீயார் குணங்கள் உரைப்பதுவும் தீதே, அவரோடு இணங்கி இருப்பதுவும் தீது” என அறவுரை பகர்கின்றார், ஓளவைப்பிராட்சியார்.

அதேவேளை, நல்ல நட்பு நலம் காத்தலின் அவசியத்தையும் ஒளவையார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே; நலம் மிக்க நல்லார் சொல் கேட்பதுவும் நன்றே – நல்லார் குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே; அவரோடு இணங்கி இருப்பதுவும் நன்று”.

மனிதனுக்கு உடல் நலம், மன நலம், ஆன்ம நலம் என்பன எத்துணை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவோ, அத்துணை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது, நட்பு நலம் ஆகும். எனவே, நட்பு நடத்தையும், நல்வழியில் நின்று நன்முறையில், காத்து, ஒம்பி வருதல் ஒருவரின் வாழ்க்கை சிறப்பதற்கு அவசியமானது.

பேராசை, தன் முனைப்பு, சினம், சந்தேகம் கொள்ளல், பிறர் வளம் பறித்தல், நன்றி மறத்தல், பிறர் தேவை மற்றும் உணர்வு என்பவற்றை அலட்சியம் செய்தல், மதிக்காமை, ஏமாற்றுதல், சூதுவாது சூழ்சி, நம்பிக்கைத் துரோகம், சுய நலம் – இவையும், இவை போன்ற எதிர்மறைக்குண இயல்புகளுமே நட்பு நலம் கெடுவதற்குக் காரணமாக அமைகின்றன. நல்ல நட்புடன் உறவு கொள்ளவும், அதன் நலம் காக்கவும் விழைபவர்கள் மேலே தரப்பட்டுள்ள கெட்ட சக்திகளுடன் துறவுகொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

தூய அன்பினால் ஏற்படுவது தூய நட்பு. பரஸ்பரம் விட்டுக் கொடுத்தல், சகிப்புத்தன்மை, தியாகம் அர்ப்பணிப்பு, மன்னித்தல் என்பன இருவரிடையே தூய நட்பினை வளர்த்து, இறுதிவரை அதன் நலம் காத்து, நிலைக்கச் செய்யும் வளமாக்கிகள். தம்முடைய நண்பனின் நலமே தனது நலம் எனக் கொண்டு, இன்ப துன்பங்களில் இதய சுத்தியோடு பங்கு கொண்டு; வேண்டிய உதவிகள், ஒத்தாசைகள், ஒத்துழைப்பை நல்கி; நம்பிக்கை, நாணயம் பேணி; இருவர் கருத்தொருமித்து ஒருவருக்கொருவர் ஆதாரமாக விளங்கி, இன்பமாக வாழ்வதே தூய நல் நட்பாகும்.

எந்நேரமும் முகஸ்துதி பாடிக்கொண்டும்; புகழ் பேசிக்கொண்டும்; சொல்வதற்கெல்லாம் தலையசைத்து, ஆமாம், ஆமாம் என்று ஏற்றுக் கொண்டு, நண்பன் தவறான வழியில் செல்லும்போது அவனுக்குத் தவறினைச் சுட்டிக்காட்டிச் சாதுவியமாக, அவனைத் திருத்த முயலாமல் விட்டுவிடுவது, நல்ல நட்பாகாது. நண்பனை படுகுழியில் தள்ளிவிடும் முயற்சியாகவே இச்செயல் அமைந்துவிடும். “உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசுவோர் உறவு கலவாமை வேண்டும்” என்கிறது உலக நீதி. பஞ்சதந்திரம் நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நரியறுவு, காக்கை உறவு என்பன கள்ளங்கபடமானவை. இந்தகையோரிடம் கொள்ளும் நட்புறவும் மிகவும் ஆபத்தானது மட்டுமல்ல, உயிருக்கே உலை வைக்கக்கூடியது. நண்பர்கள்போல நடித்துக் கழுத்தறுப்பவர்களும் உள்ளனர். நட்பு ஆராய்தல் என்பது முக்கியமான செயல்பாடாகும்.

உள்ளத்தால், உணர்வால் உடன்பாடிருத்தல் தூய நட்பின் இலட்சணம். அத்தகைய உடன்பாடில்லாதவருடன் நட்புறவு கொண்டு கூடி வாழும் வாழ்க்கை, ஓர் அறையில் விஷப்பாம்போடு உடன் வாழ்வதைப் போன்றது. எந்நேரமும் எக்கேடும் நேரிடலாம். “பாம்பொடு பழகேல்” என்பது ஒளவை அன்னையின் அமுதமொழி. நயவஞ்சக என்னணங்கொண்ட மனிதர்களுடன் நட்புறவு கொள்ளலைத் தவிர்த்துக்கொள்வது அறமாகும்.

மனம், மொழி, செயல், தூயமெயுடையோருடனேயே நட்புறவு கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய நல்ல நட்பினை என்ன கொடுத்தும் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டியதும், அதன் நலனை இறுதிவரை காத்து வரவேண்டியதும், வாழ்க்கைத் தர்மமாகக் கொள்ளுதல் ஒவ்வொரு மனிதனின் வளத்திற்கும் நலத்திற்கும் இன்றியமையாததாகும்.

உடலுக்கும், மனதிற்கும் உயிருக்கும் உறுதுணையாகி, சுக துக்கங்களிலே கூட்டுறவு கொள்ளும் மனப்பான்மைதான் நட்பாகும். நட்பு, குடும்பத்தில், அதன் உறுப்பினர்களிடையே, நன்கு அமைந்திருக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். குடும்பம் அறவழி நின்று, தர்மங்கள் கடைப்பிடித்து, இனபம் துய்த்து, அமைதி பெற்று, வாழ்வில் வெற்றியடைவதற்குக் கணவன் – மனைவி இடையிலான உறவு; பெற்றோர் பிள்ளைகள் உறவு சகோதரர்களுக்கிடையிலான உறவு மற்றும் உறவினர், சுற்றுத்தினர்களுக்கிடையிலான உறவு என்பன நல்ல நட்பு உறவாக மலர்ச்சி

பெற்று, வாழ்க்கை நீடித்த நல்ல நட்புறவாக என்றென்றும் நிலைத்து ஒளிரவேண்டியது இன்றியமையாதது.

ஒரு குடும்பத்தில், ஒருவர் சொல்லை மற்றையோர் மதித்து; பின்குகுகள் ஏற்படாத வண்ணம், தத்தம் கடமைகளை ஆற்றி; உயர்வு, தாழ்வு மனப்பான்மைகளை அறவே அகற்றி, நீதி தவறா நெறிமுறையில், குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவரும் நல்லவற்றையே சிந்தித்து, நல்ல எண்ணங்களையே மனங்களில் தோற்றுவித்து; இன்சொற்களையே பேசி, இன்முகங்காட்டி, நற்செயல்களையே புரிந்து; ஒருவருடன் ஒருவர் அன்பு பாராட்டி, செயலாற்றி வரும்போது, குடும்பத்தின் நட்பு நலம் இனிது காத்து ஓம்பப்படுதல் உறுதியாகிவிடும்.

குடும்பத்திலும்; வாழும் சமுதாயத்திலும்; நாட்டிலும் உள்ள எல்லா மக்களிடையேயும், இன், மத, சாதி, அந்தஸ்து, பால், கொள்கை, அரசியல், சமூக - பொருளாதார வேறுபாடுகளின்றி ஒருமையுணர்வோடு நட்பு நலம் காக்கவேண்டியது மனித - இனவாழ்வு சீரும் செழிப்பும்; நலமும் வளமும் பெற்று உயர்ந்து திகழ்வதற்கு மிகவும் தேவையானதாகும். இத்தகைய தூய நட்பு நலம், மனிதனின் அகத்திலும், பறத்திலும் நயத்தக்க நாகரிகமும் பண்பாடும் அதி உயர், உன்னத நிலையை அடைந்துள்ளமையை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைகின்றது.

மனிதன் முதலில் தன்னுடன் சிறந்த நட்பு நலம் பேணி வரவேண்டும். தனது உடல், மனம் ஆகியவற்றுடன் நல்ல நட்புறவு பூண்டு, அதன் நலம் ஆயுள்வரை, காத்தோம்பப்படுதல் வேண்டும். அது சுயநலம் மட்டுமாகாது. அது சமூக நலம், இயற்கை நலம் உள்ளிட்ட பொது நலம் மலர்ச்சிக்கான விளைநிலமாகும். “உடம்பார் ஆழியின் உயிரார் ஆழிவர்” என்றும், “உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே”, என்றும் திருமூலர் கூறுவதிலிருந்து, உடம்புடன் நட்பு நலம் பேணவேண்டியதின் தேவை உணர்த்தப்படுகிறது. “நான்” என்பது உயிர்; உடம்பு அன்று. உயிருக்கும் உடலுக்குமிடையே நல்ல நட்பு நலம் பேணப்பட்டு வரும் வரையிலேயே, மனிதனின் வாழ்வு நீடிக்கும். நட்பு நலம் குன்றினால் நோய்கள் ஏற்படுகின்றது; நட்பு நலம் முற்றுப்பெறும்போது ஏற்படுவது மரணமாகும். எனவேதான், திருவள்ளுவரும் “தன்னைத்தான் காதல் னாயின் எனைத்தொன்றும்; துன்னர்க தீவினைப்பால்” என்கிறார். “நீ சுயநலமுள்ளவனாய் இரு. அப்போதுதான் நீ தீமைகள் செய்வதிலிருந்து நலங்கள் அறுபது

விலகியிருப்பாய்” என்பது அதன் தாற்பரியம். மனிதன் தன்னுடன் நட்பு நலம் பேணிவரவேண்டியதன் முக்கியத்துவம் இதிலிருந்து புலனாகின்றது.

அடுத்து தனிமனிதன், சமூகத்துடன் நட்பு நலம் பேணிவருதல் இன்றியமையாதது. சமூகத்துடன் நட்பு நலம் பேணுவதற்கும் அடிப்படையாகவும் தூண்டுதலாக விளங்குவது, மனிதனின் தன்னலம் தான் என்றால் மிகையாகாது. அது தீமை தராத தன்னலம் பேணலாக இருக்கவேண்டியது நிபந்தனையாகும். குடும்பம், உறவினர், சுற்றத்தினர், அயலவர், ஏனைய சமூகத்தினர் ஆகியோர் சமூகம் எனும் பதத்தில் அடங்குவர் இவற்றிற்கும் மேலாக, மனிதர்கள் இயற்கையுடன் மிகச்சிறந்த நட்பு நலம் பேணிக்காத்து வருதல் இன்றியமையாதது. நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, விண் என்னும் ஜம்பூதங்களினால் ஆனதே இயற்கை. இவை ஒவ்வொன்றுடனும் தூய நட்பு நலம் பேணிக்காத்தல் மனித இனத்தின் இருப்புக்கும், வளர்ச்சிக்கும், விருத்திக்கும், தொடர்ச்சிக்கும் மிக இன்றியமையாததாகும். இயற்கையை மனிதர் மாசுபடுத்தினாலோ, வேறு வழிகளில் சீண்டினாலோ, இயற்கையின் சீற்றங்களுக்கு உள்ளாக வேண்டி வரும். விளைவுகள், பாரிய அளர்த்தங்களும் அழிவுகளுமாகும்.

மனித வாழ்க்கை வெற்றி மிக்கதாக அமைவதற்கு, நாம் எம்மையும், சமுதாயத்தையும், இயற்கையையும், உணர்ந்து, ஒவ்வொன்றுடனும் தூய நட்பு நலம் பேணிக்காத்து, அவற்றை மதித்து வாழுவேண்டும். வாழ்க்கையை விளங்கிக்கொண்டு, காரணத்தையும், உணர்ந்துகொண்டு நடத்தினால் அது வெள்ளத்தில் படகு விடுவதை ஒக்கும். மாறாக அவ்விளக்கம் இல்லாமல், நடத்தினால் அது வெள்ளத்தில் அகப்பட்ட துரும்பின் நிலையை ஒத்ததாகிவிடும் என்கிறார், வேதாத்திரி மகரிஷி. இந்த உண்மையை உணர்ந்து அதன்படி வாழ்ந்து வந்தால் ஒரு பொல்லாப்புமில்லை.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்.

ரும்பிக்கை, ராணுயம் ரூஸ்

மனிதர்கள் தம் வாழ்க்கையில் அடையப் பெறுகின்ற உயர்வுக்கும், வெற்றிக்கும், மரியாதைகளுக்கும்; அடிப்படையாகவும், ஆதாரமாகவும் விளங்குவன், அவர்களிடம் காணப்படுகின்ற நம்பிக்கை, நானையம் எனும் சூணநல்ப்பண்புகளே, என்றால் அது மிகையாகாது.

நாம் பிற மனிதர்களை முதன்முதலில் சந்திக்கும்போதும், அவர்களுடன் பழகும் போதும், அவர்களைச் சந்தேகக் கண்கொண்டுதான் நோக்குகின்றோம். அது தற்காலத்தில் மனித இயல்பாகிவிட்டது. இந்த மனிதர் நானையமானவரா? இவரை நம்பலாமா? இவருடன் நட்புறவு கொள்ளலாமா? என்று பல கேள்விக் கணைக்களைத் தொடுத்து, நம்மை நாமே குடைந்து அவற்றிற்கு அறிவு பூர்வமாகத் தகுந்த விடைகளைக் காணத்துடிக்கின்றோம்.

இந்தக்காலத்தில், யாரை நம்புவது, யாரை நம்பாமல் விடுவது என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதுதான், அரியவற்றுளைல்லாம் அரிது ஆகிவிட்டது. நானையமானவர்களை, நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்களைக் காண்பது, இன்றைய குழ்நிலையில் அத்திபூத்தாப்போன்ற, அதிசய நிகழ்வாகவே வந்துவிட்டது எனப் புலம்புகின்றனர் பலர். இதுதான் கலிகாலக்கோலம் என்று கூறித்தம்மைத்தாமே தேற்றிக் கொண்டு, அமைதி கொள்கின்றனர். முத்தோர், பொரியோர் ஆகியோர். அவர்களின் தவம் நிச்சயம், இச்சீரின்மையைச் சீராக்கும் என்பதில் நம்பிக்கை கொள்வோம்.

நம்பிக்கையும், நானையமும், மனித குலத்தின் மதிப்புமிக்க உடைமைகள். அவை மனித குல மாட்சியையும், மாண்பிணையைம், துலங்க வைப்பவை; மனித ஆளுமையைப் பண்படுத்தி, வளப்படுத்துபவை. அதனால் நம்பிக்கை, நானையம் இரண்டின் தும் நலம்பேணிக் காத்து, வாழ்வில் ஓம்பி வரவேண்டியது, மனித குலத்தில் உதித்த ஒவ்வொருவரினதும் தலையாய கடமையும் நலங்கள் அறுபது

பொறுப்புமாகும். உண்மை, நேர்மை, நிதானம், நீதி மற்றும் அறப்பண்புகள், மனித விழுமியங்கள் என்பனவற்றை வாழ்வில் பேணி வரும்போது, அவை நம்பிக்கையை வளர்க்கின்றன. மனம் கோடாமை, சொல்கோடாமை, செயல் கோடாமை என்பன, ஒருவரின் நாணயத்தைப் போலித்து விருத்தி செய்கின்றன. அந்தவகையில் மனிதரின் நம்பகத் தன்மை, உயர் மதிப்பு, புகழ், கீர்த்தி என்பன உறுதியும், உரமும் பெறுகின்றன.

மற்றைபோரின் நம்பிக்கைக்குரியவர் ஆதல், அவரவர் நாணயத்தைப் பொறுத்தே அமைகின்றது. அதனாலேதான் “நாணயம் மனிதனுக்கு அவசியம்.” எனக் கூறுப்படுகின்றது. மனிதரிடையே, நல்லுறவு, நட்பு ஏற்படுவதற்கும்; நிலைத்து, நீடிப்பதற்கும்; ஒருவர் மீது ஒருவர் பரஸ்பரம் நம்பிக்கை, நாணயம் என்பவற்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டமையே பிரதான காரணமாகின்றது. அதேவேளை, ஒருவருடன் ஒருவர் வெறுப்பும், பகைமையும் கொள்வதற்கும்; அவை வாழ்நாள் பூராகவும் நிலைத்து நீடித்துப் பெருகுவதற்கும்; அவர்களிடையே பரஸ்பரம் வஞ்சம், கோபம், பழிவாங்கத் துடிக்கும் மன உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புக்கள் நிலைபேற்றைவதற்கும்; அவ்விரு தாப்பினர்களுக்குமிடையே ஏற்பட்டுப் பெருகி வருகின்ற பரஸ்பரம், நம்பிக்கையீனம், நம்பிக்கைத்துரோகம், சொன்ன சொல் தவறுதல், அவ நம்பிக்கை, ஏமாற்றம், மன உளைச்சல் என்பனவே காரணமாகின்றன என்பது மனிதர்களால் உணரப்படவேண்டிய உண்மையாகும்.

வாக்குறுதிகளையும், உறுதிமொழிகளையும் காற்றில் பறக்கவிடுவார்கள்; செய்ந்நன்றி மறப்பவர்கள்; முன்னொன்று பின்னொன்று பேசுவார்கள்; புறங்கூறுபவர்கள், பொய்யுரைப்பவர்கள், உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவார்கள்; ஆகியோருடன் உறவு கலவாமை வேண்டும் என்கிறது நீதி நூல்; ஒருவரின் புறவேடங்களைக் கண்டு மயங்கி, அத்தகையவர்களுடன் உறவு கொள்ளுதல் ஆபத்தை விணைவிக்கும்.

ஒருமுறை ஒருவர் நம்பிக்கை, நாணயத்தை இழந்துவிட்டால், அவர் காலம் முழுவதும், மாற்றுக் குறைந்துவிட்ட மனிதனாகவே கணிக்கப்பெறுவார்.

மனிதனை மனிதன் ஏத்துப் பிழைப்பது, ஏமாற்றிப் பிழைப்பது மனிததர்மம் ஆகாது. வாழ்வில் என்றோ ஒரு நாள் தீய செயலுக்கேற்ற வினைவை அனுபவித்தே ஆகவேண்டும். இதை நீதியிலிருந்து எவரும்

தப்பிக் கொள்ள முடியாது. இத்தகைப் பணிதாபியானமற்ற வாழ்க்கைமுறை, மனித குலத்திற்கு உடன்பாடானது அன்று. நான் மனிதன்; என்குலப் பண்புக்கும், மனித இயல்புக்கும். மனிதத் தன்மைக்கும் மாறான எதையும் எந்த மனிதர்களுக்கும், உயிர்களுக்கும் எதிராகச் செய்வதில்லை; என் சிற்றையாலும் தொடேன் என்ற நிலைப்பாட்டினை உறுதிமொழியாக ஒவ்வொரு மனிதனும், இறை சாட்சியாக எடுத்து, வாழ்நாள் முழுவதும் அதனைப் பூரணமாகக் கடைப்பிடித்து வாழவேண்டும். அப்போதுதான் நம்பிக்கை, நான்யம் ஆகியவற்றின் நலம் காத்து ஒம்ப வழியேற்படும்.

கணவன், மனைவியிடையே; பெற்றோர், பிள்ளைகளிடையே; ஆசிரியர், மாணவர்களிடையே; மேலதிகாரிகள், பணியாளர்களிடையே; தொழில் தருவார், தொழில் புரிபவரிடையே; தலைவர்கள், தொண்டர்களிடையே; நண்பர்களிடையே; பொதுவில் வாழும் சமூகத்தில்; அதன் உறுப்பினர்களிடையேபரஸ்பரம் நம்பிக்கை, நான்யம் என்பன இடையீடுகளித், தொடர்ந்து பேணப்பட்டுவரும் நிலையிலேயே, அவர்களிடையே கபீட்சமான நல்ல மனித உறவுகள், மகிழ்ச்சி, அமைதி, நல்லெண்ணம் என்பன நிலை கொள்கின்றன. இவ்வாறே, உலகின் நாடுகளுக்கிடையே, நாட்டின் குடுமக்களுக்கிடையே; மதங்களுக்கிடையே; இனங்களுக்கிடையே பல மொழிகள் பேசுவார்களுக்கிடையே; பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளுக்கிடையே; எவ்விதவேற்றுமைகள், பேதங்கள், ஏற்றத்தாழ்வு, மனப்பான்மைகள் என்பன இன்றிப் பரஸ்பரம் நம்பிக்கை, நான்யம், நல்லெண்ணம், புரிந்துணர்வு, ஐக்கியம், நல்ல மனித உறவு என்பன தொடர்ந்து பேணப்படுதல்; நலம் காத்தல் என்பன அமைதி, சாந்தி, நட்பு என்பன மனிதர்கள் மத்தியில் நிலைகொள்வதற்கும், உறுதி பெறுவதற்கும் மிக இன்றியமையாதன என்பதை மனிதர்கள் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

மனித உறவுகள் நம்பிக்கை, நான்யம் என்பவற்றை மூலதனமாகக் கொண்டுதான் ஆரம்பிக்கின்றன. வளர்ச்சி பெறுகின்றன; மனித நல்லுறவு என்ற பயிரை, பாதுகாக்கும் வேலியாக அமைவது, நான்யம்.

தனிமனிதனோ, குடும்பமோ, பிறரால் மதிக்கப்படுகின்றதென்றால், அவர்கள் நம்பிக்கை, நான்யம் என்னும் விழுமியப் பண்புகளைப் பொன்போல் காத்துப் போற்றி, அவற்றின் நலம் பேணி வருவதே காரணமாகும். அதனால், ஏனையோரின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறும் வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது. ஒரு நலங்கள் அறுபது —————— 253

உற்பத்தி நிறுவனம், மக்களால், பெரிதும் விரும்பப்படுகின்ற நிலையில் மக்களின் நல்லெண்ணத்தையும் அபிமானத்தையும் முழுமையாகப் பெற்றுவிட்டால், அந்நிறுவனம் உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களைச் சந்தைப்படுத்துவதில், நுகர்வோருக்கு விற்பனை செய்வதில், எவ்வித சிரமங்களும் இருக்காது. விளம்பரங்கள் தேவைப்படாது. “மிகுக்கன் சரக்கு இருக்க விலைப்படும்” என்பது அனுபவ மொழி. தரமான, கலப்படமற்ற பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதன் மூலம், நிறுவனம், அதன் நாணயம், நம்பகத்தன்மை என்பவற்றைப் பெருக்கிக் கொள்கிறது; நுகர்வோரின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாகி விடுகின்றது. இன்று குழந்தைகள் முதல் முதியோர் வரை பயன்படுத்துகின்ற உணவுப்பொருள்கள், பால் பொருட்கள், உயிர்காக்கும் மருந்து பொருட்கள் என்பவற்றில் கூட, ஈன இரக்கமின்றி, மனிதாபிமானமின்றிக் கலப்படம் செய்கிறார்களே! இத்தகையவர்கள் மனிதர்கள்தானா? என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது. செயலுக்கேற்ற விளைவு அவர்களுக்குத் தப்பாமல் கிடைக்கும். அது இறை நீதி, நம்பிக்கை, நாணயம் என்பவற்றை அலட்சியம் செய்தலாகாது. “முற்பகல் செய்யில், பிற்பகல் விளையும்” என்னும் பொருள் நிறைந்த ஆன்றோர் வாக்கு என்றும் பொய்த்ததில்லை, பொய்க்கப்போவதுமில்லை. நாணயம், நம்பிக்கை நலம் காத்து, ஓம்பி; நேர்மையான, தூய்மையான உழைப்பினால் அடையப்பெறுவதே, இன்பகும், இனிய வாழ்வு, அமைதி நலம் என்பதை உணர்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

நூல்வருளைக்கை நலம்

இந்த உலகில் பல்வேறு உயிரினங்கள் வாழ்கின்றன. அவை ஓராவிலுமதல் ஆற்றிவ வரை, வேறுபட்ட அறிவு நிலைகளில் காணப்படுகின்றன. உருவ அமைப்பிலும், அறிவு ஆற்றல்களிலும், சிந்தனை வளத்திலும், பிற உயிரினங்கள் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்து விளங்குவது, மனித இனமாகும். மனித அறிவு சந்ததி தோறும், மேலும் மேலும் உயர்ந்து கொண்டே வருகிறது. இயற்கை வளங்களை, தமக்கு ஏற்றவாறு, வாழ்க்கை வளங்களாக மாற்றிச் சிறந்த முறையில், அவற்றை ஆண்டு அனுபவிக்கக்கூடிய திறன்களைக் கொண்டு விளங்குவன் மனிதன். மனிதனிடம் இயற்கையாகவே அமைந்துள்ள ஆறாவது நிலையான பகுத்தறிவு, மற்றும் சிந்தனை அறிவாற்றல்; இயற்கையின் முழுமையை; அதன் இரகசியங்களை அறிந்தும், உணர்ந்தும் கொண்டு, அதி உச்சப்பயன்பெறுவதற்கு, உறுதுணையாக விளங்குகின்றன. மனிதர்கள் இப்பூமியில் வாழ்வாங்கு வாழுவும்; பண்பு நலம் பேணி மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழுவும், அவை மனிதர்களை நெறிப்படுத்துகின்றன. மனிதர்கள், தமது மதிப்பையும், சிறப்பையும், உயர் நிலையினையும் உணர்ந்து, அவற்றின் இனிமை நலம் காத்து, எந்திலையிலும் அவற்றிற்குக் களங்கங்கள் ஏற்படாத வகையில், நல்வாழ்வு வாழுவேண்டிய கடமையும், பொறுப்பும் உடையவர்களாவார்.

மனிதன், தன்னிடம் ஆழ்ந்து, அடங்கிக் கிடக்கும் அறிவு, ஆற்றல்கள், திறன்கள் என்பவற்றை வெளிப்படுத்தி, விருத்தி செய்து, அவற்றின் நலம்பேணி; மக்களுக்கும் தொடர்ச்சியாகச் சமுதாயத்திற்கும், நலம் தரும் பணிகள் மூலம் நற்பயன்கள் விளைவிக்க மனிதனுக்கு முடியும். ஆயினும் தற்காலத்தில் அறிவு, அற்றங்காக்கும் கருவி என்பதை மறந்து; அழிவுக்கு எதுவாக அறிவு மனிதர்களால் பெரும்பான்மையும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவது பெரும் விசனத்தைத் தருகிறது. இது அறிவின் குற்றமன்று; மாறாக அறிவைக் கையாளும் மனிதர்களின் குற்றமோயாகும். “அறிவு அற்றங்காக்கும்

கருவி” என்கிறார் திருவள்ளுவர். அறிவு, அழிவு வராமல் காக்கும் கருவி என்பது இதன்பொருள்.

இன்று பல மனிதர்கள், தம்மிடமுள்ள பேரறிவை, ஆக்க பூர்வமாகப் பயன்படுத்தாமல்; புலன் உணர்ச்சிகளால் ஈர்க்கப்பட்டு அவற்றிலே மயங்கி, அறிவிலே குறுகி; வாழ்வின் இனிமையைச் சீர்க்குலைத்து; தமக்கும், பிறருக்கும் சமுதாயத்திற்கும் தீமை விளைவிக்கின்றனர். அதனாலேயே தனிமனித அமைதி, குடும்ப அமைதி, சமுதாய அமைதி தொடர்ச்சியாக உலக அமைதி யாவும் கெட்டு; மக்கள் அனைவரும் அல்லஸ்பட்டு, அவல் வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இந்த அவலநிலையிலிருந்து மனிதர்கள் மீட்சி பெறவேண்டுமாகில், ஆன்மீக விழிப்புப் பெறல் வேண்டும்.

மனிதர்கள், தம் எண்ணம், சொல், செயல்கள் மூலம் தமக்கும், பிறர்க்கும்; தற்காலத்திலும், பிற்காலத்திலும்; உடலுக்கும், உயிருக்கும் மனதுக்கும், உடைமைகளுக்கும் நலமே அளிப்பதான், நல்வழியில், செயல் ஆற்றி வாழ்வதும்; அறிவை வளப்படுத்திக் கொள்வதும், அவற்றின் வழி ஆன்மீக வாழ்வினை உறுதிசெய்வதும், மனித இன வாழ்வுக்கும், வளத்திற்கும், அமைதி நலம் பேணவுக்கும் இன்றியமையாததாகும். மனிதர்கள் இந்தளவில் தம் வாழ்வினை அமைத்துக் கொண்டால் அதுவே ஆன்மீக வாழ்வாக அமைந்துவிடும். ஆன்மீக வாழ்வு வாழ அனைவருக்கும் முடியும் என்பது உணர்தற்பாலது.

மனித வாழ்க்கையில், உலகியல் சார்ந்த அம்சங்களுடன் ஆன்மீகப் பண்புகளும் இணைந்து கொள்ளும்போதுதான் வாழ்வில் வளமும் நலமும்; அறமும், பண்பாடும் மேன்மை அடைகின்றன. தற்காலத்தில், உலகில் வாழுகின்ற மக்களில் பெரும்பாலோர் இந்த உலகியல் - ஆன்மீக இணைப்பு விடயத்தில் போதிய சிரத்தை மேற்கொள்ளவில்லை. இன்று உலகில் மனிதர்கள் தம் வாழ்வில் கானும் துன்பங்கள், இடர்கள்; அழிவுகள், இயற்கையின் சீற்றங்கள், பிரச்சினைகள் யாவும் இந்த அலட்சியத்தின் விளைவுகளே என்பதைக் காலங்கடந்த நிலையிலாதல் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். இனியும் காலம் தாழ்த்தாது மனித குலம் ஆன்மீக விழிப்புப்பெறல் வேண்டும். அதன் வழி இறையுணர்வுடன் கூடிய அறநெறி வாழ்க்கை வாழ முயல வேண்டும். இது காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

அறநெறி வாழ்வில், கட்டாயமாக இடம்பெறவேண்டிய ஒன்று, நடுவுநிலைமை நலம் பேணிக்காத்தலாகும். எண்ணைம், சொல், செயல் என்பவற்றில் நடுவுநிலைமை நலம், பேணி வருதல் நல்லொழுக்கம் எனப்படுகிறது. மனித வாழ்க்கையின் எல்லாத்துறைகளிலும் நடுவு நிற்றல் என்னும் உயர் பண்பு, தற்காலத்தில் பேச்சளவில் மட்டுமே இருந்து வருகிறது. நடைமுறை வாழ்க்கையில் அது அருகி வருகிறது. நடுவு நிலைமை என்றால் பக்கம் சாராமை, பாரப்டசம் காட்டாமை; அநீதிக்கும் அதர்மத்துக்கும் துணைபோகாமை; தீயோர் பக்கம் சார்ந்து நில்லாமை என விளக்கம் கூறப்படுகிறது.

“நடுவு நில்லாது இவ்வுலகம் சரிந்து கெடுகின்றது” என்று திருமூலர். தமது திருமந்திரம் நூலில் குறிப்பிட்டிருப்பது எமது கவனத்திற்குரியது. திருமூலர் வாழ்ந்த காலத்து மனிதர்களின் நிலைமை இத்தகையது எனில்; தற்காலத்தில் மனிதர்கள் நடுவு நிலைமை நலம் பேணுதலில் ஏற்பட்டுள்ள சரிவு, எந்தளவிற்கு தாழ்ந்த நிலையை எட்டியுள்ளது என்பது உய்த்து உணர்ப்பாலது. “கைப்புண்ணைப் பார்ப்பதற்குக் கண்ணாடி தேவையில்லை” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

சமத்துவம் இல்லாது; உலக நீதியுடன் ஒட்டி ஒழுகாது; தெய்வ நீதியுடன் இணையாது; எல்லா உயிரினங்களிலும் ஆண்மனேயம் கொள்ளாது, அறநெறியில் வாழ்க்கையை இட்டுச் செல்லாது; மனிதர்கள் வாழ்ந்து வந்த அவஸ வாழ்க்கை முறையினைக்கண்டு அதனைச் சுடிக்காட்டுவதாகவே, “நடுவு நில்லாது இவ்வுலகம் சரிந்து கெடுகின்றது”, என்று திருமூலர் கூறிவைத்தார்.

உலக மக்கள், இன்று நடுவுநிலைமை நலம் காத்தலைப் புறந்தள்ளிவிட்டு, நீதியிலிருந்து விலகி, தர்மங்களையெல்லாம் கைவிட்டு, வாழ்த்தலைப்பட்டமையினாலேயே, இயற்கையை விரோதித்து அழிவின் விளிம்பில் நின்று அவதிப்படுகின்ற தூர்ப்பாக்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். பிறரை வஞ்சிப்பவன், ஏமாற்றுபவன்; தன்னைத்தானே வஞ்சிப்பவன், ஏமாற்றுபவன் ஆகிவிடுகின்றான் என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொண்டால், ஞானியாகிவிடுவான். செயலுக்குத்தக்க விளைவு நிச்சயம் உண்டு என்ற உண்மையை விஞ்ஞானமும், மெய்ஞ்ஞானமும் ஒருசேர ஏற்றுக்கொள்கின்றன.

கல்வியைக் கற்பதனால் அடையும் பயன், நடவு நிலைமை என்னும் நறபண்பினைப் பெறுதலும், கடைப்பிடித்து வாழ்வை வளப்படுத்தலுமாகும். “நெஞ்சத்து நல்லம் யாம் என்னும் நடவுநிலைமையால், கல்வியழகே அழகு” என்கிறது, நால்தியார். கல்வி அழகு பெற்றிருப்பதற்கும் நடவுநிலைமை எனும் நறபண்பின் மகத்துவத்தை நமக்கு அளித்தமையே எனப்படுகிறது. எல்லா அழகுகளிலும், கல்வியழகுதான், ஒவ்வொருவருக்கும் பேரழகினைத் தருகின்றது. இது எதனால் என் ஆராயின்; எண்ணங்களில், பேச்கக்களில், செயல்களில் ஒருவர் நடவுநிலைமை நலம் பேணிக் காத்துத் தாழும் பிறரும் சீரான செம்மையான வாழ்வு வாழ்வதற்குத் தூய கல்வியே உறுதுணையாக வருகின்றது என்பதனாலாகும் என்பது தெரியவரும் கல்வி கற்றும், கற்றபடி நடவுநிலைமை நலம் பேண மறுப்பவர்கள், நல்லபடி வாழ மறுப்பவர்கள் ஆகி விடுகின்றனர். தானும் கெட்டுப் பிறரையும் கெடுப்பவர்கள் என்னும் பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாகின்றனர். கற்றும் கல்லாத மூடர்களைக் காணவும் ஆகாது, என்பர் பெரியோர்.

“சமன் செய்து சீர் தூக்குங் கோல் போல் அமைந்து ஒருபால் கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி” என்கிறது தமிழ்மறை. முதலில் தன்னைச் சமப்படுத்திக்கொண்டு, அதன் பின்பு, அதில் இடப்பட்டுள்ள பொருளைச் சீர்தூக்கி அதன் எடையைச் சரியாகக் காட்டுவது தராக ஆகும். துலாக்கோல் என்றும், எடையைக் கணித்துக் காட்டும் கருவியை அழைப்பார். துலாக்கோல் போன்றே, ஒரு பக்கம் சாயாமல், நடவுநிலைமை நலம் பேணி; நீதி, நேர்மை போற்றி வாழ்வது, சான்றோர் பெருமக்களுக்கு அழகு, செம்மை தரும் சிறப்பாகும்.

தற்சோதனை மூலமே, தன்னை ஒருவர் சமன் செய்து கொள்ள முடியும்; தன்னை ஆராய்ந்து, தன்னிடமுள்ள குறைகளையும், நிறைகளையும் அறிதல், தன்னை அறிதல் ஆகும். “தன்னை அறியத் தனக்கொரு கேட்ல்லை” என்பர். தன்னை அறிந்தவன் பிறருக்கும் கேடு விளைவிக்கத் துணிய மாட்டான். தன்னை அறிந்தவன் நிச்சயம் நடவுநிலைமை நலம் பேணி வாழ்வான்.

மனித வாழ்வின் எல்லாத்துறைகளிலும் நடவுநிலைமை பேணி வாழவேண்டியது இன்றியமையாததாகும். சமூகத்திலும், நாட்டிலும் பொறுப்பு வாய்ந்த பதவிகளில் இருப்பவர்கள், மற்றும் அரசியல் சமூகத் தலைவர்கள், வணிகத்துறையினர், ஊடகவியலாளர்கள், பொதுப்பணிகளில் ஈடுபாடு

கொண்டவர்கள் அரசியல் மற்றும் இலக்கிய விமர்சகர்கள்; கலைஞர்கள் மற்றும் நீதி பரிபாலனம் செய்வோர் ஆகியோர் நடுவுநிலைமை என்னும் நற்பண்பினைக் கண்ணுங்கருத்துமாக விடாது பேணிவர வேண்டும். அவ்வாறு பேணுதல் தர்மமாகும். எவரையும் பாதிக்கக்கூடிய வகையில் இவர்களின் செயல்பாடுகள், கருத்துக்கள் அமைந்துவிடக்கூடாது. இன, மத, மொழி, சாதி, சொந்தபந்தம், பால், நட்பு, பகையை என்னும் உணர்வுகளைக் கடந்தும்; சுயநல் வேட்கையின்றியும்; எவரின் செல்வாக்குகளுக்கோ அழுத்தங்களுக்கோ இசைந்து கொடுக்காமலும் இருத்தல்; பணியாற்றுதல்; நடுவுநிலைமை நலம் பேணுதலுக்கு முன் நிபந்தனைகளாகும். காய்தல், உவத்தல்; விருப்பு, வெறுப்பு; வேண்டியவர்கள், வேண்டாதவர்கள் என்னும் உணர்வுகளுக்கு அடிமைப்பட்டால், நடுவுநிலைமை தவறிய குற்றத்திற்கு ஆளாக நேரிடும்.

எந்த விதத்திலும் எவருக்கும் கடமைப்படுதல், நடுவுநிலைமை நலங்காத்தலுக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். பாராட்டு வைபவங்கள், வரவேற்பு உபசாரங்கள், பரிசில்கள் வழங்கல், மாலை மரியாதைகள், ஊர்வலங்கள், புகழுரைகள் என்பவற்றை விரும்பியோ, விரும்பாமலோ ஏற்றுக் கொள்பவர்களின் நடுவுநிலைப் பண்பு நலம், ஏதோ ஒரு விதத்தில் பாதிப்புக்குள்ளாதல் தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகிறது. “நக்குண்டான் நாவிழுந்தான்” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. உண்மைதான், நாவை மட்டுமல்ல நடுவுநிலைமையையும் இழக்க நேரிடும்.

ஒரு சிலரின், நெருக்குதல்கள், செல்வாக்கு, கட்டளைகள், பயமுறுத்தல்கள், பசப்பு வார்த்தைகள், பரிவுகள் காரணமாகவும், பொறுப்பானவர்கள், பொறுப்பற்ற முறையில், நடுவு நிலைமையினின்றும் விலகிச் செயற்படுகிறார்கள். குறிப்பாக நிர்வாகத்துறை, வினாயாட்டுத்துறை, கல்வித்துறை, நிதி நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை, சமூக நலன் துறை என்பன நடுவு நிலைமையை ஆதாரமாயும், அனுசரணையாகவும் கொண்டு விளங்குவன. நடுவுநிலைமையில் பிசுனால், அதனால் பாரதாரமான எதிர்விளைவுகள் ஏற்படும் என்பதைச் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் உணர்தல் அவசியம், போட்டிகள், பரீட்சைகள், வினாயாட்டுக்கள் என்பவற்றில் தீர்ப்புக்கள், தீர்மானங்கள் வழங்கும் நடுவர்கள், நடுவுநிலைமை நலம் பேணவில் நிதானமாக நடந்து கொள்ளவேண்டும். “நெஞ்சத்துக் கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி”, “ஓருபால் கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி” என நலங்கள் அறுபது ——————

நடுவுநிலைமை பற்றி மிக உயர்வாக, திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார். குடும்பங்களில், நடுவுநிலைமை நலம் பேணப்பட்டுவந்தால்; குடும்ப நலம் உறுதியாகிவிடுகிறது. ஒரு தலைப்பட்சமான சார்பு, நடுவுநிலை நலம் பேணலைப் பாதிக்கிறது.

நடுவுநிலைமை என்னும் உயர் விழுமியப் பண்பு மனிதர்கள் ஓவ்வொருவரிடமும் இருக்கவேண்டியது, இன்றியமையாததாகும். அத்துடன் காலத்தின் கட்டாயமுமாகும். இன்றைய காலகட்டத்தில் நடுவுநிலைமை மிகவும் அருந்தலாகி வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இந்நிலைமை, உலக நலனை ஓட்டு மொத்தமாகப் பாதிப்படையச் செய்யும் என்பதை உணர்ந்து; நடுவுநிலைமை நலம் பேணி, உலக நலம் காக்க உறுதி பூணுவோம்.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்!

பொய்யாமை நுலம்

உண்மை, வாய்மை, மெய்மை எனும் மூன்று சொற்களும் பொய்யாமை என்பதன் பொருளையே கூட்டி நிற்கின்றன. சத்தியம் என்பதும் அதே கருத்துடைய சொல். எனினும், ஆழ்ந்து, அகன்ற, நுண்ணிய பொருளைப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளமை சிந்திக்கற்பாலது. “பொய்யாமை, பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று” என்கிறது தமிழ்மறை. பொய்யாமை என்ற அறத்தை மாத்திரம், ஒருவர் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து வந்தாலே போதுமானது; அது, அவர் அறியாமலே அவருக்கு எல்லா அறங்களினதும் பயன்கள் கிடைக்க ஏதுவாகும். இது இக்குற்பா வழங்கும் உறுதிமொழி. அறங்களில் அரசனாக விளங்குவது பொய்யாமை.

உள்ளத்தால், மனத்தினால் பொய்யாமை, உண்மை. வாக்கினால், பேச்சினால் பொய்யாமை, வாய்மை. மெய்யினால் உடலினால் பொய்யாமை, மெய்மை. சத்தியம் அவை அனைத்திலும் விரவி நிறைந்து உள்ளது. எவ்வாறாயினும், உண்மை வாய்மை, மெய்மை இவை ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையன என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

உண்மையையே சிந்தித்தல், தெளிதல், எண்ணுதல்; வாய்மையையே பேசுதல்; மெய்மையானவற்றைப் புரிதல் என்பன மனித இயல்புகள்; மனித குலத்திற்கே உரித்தானவை. அவை மனித உரிமைகள், உரிமைகள் பேணப்பட வேண்டியவை; அவற்றை மீறுதல், மனித உரிமையை மறுத்தலாகும்.

உண்மைக்கு ஆழிவில்லை; மாற்றமுமில்லை. உண்மையே இறைவன். சத்தியம், சிவம், சுந்தரம் என இறை தத்துவம் கூறுகிறது. உண்மை ஒன்றுதான்.

உண்மை என்றென்றும் வெல்லும். உண்மையைச் சார்ந்திருப்பவர் நிச்சயம் வாழ்க்கையில் வெற்றியடைவர். இது வரலாறு தரும் பாடம். எண்ணாம், நலங்கள் அறுபது

சொல், செயல் ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைந்த தூய்மையே, திரிகரண கத்தி எனப்படுகிறது. மனந்தூய்மை, சொல் தூய்மை, மெய்த்தூய்மை என்பவற்றின் நலம் ஓம்பிக் காத்து; வாழ்க்கையின் தரம் உயர்வு பெறும்போது, வாழ்க்கையில் இன்பமேயன்றித் துண்பமில்லை.

ஒருவன் தன் மனத்தோடு பொருந்த உண்மை பேசி வருவானேயானால், அவன் தவத்தோடு தானமும் ஒருங்கே செய்வாரை விடச் சிறந்தவன், உயர்ந்தவனாவான், என வள்ளுவர் பெருமான் கூறுகின்றார். “மனத்தொடு வாய்மை மொழியின், தவத்தொடு தானம் செய்வாரின் தலை” - திருக்குறள்.

கொலை, களவு, கள், காமம், பொய் என்னும் ஜந்தும் பஞ்சமாபாதகங்கள். இவற்றை ஒருவர் செய்வதற்கோ; ஈடுபாடு கொள்வதற்கோ அஞ்சவது, அறிவுடைமையாகும். அதேவேளை பயப்படவேண்டியவற்றைக் கண்டு, பயங்கராள்ளாதிருத்தல், அறியாமையாகும். இப்பாதகங்களுடன் உறவு கொள்வது ஆபத்தானது என்பதை, உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு செயலுக்கும் உரிய விளைவுண்டு. இது இயற்கை நியதி. இதிலிருந்து எவருக்கும் விதிவிலக்கில்லை.

உண்மை, பொய் என்பவற்றிற்கிடையிலான, வேறுபாட்டினை அறியவும்; உண்மை எனும் பொய்யாமை நலத்தை வாழ்க்கையில் பேணி வரவும், இவ்வுலகில் மனிதர்களுக்கு மட்டுமே இயலக்கூடிய காரியம். ஏனைய உயிரினங்களுக்கு இந்த ஆற்றலில்லை. அந்த வகையில், மனிதன் உயர்ந்து நிற்கின்றான். இந்த உணர்நிலையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய கடப்பாடும் பொறுப்பும் மனிதனுக்குண்டு. இதற்காக, மனிதன் தனது விவேகத்தையும், உள்ளுணர்வினையும், அறிவையும் சரியானமுறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ளல்வேண்டும்.

மனச்சாட்சி என்ற ஒன்று இயல்பாகவே மனிதனிடம் உள்ளது. சரி எது? பிழை எது?, உண்மை எது? பொய் எது?; நல்லது எது, கெட்டது எது? என்ற எண்ணங்கள், பேச்சுக்கள், செயல்கள் ஆகியவற்றை உடனுக்குடன் தரம் பிரித்து, வகைப்படுத்தி, மனிதனுக்குத் தகவல் பரிவர்த்தனை செய்துகொண்டே மனச்சாட்சி இருக்கிறது. விவேகமும், உள்ளுணர்வும் அறிவும் மனச்சாட்சிக்குத் துணை புரிகின்றன. இத்துணை அரிய

வாய்ப்பினை மனிதர்கள் வளமாகப் பெற்றிருந்தும், அவர்களுள் எத்தனைபேர், தத்தம் மனச்சாட்சிக்கு மதிப்பளித்து, மனச்சாட்சி சொல்வதைக் கேட்டு அதன்படி ஒழுகுகின்றார்கள். அவ்வாறு மனச்சாட்சி சொல்வதைக் கேளாது, அதனை அலட்சியம் செய்து வருவதினாலேயே, மனிதகுலம் துண்பங்கள் துயர்களையும்; அழிவையும் அனர்த்தங்களையும்; அமைதியின்மையையும் சதா சந்தித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. “சொற்கேளாப் பிள்ளைகளால் குலத்திற்கீஸ்ம்.” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. பொய்யாகளால் மனித குலத்திற்கே ஈனம். சொல்வழி கேளாத மனிதர்கள் வாழும் உலகில் அமைதியையும், ஒழுங்கினையும் எவ்வாறு எதிர்பார்க்கமுடியும்?

மனச்சாட்சி ஒரு புறம், ஜந்து புலன்கள் மறுபுறம். இவற்றுக்கிடையிலே மனிதன் ஊசலாடுகின்றான். ஒரு காரியத்தைப் பொய் பேசியேனும், குறுக்கு வழியில் சென்றேனும் செய், என்கின்றன மனிதனின் பஞ்சப்புலன்கள். “ஆயிரம் பொய் சொல்லியென்றாலும் ஒரு கலியானத்தைப் பண்ணு” என்று, அதனால் பின்னர் ஏற்படும் தீய விளைவுகளை எண்ணிப்பாராது, சொல்லி தீய வழியில் மனிதரை வழி நடத்துபவர்கள் மலிந்துள்ள காலம், நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற காலம்.

“விளையாட்டுக்காயினும் பொய் சொல்லலாகாது”, “பொய் சொன்ன வாய்க்குப் பொரியும் கிடையாது”, இத்துணை பெரியோரின் அனுபவமொழிகளை அறிந்திருந்தும், தற்காலத்தில், மனிதர்கள் பொய்யைத் தழுவியும் போற்றியும் வாழ்வது ஏன் என்பது புரியாத புதிராக இருக்கிறது. விட்டில் பூச்சிகள் விளக்கின் ஒளிச்சுடரை, மலர் என்று கருதி, அணுகி, அது கடும் என்று தெரிந்தும், மீண்டும் மீண்டும் அந்த விளக்கின் ஒளிச்சுடரை அண்மித்து, ஈற்றில் அதில் வீழ்ந்து எரிந்து மடிகின்றன. அத்தகைய விட்டில் பூச்சிகள் போன்று, மனிதர்களும் பொய்பேசி வாழ்க்கை நடத்துவது பிழை; அத்தகைய வாழ்க்கை, துண்பத்தைத் தரும் என்பதை நன்கு தெரிந்திருந்தும், தெரியாதவர்கள் போலப் பாசாங்கு செய்பவர் பலர், வாழ்ந்து வருகின்றமையை இன்று காணக்கூடியதாயுள்ளது. மனித குலத்திற்கு ஏற்பட்ட தூர்ப்பாக்கியம் இதுவாகும்.

புலன்களின் வழிசென்று, மனச்சாட்சிக்கு மதிப்பளிக்காது, அதனைப் புறக்கணித்து வாழ்பவர்கள்; பொய்மைக்குத்தான் முக்கியத்துவம் தருகிறார்கள். பொய்யையே நினைக்கிறார்கள்; பொய்யையே பேசுகிறார்கள்; நலங்கள் அறுபது —————— 263

பொய் வேலைகளிலேயே விரும்பி ஈடுபாடு கொள்கின்றார்கள். மனிதர்கள் பொய்யை ஒரு வாழ்க்கைப் பழக்கமாகவே கொண்டுவிட்டார்களோ என என்னத்தோன்றுகிறது. அதிலிருந்து மீஞ்வதும் மனிதனைப் பொறுத்த விடயந்தான். மனமுண்டானால் இடமுண்டு.

பொய்யை முதலாகக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துவார்கள் என்றுமே நிம்மதியாக வாழ்ந்ததில்லை. இறுதியில் அழிவையும் தோல்விகளையும் நிச்சயமாக்கி, உறுதிப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். இரும்புத்துண்ணை விழுங்கிவிட்டு, இஞ்சித் தண்ணீரைக் குடித்தாலும் இரும்புத்துண்ணை வயிற்றில் சமிபாடு ஆகப்போவதில்லை. சொன்ன ஒரு பொய்யை மறைக்க ஆயிரம் பொய்களைச் சொல்லவேண்டி நேரிடுகிறது. பொய் பேசுவதும் ஒரு பழக்கத்தினால் ஏற்படுவதே. எனவே, சிறுபாயத்திலிருந்தே, சிறுவர்கள் பொய் பேசும்பழக்கத்திலிருந்து அவர்களை அன்பாலும், நல்ல புத்திமதிகளைக் கூறியும்; பொய் பேசுவதால் ஏற்படும் தீய பின் விளைவுகளைக் கதைகள் மூலம் எடுத்துச் சொல்லியும்; விடுவிக்க வேண்டியது பெற்றோர், ஆசிரியர்கள், பெரியோர், முத்தோர் ஆகியோரினது கடமையும் சமூகப் பொறுப்புடைமையும் ஆகும். அவர்களும் முன்மாதிரிகளாக நடந்தும் ஒழுகியும் காட்டவேண்டும்.

ஒன்றை நினைத்து, இன்னொன்று பேசி, பிறிதொன்றைச் செய்வது என்ற நிலைப்பாடு, மனிதர்களிடையே இன்று பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. இன்றைய உலகில் காணப்படுகின்ற துண்பங்கள், துயர்கள்; அமைதியின்மை, வன்செயல்கள், போர்முட்டங்கள், அழிவுகள், அனர்த்தங்கள் அனைத்திற்கும் இத்தகைய பொய்யும், புரட்டும், புரளியும்; குதும், குழ்ச்சியும், வாதும்; கள்ளங்கபடங்களும்; எமாற்று வித்தைகளும் மனித சமூகங்களின் அனைத்துத் தரப்பினரிடமும், மட்டங்களிலும் இடம்பெற்றிருத்தலும் செயற்பாடாதலுமே காரணமாகும்.

உண்மை தெளிந்தவர்கள், பொய்யாமை என்னும் விரத அனுட்டானங்களை, வாழ்க்கையில் மேற்கொண்டு, தளராது ஒழுகி வருவர். உண்மையில் மட்டும் தமது கருத்தைச் செலுத்துவார். உண்மைக்கே மதிப்பளிப்பார். பொய்யை அறவே மறந்து விடுவார். மனச்சாட்சியை உரைகல்லாகக் கொள்வார். மனச்சாட்சிக்கு விரோதமானவற்றை முற்றாக ஒதுக்கிவிடுவார். பொய்யர்களுடன் உறவு கொள்ளமாட்டார்கள். உண்மைத்துறவு என்பது பொய்யைத் துறந்து வாழ்வதுதான், என்பதைத் தெளிந்துகொண்டு வாழ்க்கையை நடத்திச் செல்வது என்பதேயாகும்.

“உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின், உலகத்தார்
உள்ளத்து ளெஸ்லாம் உளன்” - திருக்குறள்

உள்ளத்தால் பொய்யாது, உண்மை வழிநின்று ஒழுகுபவர்கள், எண்ணியவற்றை, எண்ணியபடி எப்பதுவர். அவர்கள் நல்லவர்கள், வல்லவர்கள்; உலகின் மக்கள் எல்லோரின் மனங்களிலும் உறைகின்ற பெரும்பேற்றினைப் பெற்றவர்கள். மகாத்மா காந்தியாசிகள், சத்தியத்தை உண்மையை வாழ்வில் கடைப்பிடித்து, இறுதிவரை அதனை ஓம்பிவந்த சத்தியவிரதர். உண்மையைப் போற்றியவர். உண்மையொழுக்கம் தவறாதவர். அதனால் எல்லோர் மனங்களிலும் நீங்காத இடத்தைப் பெற்றுவிட்டார். அவரது புகழுடம்பு என்றும் நித்தியமானது. உண்மையுடன் உறவு கொண்ட வாழ்வுகிக்க பலத்தையும், ஆற்றலையும் கொண்டது. அசைக்க முடியாத மாபெரும் பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யத்தையே அசைத்து, பாரத நாட்டிற்கு அந்தியர் ஆட்சியிலிருந்து விடுவிட்து சுதந்திரம் பெற்றுக் கொடுத்த மகாத்மா காந்தியாசிகளின் மாபெரும் வலிமை, அவரின் சத்திய வாழ்வும், அவர் மேற்கொண்ட அஹிம்சைத் தருமமும் பெற்றுத்தந்தேயாகும்.

காந்தியாசிகளின் வாழ்வும், அஹிம்சை வழிச் சுதந்திரப் போராட்டமும், சத்தியசோதனைகள் நிரம்பப்பெற்றவை. அவர் செய்த வேள்வி, சத்திய வேள்வி. அவர் உண்மையே இறைவன்; நிதியே இறைவன் எனக்கொண்டு, சத்தியநெறியையும் அஹிம்சா தர்மத்தையும் உறுதியாகப்பற்றி, சற்றும் தவறாது, வழுவாது ஒழுகியும் வந்தார். அவரின் வெற்றி சத்தியத்தின் வெற்றியாகும்.

நல்வாழ்விற்கு, வாழ்வில் அமைதி காண்பதற்கு, உண்மை வழியை மேற்கொள்வதைத்தவிர வேறு வழியில்லை. உண்மையைப் பேசினால் நன்மையைப் பெறலாம். பொய்யாமை நலம் காத்து, வாழ்வில் பேணியும் வந்தால், தமக்கும் பிறர்க்கும் நன்மையே கிடைக்கும்; அல்லவை தேயும், அறம் பெருகும். உலகம் சேமமுறும். பிறரின் நல்வாழ்வைக் கண்டு இன்புறுதல், மகிழ்தல்; தன்னுடைய நல்வாழ்வில் மகிழ்ச்சி கொள்வதற்கும், இன்புறுதலுக்கும் ஒப்பாகும். பொய்யாமை நலம் பேணுவோம். நல்வாழ்வு வாழ்வோம். பொய்யாமை நலம், விளங்குக உலகமெலாம்.

வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வையகம்.

நா நலம்

மனித மனத்தின் ஒரு கருவி, நாக்கு ஆகும். நாக்கு ஒருவருடைய வாழ்வைப் பாதுகாக்கிறது; அதேவேளை பாதிக்கவும் செய்கிறது. அறுவைச் சிகிச்சை மருத்துவரின் கையிலுள்ள கத்திஒருவரின் உயிரைப்பாதுகாக்கிறது. ஆனால், கொலைஞர் கையிலுள்ள கத்தி, ஓன்றின் உயிரைப் பறிக்கிறது. எந்தக் கருவியும், அதனைப் பயன்படுத்துவரின், மனநிலையைப் பொறுத்தே நன்மையையோ, தீமையையோ செய்கிறது.

நாக்கு சுவைத்தல், பேசுதல் ஆகிய இரண்டு முக்கிய தொழில்களில் ஈடுபோடு கொள்கிறது. பொருள்களின் அறுக்கைகளையும், சுவைத்து, உணர்ந்து நமக்கு உணர்த்துவது, நாக்கு ஆகும். அதன் மற்றைய தொழிற்பாடு, ஒலியுடன் தொடர்புடையது; அதுவே பேசுதல் எனப்படுகிறது. மனிதன் ஒலியை நாவிலிருந்து பிறப்பிக்கின்றான். இந்த ஒலியைப் பயன்படுத்தி, மொழியை ஊடகமாகக் கொண்டு மனிதன் தன் எண்ணங்கள், உணர்வுகள், கருத்துக்கள் என்பவற்றைப் பிறருக்கு வெளிப்படுத்துகின்றான். தொடர்பாடல் சாதனமாக நாக்கு விளங்குகிறது.

நாக்கு அதன் சுவைத்தல், பேசுதல், தொழில்களை மேற்கொள்ளும் ஒவ்வொரு தருணத்திலும், அளவும் முறையும் நன்கு அறிந்து, அவதானமாகச் செயல்படவேண்டும். அளவு மீறினால் அமிர்தமும் நஞ்சாகிவிடும். உணவு சுவையாக உள்ளது என்று நாக்கு சுவைத்துப்பார்த்து, உணர்த்தும்போது; வகைதொகையின்றி அவ்வணவை, அளவுமீறி உட்கொண்டால், அதனால் ஏற்படுவது நோய். அதன் விளைவு துண்பம்.

“நீ சீரணிக்கும் அளவுக்குள்ளாக உணவு உட்கொண்டால், உணவை நீ சீரணிக்கிறாய். அதிகமாக உட்கொண்டால் உணவு உன்னை சீரணிக்கும்.” இது அனுபவ மொழி. உணவில் அளவும் தரமும்; ஒழுங்கு மற்றும் கால நேர முறைமையும் தவறினால், நோய்கள் உண்டாகித்துண்பங்களைத் தரும்.

எனவே சுத்தமானதும், எளிமையானதும், சுத்து நிறைந்ததுமான உணவு வகை தினசரி நமது உடலுக்குத்தேவை. காரம், இனிப்பு, புளிப்பு, உப்பு, துவர்ப்பு, கசப்பு இவற்றையும் மிதமாக, அளவோடு சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுதுதான், உடல் ஆரோக்கியமாக இருக்கும். “நோய்க்கு இடங்கொடேல்” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. நோய் தானாக வருவதில்லை; நாம்தான் அதனை வரைவழைக்கின்றோம்; எம்முடைய தவறான உணவுப் பழக்கத்தினாலும் நடைமுறையினாலும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். நாம் நோயை அழைத்து இடம் கொடாவிட்டால், நோய் எம்மை அணுகாது. துன்பங்களும் தொடராது.

எந்தக் காரியத்திலும், செயற்பாட்டிலும்; அளவுக்கு அதிகமாக ஈடுபட்டால், முறைதவறி நடந்து கொண்டால் உடல் வலுவிழுக்கிறது; மனம் நலம் இழந்து விடுகிறது. வாழ்வும் சீரழிந்து போக நேரிடுகிறது. நாம் கெடுகிறோம். குடும்பமும் பாதிப்படைகிறது. சமூகத்திற்கும் நாம் கமையாகி விடுகின்றோம். மனிதர்கள் இவ்வண்மையை உணர்ந்து கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தால், நாமும் கபீசமாக வாழ்ந்து, ஏனையோரையும் கபீசமாக வாழி செய்யலாம்.

மனிதனின் அற்புத சாதனைகளுள் தலையாயதாக மொழிப் பண்பாடு; மொழியைப் பயன்படுத்தித் தொடர்பாடல் செய்தல்; மொழிமூலம் அறிவு வளர்ச்சி, நாகரிகப் பண்பாட்டு, கலை, கலாசார, அறிவியல், ஆன்மீக வளர்ச்சி என்பன விளங்குகின்றன. அதேவேளை எதிர்மறையான விளைவுகளையும், மொழிப்பயன்பாடு மனித சமூதாயத்திற்கு வழங்கவல்லது என்பதையும் நாம் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். மொழி ஒரு கருவி மாத்திரமேயாகும். கருவியை ஆக்கத்திற்கும். அழிவிற்கும் பயன்படுத்துவது என்பது மனிதன் எடுக்கும் தீர்மானத்திலும், அதனைக் கையாளும் முறையிலும் அளவிலும் தங்கியுள்ளது. ஆக்கமும் கேடும்; நன்மையும் தீண்மையும்; தொடர்பாடல் கருவியாகிய மொழியினால் வருவதால் நன்கு சிந்தித்து, விளைவறிந்து, பிறர் மனங்களைக் காயப்படுத்தாமல், அதனைப் பயன்படுத்தவேண்டும். அந்த வகையில், வாயிலிருந்து நாக்கினால் வெளிப்படுத்தப்படுகின்ற வாக்கு, அதாவது சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் உண்மை ஒளி பொருந்திய இன்சொல்லாக, நன்மை பயப்பனவாக அழைதல் வேண்டும்.

“உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்” என்கிறார் மகாகவி பாரதியார். வாக்கினிலே உண்டாகும் நலங்கள் அழைது —————— | 267

ஒளி, வாய்மை” எனப்படும். அந்த அறிவு ஒளி, அறியாமை இருளை நீக்கவல்லது. “வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின்; யாதொன்றும் தீமை இலாத சொல்ல” என வாய்மைக்கு வரைவிலக்கணம் வழங்குகிறது வள்ளுவம். மற்றையோருக்கும் தனக்கும்; உடனடியாகவோ; பிற்காலத்திலோ, தீமையேயோ, தீங்கினையோ, விளைவிக்காத; பயனுள்ள சொற்களைப் பேசுகின்ற அறம், வாய்மை ஆகும். அப்பர் அடிகளும் “வாயே வாழ்த்துக் கண்டாய்” என்று நாவுக்கு நல்லுரை வழங்குகின்றார். நாவினை நாம் ஆளவேண்டுமே தவிர, நா எம்மை ஆள்வதற்கு அனுமதித்தல் ஆகாது. பிறரை வாழ்த்துவதற்கும், போற்றுவதற்கும்; பிறருடன் இனிய வார்த்தைகள் பேசுவதற்கும்; நல்ல கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கும் நாம் நமது நாவினைப் பயன்படுத்தவேண்டுமே தவிர; பிறரை வைது, அவர்களின் மனங்களைப் புண்படுத்தி, வேதனைப்படுத்துவதற்கோ அல்ல; என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

“யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கு இன்னுரைதானே” என்கிறது, திருமந்திரம். இனிய சொற்கள் தாராளமாக நமது மொழியில் கிடைக்கப்பெறும்போது, அவற்றைத் தவிர்த்துவிட்டு; கடுமையான வன்சொற்களைத்தேடிப் பிடித்துப் பேசுதல், நல்ல இனிய கனிகள் இருக்கும்போது, கயர்ப்பான காய்களைப் பறித்துத் தின்பதைப் போன்றது. என்கிறார் திருவள்ளுவர். முகம் மலர்ந்து, இன்சொல் பேசிப் பிறரை மகிழ்விப்பவாக, ஒருவர் இருக்கப் பெற்றால்; மனம் மகிழ்ந்து விருப்புன் பொருள் தானம் செய்யும் ஈசை என்னும் தரும கைங்கரியத்தை விடச் சிறந்த மேலான அறமாகும். இதுவும் திருவள்ளுவர் தரும் கருத்து.

வாயின் வழங்குதல் தொழில்பாடு; இன்சொல் வழங்குதல்; வாழ்த்துக்கள் வழங்குதல்; பயனுள்ள சொற்களை மட்டும் வழங்குதல்; உண்மை விளம்புதல்; நன்றி வழங்குதல்; சுருங்கக்கூறி விளங்க வைத்தல்; இனியவை கூறல்; இன்புமானவற்றைக்கூறுதல், வார்த்தைகளின் விளைவறிந்து, நன்மை பயப்பனவற்றைத் தெரிந்து பேசுதல், அமைதியாகப் பேசுதல் என விரிகின்றது. வழங்கல் என்பது தானம்; பிறருக்கு ஈதல் எனப்பொருள்படும். தானம், அறம் சார்ந்தது. “�தல் அறம்” என்கிறார் ஒளவை முதாட்டியார்.

தானம், அறநெறியில் நின்று, தரும வழியில், தரும முறையில் வழங்கப்படவேண்டியது அவசியம். பாத்திரம் அறிந்து அதற்கு ஏற்றபடி தானம்

வழங்கப்படவேண்டும். பாத்திரம் என்பது தானம் பெறுவார். வேண்டாதன தவிர்த்து; லிலக்கப்பட வேண்டியவற்றை நீக்கி; வேண்டப்படுபவற்றை மாத்திரம் அளவோடும் உரிய முறையிலும் வழங்குதல் நீதியாகும். இந்த வகையில், வாயிலிருந்து வழங்கப்படும் வாய்ச்சொற்களும் தானாக, அதற்குரிய பண்புகளுடனும், பாங்குடனும் விளங்கவேண்டும். மீறினால், குளிக்கப்போய்ச் சேறு பூசிய கதையாகிவிடும்.

நாக்குச் சுத்தமாக இருந்தால். பேச்கத் தூய்மையாக இருக்கும். மனதிழ்ச்சியுடன், இனிய சொற்களை, இதும் தரும் வார்த்தைகளை எஞ்ஞான்றும் வழங்க வேண்டும். “அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்” என்பது உண்மைமொழி. அகம் அழகுடன் இருந்தால், முகமும் அழகுடன் பொலிவாக விளங்கும். முகத்தை அழகு, செய்வதற்கு, வேறு அழகு சாதனங்கள் தேவையில்லை. செயற்கை அழகு சாதனங்கள் இரசாயனப் பதார்த்தங்கள் சேர்க்கப்பட்டவை. பின்விளைவுகள், உடல் நலத்திற்குத் தீங்கானவை. பணச் செலவு வேறு. எனவே, மனம் மகிழ்ந்து, இன்சொல் பேசி; மனத்துரையை, சொல் தூய்மையுடையவராக விளங்கும்போது; முக மலர்ச்சி இயல்பாகவே அமைந்து விடும். முகப்பொலிவு, முகச் செந்தளிப்பு, செல்வாக்கு முக அழகு, எழில் யாவும் ஒருங்கே முகத்தில் வெளிப்பாடாகும். எவ்வளவு மிருதுவாக, எத்துணை இனிமையாக, அடக்கமாக, பண்பாக, அன்பாக ஒருவர் பேசுகிறாரோ, அவ்வளவு அவரின் உடல் ஆரோக்கியத்திற்கும் மன ஆரோக்கியத்திற்கும் நல்லது. சமூக நலத்துக்கும் உலக நலத்துக்கும் கூட நல்லதாகும்.

உரத்த பேச்க, நீண்ட பேச்க, கிண்டல் கேலிப்பேச்க, அநாகரிகப் பேச்க, குத்தல் பேச்க; ஆவேசப்பேச்க; உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் பேச்க; பொய் நிறைந்த பேச்க; விகடப் பேச்க; பயணோடு பொருந்தாத பண்பற்ற பேச்க; அவதூறுகளை அள்ளி வீசும் பேச்க, பிறர் மனங்களைக் காயப்படுத்தக்கூடிய பேச்க என்பன தவிர்க்கப்படவேண்டியவை. அவ்வாறே புறங்கூறல், பொய்யுரைத்தல், வஞ்சினம் கூறல், சபதம் செய்தல், கோள் மூட்டுதல், சாபம் இடுதல், வன்சொல் பேசுதல், இருவரை முடிந்து விடுதல், வாது செய்தல் போன்ற பிறருக்கு இன்னல், இடும்பை தரும் ஆரோக்கியமற்ற, வாய் வழிச் செயற்பாடுகளையும் லிலக்கிக் கொள்ளுதல் வாழ்வியல் தர்மமாகும்.

“யாகாவாராயினும் நா காக்க” என்பது வள்ளுவார் வழங்கும் அன்புக் கட்டளை. ஏற்று, அனுசரித்து நடந்தால், வாழ்வில் நலம் பெறுவோம். பகை நலங்கள் அறுபது

விலகும்; நட்பு நலம் பெருகும். ஆக்கமும் கேடும் நாம் பேசுகின்ற சொல்லால் வருவதால், நா நலம் காத்து ஓம்பி வரவேண்டியது இன்றியமையாததாகும். ஒருவர் பேசுகின்ற சொல்லில் தவறு, குற்றம், குறைகள் நேராமல், நன்கு சிந்தித்து, பின் விளைவுகளை அறிந்து, பண்பில் தலைப்பிரியாத சொற்களைப் பயன்படுத்திப் பேசுதல் வேண்டும். எனவே, நாம் காத்துக் கொள்ளவேண்டியவற்றுள் முதன்மை தந்து, விழிப்புடன் சிரத்தையோடு காத்துக் கொள்ளவேண்டியது, நாவினை என்பது உணர்தற்பாலது, தீயினால் கட்ட புண்ணை மருந்து போட்டு விரைவில் ஆற்றி விடுமுடியும். ஆனால், நாவினால் தீயசொற்களைச் சூறி மனத்தைக் காயப்படுத்தினால், அதனால் ஏற்பட்ட வடு என்றுமே ஆறாது. வெளிப்புண்ணைவிட, உட்புண் மிகுந்த வேதனையைத் தருவதும்; அமைதியைக் குழப்பி, அவலத்தை ஏற்படுத்துவதுமாகும். பழிவாங்க, சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்த வண்ணம் இருக்கும்.

“மௌனம் கலக நாஸ்தி” என்பது, பொருள் பொதிந்த கூற்று, இதிலிருந்து பிறக்கும் மற்றொரு கருத்து, கலகம் மூட்டுவதும், வாயிலிருந்து புறப்படும் வன்சொற்களால்தான் என்பதாகும். மௌனம் கடைப்பிழப்பவர்கள்; குறைவாக, அளவாகப் பேசுவர்கள் ஆகியோருக்கு நண்பர் குறைவாக இருப்பினும்; விரோதிகள் இருக்கமாட்டார்கள் என்பது உறுதி.

மௌனம், மனம் அமைதி பெறுவதற்கு, உறுதுணையாக உள்ளது. மனிதன் தனது குறைகளையும் தவறுகளையும் தனக்குள்ளே அலசி ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கு, மௌனம் வாய்ப்பளிக்கிறது. தன்னைத் தற்சோதனை செய்வதற்கும், அகத்தாய்வு செய்வதற்கும், தம்மைத் திருத்திக் கொள்வதற்கும்; மன அமைதி தொடர்ந்து, குடும்ப அமைதி பேணுவதற்கும்; நாநலம் காத்து ஓம்பி வருவதற்கும், மௌனம் பேருதவி புரிகின்றது. “உங்கள் கால் இடறினால் முறிவு ஏற்படும். ஆனால் உங்கள் நாவு இடறினால், இன்னொருவருடைய நம்பிக்கையையோ, மகிழ்ச்சியையோ முறித்து விடுவீர்கள்” என்பது பகவான் சத்திய சாயிபாபாவின் சத்திய வாக்கு. நாவு இடறினால், அதனால் ஏற்பட்ட முறிவையோ, காயத்தையோ என்றுமே சரிப்படுத்தவோ, குணப்படுத்தவோ முடியாது. எப்பொழுதும் நாவினால் கட்ட வடு, காயம், சீழ் கட்டியபடியே இருக்கும். ஆகவே, நாவை மிகுந்த கவனத்துடன் காத்துக் கொள்ளவேண்டும். நாநலம் பேணுதல் என்பது பெரும் அறமாகும்.

தனிமரம் தோப்பாகாது. தனிமையில் ஒருவர் இருக்கும் போது வாக்குவாதம் எழாது. ஒரு கைவீசி ஒசை எழாது. ஒசை எழுவதற்கு இரண்டு கைகளையும் ஓன்றையொன்று படும்படி தட்டவேண்டும். இருவர் ஒருவருக்கு ஒருவர் விட்டுக் கொடுக்காமல் ஏட்டிக்குப் போட்டியாக, உரத்துப்பேசும் போதே வாக்குவாதம் உண்டாகிறது. ஆத்திரமுட்டக்கூடிய இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு தரப்பினராவது மௌனமாக இருந்தால், ஒரு பெரிய கலகத்தைத் தவிர்த்த பெருமைக்குரியவராவர். அதுவே செயற்கரிய செயலாகும். வலியார் மௌனம் பேணினால், அதுவே பெரிய அறமாகும். மௌனம் ஒருவரின் மிகப்பெரிய பலமாகும். “மோனம் என்பது ஞான வரம்பு” என்பார், அறிவோர். மோனம் அர்த்தமுள்ளது; சமாதானம் வழங்குவது; உடல் நலம், மன நலம், உயிர் நலம் பேணுவதற்கு ஆதாரமாக உள்ளது. தினமும் ஒரு சில மணித்துளிகள், வாரம் ஒரு நாள், மௌன விரதம் அனுட்டித்து வந்தால் எல்லா நலன்களும் உண்டாகும்.

நாநலத்தை எல்லோரும் போற்றி வளர்த்துக்கொண்டு, நாவினைப் பிறரை வாழ்த்துவதற்கும், உண்மை பேசுவதற்கும், இன்பம் தரும் இன் சொல்களை யாவர்க்கும் வழங்குவதற்கும், பிறரை மகிழ்விப்பதற்கும், உடன்பாட்டு எண்ணாங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கும், பண்பான முறையில் தொடர்பாடல் செய்வதற்கும், பயன்படுத்த வேண்டும். “செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்” எனப்படுகிறது. எனவே, இன்சொற்களைத் தங்குதடையின்றிப் பேசவும்; அன்பு, வாய்மை பேணவும்; வாழ்த்துக்களை நல்கவும் நாவிற்குப் பயிற்சியளிக்கவேண்டும். நாவிற்கு நல்ல பழக்கம் வந்துவிட்டால் நாள்டைவில், அது வழக்கமாகி, பண்பாக நிலைத்து நிற்கும். நா நலம் பேணுவோம்; நன்மை பெறுவோம்.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

உழைப்பு ரூஸ்

மனிதர்கள் அனைவருக்கும் வாழ்க்கை அறிவு, தொழில் அறிவு, செயல் திறமை, செயலுக்கம், ஆண்மீக உணர்வு என்பன நிறை செல்வங்களாகும். இவற்றை அடைவதற்குச் சிறுபாராயத்திலிருந்தே, முயற்சிகள், எத்தனங்கள் எடுக்கப்பட்டு வரவேண்டும். பெற்றோர்கள், தம் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டிய உதவிகள், ஒத்தாசைகளையும்; ஊக்குவிப்புக்களையும் வழங்க வேண்டியது அவசியம். அரசும், தேவையான வாய்ப்புக்களையும், வசதிகளையும் வழங்கி, சமூக நலம் பேணி, நாட்டின் வளம் பெருக்கி, நாட்டினை உயர்நிலைக்கு இட்டுச்செல்வது அரசின் கடமையும், கடப்பாடுமாகும்.

பொருள் ஈட்டும் திறன், அறிவு என்பவற்றுடன்; இறையுணர்வு, அறநெறி என்பனவும் இணைந்தால்தான், மனிதன் வாழ்வு, அமைதியாகவும், நிறைவாகவும் நன்கு நடைபெறும். குழந்தைக்கு உழைத்துப் பொருள் ஈட்ட இயலாது. அதேபோன்று வயோதிப்புகளுக்கும் உழைத்துப்பொருள் ஈட்ட முடிவதில்லை. எனவே, இவ்விரு தரப்பினருக்கும் இடைப்பட்ட பருவத்தினராகவுள்ள இளைஞர்கள் வாலிப்பருவத்தினர்கள், நடுத்தர வயதினர்கள், ஆண், பெண் இருபாலாருமே உழைத்துப் பொருள் ஈட்டவேண்டியவர்களாக உள்ளனர். அவர்கள், அறவழியில் உழைத்து, ஈட்டிய பொருளைத் தமது குழந்தைகளும்; தமது பராமரிப்பிலுள்ள முதியோர்களும், பெற்றோர்களும்; தாழும் சுடித்துப்பட்டுக் குறையின்றி, நிறைவாக வாழவேண்டும். அத்துடன் தமக்கு முடிந்தளவிற்குத் தான் தருமங்கள் செய்தல், இன்றியமையாத சமூகக் கடமையாகும். “ஈதல் அறம்”, என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. இது இயற்கை நியதி. இதனை மீறுதலாகாது. மீறினால், இயற்கை நீதியின் தண்டனையிலிருந்து தப்பமுடியாது.

பெற்றோரை அவர்களின் முதுமைக்காலத்தில் பிள்ளைகளும்; தாம் பெற்ற பிள்ளைகளை அவர்களின் குழந்தை மற்றும் பிள்ளைப் பருவங்களில் அவர்கள் உழைத்துச் சம்பாதித்து, சுயமாக வாழும் நிலையினை அடையும் வரை, பெற்றோரும்; பராமரித்து, அவர்களின் வாழ்வின் தேவைகளை நிறைவு

செய்து, அன்பும் கருணையும், பரிவும் காட்டி, வரவேண்டியது, பெற்றோர், பிள்ளைகள் கடமையாகும். இதுவே வாழ்க்கைத் தர்மம் எனப்படுகிறது. வாழ்க்கைத் தர்மங்கள், மனித வாழ்வில், கடைப்பிழக்கப்பட்டு அவற்றின் நலம் காத்து வருதலில் அடையும் வெற்றியின் அளவுக்கு அமையவே, மனித வாழ்க்கையில், குடும்பத்தில், அமைதியும், மகிழ்ச்சியும், நிறைவும், செழிப்பும் அமையும்.

பெற்றோரைப் பிள்ளைகள் குறைவின்றி நன்கு பராமரித்துப்பேணி வரவேண்டியது., பிள்ளைகளின் கடமை; அதனைக் கோரியோ, கோராமலோ, பெறுவது, பெற்றோரின் உரிமை.

பிள்ளைகள், அவர்களின் எதிர்காலத்தில் உழைக்குந் திறன்களைப் பெற்று, செம்மையாக வாழுவும், குடும்ப மற்றும் சமூகக் கடமைகளைப் பொறுப்போடு நிறைவேற்றவும்; ஊருக்கும் உலகுக்கும் பயனுள்ள வகையில், நடந்து கொள்ளவும்; ஏற்றவகையில் கல்வி, ஒழுக்கம், தொழில்திறன், கடமையுணர்வு, பொறுப்புணர்வு என்பன உடையோர்களாக உருவாக்க வேண்டியது பெற்றோரின் இன்றியமையாக் கடமையாகும். இதனை, அவர்கள் தங்கள் உடல், பொருள், ஆற்றல் என்பவற்றில் எந்தளவு விட்டுக்கொடுத்தேனும், அர்ப்பணித்தேனும் நிறைவேற்றவேண்டும். இது அறத்தின் பாற்பட்ட செயலாகும். அதேபோல், தமது பெற்றோர்களையும், வயது முதிர்ந்த காலத்தில், மதித்து மரியாதை செய்து, அன்புடன் பராமரித்து, மகிழ்வித்து, அவர்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்களைச் சிரித்தையோடு பெற்று; ஆசிகள், வாழ்த்துக்களையும் பெற்று வாழ்ந்து வரவேண்டும். அப்போது குடும்பத்தில் அமைதியும், இன்பமும், மலர்ச்சியும், செழுமையும் களிநடம் புரியக் காணலாம்.

மனிதன் தனித்துத் தனிமையில் வாழுமுடியாது. அது மனிதனின் இயலாமை. மனிதனுக்குப் பிறப்பு, வளர்ச்சி, முதிர்வு, இறப்பு என்பது இயற்கை நியதி. எனவே, சிற்சில காலங்களில் பிறரில் தங்கியும்; வேறு சில காலங்களில், பிறரைத் தாங்கியும், வாழுவேண்டிய குழ்நிலையும், இயற்கை நியதியும் மனிதனுக்குள்ளன. இவ்வண்மை நிலைமையை அறிந்து கொண்டு, மனிதர்கள் சமூகமாக வாழுத்தலைப்பட்டனர். இது மனித நாகரிக வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான கட்டடமும், திருப்பழுமாகும். குடும்பமும் ஒரு சமூகமேயாகும். “கூடி வாழ்ந்தால் கோடி நன்மை” எனும் ஆன்றோர் வாக்கு, அர்த்தமுள்ளது.

மனிதர்களாகிய நாம், வாழ்க்கையில் எதாவது தொழிலைச் செய்ய வேண்டியவர்களாக உள்ளோம். “உழைத்து, உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் பெற்று, உன்னதமாக வாழும் வாழ்க்கையே, மகத்தான் வாழ்க்கை; மதிப்பான மனித வாழ்வுமாகும். அதைவிட்டு, உழைக்கும் சக்தி படைத்தவர்கள் பிறர் உழைப்பிலோ; பிறர் பொருளை நீதிக்குப் புறம்பான வழியில் சென்று திருடியோ; இலங்கசம், கப்பம் பெற்றோ; பொதுச் சொத்துக்களை அபகரித்தோ; வாழ்கின்ற வாழ்வு, அரசபோக வாழ்வாகக் காட்சியளித்தாலும், அது பிச்சைக்கார வாழ்வாகவே, அமைந்து விடுகிறது. “எற்பது இகழ்ச்சி” என்றார் ஒன்னவையார். “ஈயென இராத்தல் இழிவு”, என்று புறநானுரற்றுப்பாடலூ கூறுகிறது. இது பண்ணடைத் தமிழர் பண்பாடாகப் போற்றப்பட்டு வருகிறது. பிறிடம் வெட்கமில்லாமல் சென்று, பஸ்ஸைக்காட்டி இராந்து, நாலு காக பெற்று, அதைக் கொண்டு, வயிறு வளர்க்கின்ற வாழ்க்கை, மிக இழிவானது என்பது நம் முன்னோர் கருத்தாகும். “இராந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின், பரந்து கெடுக் கூலியற்றியான்” என்கிறது தமிழ்மறை.

முயன்று உழைத்து, உயிர் வாழ்தலே மனிதனுக்குச் சிறப்புத் தரும் உயர்தா வாழ்வு. இராந்து உயிர் வாழ்தல், மானம் கெட்ட வாழ்வு. மானம்தான், மனிதனுக்குப் பெறுமானம் தருவது. அத்தகைய மானத்தை, மனிதன் இழுக்கலாமா? கூடவே கூடாது. ஒரு தொழிலை நெறியோடு, முறையாக மேற்கொண்டு, உழைப்பவனுக்குத்தான், மானத்தோடு, மனிதப் பெறுமானத்தோடு, உலகோர் மதிக்க, வாழும் வலிமை கிடைக்கப் பெறுகின்றது. உழைப்பு ஒரு சிறந்த மனித விழுமியம். அதன் நலம் காத்தல், மனிதக் கடமையாகும்.

“செய்யுந் தொழிலே தெய்வம்” எனப்படுகின்றது. எனவே, தொழிலைத் தெய்வமாகப் போற்றி, மதித்தல் வேண்டும். அப்போதுதான், தொழிலில் திருப்தியும், மன்றிறைவும் ஏற்படுவதுடன், அறநெறி தவறாமல் அத்தொழிலை ஆற்றவும் முடிகின்றது. நாம் செய்ய விரும்பும் தொழிலைத் தெரிவு செய்து, வாழ்நாட் தொழிலாக ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, அத்தொழில், நீதி வழுவா நெறிமுறையில் நின்று, செய்யக்கூடியதுதானா, என்பதை உறுதி செய்து கொள்ளவேண்டும்.

நாம் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதற்கு, நாம் செய்கின்ற தொழில், திருப்தியையும் மகிழ்ச்சியையும் தருவதாக அமைய வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். கடின உழைப்புக்கு அந்திலைமை உந்து சக்தியாகவும் ஊக்குவிப்பாகவும் விளங்கும். அடுத்து, நாம் விரும்பி

எற்றுள்ள தொழிலை, நெறிமுறையோடு; நேர்மை, நிதானம் பேணி, ஒழுங்காகச் செய்து வரவேண்டும். அப்போதுதான் அச்சம், பயம், பீதி, ஏக்கம், மனச்சஞ்சலம் போன்ற எதிர்மறை உணர்வுகள், எம்மைத் துளைத்துத் துன்புறுத்தாமல், அவற்றைத் தவிர்த்துக் கொள்ள முடிகின்றது. தொழிலை நேர்மையான உழைப்பு நலம் காத்து, நெறிமுறைகளுக்கு அமையச் செய்து வரும்போது எவ்வித அச்சம், பயம், பீதி உணர்வுகளுக்கும் இடமிருக்காது. எத்தனை கோடி பணம் இருந்தாலும், சதாகாலமும் பய உணர்வோடு உறவு கொண்டிருப்பவர்களுக்கு வாழ்வில் நிம்மதி கிடைக்காது. அதனாலேயே “அச்சந் தவிர்”, என்று மகாகவி பாரதியார், தமது புதிய ஆத்திரிக்கிழில், ஆரம்பத்திலேயே சொல்லி வைத்துள்ளார்.

குளிர், கூதிர் உடலை மட்டும்தான் நடுங்க வைக்கும். ஆனால், குற்ற உணர்வோ; உயிரையும், உள்ளத்தையும், உடலையும் ஒருமித்து நடுங்க வைக்கும். “குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுக்குறுக்கும்” என்பர். குற்ற உணர்வு இருப்பின், அச்சம் கூடவே இருக்கத்தான் செய்யும்; தவிர்க்க முடியாது. “அஞ்சினவன் கண்ணுக்கு ஆகாசமெங்கும் பேப்” என்பது பழமொழி. எனவே குற்றமற்ற முறையில், உழைப்பு நலம் பேணிக்காத்து, தொழில் செய்து செல்வம் சேர்த்து வந்தாலேயே, அச்செல்வவத்தின் நற்பயன்களையும், வாழ்வில் தனிமனித மற்றும் குடும்ப அமைதியையும் அடையக்கூடியதாக இருக்கும்.

உடல் நலம், மன நலம், ஆண்ம நலம் இம்முன்றும் நன்கு பேணிக்காத்து ஓம்பி வரும் நிலையிலேயே, உழைப்பு நலம் பேணால் உறுதி பெறுகிறது. வாழ்க்கையில் உயர்வு பெறுவதற்கு, உழைப்பு இன்றியமையாதது. உழைப்பு மிகினும், குறையினும் நோய் செய்யும் துன்பம் தரும். உடலும் உள்ளாமும் அதனால் பாதிக்கப்படும். அதனால் வாழ்வு சீர்ப்பிகிறது. உடல் உழைப்பு, மூளை உழைப்பு என உழைப்பு வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டிற்குமே உடல், மனம் இரண்டினதும் ஒத்துழைப்பும், இனக்கமும் இசைவும் தேவை. இவற்றைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு, உழைப்பின் அளவு, முறை, வழி என்பன நன்கு பேணப்படவேண்டும். மிகை உழைப்பானது உடல், மனம் இரண்டினையும் களைப்படையச் செய்யும். களைப்பும், இளைப்பும்; சோர்வையும் சலிப்பையும் தூண்டி; உழைப்பின் தாத்தையும், பண்ணையும் நலிவடையச் செய்யும். அவ்வாறே, குறை உழைப்பானது, சோம்பல், சோர்வு என்பவற்றை மனிதரில் ஏற்படுத்தி, உழைப்பு நலம், உற்பத்தித் தாம் என்பவற்றைப் பாதிப்படையச் செய்ய எதுவாகின்றது. எனவே, அளவு அவசியம். அவ்வாறே உழைக்கும் நலங்கள் அறுபது

முறையும், வழியும் செம்மையானவையாக, அறநெறி வயப்பட்டனவாக அமையவேண்டியது அவசியமாகும்.

உழைப்பு நலம்; வினைத்தூய்மை வினைத்திட்பம், வினைச் செயல் வகை என்பவற்றினால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. “அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம் இழப்பினும் பிற்பயக்கும் நற்பாலவை,” என்கிறது திருக்குறள். பிறர் வருந்துமாறு செய்து, அபகரித்த பொருள் யாவும், அவற்றைத் தவறான முறையில் பெற்றவன் வருந்துமாறு, அவனை அழவைத்துவிட்டுப் போய்விடும் என்பது இக்குறுப்பா தரும் செய்தி. உழைப்பு, தவறான முறையிலும், வழியிலும் இட்டுச் செல்லப்படுவதால், உழைப்பு என்ற உயர் விழுமியத்தின் நலமும், பண்பும், பயனும் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன. தொழிலை நன்கு ஆராய்ந்து தெரிந்து, அதற்குரிய உழைப்பின் அளவு, முறை, வழி உள்ளிட்ட அதன் நலம் பேணி, மனத்திட்பத்துடன் செயலாற்றுவதில் உறுதியுடையவராக இருக்கப்பெற்றால், அவர் என்னியவற்றை என்னியவாறே அடைவார். வினைத்திட்பம் என்பது ஒருவரின் மனத்திட்பம், மன உறுதி, மன வைராக்கியம் என்கிறார், வள்ளுவப் பெருந்தகை. “பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை.” பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகில் இன்பம் இல்லை. அதேவேளை. பொருளை அறவழியில் உழைத்துப் பெறவேண்டியதும் அவசியம். அப்பொழுதுதான் அவ்வாறு தேடி அடையப்பட்ட பொருள் இன்பத்தை நல்கும்; தீயவழியில், தவறான முறையில் பொருள் அடையப் பெற்றிருப்பின், தீரா இடும்பை, துண்பம் தரும் என்பதும் கருத்திற் கொள்ளற்பாலவது.

ஒரு தொழிலின் விருத்திக்கும், வளர்ச்சிக்கும், வெற்றிக்கும் காரணமாக அமைவன், உத்தமமான உழைப்பும், விடாழுயற்சியுமொகும். “விடா முயற்சி, வெற்றி தரும்” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. உழைப்புக்கு உறுதுணை விடாழுயற்சி, “முயற்சி திருவினையாக்கும்” சொந்தத் தொழிலாக விருந்தாலும் சரி; சம்பளம், கூலி பெற்றுச் செய்கின்ற தொழிலாக விருந்தாலும் சரி, ஒரேமாதிரியான ஆர்வத்துடனான உழைப்பு இருக்கவேண்டும். தற்காலத்தில் பொதுத்துறை சார்ந்த தொழில்களில், அவற்றின் பணியாளர்களில் பலர் தத்தம் கடமைகளில் சிரத்தை காண்பிப்பதில்லை, பணிகள் முடங்கிக் கிடக்கின்றன என்று கூறப்படுகிறது. இதில் உண்மை உள்ளதோ, இல்லையோ, அதைக் கருத்திற் கொள்ளாது, பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ள அனைவரும் உழைப்பு நலம் பேணிக்காத்து வரவேண்டியது, ஒவ்வொருவரினதும் கடமையும் கடப்பாடும், வாழ்க்கைக்குத் தர்மமுமாகும்.

வாழ்க் கையைகம், வாழ்க் கைமுடன்.

நுகூச் சுறவு நலம்

சிரிப்பு மனித குலத்திற்கு உரிமையானதும் உரியதுமான செயற்பாடு. சிந்திக்க வல்லவன் மனிதன். அதே போலச் சிரிக்கவும், தெரிந்த பிராணி மனிதன் மட்டுமே. ஆயினும், மனிதர்களில் பலர் சிரித்து வாழுகின்ற உரிமையை இழந்து வருவது போலத் தற்காலத்தில் தோன்றுகின்றது. ஏதோ ஒரு வகையான மனச்கமையே இந்திலைக்குக் காரணமாக இருக்கின்றது. சிந்திக்கும் திறனும், சிரிக்கும் ஆற்றலும், மனிதனிடம் இயற்கையிலேயே அமைந்திருப்பதனாலேயே, மனிதனினம் மிக உயர்ந்த நிலையில் வைத்துக் கணிக்கப் பெற்றுள்ளது.

சிந்தனை மனிதனின் அறிவை வளர்க்கிறது; உண்மையை அறிந்து கொள்ள உதவுகிறது; நலம் தீது ஆராய்ந்து முடிவு செய்ய அனுசரணையாக விளங்குகிறது. நன்மனப்பான்மைகள், நல்லெண்ணாங்கள், விழுமியங்கள், நல்லுணர்வுகள் என்பவற்றைக் கட்டியெழுப்புவதற்கும் சிந்தனைத்திறனே உறுதுணையாகின்றது. அதேவேளை எதிர்மறைச் சிந்தனைகள், தீயசிந்தனைகள் என்பன எதிர்மறை விளைவுகளை ஏற்படுத்த வல்லவன்; சமுதாயச் சீர்கேடுகள், குடும்பச் சீரழிவுகள், உறவுகளில் விரிசல்கள் என்பவற்றிற்கு வித்துக்கள் ஆகவும் அவை அமைந்துவிடுகின்றன. ஆக்கச்சிந்தனை, உடன்பாட்டுச் சிந்தனை, என்பன நற்சிந்தனைகள். அழிவுச்சிந்தனை, எதிர்மறைச்சிந்தனை என்பன தீய சிந்தனைகள். சிந்தனை வேறுபாடுகளை பிரித்துணர்ந்து கொள்வதற்கும், மனிதனுக்குப் பெருந்துணையாக வருவது தூயநற்சிந்தனையே.

சிந்தனை என்பது ஒன்று தான்; அது நல்லது ஆவதும், கெட்டது ஆவதும், சிந்திக்கின்ற மனிதனின் அப்போதைய மன நிலையையும்; சந்தர்ப்பம் குழ்நிலைகளையும் அமைந்து விடுகின்றது.

சிரிப்பு, சிந்திக்க வைக்கிறதா? அல்லது சிந்திப்பதால் சிரிப்பு வருகிறதா? “சிந்தித்தால் சிரிப்பு வரும்”, என்பது ஒரு பாடல் வரி. சிந்திக்காமல் நலங்கள் அறுபது ——————

சிரிப்பவர்களும் உள்ளனர். அதனால் ஏற்படப் போகும் விளைவுகள் பற்றிச் சிந்திக்காமல்; சிரிப்பதால், அவலங்களைச் சந்திக்கவும் நேரிடலாம். அதனால் கற்றுக் கொண்ட பாடங்கள் ஒரு செயலைச் செய்வதற்கு முன், நன்றாக ஆற, அமர இருந்து சிந்தித்து பின் விளைவுகளை முன்கூட்டியே உணர்ந்து, அச்செயலை ஆற்ற வேண்டும் என்பதை உணர்த்துவதாக அமைகின்றன. சிரிப்பதாக இருந்தாலும் நன்கு சிந்தித்தே சிரிக்க வேண்டும். கேவிச் சிரிப்பாகவோ; நையாண்டிச் சிரிப்பாகவோ; அவலச் சிரிப்பாகவோ; உரத்த சிரிப்பாகவோ. அட்டகாசச் சிரிப்பாகவோ அமைந்து விடுதல் ஆகாது. மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதாகவும், பிறருக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருவதாகவும். அமைய வேண்டிய ஒருவரின் சிரிப்பு; பிறருக்குத் துன்பத்தைத் தருவதாகவும், பிறரைவதை செய்வதாகவும், ஆத்திர மூட்டுவதாகவும் அமைந்து விடக்கூடாது. ஆகவே தான் நகை, அதாவது சிரிப்பு நலம் காத்தல் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

எது எவ்வாறாயினும், சிந்திக்கத் தெரிந்ததனாலேயே மனிதன் சிரிக்கிறான். சிந்திப்பதனால், மனிதன் அறிவில் உயர்கின்றான். அறிவில் உயர்ந்து நிற்கும்போது, சிரிப்பு பொருள் உள்ளதாகவும், கவைநிறைந்ததாகவும் விளங்குகின்றது. நகை என்பது சிரிப்பு. நகை என்பதற்கு மற்றொரு பொருள் அணிகலன் ஆபரணம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. அணிகலன், அணிந்தவர்களை அழகு செய்கின்றது. எனவே நகை, சிரிப்பு. அணிகலன், ஆபரணம் என்பன அழகு சாதனங்கள். அவற்றைப் பயன்படுத்துவார்கள் அழகு பெறுகின்றனர். அழகு என்பது ஒழுங்கு, எவர் வாழ்வில் ஒழுங்கு பேணி, வாழ்க்கையை அழகாக அமைத்துக் கொள்கிறாரோ, அவரின் வாழ்வில் அழகு மினிர்கிறது. அழகு மிகுந்த வாழ்க்கை கவையாக இருக்குமேயன்றிச், க்கமையாக ஒருபோதும் அமைந்துவிடாது. ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு என்பது நல்லொழுக்கத்தையே குறிப்பதாக உள்ளது. நகைக்கவை, ஒழுங்குபேணி, பிறர்நலம் காத்து; தனக்கும் பிறருக்கும் நலம் தருவதாகவும், நயம் உள்ளதாகவும்; அதேவேளை பிறர்மனத்தையோ, ஏனைய நலங்களையோ புண்படுத்தாத வகையிலும் அமையும்போது தான், அதில் அழகு மினிர்கிறது. மாறாக நகைக்கவை என்ற போர்வையில், பிறரின் மனங்களையோ கெளரவங்களையோ எவ்விதத்திலேனும் காயப்படுவதாகவோ, வேறு வகையில் அவற்றிற்கு ஊனம் விளைவிப்பதாகவோ அமையுமாயின், விஷத்துளிகளாகி விடுகின்றன. எனவேதான் நகைக்கவையின் இன்பம் தரும் பண்பும், அதன் நலமும், கண்ணுங் கருத்துமாக, மிகுந்த சிரத்தையோடு பேணி, ஒம்பி வரவேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

நகைச்சுவை சிரித்து மகிழ்ச்சி இன்பம் பெற உதவுகிறது. அதே வேளை, நல்ல படிப்பினைகளையும், ஒழுக்க விழுமியங்களையும் சாதுரியமாக உணர்த்தி, மக்களை நல்வாழ்வு வாழ, வழிப்படுவதாகவும் அமைகின்றது. நகைச்சுவை வெறுமேனே பொழுது போக்கு ஊடகம் மட்டுமென்று; சிந்திக்க வைத்து அறிவின் தாத்தை மேம்படுத்தி, மனித வாழ்வை வளப்படுத்தும் அற்புத சாதனமாகவும் விளங்குகின்றது. எனவே நகைச்சுவையின் தரமும் நலமும் காத்து ஓம்ப்பட வேண்டும் என்பதில் சிரத்தையுடன் இருக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில், சில மனிதர்கள், குறிப்பாகப் பொறுப்புள்ள மனிதர்கள், பொறுப்பற் ற மறையில் நடந்து கொள்கின்றனர். சமூகத்தை வஞ்சிக்கும் செயல்களில் ஈடுபாடு கொள்கின்றனர். அவர்கள் சமுதாயத்தில் வகிக்கும் அந்தஸ்து, பதவி காரணமாகவோ; வேறு வகையில் கொண்டுள்ள செல்வாக்கு, வலிமையின் நிமித்தமோ அவர்களின் தப்பு, தவறுகளைப் பொதுமக்கள் நேரடியாகச் சுட்டிக் காட்ட இயலாத நிலையில் உள்ளனர். அவ்வேளை, ஒருசிலர், மாற்று உத்திகளைக் கையாண்டு, நயமாகவும், நாகுக்காகவும், மறைமுகமாகவும், சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இழைத்து வருகின்ற தவறுகள், சமூக விரோதச் செயல்கள், பகுற்றகொள்ளைகள் மற்றும் ஊழல்கள் என்பவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி, சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் உணர்த்தி, அவர்களைத் திருத்த முயல்கின்றனர். அதே சமயம், சம்பந்தப்பட்டவர்களின் ஆத்திரத்திற்கும், பழிவாங்கலுக்கும் ஆளாகாமல் தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமையிலும் உள்ளனர்.

இக்கைங்கரியத்தைப் பயன்தருவகையில், ஆற்றுவதற்கு நகைச்சுவை, ஒரு கருவியாகவோ, ஊடகமாகவோ, பண்டைக் காலத்திலிருந்து பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. மற்காலங்களில், அரசவைகளில் விதூஷகன், என்றோருவர் அமர்த்தப்பட்டிருப்பார். அவர் மேற்குறித்த கருமத்தை நகைச்சுவைத்தும் ஆற்றுவதில் வித்தகராவார். தெனாவிராமன் இதற்கு எடுத்துக் காட்டு. தற்காலத்தில், பேச்சுச்சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம், ஊடகவியல் சுதந்திரம்; மற்றும் சனநாயக உரிமைகள், சட்ட ரீதியாக உறுதி செய்யப்பட்டுள்ள நாடுகளில், அச்ச மற்றும் இலத்திரனியல் ஊடகவிலாளர்கள்; சமூக நலனில் சிரத்தையுடையோர்; எழுத்தாளர்கள், சொற்பொழிவாளர்கள்; கேலிச் சித்திரக்காரர்கள்; கலைஞர்கள் மற்றும் படைப்பாளிகள் ஆகியோர் மிகச்சாதுரியமான வகையிலும் முறையிலும், நலங்கள் அறுபது

இவ்வரிய பணியை நகைச்சுவை மினிர, ஆற்றிவருவது குறிப்பிடத்தக்கது. பொதுசன அபிப்பிராயத்தை நற்பாங்கான முறையில் கட்டியெழுப்புவதற்கும், பிரதிபலிப்பதற்கும் நகைச்சுவைக்கு இணை நகைச்சுவைதான். நகைச்சுவை, மிக அவதானமாகவும்; காய்தல், உவத்தல், பக்கம் சார்தல் இன்றியும்; நடுவு நிலைமை, உண்மை, நீதி, நேர்மை, அறநெறி உள்ளிட்ட ஊடக தர்மங்கள், விழுமியங்கள் பேணியும் அவற்றின் நலம் காத்து ஓம்பியும்; நகைச்சுவையைக் கையாளுதல், பயன்படுத்துதல், அமைய வேண்டும் என்பது முன் நிபந்தனையாகும். அப்போதுதான், நகைச்சுவை நலம். பெருமை, சிறப்பு என்பன பேணப்படுதல் உறுதியாகும். “தர்மம் தலைகாக்கும்”. என்னும் உண்மையை, நகைச்சுவையைக் கையாள்வோர் கருத்தில் பதித்து வைத்துக் கொண்டும் நடைமுறையில் அதனைப் பற்றிப் பிடித்தும், நகைச்சுவையைப் பயன்படுத்தி வந்தால், எத்தாரப்பினருக்கும் தீங்குகளோ, பொல்லாப்புகளோ ஏற்படமுடியாமல் போய்விடும். மாறாக அதர்மம் உயிர் போக்கும் என்பதையும் உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

நகைச்சுவை, பகிடி வதையாக மாற்றம் பெற்று விடக்கூடாது. நகைச்சுவை என்ற பெயரில், நையாண்டி, கேலி, கிண்டல், நக்கல், வேடுக்கை, முஸ்பாத்தி, பகிடி, சிலேடை என்பன அவற்றைச் செய்பவர்களுக்கு நகைப்பையும், சுவையையும், உவகையையும், தற்காலிகமாகக் கிடைக்கச் செய்கின்றன. ஆனால் எவ்வரை இலக்காகக் கொண்டு அவை ஏவப்படுகின்றனவோ, அவர்கள் துன்பத்திற்கும். துயரங்களுக்கும், மனோதியான வதைகளுக்கும், இடையூறுகளுக்கும், இடர்களுக்கும் உள்ளாக்கப்படுகின்றனர். “பிள்ளைக்கு விளையாட்டு, கண்ணடைக்குச் சீவன் போகுது”, என்றொரு பழைமாழி எம்மிடையே இருந்து வருகிறது. அதன் தாற்பரியத்தை உணர்ந்து நாம் செயல் பட வேண்டியது அவசியம். பாலியல் தொடர்பான பகிடிகள் அநாகரிகமானவை. எதிர்ப்பாலாரின் மனங்களைக் காயப்படுத்துவதாக அமைந்து விடுகின்றன. இத்தகைய தரக்குறைவான பகிடிகள், கேலி கிண்டல்கள், நகைச்சுவையின் நலத்தையும், ஆரோக்கியத்தையும் பாதிப்படையச் செய்கின்றன என்பதை நகைச் சுவைப் பண்பாடு பேணுவோர் உணர்ந்து கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகும். பகிடிவதையும், பகிடியாகத் தொடங்கி வதையில் முற்றுப் பெறுகிறது. சொல்லம்புகளை ஏவியவர்கள் குதூகவிக்கிறார்கள். அதேவேளை பெறுநர்கள் துன்பத்திலும் தொல்லைகளிலும் சிக்கித் தவிக்கிறார்கள். “மெலியாரை வலியார். தாக்கினால், வலியாரைத் தெய்வம் தண்டிக்கும்” என்ற கூற்று, சிந்திக் கற்பாலது.

நகைச்சுவை மனிதரின் கவலைகளைத் தீர்ப்பதாகவும்; மன உளைச்சல், மன இறுக்கம், மன அழுத்தம், மனச்சுமைகள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்ற மனநோய்களைத் தணிப்பதாகவும்; உடல், உள் ஆரோக்கியத்தைப் பேண உதவுவதாகவும், ஆய்வுகள் மூலம் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. எப்பொழுதும் சிரித்தும் சிந்தித்தும் வாழ்வார்கள் உடல் நலம், நீளாயுள், மனநலம், உயர் புகழ், உயிர் நலம், மெய்யறிவு பெற்று, செம்மையான அமைதியான பெருவாழ்வு வாழ்கின்றனர்.

நகைச்சுவையோடு கல்வி கற்பிக்கும்போதும், சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தும் போதும், உரையாடும்போதும், எத்துணை கவனக் கலைப்பான்களின் குறுக்கீடுகள் தென்படினும்; அவையெல்லாம் ஒரு கணப்பொழுதில் செயலிழந்து விடுகின்றன. கேட்போர் பிணிக்கும் தகையனவாய், கேளாரும் ஒருமுகப்பட்டு விருப்பத்துடன் கேட்டுச் சுவைக்கும் வகையில் அச்செயற்பாடுகள் அமைந்துவிடுகின்றன. நகைச்சுவை அத்துணை ஆற்றல் மிக்கது. பயன் நிறைந்தது, நகைச்சுவையின் பண்பும் பயனும்; அதன் நலம், தரம், பண்பு, ஆரோக்கியம் என்பன நிறைவாகப் பேணப்பட்டு வரும் முறையிலும் தன்மையிலுமே தங்கியள்ளது. நகைச்சுவையானது, சத்திர சிகிச்சை மருத்துவ நிபுணர் கையிலுள்ள கத்திபோல, உயிர் கொடுக்கவும் வல்லது; கொலைஞர் கையில் அகப்பட்ட கத்தி போல உயிர் பறிக்கவும், ஆற்றல் கொண்டது.

ஆக்கமும் கேடும் நகைச்சுவையினால் ஏற்படுவதால் நகைச்சுவை நலம் காத்தோம்பல் இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்து அறிவோடு செயல்படுவோமாக. நகைச்சுவையை ஆக்கத்திற்கே பயன்படுத்தும் பண்பாட்டினை வளர்ப்போமாக.

வாழ்க வளமுடன்; வாழ்க வையகம்!

உலகம் என்பது உயர்ந்தூர் சீமற்று ரூலம்

இந்த உலகில் பிறந்து வாழுகின்ற எல்லா உயிர்களும் இன்பமாக வாழுவே நினைக்கின்றன. மனிதர்களும் அவ்வாறே துன்பம், துயர்கள் இல்லாத; இன்பம், மகிழ்ச்சி, குதூகலம் மட்டுமே நிறைந்த வாழ்க்கையையே நாடி, அடைந்து, துய்க்க, விரும்புகிறார்கள். மனிதர்கள் இவ்வாறான வாழ்க்கை நோக்கத்தைக் கொண்டு இருப்பதும், அதனை அடைய முயற்சிப்பதும் மனித இயல்புதான். ஆயினும் மனிதர்கள் தங்களது இந்த வாழ்க்கை நோக்கத்தை முழுமையாகவும், விரைவாகவும் குறுகிய கால எல்லைக்குள்ளும் அடையவேண்டும் என்னும் அங்கலாய்ப்பினால் உந்தப்பட்டுச் சுருக்க வழிகள் மற்றும் குறுக்கு வழிகளையே பெரும்பாலும் பின்பற்றி வருவதைப் பார்க்கும் போது விசனமளிக்கிறது. நீதி என்றொரு பண்டம் இருக்கிறது, என்ற நினைப்பே பலரிடமிருந்து விடைபெற்றுச் சென்று விட்டதோ, என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

‘தருமம் என்றொரு பொருள் உளது’ என்ற வாழ்க்கை உண்மையை மனித குலத்திற்கு எடுத்துக் காட்டித் தருமனெந்தி பிச்காது வாழும் வாழ்க்கையே மனித வாழ்க்கை, தருமனெந்தி பிறழ்ந்து வாழும் வாழ்க்கையானது, அசர வாழ்க்கை, விலங்கு வாழ்க்கை, என்னும் நிலைப்பாட்டினை நிறுவி அதனை உறுதிப்படுத்துவதாகக், கந்தபுராணம் விளங்குகிறது. தருமத்தின் அடித்தளத்தினின்று, கட்டியெழுப்பப்பட்டது தான், கந்தபுராண கலாசாரம் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் மக்களின் முதுசொத்து ஆகும். எனினும், மக்கள் அனைவருக்குமான பொதுச்சொத்தும் ஆகும்.

கந்தபுராணம் ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தினருக்குரிய புராண நூலாக விளங்குகின்ற போதிலும், அது வழங்கியுள்ள கலாசாரம், மற்றும் வாழ்க்கை விழுமியங்கள், உலக மாந்தர் அனைவருக்கும் பொருத்தப்பாடுடையனவாகவும், ஏற்படுத்தனவாகவும் அமைந்துள்ளனமே

குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்து மக்கள், கந்தபூராண கலாசாரத்தைப் பொன்போல் போற்றிப் பேணி வாழ்ந்து வந்த காலங்களில், ஒரு பொல்லாப்பும் அவர்களுக்கு நேரவில்லை. அமைதியும் கீட்சமும், மகிழ்ச்சியும் நிறைந்த வாழ்வினைப்பெற்றிருந்தனர். அந்நிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின் கீழ், ஏறத்தாழ முந்நாறு ஆண்டுகள் காலம் அடிமையாக அவல வாழ்க்கை, வாழ நேர்ந்த போதிலும், வேற்றுக் கலாசாரம் புகுத்தப்படுவதற்கு எத்தனங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதிலும் நப்பாசைகள் காட்டி மக்களைத் தம்பக்கம் ஈர்த்துத் தமது அந்நிய கலாசாரத்தைத் திணிக்க முயன்ற போது, எதிர்பார்த்த அளவு வெற்றியைப் பெற அந்நிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியாளர்களுக்கும், அவர்களின் அடிவருடிகளுக்கும் இயலாமற்போனது. காரணம், யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் உயிரோடும், உணர்வோடும் கந்தபூராண கலாசாரம் கலந்தும் செறிந்தும் இருந்தமேயோகும்.

அந்நியர் ஆட்சிக் காலப் பகுதியில் இந்த ஆண்மீக கலாசாரம் இடையிடையே நெந்து நலிவற்றிருந்தாலும்; முற்றிலாக அழிந்து போக வில்லை. மூலையீர் ஆறுமுகநாவலர் போன்ற பெரியோர்கள் ஆற்றிய கலாசார, பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சிப் பணிகள் மூலம் நயத்தக்க ஆண்மீக கலாசாரம், புத்துயிர் பெற்று, யாழ்ப்பாணத்து மக்களிடையே செல்லாக்குப் பெற்று, அவர்களின் வாழ்வின் தரத்தை உயர்த்தி வளம்படுத்தி வந்தமை, குறிப்பிடத்தக்கது. இருபதாம் நூற்றாண்டு காலப் பகுதியில் மக்கள் அனைவருக்கும் சாதி, மத, இன, குலம், பதவி, அந்தஸ்து என்னும் அடிப்படையிலான வேறுபாடுகள், பேதங்கள் மற்றும் உயர்வு, தாழ்வுகள் உணர்வுகளைக் கடந்து அவர்களின் வாழ்வு நலம் பெறவும், வளம் பெறவும் ஆண்மீக ஓளி ஏற்றி நல் வழிகாட்டிய பெருஞ்சித்தர், சிவயோக கவாமிகள் (1872 - 1964) ஆவார். அந்த மகாஞானி, மகாசமாதி எய்திய புண்ணிய தினம், 1964 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம், ஆயிலிய நட்சத்திரம் கூடிய நன்னாளாகும். இவ்வாண்டு 2014 ஏப்ரல் பத்தாம் திகதியன்று சிவயோக கவாமிகள், மகா சமாதியடைந்து ஜம்பது ஆண்டுகள் நிறைவு எய்தியமை, உலகளாவிய நிலையில் நினைவு கூரப்படவுள்ளது.

மகான்கள் நித்தியமானவர்கள்; என்றும் மறைவதில்லை. சிவயோக கவாமிகள் காட்டிய ஆண்மீக வழியில் வாழ்ந்து வருபவர்களுக்கு ஒரு பொல்லாப்புமில்லை. கவாமிகள், ஒரு தூய்மையான, சத்தியம் தவறாதது, நீதி வழுவாநரி முறையில் தம் வாழ்க்கையை இட்டுச் செல்லுகின்ற, மனித நலங்கள் அறுபது —————— 283

சமுதாயத்தைக் காண விழைந்து அதற்கான பணிகளை மேற்கொண்டவர். சிவப்யோக சுவாமிகள், மனிதர்கள் ஒவ்வொருத்தரையும் “நோக்கி” நீ உட்பன்று, நீ ஆத்மா. ஆத்மா ஒரு நானும் அழியாது. இது மகாண்களுடைய அனுபவ சித்தாந்தம். இந்த உண்மை. உனது உள்ளத்தில் நன்றாய்ப் பதியக் கடவது.

“ஆனால், நீ கவனிக்க வேண்டியது ஓன்றுண்டு. அதாவது தரும நெறியிற்பிச்காதே; எவ்வுயிரும் பெருமான் முன்னிலை என்று சாதனை செய். கடவுள் உள்ளும், புறமும் உள்ளவர் என்று கூறுகிறார்.” இவ்வற்புத வாக்கியங்களின் தாற்பரியங்களை உள்ளபடி உணர்ந்து வாழ்வாய்கள், அறநெறியில் நின்று வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழுகின்ற உயர் மானுடர் ஆகிவிடுகின்றனர். அவர்கள் தாழும் வாழ்ந்து, பிறரையும் தருமநெறி பிச்காது வாழ்விக்கும் பெற்றியர் ஆவர்.

தன்னை அறிந்து கொண்டால் தன்னிடமுள்ள குறைகள் எவை? நிறைகள் எவை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. தமது குறைகளை இனங்கண்டு கொண்ட ஒருவர், தம்மிடமுள்ள குறைபாடுகளை நீக்கிக் கொள்ளவும் மேற்கொண்டு அவ்வாறான தவறுகளையோ குற்றங்களையோ செய்யாது தவிர்த்துக் கொள்ளவும், அவருக்கு இயலுமை கிடைக்கின்றது. தரும் எது? அதர்மம் எது? எனப் பிரித்துணரும் ஆற்றல் வலுவடைகிறது. கடவுள் எல்லோருடைய செயல்களையும் அவை நல்லவைகளோ, கெட்டவைகளோ கண்காணித்துக் கொண்டும், செயல்களுக்கேற்ற விளைவுகளைத் தவறாது உரியவர்களுக்கு வழங்கிக் கொண்டும், இருக்கிறார், என்றும் இறை நீதியை உணர்ந்து கொள்வார்.

இறைநீதியை உணர்ந்து கொண்டவர்கள், தமக்கு ஏற்படுகின்ற நன்மை தீமைகளுக்கும், தாம் அனுபவிக்கின்ற இன்ப துன்பங்களுக்கும் தாமே காரணர்கள் என்பதையும் தாமே பொறுப்புடையவர்கள் என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்வார். “தரும நெறி பிச்காதே” என்ற சுவாமிகளின் அமுத வாக்கு, செயல் ஆக வழிபிறக்கிறது.

அறநெறியில் நின்று தருமம் பிச்காது, நீதி நெறியில் தம் வாழ்க்கையை இட்டுச் செல்லுகின்ற மனிதர்களைக் கொண்ட மனித சமுதாயத்தைக் காண்பதற்கு இன்றைய “உலகம் எங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. உலகம் என்பது

உயர்ந்தோர் மேற்று”, என்னும் பண்டைத் தமிழர் தந்த, உலகம் என்பதற்கான வரைவிலக்கணம், நினைவு கூறற்பாலது. ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்தவர்களே, உயர்ந்தோர், என்னும் வகுதிக்குள் இடம்பெற்ற தகுதிப்பாடு உடையவர். எனவே, உலகத்தவர் அனைவரும், ஒழுக்கத்தில் சிறந்த உயர்ந்தோர் ஆக விளங்க வேண்டும் என்ற குறிக்கோளைப் பண்டைய தமிழ் மக்கள் கொண்டிருந்தமை இந்தக்கூற்றிலிருந்து புலனாகின்றது.

‘பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம்’ என்பது வள்ளுவர் வழங்கிய பொய்யா மொழி. பண்பு எனப்பொதுவாகக் கூறப்படினும் அது சிறப்பாக மனிதப் பண்பைபே குறிக்கின்றது. ஒழுக்கமுடையவரே பண்புடையவர் ஆவார். பண்பு எனப்படுவது யாது? அதன் தன்மை, இயல்பு என்பன யாவை? என்னும் வினாக்களுக்கு விடைகள் தரப்பட்டுள்ளன. பண்பெனப்படுவது, பாடறிந்தொழுகல் எனக் கலித் தொகை தெளிவாகக் கூறுகிறது. இங்கு ‘பாடு’ என்னும் சொல்லுக்கு உலகப்பாடு, அதாவது உயர்ந்தோர் சென்ற அடிப்பாடு என அறிஞர் விளக்குவார். அடிப்பாடு, அடிச்சலுடு வழி, பாதை நெறி, மார்க்கம் என்னுஞ் சொற்கள் ஏற்ததாழு ஒத்த கருத்துடையன.

சுருங்கக்கூறின், உயர்ந்தோர், பண்புடையோர், சான்றோர் சென்ற, செல்கின்ற வழியில், அவர்களது காலதியைப் பின் தொடர்ந்து ஒழுக்க நெறியில் தமது வாழ்க்கையை இட்டு செல்வதே ‘பாடறிந்து ஒழுகல்’ ஆகும்.

உயர்ந்தோர் பண்புடையோர் சென்ற நல்வழியையும் கடைப்பிடித்த நன்னென்றியையும் சிவபோக சுவாமிகள் தமது நற்சிந்தனைப்பாடல்களில் கோடிட்டுக் காட்டியள்ளார். எம்மையும் உயர்ந்தோர் சென்ற அடிப்பாட்டினை இறுகப் பற்றிக் கொள்ளுமாறு வழிப்படுத்தியுள்ளார். அறிவுரையைக் கேட்டு அதன்படி நடந்தால் உண்டு வாழ்வு.

சிவபோக சுவாமிகள், ஒழுக்கம் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “எழுக புலருமுன், எத்துக் பொன்னடி; தொழுது வணங்குக, தூ நீறனிக; அன்னை பிதாவின் அடியினை வணங்குக; கண்ணைப் போலக் காக்க அறத்தை; அழுக்காறு, கோபம், அவா, ஒழிக்க; விழுப்பம் மிக்க மேன் மக்கள் தம்மை ஒரு போதும் மறவாது உறவு கொள்க.”

குரியன் உதிப்பதற்கு முன், அதிகாலையில் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருத்தல் முதற் கடமையாகும். எழுக புலருமுன் என மனிதர்களைத் தலைங்கள் அறுபது

துயிலேமூப்புகிறார், சிவபோக கவாமிகள். “வைக்கறத்துயிலெழழு,” என்பது ஒளாவை வாக்கு. தாய், தந்தையரின் சொல்லை நாம் தட்டக்கூடாது, அதிகாஸலயில் துயிலேமூகின்ற அந்த ஒரு பழக்கமே நம்மில் வழக்கமாகிவிட்டால், நாம் அன்றைய தினம் மேற்கொள்ளும் அத்தனை கருமங்களும் வெற்றியாவதை, அனுபவர்தியாகக் கண்டு மகிழலாம்.

‘நல்ல தொடக்கம் பாதி வெற்றி’ என்பார்கள். ஆயினும் அதிகாஸலயில் துயிலேமூதல் ஆகிய முதல் தொடக்க காரியம், முழு வெற்றியைத் தரும் என்பது உறுதி. நம் உலகியல் வாழ்வும் சரி ஆன்மீக வாழ்வும் சரி, செம்மையும் சீரும் உயர்ச்சியும் பெற வாய்ப்பாகவும் அமையும்.

‘பொழுது புலருமன்’ நித்திரைவிட்டு எழுதலை முதல் ஒழுக்கமாக்கி, தொடர்ந்து இறைவனை வணங்குதல், தாய் தந்தையரை வணங்குதல், அவர்களின் சொற்கேட்டுப் பணிந்து நடத்தல், நல்லொழுக்கமாகும். மனித தர்மத்தைச் சிரத்தையுடன் பேணிக் காத்து வாழ்க்கையில் ஓம்பி வருதல், நல்லொழுக்கமாகும்.அதிகாஸலயில் உடற்பயிற்சி செய்வதன் நூலம் உடல் நலம் பேணப்படுகின்றது. தியானம் செய்வதனால் மனநலம் கிடைக்கப் பெறுகின்றது. உடல் நலம், உள் நலம் இரண்டும் நோயற்ற வாழ்வுக்கும் ஒழுக்க வாழ்வுக்கும் இன்றியமையாதன. ஆன்மீக வாழ்வு, வாழ்வும் இயலுமை எய்தப்படுகின்றது. “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்று” என்பதை உணர்ந்து அந்த உயர்ந்தோர் உலகின் உறுப்பினாக இடம் பிடித்துக் கொள்ள முயல்வோமாக.

வாழ்க வளமுடன்! வாழ்க வையகம்!

ஞந்நூலாசிரியர் பற்றி.....

காநிதி, 'கலாபுஷணம்' குமாரசாமி சோமசுந்தரம், தேசிய மட்டத்தில் நன்கு அறியப்படுவார் கல்வியியலாளர், எழுத்தாளர், சொற்பொழிவாளர், மற்றும் வானாலி, தொலைக்காட்சி நேர்முக வர்ணங்களாயாளர் ஆவார். பட்டதாரி ஆசிரியராகத் தம் கல்விப்பள்ளியை ஆரம்பித்து, யா/சென்குந்த திந்துக் கல்லூரி, யா/சாலகச்சேரி திந்துக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் கடமையாற்றியவர். பதவிபுயர்வு பெற்று, இலங்கைக் கல்வி நிர்வாக சேவையில் (S.L.E.A.S.) பட்டார் கல்வியித்தாரி, மாவட்டப் பிரது கல்வியித்தாரி, மாவட்டக் கல்விப் பணிப்பாளர் ஆகிய பதவிகளை, யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களில் வகித்தவர். மகரகம், தேசிய கல்வி நிறுவுக்கத்தில் (N.I.E.) தமிழ்த்துறைப் பணிப்பாளராகவும், உதவிப் பணிப்பாளர் நாயகம் ஆகவும் பணியாற்றி ஒயவு பெற்றுள்ளார். ஜேர்மன் தொழில்நுட்ப ஒத்துழைப்பகம், (GTZ) இலங்கை நிறுவனத்தின் கல்வி நிபுணத்துவ ஆணோகர் ஆகவும் கடமையாற்றியவர்.

சென்னை, இலங்கை பல்கலைக் கழகங்களின் பட்டதாரியான இவர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் (பேராதனை) வழங்கிய பட்டப்பிள் கல்வி முப்போகா: யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் வழங்கிய கல்வியியல் முதுகலைமாணி (M.A.) ஆகிய பட்டங்களையும் பெற்றவர். கொரவ காநிதிப் பட்டத்தை இலங்கை உக்கலைவைப் பேரவை, இவருக்கு வழங்கியுள்ளது.

இவர் 'கலாபுஷணம்' தேசிய விருது, 'சிந்தாந்த வித்தகர்' தேசிய விருது, கொழும்புக் கம்பன் கழகம் வழங்கிய 'முதற்குரு' விருது, தேசிய கல்வி நிறுவகம் சமயத்துறை வழங்கிய 'ஸ்கடர்' விருது ஆகியவற்றைப் பெற்றுள்ளைம் குறிப்பிடத்தக்கது. அகில இலங்கை சமாதான நீதிவான் (J.P.) ஆகவும் நியமனம் பெற்றுள்ளார்.

'நல்லைநகர் நாவலன்' (நூடக நூல் - 1978), "சைவமரபும் தமிழர் வாழ்வும்" - (1994), "மனித விழுமியங்கள்" - (1995), "நல் வாழ்வுக்குரிய நடைமுறைச் சிந்தனைகள்" - (1996), "சைவ விழுமியங்கள்" - (1998), "சைவ வாழ்வியற் சிந்தனைகள்" - (1999), "மனித மேம்பாட்டுச் சிந்தனைகள்" - (2000), "வாழ்வு நலம் பெற நற்சிந்தனைகள்" - (2006), "மனித வாழ்க்கை விழுமியங்கள்" - (2010), "ஸ்கால் நால்கள் காலநிதியம்" - (2012), "நல்லைநகர் நாவலர் பெருமாள் வழியில் பண்டிமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை" - (2015), ஆகியன் இவரின் ஏனைய நால்கள். இவரது சைவம் சார்ந்த நால்கள், திந்து சமய, காநாரா ஆவுவகள் அமைச்சினால், தேசிய ரீதியில் வழங்கப்பட்ட, சிறந்த சைவசமய எழுத்தாளர் விருதுகளை மூன்று தடவைகள் இவருக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தன. இவரது மனித விழுமியங்கள் பற்றிய திரண்டே நால்கள், வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சாக்நிதிய மண்டலப் பரிசில் பெற்றவை.

மொநிதியில் நாடு, இலங்கை, மலேசியா, தமிழ் நாடு ஆகிய திடங்களில் உக்கலைவைப் பேரவை நடத்திய. அகில உக்கலைவை மாநாடுகளில், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் சமர்ப்பித்துப் பாராட்டுப் பெற்றவர். சிறப்பு மாநாட்டு மற்றும் கட்டுரைகள் திடம் பெற்றுள்ளவை குறிப்பிடத்தக்கது.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவராகவும், இலங்கைக் கலைக் கழக கழக (சாஹித்திய மண்டலம்) இலக்கிய குழு உறுப்பினராகவும், இலங்கை கல்வி அமைச்சரின் திந்து சமய ஆணோசனைச் சமை உறுப்பினராகவும், வானாலி தேசிய சேவை தமிழ் நிகழ்ச்சி ஆணோசனைச் சமை உறுப்பினராகவும் விளங்கியவர். அகில இலங்கை திந்து சமய மாண்றத்தின் முகாகைப் பேரவை உறுப்பினராகவும், உபதலைவராகவும் சமய விவகாரங்கள், கருதுமல், விழாக்கள் குழுத் தலைவராகவும் பணியாற்றி பல ஆண்டுகள், மாமன்றத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவியவர். தற்போது, மாமன்ற நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர்ச்சை உறுப்பினராக விளங்குகின்றார். அன்னாரது சேவை எம்மக்களுக்கு மேலும் கிடைக்க அன்னாரது சேவை வேலர்திய பிராதத்திக்கின்றோம்.

வெளியீருகள் குழு
அகில இலங்கை திந்து மாமன்றம்

ISBN 978-955-1133-05-4